

Summer

38

พฤษภาคม ๒๕๕๓

นิทาน

2

ฉบับนี้พิเศษ...
...
...

119

**ในความมืดสลัวเต็มไปด้วยเงาของปริศนานั้น
หล่อนก้าวลงไป ก้าวล้ำออกนอกแดนอย่าง
ช้า ๆ ตามแนวของเส้นทางที่เอียงลาดลงไป
สู่เบื้องล่าง สดกพร้อน...เป็นเจดนาอย่างแน่วแน่ที่จะ
เผชิญหน้ากับมันดริษในระยะประชิด หาได้เกิดจากการลื่นตัว
หรือตกอยู่ในอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น**

ไฟฉายในมือนั้น...มี แต่ไม่ประสงค์จะฉายเพื่อไม่ต้องการ
ให้เกิดความกระตอกกระตาคใด ๆ ทั้งสิ้นก่อนความจำเป็น หล่อน
รู้ตัวแน่นอนว่ากำลังทำอะไรอยู่ นอกจากไรเฟิลในมือก็ยังมีปืน
สั้นติดเอวอยู่อีกกระบอก หล่อนเชื่อว่าถ้าจำเป็น อำนาจของ
ลูกปืนที่มีติดตัวอยู่ก็พอจะ ‘ฉีก’ หรือ ‘ทำลาย’ อะไรก็ตาม ให้
มันย่อยยับเปิดเปิงออกไปได้ แต่นั่นก็ยังไม่สร้างความเชื่อมั่นให้
แก่ตนเองได้มากไปกว่าอำนาจเครื่องรางของขลัง พุทธานุภาพ

และบารมีของอรหันต์ทั้งหลายที่หล่อเชื่อนั่นว่าจะต้องให้ความคุ้มครองหล่อในขณะนี้ หล่อก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน ไม่กลัวมันเสียอย่างเดียว อะไรจะเกิดขึ้นก็ให้มันรู้ไป

“เสด็จลงมาเถิด จิตรางคนางค์...ได้โปรดเสด็จลงมาหา มันทรี...”

แต่ละก้าวย่าง ที่หล่อเคลื่อนต่ำลงไปอย่างระมัดระวัง นั้น เสียงพำของเจ้ามารร้ายเชิญชวนกระแทบจิตสมองของหล่อ อยู่ตลอดเวลา

อีกประมาณ 10 เมตรจะถึงตำแหน่งแท่นหินใหญ่กึ่งทางของหนทางลาด อันเป็นชะง่อมที่กำบังนั้น หญิงสาวหยุดยืนหนึ่ง

“บัดนี้ เราก้าวออกมาเพื่อที่จะได้พบเจ้าแล้ว เจ้าอยู่ที่ไหนเล่า มันทรี ใจนจึงไม่ไหลออกมาและเราก็กยอมเสียสละจนถึงเพียงนี้แล้ว เจ้าก็ยังหาได้ตักปากรับคำกับเราแม้แต่นิด ในสิ่งที่เราขอร้องไว้ นั่นก็คือ ขอให้ละเว้นการติดตามจองเวรอัคนีรุทรลงเพียงแค่นี้”

ดาร์นร้องออกไปอย่างใจเย็น และกล้าหาญขีดสุด ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิต ที่หล่อจะอาจหาญเสี่ยงถึงเพียงนี้มาก่อน

“ก้าวลงมาอีก พระองค์หญิง...มันทรีขอให้สัจจะว่า จะปล่อยให้อัคนีรุทรเป็นไปตามยถากรรมของมันเอง โดยไม่เข้าไปแตะต้องยุ่งเกี่ยวอะไรด้วย การมุ่งร้ายทุกชนิดของมันทรีที่มีต่อ

อัคนีรุทรจะยุติสิ้นสุดเพียงแค่นี้ ขอเพียงให้ยอดเสน่หายอมเสด็จไปกับมนตรัยเท่านั้น...”

หญิงสาวช่อนยืม ตระหนักได้อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ว่า ขณะนี้หล่อนกำลังเล่นอยู่กับมหาภักติภักยมืด อันยิ่งใหญ่ น่าสะพรึงกลัวที่สุด ทว่าหล่อนก็เตรียมการ และเตรียมพร้อมไว้แล้ว

“เราก็พร้อมที่จะไปกับเจ้าแล้ว จึงได้ก้าวออกมาที่นี่ แต่เรากียังมองไม่เห็นเจ้าเลย ไม่ว่าจะโดยตาเนื้อ หรือโดยทางจิต แล้วเราจะไปกับเจ้าได้อย่างไร”

“ขอให้พระองค์หญิงเสด็จลงมาจนถึงชายป่าด้านล่างอันไม่ไกลออกไปนัก มนตรัยรออยู่ตรงนี้แล้วพร้อมกับคชสารทรงสำหรับฝ่าพระบาท เมื่อเสด็จลงมาถึง ก็ขออัญเชิญประทับบนหลังคชสารนี้ไปพร้อมด้วยมนตรัย เร็วเข้าเถิดพระเจ้าข้า อูษาเยื่อนใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว”

ประโยคหลังนั้นจะดูเหมือนจะเร่งเร้ามาอย่างกระวน-กระวาย

“มันมืดเหลือเกิน เราไม่อาจมองเห็นได้ เจ้าจงขึ้นมารับเรา ณ ที่นี้ด้วยเถิด”

“เช่นนั้นไซ้ จงเสด็จตามทาสของฝ่าพระบาท ที่รอนำเสด็จอยู่แล้ว ลงมา”

ขาดกระแสดความนั้น เกาทะมีนชนิดหนึ่ง ก็ค่อยๆ ไพล่ลับเหลี่ยมหินเบื้องหน้าของหล่อนออกมา ปรางภูเห็นชัดเป็นเงาตะคุ่ม เพราะระยะห่างออกไปเพียงไม่มากนัก มันดูเหมือนมนุษย์...ยืนด้วยขาสองขาสูงใหญ่เหลือประมาณ

คารินฉายไฟทันที พร้อมกับปากกระบอกไรเฟิลที่เสียชั้นในระดับเอว แต่แล้วหล่อนก็ยังชะงักรืออยู่ เพราะจากลำไฟฉายที่สาดจ้าออกไปนั้น หล่อนเห็นอสุรกายตนหนึ่งจริง ลักษณะของมันก็คือซากมัมมี่อันน่าเกลียดน่ากลัวขนาดส่วนสูงเกือบ 7 ฟุต แต่มันหาใช้ร่างที่มันตรัยสิ่งสถิตอยู่ไม่ หากแต่เป็นอีกลักษณะอีกซากหนึ่งซึ่งผุดแผกออกไปจากที่เคยจำได้ติดตา

สภาพของร่าง แท้ที่เหมือนท่อนหินนั้น ส่วนศีรษะและใบหน้ามีรอยของหินย่อยหย่อนลงมาเกาะปกคลุมไว้เหมือนคนสวมหมวกหน้าแถบหนึ่งแห่งตอบบมีหนังหุ้มอยู่สมบูรณ์ แต่อีกแถบหนึ่ง บริเวณที่เคยเป็นเนื้อของใบหน้าแห้วหายไป เห็นกระดูกโหนกแก้มโผล่ขาว และพันกรามซี่ใหญ่แต่ละซี่ขนาดหัวแม่มือภายใต้การเคลือบของผลึกหินใส มองดูแล้วคล้ายจะส่ายะยี้มรอกอยหล่อนอยู่

คารินยืนนิ่ง อย่างยังตัดสินใจอย่างใดมิถูกไปเสียวินาที มันเป็นเวลาเดียวกับที่ซากคำนวณหาอายุไม่ได้นั้น เริ่มเคลื่อนขึ้นมาหาหล่อนอย่างเข้มข้น...เหมือนจะตรงเข้ามารับ...

เมื่อนั้นเอง เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางนรกแห่งความเงิบจนหล่อนเองก็สะดุ้งผวา...

เสียงเปรี้ยงแผดสะเทือนเลื่อนลั่น ดังลงมาจากขอบเนินเบื้องหลังของหล่อน คลื่นของอากาศรอบตัว กดวบ สองหูลั่น อ้อเพราะกัมปนาทนั้น พร้อมกัน ตรงหน้าที่หล่อนกำลังจ้องพินิจ

อยู่นั้น แบะกระจายหายแวบไปซีกหนึ่งในพริบตา ชนิดมองเห็น
กันซึ่งๆ หน้า เหมือนถูกจามด้วยขวานคมกริบขนาดใหญ่ และ
ร่างนั้นหมุนผงะชวนเซไปด้วยแรงกระทบ

“น้อย! หมอบลงเดี๋ยวนี้!!”

เสียงตะโกน น้ำเสียงหลง ดังติดตามลงมา จำได้ดีที่สุด
ว่านั่นเป็นเสียงของพี่ชายกลาง-อนุชา วราฤทธิ์

แผนของหล่อน...ถ้าจะมีอยู่ในขณะนี้...มันก็ได้พังพินาศลง
เสียแล้ว และหล่อนต้องปรับเหตุการณ์ใหม่อย่างฉับพลันทันที
เหมือนกันเพราะตัวเองก็ยืนอยู่ในแนวของวิถีกระสุนที่อาจพลาด
มาถูกได้ จึงทิ้งตัวฮวบลงนอนราบกับพื้นทันที ในขณะที่ร่าง
นั้นยังหมุนตกลงอยู่หลุนๆ

พอร่างของหล่อนล้มลงไปราบกับพื้นเท่านั้นกระสุนไรเฟิล
อีกระนัดหนึ่ง ก็ครีสนั่นติดต่อมาอีก แนวกระสุนจับเข้าบริเวณ
ส่วนใดของไอ้ซากหมื่นๆ ปีไม่ทราบได้ แต่คราวนี้เห็นตีนของมัน
หลุดจากพื้น พลิกล้มตึง กลิ้งซลุกๆ ลงไปตามหนทางอันลาด
ชันนั้น เป็นลักษณะของขอนไม้ที่ถูกปลักให้ร่วงหล่นลงไป

เบื้องล่างในเงามืดของละเมาะไม้ เสียงซ่างร้องอย่าง
แตกตื่นประสานกันแซ่ พร้อมกับเหยียบป่ารกชฎโครมครามหัก
พินาศ อันหมายถึงการเริ่มเคลื่อนไหวอย่างซุลมุน เสียงพี่ชาย
กลางก็ก้องมาอีกว่า

“นอนอยู่ตรงนั้น อย่าเพิ่งเงยหัวขึ้นมา!”

ณ บัดนี้ หล่อนเองก็สับสน จับต้นชนปลายไม่ถูกแล้วว่า
อะไรมันเกิดขึ้นในลักษณะไหน หรือจะรู้ก็รู้อย่างเดียวว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างของหล่อนจะต้องตกอยู่ในการรู้เห็นของอนุชา นับตั้งแต่

อย่างเท้าก้าวเดินออกมาจากบริเวณแคมป์พักแต่เขาก็รู้ได้ละเอียดหรือเข้าใจอย่างไรรึ้น หล่อนก็สุดจะหยิ่งได้ ทว่าก็ได้ทำให้แผนเดิมของหล่อนคลาดเคลื่อนไปเสียแล้วด้วยการระเบิดกระสุนไรเฟิลมาสองนัดซ้อน

เป้าหมายคือร่างของไอ้ผีดิบบริวารมंत्रัย ที่กำลังเดินตรงขึ้นมาหาหล่อน!

และบัดนี้ก็ยังไม่ว่าอนุชาจะจัดการอย่างไรต่อไป ได้ยินแต่คำสั่งให้นอนราบอยู่ที่เดิม ซึ่งถ้าไม่โง่จนเกินไปนัก หล่อนก็ไม่ควรที่จะขยับเงยร่างขึ้นมาตามคำสั่งนั้นอย่างเด็ดขาด จึงได้แต่นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น มือทั้งสองไขว้ตะปบก้นไว้ปิดที่ท้ายทอย

จริงอย่างที่นึกไว้ไม่มีผิด ปรากฏเสียง ‘เป๊าะ’ ขึ้นก่อนในอันดับต่อมา แล้วเพียงแต่นับหนึ่ง-สอง เท่านั้น ปาละเมาะเบื้องล่างอันกำลังเคลื่อนไหวครืนโครมไม้ไผ่หักวินาศ เพราะความแตกตื่นของช้างโขลงในขณะนี้ ก็ปรากฏเสียง บีมม์! จนแผ่นดินสะเทือน พร้อมกับประกายไฟแลบวาบแดงฉาน ห่างลงไปจากบริเวณที่หล่อนทรุดหมอบอยู่ แค่ไม่เกิน 40-50 เมตรเท่านั้น เศษผงธุลี กิ่งใบไม้เล็กๆ ปลิวกระจายว่อนตามเปลวระเบิด

นั่นคืออนุภาพของระเบิดขนาด 40 มม. ที่ยิงกระหน่ำลงมาด้วย เอ็ม 79 !!

ความย่อยยับเกิดขึ้นแล้ว ยังป่าที่เต็มไปด้วยเงาปริศนา เบื้องล่างอันหล่อนเพิ่งจะมาตระหนักเอาเดี๋ยวนี้เองว่า มีโขลงช้างจำนวนไม่น้อยทีเดียว กำลังแฝงตัวซุ่มสงบอยู่

“ฟีกกลาง!”

หล่อนอุทาน

แล้วก็ต้องหัดศีรษะแยกเขี้ยวอีกครั้ง เมื่อมันมีเสียง ‘เป๊าะ’ บีมม์ขึ้นเป็นนัดที่สอง เว้นช่วงระยะห่างไม่ถึงอึดใจ ตับไตไส้พุงของหล่อนขณะนั้นขย่อนไปหมด คลื่นเสียงระเบิดสังหารนั้น ดังก้องสะท้อนไปในระหว่างภูเขารอบด้านเหมือนฟ้าร้องปลุกความวิเวกเยือกเย็นของบรรยากาศใกล้รุ่งให้อังอลโกลาหล

จะมีอะไรเหลือ สำหรับการ ‘วางแผนอ่อยเหยื่อ’ ของหล่อนต่อไปอีกในยามนี้ ในเมื่อไรเฟิลแผดขึ้นสองนัดตามติดมาด้วยระเบิด 40 มม. จากเครื่องยิงที่หยอดลงไปยังแนวละเมาะเบื้องล่างอีกสองลูกโดยฝีมือจากคนบ้าอย่างเฉียบขาด เช่นพี่ชายกลางของหล่อน

ดารินทร์ใจเหือกใหญ่พลิกตัวนอนหงายมองดูท้อง-
ฟ้าชี้เกียจลุกขึ้นมาแล้ว ท่ามกลางความอึ้งอล่วนวายที่ปรากฏแทรกขึ้นอย่างกะทันหันนั้น พวกข้างบนแค้นปี้ก็ตะโกนโวยวายกันไม่ได้ศัพท์ ส่วนไอ้ข้างภายใต้มนต์บังคับของจอมมายาผีดิบมนตร์ร้ายที่แฝงแนวซุ่มอยู่ก่อน ซึ่งบัดนี้แตกหนีกันอลหม่าน ป่าแหลกยับ ร้องแซ่ประสานกันด้วยความตกใจระคนเจ็บปวด

หล่อนนึกไม่ออกเหมือนกันว่าระเบิดสังหารขนาด 40 มม. หากตกลงไปกลางโขลงช้างมันจะเป็นผลเช่นไรบ้าง แต่รู้แน่ ๆ ว่าต่อให้อาคมของมนตร์ร้ายจะจัดสักแค่ไหน พวกมันก็อยู่ไม่ติด หรือไม่สามารถคุมกันเป็นขบวนแล้ว อีกทั้งไม่สามารถที่จะชาร์จขึ้นได้แน่นอน มันแต่ละตัวอาจไม่ถึงตาย แต่คงบาดเจ็บเลือดสาด

กันไปแทบทุกตัวในรัศมีของสะเก็ดระเบิดอันละเอียดยิบจำนวน
มากมายของระเบิดใช้สังหารคนประเภทนั้น

ดวงไฟฉายนับจำนวนไม่ถ้วน สาดจาลงมาที่หล่อน คน
ทั้งหมดในแคมป์ พากันแล่นลงมาเป็นขบวน พร้อมกับเสียง
ไวยวายประสาทกันจําแนกไม่ถูก ส่วนมากก็ตะโกนเรียกนาม
หล่อนนั้นแหละ

คารินนอนเฉย เอานิ้วชี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิดใจ
หล่อนไม่โกรธพี่ชาย หรือกลุ่มของพรรคพวก ที่เข้ามาทำลาย
แผนการของหล่อนเหล่านั้นหรอก แต่นึกสาปแช่งต่อเหตุการณ์
หล่อนไม่ต้องการจะให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นเช่นนี้เลย เพราะตนเอง
นั้น วางแผนไว้อีกอย่างหนึ่งแต่ก็นั้นแหละ แผนของหล่อนอาจ
ไม่ถูกต้องก็ได้ ถ้าหากว่ายอมเปิดเผยกับคนเหล่านั้นออกไป

เพราะฉะนั้น ตอนนี้หล่อนก็กำลังหาเรื่องโกหกกลบ-
เกลื่อนอยู่ ว่าจะตอบคำถามพวกพี่ๆ และคนทั้งหมดที่มาด้วย
กันอย่างไอดี จึงจะไม่ถูกดูว่า ต่ำหนิ

สองคนที่แล่นลงมาถึงหล่นเป็นคู่แรก คืออนุชาและ
หนานอิน พอถึงก็หิ้วประคองปีกจุดให้ลุกขึ้นยืน หล่นไม่ยอม
ฟังเสียงว่าทั้งสอง ‘โวย’ ละล่ำละลักกับหล่นอย่างไรบ้าง แล้ว
ก็พริบตาต่อมาก็เป็นคู่ของ เซษฐา กับไชยยันต์ ซึ่งปราดลงมา
ถึงติด ๆ ร่ายล้อมมาด้วยคะหยิ่นและลูกหาบทั้งหมดที่พากันห่อ
แนบลงมาชนิดไม่เหลืออยู่บนแคมป์สักคนเดียว

สองหูของหล่อนครั้งแรกนั้นมันอื้อเพราะเสียงไรเฟิลและเสียงระเบิด แต่บัดนี้อื้อเพราะเสียงเหมือน ‘แจ็กเรือแตก’ ที่ดังอยู่รอบกาย

“ไม่เป็นอะไรค่ะ ไม่ต้องห่วง”

หล่อนเอามืออุดหู แล้วบอกกับพวกนั้นเรียบ ๆ เว้นระยะ
ไปอีกครู่ก็บอกต่อมาโดยไม่อยากจะฟังเสียงถามว่า

“และโปรดรับทราบไว้ด้วยทุกคน น้อยยังไม่ได้เสียสติ มี
ความรู้สึกที่ครบถ้วนทุกประการ ไม่ได้ตกอยู่ในมนต์สะกด หรือ
ต้องอำนาจมายามีอะไรทั้งสิ้น”

พี่ชายสองคน เพื่อนอีกหนึ่ง ที่กำลังละล่ำละลักฟังไม่
ศัพท์อยู่ บัดนี้อ้าปากค้าง นิ่งเงียบกันไปชั่วขณะ จ้องมองดู
หล่อนอย่างประหลาดใจที่สุด แล้วก็ยิ่งงุนงง เมื่อหล่อนกลับ
เป็นฝ่ายถามว่า

“ใครเป็นคนยิงไรเฟิล และใครเป็นคนยิงเอ็ม79?”

“เฮ้! อะไรกันนี้ เธอแน่ใจหรือว่า ขณะที่เธอเดินลงมา
จากแคมป์นี้นะ เธอมีสติครบถ้วน”

ไชยยันต์ร้องเอ็ด

“ฉันรู้ว่าฉันทำอะไร และรู้ด้วยว่าต่อไปจะต้องทำอะไร
แต่ถามตะกี้ี้ยังไม่เห็นมีใครตอบ”

“บ้าแล้ว! รายนี้บ้าแน่ ๆ ครับพี่ใหญ่!!”

อนุชา หรืออดีต ‘พรานชด’ ตะโกนลั่นขึ้นเข้ามาเขย่าไหล่
น้องสาวเล็ก แต่ดาร์วินบัดแซนพี่ชายกลางออกไป เซษฐาจึงวิ่ง
ไล่ให้อนุชาถอยออกมาก่อน ตนเองก้าวเข้าไปเผชิญหน้า ใช้
ไฟฉายส่องจ้องหน้าอย่างพิลึก

“น้อย”

เขาเรียกเน้นเสียงจริงจัง เหมือนจะหยั่งท่าที

“คะ”

“ทำไมถึงผิดสัญญา ไหนบอกกันไว้มันเหมาะ ว่าจะไม่
ออกนอกบริเวณที่ปักอย่างเด็ดขาด?”

ดาร์นฟันยิ้ม หล่อนรู้สึกลำบากใจอย่างยิ่งที่จะให้คำตอบ
เพราะหาข้อแก้ตัว ทำความเข้าใจกับทุกคนได้ยากเหลือเกิน

“น้อยไม่ได้ตั้งใจจะผิดสัญญาหรอกค่ะ แต่น้อยมีเหตุผล
ในการออกนอกเขตที่ปักมาเพียงระยะแค่นี้”

“เหตุผลอะไร? จะออกมาให้ไอ้ผีดิบมันหักคอหรือข้าง
ขี้จี่นหรือ?”

เสียงอนุชาตะคอกมาอย่างฉุนเฉียว เซษฐาโบกมือไปทาง
น้องชายให้สงบปากคำเสีย แล้วพยักหน้าปลอบถาม

“ไหนบอกพี่ซิ สำหรับเหตุผลของน้อย”

“เหตุผลของน้อยมันอาจไม่เหมือนเหตุผลของคนอื่นก็ได้
ค่ะ คือหนึ่ง เห็นว่าใกล้สว่างแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัว สอง
อยากรู้อยากเห็นอะไรให้ชัดๆ กระจ่างแจ้งกับตาตัวเอง สาม
ขณะที่ทำในข้อหนึ่งและข้อสอง รู้ว่าตัวเองมีสติสัมปชัญญะ
พร้อม ไม่ได้ตกอยู่ในการชักจูง หรือถูกอำนาจอะไรเข้ามาสะกด
และข้อสี่ น้อยเชื่อมั่นตัวเองว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะสามารถที่
จะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างแน่นอน”

“เอางี้ดีกว่า อะไรทำให้เธอบ้า เดินลงไป ทั้งๆ ที่มันมืด
ตื้ออยู่อย่างนี้”

ไชยยันต์ถามสวนมาอีกคนอย่างสงสัยเต็มที่ ไม่มีใครเข้า
ใจหล่อนจริงๆ

ดาร์นแหม่ปาก หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกเล่าความจริง
ได้ทั้งหมด

“ฉันมายืนอยู่ตรงขอบเนินที่เราพักกันอยู่นั้น...”

หล่อนบ้วนปากขึ้นไปด้านบนอันเป็นที่ตั้งของแคมป์

“ฉายไฟดูมาที่โชดหินใหญ่นี้ เห็นอะไรลับๆ ล่อๆ อยู่
อยากให้เห็นให้รู้ชัด ก็เลยเดินลงมา ทุกคนรู้อยู่ว่าฉันไม่กลัว
อะไรแล้วเดี๋ยวนี้ ไฟฉายกับปืนพร้อมอยู่ในมือ ฉันเผชิญได้
ทุกอย่าง แล้วระยะที่เดินลงมาจากตรงนั้น มันก็ไม่ห่างไกล
อะไรนัก กะไว้ว่าจะเดินมาถึงแค่นี้แหละ ไม่ลงไปให้ห่างจากนี้
หรอก”

“แล้วไอ้ผีห่านั้นก็โผล่พรวดออกมาจากโชดหิน กำลังเดิน
ขึ้นมาหาเธอ...”

อนุชาพูดเร็วปรื๋อ อาการหัวฟัดหัวเหวี่ยง ชี้นำ

“ฉันเห็นเธอยืนส่องไฟมันดูเฉย ปีนในมือก็ไม่ได้ยิงชักโป่ง ฉันก็เลยต้องตัดสินใจยิงโครมลงมา ทำไมเธอถึงยืนเฉยแบบนั้น จะให้มันเข้ามาหักคอเธอหรือยัง?”

คารินสันศิระ

“ใครจะยอมให้มันเข้ามาหักคอ...ก็ยื่นดูอาการท่าทีของมันว่าจะมาไหมไหน ยังไง ปีนพร้อมอยู่ในมือแล้ว จะยิงเมื่อไหร่ก็ได้ แล้วฉันก็แน่ใจด้วยว่า มันทำอะไรฉันไม่ได้ มันเข้ามาชิดตัวฉันไม่ได้อย่างเด็ดขาด ฉันมั่นใจเช่นนั้น”

หล่อนโมโหขึ้นมาบ้าง จึงใช้คำแทนตัวเองสำหรับพี่ชาย ว่า ‘ฉัน’ แบบเดียวกัน ไชยยันต์เห็นท่าจะไม่ดีนักสำหรับพี่น้อง คู่นี้ เลยกันอนุชาที่กำลังทำท่าแยกเขี้ยวจะปรี๋เข้ามาอีกผลักให้ ถอยห่างออกไป กระซิบบอกว่า

“อย่าโมโหโทโสไปนักเลยน้า กลาง ถึงยังงั้นน้อยก็ปลด-

ภัยเรียบร้อยดีแล้ว เขาน่าจะมีเหตุผลอะไรสำหรับเขาที่กล้าบ้า
บิ่นแบบนี้...”

แล้วเพื่อนชายก็หันมาทางหล่อน

“เธอแน่ใจนะ ว่าเธอไม่ได้ถูกอำนาจของมันสะกดให้ต้อง
เดินลงมา”

“ก็ฉันเอาไฟฉายส่องหน้ามันอยู่นะ”

“ไม่ได้ตกใจกลัวอะไรเลย?”

“ไม่! ฉันไม่เคยกลัวเจ้าพวกนี้เลยสักนิดเดียวสำหรับเดี่ยว
นี้ ตอนที่มันยกกองทัพช้างเข้าบุกพวกเราในคืนนั้น ก่อนจะเกิด
ยิงกันขึ้นขนานใหญ่ ฉันก็เห็นพวกมันเข้ามาเดินป้วนเปียนใน
แคมป์ ฉันยังพยายามเดินเข้าไปพูด และสังเกตดูสภาพของ
พวกมันอย่างใกล้ชิดห่างกันแค่เอื้อมเท่านั้น...และนี่มันก็โผล่มา
ให้เห็นอีก ทำไมฉันจึงต้องสะดุ้งกลัวมันแบบคนขวัญอ่อนฉันมี
นี่...กับมีนี่!”

หล่อนชูไรเฟิล กับตบทรวงอก อังกลัดพระเครื่องให้ทุก
คนเห็น

“แล้วรู้หรือเปล่าว่าข้างล่างในละเมาะโน้น มีช้างทั้งโขลง
ชุมนุมอยู่” พี่ชายใหญ่ถาม

“รู้ค่ะ อย่าว่าแต่ช้างผีพวกนั้นเลย แม้แต่ไอ้ตัวการคือ
มนตร์ยัที่รอคอยอยู่ข้างล่าง น้อยก็รู้ มันเพียงแต่ว่า ถ้าน้อย
ไม่เดินลงไปถึงละเมาะข้างล่างเสียอย่าง มนตร์ยั หรือช้างบริวาร
ของมันพวกนั้นก็ไมกล้าที่จะไต่เนินขึ้นมาใกล้ที่พักของเราหรอก”

พี่และเพื่อน อึ้งกันไปอีก เสียงลูกหาบพูดกันแซ่ด มอง
หล่อนเป็นตาเดียว หน่านอินโคลงหัวจู้ปาก

“นายหญิงจะทำเรื่องให้หนานอินเดือดร้อนเสียแล้ว ก็บอก
อยู่ว่าจะไม่ออกไป เพลอนิดเดียว ก้าวออกนอกบริเวณเสียแล้ว
รู้ๆ กันอยู่ว่าพวกมันคอยดักเล่นงานเราอยู่รอบๆ เนินนี้ เพียง
แต่ยังไม่กล้าขึ้นมาเท่านั้น...”

แล้วแกก็ฉายไฟลงไปยังละเมาะไม้ไต้ต้นเนิน ซึ่งบัดนี้เสียง
ข้างพวกนั้นคะเนจากเสียงว่ามีอยู่ไม่เกิน 12-13 ตัว เปิดปาราบ
ไปหมดแล้ว เพราะอำนาจของเอ็ม 79

“หนานอินหันมาที่แรก เห็นนายหญิงยังยืนอยู่บนขอบ
เนินดีๆ ตามคำพูด แต่พอเหลียวมาอีกที อ้าว! หายไปเสียแล้ว
เลยแล่นไปปลุกนายชด นายชดแกตื่นมาพร้อมกับนายทหาร
และนายใหญ่พวกเราวิ่งมาดู เห็นนายหญิงกำลังยืนรอไอ้ผีตาย
ซากที่กำลังไต่ทางขึ้นมา ระยะห่างกันแค่ใกล้ๆ ไม่ทำอะไรมัน
ซักอย่าง นายชดก็เลยซัดตูม-ตูมเข้าให้สองนัด พอได้ยินเสียง
ข้างร้องอยู่ในดงข้างล่าง นายทหารก็เลยเอาปืนยิงระเบิด ซัดลง
ไปที่นั่นอีก 2 นัด กันไม่ให้แล่นสวนขึ้นมา...โน่น! เปิดปาราบไป
หมดแล้ว”

“อ้อ! ไชยยันต์เองหรือ ที่ยิงเอ็ม 79?”

หล่อนหันไปถามเพื่อนชาย

“ใช่! ฉันเอง ไม่ยิงได้ยังไง มันตั้งขบวนรอคอยอยู่แล้วยัง
กะข้างศึกเตรียมประจัญบาน แต่ให้ตายเถอะ เดียวนี้ ฉันก็ยัง
ไม่เข้าใจอยู่นั่นเองว่า ทำไมเธอจึงบ้าบิ่นแบบนี้”

“ขอโทษสำหรับทุกๆ คน ถ้าเห็นว่าฉันทำผิดข้อสัญญา
แต่เหตุผลก็อย่างที่บอกไปแล้ว”

คารินพูดเสียงอ่อนลง ไม่มีอะไรที่หล่อนจะพูดได้ดีไป

กว่านี้ เซษฐาหันไปร้องตะโกนสั่งให้คะหยิ่น และพวกลูกหาบ ฉายไฟตรวจหาซากของไอ้ผีดิบ ที่อนุชาyingกระเด็นลงไป พวก นั้นตามกันลงไปเป็นพรวน ปีนพร้อม แต่แล้วก็ตะโกนบอกขึ้น มาว่า

“หาไม่พบ นาย มันคงแอบลุกขึ้นหนีไปแล้ว ตอนที่เรา ชุลมุนกันอยู่ ไอ้ผีดิบพวกนี้มันไม่ตายหรอก ต่อให้โดนลูกปืน สักขนาดไหน พบแต่เศษกะโหลกของมันข้างหนึ่งหล่นกลิ้งอยู่ เพราะถูกปืนของพรานชดฆ่าแล่งไว้ ตัวมันหนีไปได้”

เซษฐาโบกมือ

“ถ้างั้นก็กลับขึ้นมาก่อน ให้ตะวันขึ้นเสียก่อน ค่อยมา ตรวจดูรอยกันใหม่ ใครอย่าเพิ่งลงไปทะเลาะข้างล่างนั่นก่อน”

ทุกคนกลับขึ้นมารวมกลุ่มกันยังบริเวณโขดหินนั้นอีก ครั้ง ดารินขยับจะเดินกลับขึ้นไปคนเดียวหน้าตาเฉย แต่พี่ชาย ใหญ่เหนียวไหล่ว

“เดี่ยวก่อน น้อย อย่าเพิ่งขึ้นไป ประเดี๋ยวขึ้นไปพร้อมๆ กันทุกคน...หนานอินบอกว่าก่อนหน้านี้ เธอยืนอยู่กับไอ้ด้วน ตรงปลายเนินนั่นไม่ใช่หรือ?”

“คะ”

หล่อนตอบสั้นๆ

“แล้วตอนนี้ไอ้ด้วนมันหายไปไหนแล้ว?”

“น้อยก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นมันยืนอยู่ใกล้ๆ ชั่วระยะ เวลาหนึ่งเท่านั้น พอหันมาดูอีกที ไม่เห็นมันเสียแล้ว เข้าใจว่า

มันคงจะแยกไปหากินของมันตามประสา มันไม่ได้อยู่กับน้อย ตอนที่น้อยลงมาหรอก”

น้องสาวตอบเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย พี่ชายใหญ่พูดอะไรไม่ออกอีก ได้แต่เกาต้นคอแกรก ๆ อย่างแสนจะขัดใจ ระคนพิศวงสงสัยในอาการของน้องสาวเต็มที่แล้วในที่สุดก็สั่งให้ทุกคนกลับขึ้นไปบนปางพักตามเดิม ตัวเขาเองเดินเฉียดเข้าไปใกล้น้องชายกลางที่ยืนหน้านิ่งตัวขวมวดอยู่ กระซิบว่า

“กลาง...พี่ว่าน้อยมีอะไรที่ลึกลับมาก และไม่ยอมบอกความจริงพวกเรทั้งหมด”

“จะมีอะไรครับ นอกจากความบ้า ความคลุ้มคลั่ง!”

อนุชาสะบัดเสียงอย่างหงุดหงิด มองไปทางน้องสาวผู้กำลังเดินขึ้นเนินไปพร้อมกับไชยยันต์อย่างเริ่มหนักใจที่ทวีขึ้นทุกที

“พี่ว่า เธออาจใจร้อนไปหน่อย ที่เปิดฉากยิงขึ้นเสียก่อน ในขณะที่น้อยประจันหน้ากับไอ้ผีตายซากนั้น พี่ว่าเธอน่าจะคุมเชิงคอยดูให้ถึงที่สุด ว่าน้อยจะมีการพบปะ หรือมีท่าทียังงัยกับไอ้ผีดิบที่เขาเดินลงไปพบมันนั้น”

อนุชาหัวเราะหึ ๆ

“ผมไม่ใจเย็นเหมือนพี่ใหญ่หรอกครับ จะรอให้มันคว่ำคอหอยยายนั้นก่อน หรือว่ารอให้มันหิวเอาตัวไปเสียก่อน แล้วค่อยตามทีหลังนะหรือครับ มันอาจช้าเกินกว่าที่จะช่วยได้ทัน”

เชษฐาพยักหน้า โอบไหล่้องชายกลางผู้เล็ดร้อนให้เดินตามพวกนั้นขึ้นไป เป็นคู่ลำหลังสุด บอกเบา ๆ ว่า

“เอาละ เธอก็อย่าไปฉุนเฉียวอะไรกับน้อยให้มากนักเลย

เรารู้อยู่แล้วว่า เขากำลังจิตใจไม่ปกติ หรือจะพูดให้ตรงก็คือป่วยทางจิตอย่างหนัก ประเดี๋ยวค่อยๆ ปลอบถาม ตะล่อมหาความจริงเอาดีกว่าอย่าไปเกรี้ยวกราดดูว่าอะไรทั้งนั้น”

อดีต ‘พรวนชด’ ยักไหล่ยิ้มแค่นๆ

“ครับ ผมจะพยายามทำให้สงบที่สุด สำหรับแม่เจ้า ประคุณคนนี้ แต่สาบาน เมื่อกี้ถ้าผมไม่ยิงผ่ากะโหลก ไอ้ตัวอัปรีย์นั้นเสียก่อนและถ้าไชยยันต์ไม่เอาเอ็ม 79 ถล่มลงไปทีปาข้างล่าง ป่านนี้เรายังไม่รู้เลยว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับน้อย เขาอาจร่างกายแหลกเหลวหรือมิฉะนั้นก็ถูกขโมยตัว สูญหายไป แล้วก็ได้!”

เมื่อทุกคนมาประชุมพร้อมกันยังบริเวณแคมป์ที่พัก
บนยอดเนินอีกครั้ง ท้องฟ้าเริ่มจะปรากฏแสงเรืองๆ ขึ้นแล้ว
หนานอินไล่พวกลูกหาบให้ไปจัดการหุงหาเตรียมอาหารเข้าใน
ทันที ส่วนคณะเจ้านาย นั่งล้อมวงดื่มกาแฟกันอยู่เป็นกลุ่ม

คารินนั้นคงรักษาความ ‘หน้าตาย’ นั่งเฉยเหมือนไม่เกิด
อะไรขึ้นตามเดิม ปลอ่ยให้การพูดจาหรือถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ขึ้นเมื่อสักครู่นี้เป็นเรื่องของพี่ชายสองคน และไชยยันต์เท่านั้น
โดยหล่อนไม่เอ่ยอะไรเลย นอกจากสูบบุหรี่อัดควันลึก และ
มองนิ่งอยู่ที่ปลายบุหรืติดไฟนั้นอย่างใช้ความคิด ตัวเองนั่งห่าง
ออกจากคณะสามคนออกมาเล็กน้อย

ครูหนึ่งต่อมา หล่อนขยับตัวลุกขึ้น ทำท่าจะเดินไปทาง

กลุ่มของพวกลูกหาบที่ทำงานกันอยู่เหมือนจะปลีกตัวแต่เซษฐา
หักไว้

“ยังไม่ต้องไปไหนก่อนทั้งสิ้น น้อย เข้ามานั่งใกล้ๆ พี่
หน้อยซิ”

น้องสาวคนเล็กจำใจต้องเดินเข้ามานั่งใกล้ๆ พี่ชายใหญ่
ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า แล้วประกาศขึ้นเบาๆ ว่า

“ทุกคนโปรดอย่าถามอะไรน้อย ในคำถามที่ตอบไปแล้ว
นะคะเพราะไม่อยากจะตอบซ้ำๆ ก็สารภาพแล้วว่าทำผิดข้อ
สัญญา อย่ามาว่าอะไรกันอีกเลย”

“เอาละ พี่ก็จะไม่ว่าอะไรเหมือนกัน แต่ขอทราบความ
จริงเพิ่มเติมหน้อยได้ไหม?”

“ก็น้อยให้ความจริง ตอบไปหมดทุกคำถาม ที่รุ่มกัน
สอบสวนน้อยแล้วนี่คะ”

เซษฐาสันคีระชะ พยายามใช้คำพูดที่ปลอบโยนอย่างนุ่ม-
นวลที่สุด

“ยัง!...ยังไม่หมดทุกคำถามหรอก และอย่าคิดว่า เป็น
การสอบสวนเพื่อจับผิดตำหนิอะไรเลย พี่เองเชื่อว่าน้อยต้องมี
เหตุผลทางด้านส่วนตัวของน้อยแน่ๆ เพียงแต่ไม่บอกมาให้
กระจ่างเท่านั้น มีอะไรที่น้อยจะต้องปกปิดอำพรางพวกพี่งั้นรึ
เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นตะกี้?”

“ไม่มีค่ะ”

หล่อนตอบไม่เต็มเสียงนัก ไม่ยอมสบตาใครทั้งสิ้น อนุชา
กับไชยยันต์ขณะนี้นิ่งเงียบเฉย ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพี่ชาย
ใหญ่แห่งคณะ ตะล่อมถาม ‘แม่ตัวปริศนา’ ตามที่อนุชาว่าให้

สมญาไว้ ตามลำพัง โดยไม่สอดแทรกขึ้น แต่ทั้งสองก็แลนั่ง จับ
 อากัปกริยาของหญิงสาวมาชนิดตาไม่กะพริบ แน่ละ ทุกคนยัง
 เต็มไปด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“กลางกับไชยยันต์บอกกับพี่ว่า ขณะที่เขาเห็นเธอยืน
 ประจันหน้าอยู่กับไอ้ผีดิบตรงตำแหน่งนั้น ระยะเวลาประชิดจน
 เจียนเหลือเกินจนน่าที่จะเกิดอันตรายขึ้นได้ เพราะเห็นเธอยืน
 ส่องไฟฉาย ปลอ่ยให้มันเดินใกล้เข้ามาทุกที...เอาละ ถ้ากลาง
 ไม่ยิงลงไปเสียก่อน เธอจะทำยังไงต่อไป บอกพี่ซิ?”

เชษฐาเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนเหมือนเดิม และป้อนคำถาม
 หรือสอบปากคำชนิดที่ทำให้หล่อนต้องลำบากใจยิ่ง ในการที่
 จะค้นหาคำตอบ เพราะไม่อาจจะบอกความจริงภายในใจคิดไว้
 ของตนเองได้ทั้งหมด ชื่นบอกไป มันก็ยิ่งมากความบานปลาย

“ก็ไม่ใช่ความผิดของพี่กลางหรอกค่ะ ที่ยิงลงไปเสียก่อน
 และไม่ใช่ความผิดของไชยยันต์ด้วย ที่ใช้ระเบิดกระหน่ำลงไป
 ยังชายป่าข้างล่างติดต่อกันไป เพื่อขับไล่มันตรัย กับช้างผีสิง
 อันเป็นบริวารของมันที่รอคอยอยู่ข้างล่างนั้น...”

หล่อนตอบเลียง ๆ

“น้อยระวังตัวอยู่แล้ว ที่เห็นไอ้ผีตายซากนั้นมันเดินเข้า
 มาหาแต่ที่ไม่ได้ทำอะไรลงไปก็เพื่อจะรอดูว่ามันจะเข้ามาใกล้
 น้อยได้แค่ไหน และจะส่งภาษาบอกความอะไรแก่น้อยได้บ้าง
 เพราะมันตรัยหลบอยู่ในละเมาะดินเชิงเขาไม่ยอมขึ้นมาเพียงแต่
 ให้บริวารของมันมาหลบอยู่ที่หลังโขดหินใหญ่ก้อนนั้นเท่านั้น”

“พี่คิดว่า นั่นไม่ใช่ความกล้าหาญที่น้อยพร้อมจะเผชิญ
 หน้ากับสิ่งที่แสนจะน่ากลัวนั้นหรอกนะ มันจะต้องมีอะไรลึกลับ

ไปกว่านั้น...มันผิดวิสัยไปมาก ในการที่เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าไอ้มนุษย์
รูปร่างหน้าเกลียดน่ากลัวเคลื่อนเข้ามาหา แต่ตัวเองกลับยินดี
มันเฉย...เหมือนเห็นคนธรรมดาหรือมิตรเดินเข้ามาใกล้ฉันแหละ”

“พี่ใหญ่ พอจะเข้าใจกับคำว่า ‘ความเชื่อมั่น’ หรือ ‘ความ
มั่นใจ’ บ้างไหมคะ น้อยมีความรู้สึกอย่างที่บอกไว้แหละ ขณะที่
มันเคลื่อนเข้ามา เพราะเชื่อมั่นว่ามันทำอะไรน้อยไม่ได้ ตราบใด
ก็ตามที่พระยังติดตัวน้อยอยู่ และสติก็พร้อมอยู่เช่นนั้น”

“ก็แปลว่าเธอพิจารณาไอ้ผีดิบนั้นในฐานะมิตรหรือเพื่อน
ไปเสียแล้ว”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะต้องสอดขึ้นมา

“ก็ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก ฉันบอกแล้วว่าฉันกำลังดูท่าที่
ของมันจนถึงที่สุด ฉันไม่กลัวมัน และไม่คิดว่ามันจะทำอันตราย
ใดๆ แก่ฉันได้เลยในขณะนั้น”

“สมมุติละว่า มันทำอะไรเธอไม่ได้ แล้วอะไรเป็นความ
คิดหรือแผนการต่อไปของเธอ?”

พี่ชายใหญ่บีบวงรัดห่กคำถามแคบเข้ามาแล้ว

“มันอาจส่งข่าว บอกความอะไรที่เป็นประโยชน์กับน้อย
ก็ได้คะ”

“ประโยชน์? ในด้านไหนกัน?”

เชษฐาขมวดคิ้วถามต่ำๆ

“อย่างน้อยก็จุดประสงค์ของพวกมัน ว่าจะเอาอย่างไรกับ
เราแน่ จะติดตามมาจ้องล้างจ้องผลาญเพื่ออะไร และอาจให้
ข่าวอะไรที่เกี่ยวพันไปถึงรพินทร์บ้างก็ได้ นั่นเป็นความคาดหวัง
ของน้อย จึงทำให้กล้าเดินลงไป”

พี่ชายใหญ่คราว “ฮือม” ในลำคืออย่างไม้ศรัทธา บรรจุกล้องยาเส้น โดยสายตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของน้องสาว

“แล้วมันได้พูดจา ส่งภาษาบอกอะไรแก่น้อยบ้างล่ะ ลองเล่าให้ฟังซิ ก่อนที่กลางจะยิ่งลงไป”

“เฉพาะไอ้ตัวบริวาร ที่ซ่อนอยู่หลังโชดหินและไพล่ออกมาหาน้อย มันยังไม่ได้บอกอะไรแก่น้อยเลยสักอย่าง แต่ตัวนายของมันคือ...มันตรัยที่รอคอยน้อยอยู่ข้างล่าง ส่งสัญญาณบอกน้อยขึ้นมาว่า ให้เดินตามไอ้ตัวสูงใหญ่นั้นลงไปยังป่าละเมาะข้างล่าง ซึ่งน้อยอยู่ในระหว่างตอรองกับมันเพื่อจะล่อให้มันตรัยไพล่ออกมาปรากฏตัวให้เห็นชัด ๆ แต่เหตุการณ์มันผันเปลี่ยนไปเสียก่อน ด้วยลูกปืนกับระเบิดของฝ่ายเรา ถ้าน้อยจะยิ่งไอ้ตัวนั้นน้อยก็ยิ่งเสียก่อนพี่กลางแล้วล่ะค่ะ แต่เนี่ยน้อยต้องการจะรอดูมันจนถึงที่สุดต่างหาก จึงยังสงบนิ่งอยู่ ทว่าก็เตรียมพร้อม ไม่ได้ประมาทหรือลืมหูลืมตาเลย”

“ไม่เคลียร์เลยในคำตอบของเธอ มีอะไรอีกหลาย ๆ อย่างที่เธอยังปิดพวกพื่ออยู่”

พี่ชายใหญ่พึมพำเก็บความเข้าใจไว้มิดชิด

“ผมว่าพี่ใหญ่อย่าไปเค้น หรือคาดคั้นอะไรเลยครับ ผมบอกแล้วว่าน้อยเริ่มมีปฏิกิริยาอะไรที่สลับ...เกี่ยวกับภัยที่มันจ้องเล่นงานเราอยู่ในขณะนี้ และเริ่มจะทำให้เราหนักใจเป็นอย่างยิ่ง และถ้าเขายังไม่ยอมบอกความจริงอะไรให้กระจ่างอยู่แบบนี้พลาดพลั้ง เราจะช่วยเขาไม่ทันเลย ผมชักกลัวใจเสียแล้วซินี”

คารินมองไปทางพี่ชายกลางด้วยสายตาที่อ่อนลง หล่อนเข้าใจความรู้สึกของเขาดีที่สุดในที่สุด กล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพเอาใจ

“พี่กลางอย่าห่วงอะไรน้อยให้มากนักละคะ น้อยพยายามรักษาตัวเองให้ดีที่สุด และให้เป็นภาระแก่พี่ๆ น้อยที่สุด ขอรับรองอีกครั้งว่าน้อยไม่ได้บ้าเสียสติไปหรอก แล้วก็ป็นห่วงตัวเองเหมือนกัน การกระทำอะไรของน้อยบางอย่าง ทุกคนอาจไม่เข้าใจ แต่น้อยเข้าใจตัวเองดีที่สุด และบางทีก็ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไรถูก”

อนุชายิ้มแค้นๆ เริ่มคลายความโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงลงบ้าง

“พี่รู้ ว่าเธอกำลัง และเชื่อมั่นในสมองและฝีมือของตัวเองอย่างเต็มที่ในการเดินทางมาในครั้งนี้ แต่ก็นั่นแหละ อย่าให้กลายเป็นความประมาทไป ไม่ใช่เป็นความผิดของพี่ ที่จะต้องเป็นห่วงเธอไม่ใช่หรือ”

หล่อนยกมือไหว้

“กราบขอบพระคุณพี่กลางคะ และกราบขออภัยถ้าให้น้อยก้าวร้าวอะไรไปบ้างเมื่อตะกี้นี้ รู้ตัวเองเหมือนกันว่ามักจะทำอะไรให้เกิดความกังวลแก่หมู่คณะอยู่เสมอ”

แล้วหล่อนก็ยิ้มให้แก่พี่ชายกลาง

“สิ่งที่น้อยยินดี และอบอุนใจที่สุดก็คือ ในวาระวิกฤติจริงๆ แล้ว พี่กลางและพวกเราทุกคนล้วนหันต่อเหตุการณ์เสมอ ไม่มีใครมัวงุ่มง่ามล่าช้าอยู่เลย”

ในที่สุดสองพี่น้องก็สามารถปรับความเข้าใจกันได้ ท่ามกลางความโล่งอกของไชยยันต์ และพี่ชายใหญ่ของคณะ ดาริน

กับอนุชาโดยปกติแล้วมักจะมีความขัดแย้งป็นเกลียวกันอยู่เสมอ และมักจะปะทะกันด้วยวาจาอันรุนแรง ทะเลาะกันเป็นประจำ อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่าอนุชานั้นเป็นคนโผงผาง ขี้โมโห เท่ๆ กับที่คารินชอบเอาแต่ใจตัวเอง แต่ทั้งหลายแหล่มันก็มาจากความรัก ความห่วงใยที่มีต่อกันนั่นเอง ประกอบกับวัยที่ค่อนข้างไล่เลี่ย คบกันแบบเพื่อนมากกว่าที่จะเคารพยำเกรงแบบพี่

“ประเดี๋ยวกินอาหารเข้ากันเสร็จเราจะลงไปตรวจสอบสถานที่ข้างล่างนั้นอีกครั้ง”

เชษฐาบอกทุกคน พร้อมกับแหงนมองดูท้องฟ้าซึ่งสว่างขึ้นเป็นลำดับ

ระหว่างการร่วมรับประทานอาหาร ไชยยันต์เข้ามานั่งใกล้ๆ คารินผู้เงิบขริมถามว่า

“ตั้งแต่ตื่นมาด้วยกันตอนประมาณตีสี่เศษๆ นั้นแล้ว เธอไม่ได้กลับเข้ามานอนอีกเลยหรือ”

ราชสกุลสาวสันคีรีษะ

“ฉันไม่ได้นอนอีกเลย มันไม่่ง่วง พอเธอเข้าไปนอนแล้ว ฉันก็นั่งคุ้ยคว้าเวลาอยู่กับลุงอินอีกครู่ใหญ่ ก่อนที่จะเดินตรวจบริเวณออกไปยืนอยู่ตรงชายเนินพักนั้น ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะเกิดบ้าระห่ำเดินลงไป คนมันอยู่ในภาวะร้อนรุ่มกลุ้มจิต บางทีมันก็อาจทำอะไรที่คนอื่นเห็นว่า บ้าๆ ออกไปได้เหมือนกัน แต่ฉันก็พยายามจะระงับความรู้สึกชนิดนั้นไว้ให้ได้”

ไชยยันต์อยากจะล้วงถามอะไรอีก เพราะยังไม่หายข้องใจ เรื่องที่หล่อนกล้าเดินลงไปประจันหน้ากับไอ้ศพตายซากค่านวณ

อายุไม่ได้นั้น แต่ก็ระงับเสีย คิดอยู่ในใจเหมือนเซซฐาและอนุชา
ว่า...ค่อย ๆ ใช้เวลาจับสังเกตนารินไปเจียบ ๆ ดีกว่า

เหตุการณ์ที่ผ่านมามาตลอดคืนพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า มันทรีย
และบริวารของมัน แม้จะไม่บังอาจกล้าร้ายขึ้นมาราวีก่อกวน
อะไรในบริเวณปางพักที่ลงอาคมไว้ แต่พวกมันก็หาได้หลีกเร้น
หลบหนีห่างไกลออกไปไม่ คงชุมนุมเชิงรายล้อมอยู่รอบ ๆ ตื่นเนิน
อยู่นั่นเองอย่างเจียบกริบ เพื่อรอโอกาสของมัน อันเป็นสิ่งที่น่า
คิด น่าสยองมากถ้าไม่ใช่เพราะนารินเดินออกนอกเขตปริณทล
ออกไป และถ้าไม่ใช่เพราะกระสุนไรเฟิล กับระเบิดที่อนุชา กับ
ไชยยันต์ช่วยกันยิงถล่มลงไป **ทั้งคณะจะไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า**
...พวกมันมาชุมนุมอยู่ข้างล่างเหมือนข้าศึกที่เกาะติดฐาน
ค่อยๆ ชุ่มโจมต้อยู่ทุกขณะ เพียงแต่รอจังหวะเหมาะเท่านั้น

เมื่อเสร็จสิ้นอาหารประทังชีพมือเข้าซึ่งกินกันในเวลา
เข้าตรู่เป็นพิเศษ หนานอินก็ตะโกนถามมาว่า

“เอาหรือยัง นาย รีบไปกันเสียแต่หัวรุ่งนี้แหละ จะได้ไป
ถึงห้วยเสือร้องก่อนเที่ยง”

“ตกลงลุงอิน แต่เราอยากจะลงไปดูตรงชายเนินที่นาย
ทหารยิงระเบิดลงไปตรงนั้นก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะร้องตอบ

“ถ้างั้นก็เก็บของไปได้เลย เราจะตัดทางลงทางด้านนั้น
อยู่แล้ว...จะได้ไม่เสียเวลา”

หนานอินสั่งการเก็บข้าวของทันที และอีกชั่วขณะเดียว

คณะทั้งหมดก็เคลื่อนขบวนลงจากยอดเนินลี้กดำ โดยบ้ายหน้าลงมายังตีนเชิง อันเต็มไปด้วยละเมาะไม้ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ไชยยันต์ถล่มเอ็ม 79 ลงไปเมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของไซลงข้าง ภายหลังเมื่ออนุชาyingไรเฟิลไปยังไอ้ผีดิบที่ประจันหน้าอยู่กับคาริน 2 นัดซ้อน

ขณะที่ลงมาได้ก็ทาง ผ่านตำแหน่งที่คารินยืนอยู่ใกล้โขดหิน ทั้งคะหยิ่น หนานอิน และทุกคนยกเว้นพวกลูกหาบ ทำการสำรวจบริเวณนั้นก่อนอย่างละเอียด

และก็พบเข้ากับร่องรอยที่พวกลูกหาบพบไว้ก่อนแล้ว ขณะที่เกิดเหตุหยก ๆ คือเศษกะโหลกของซากเก่าแก่โบราณ ซึ่งนานมาแล้วได้เคยเป็นกะโหลกของมนุษย์ ถูกกระสุนไรเฟิลขนาดหนักของอนุชาผ่าแล่งไว้ ซีกขนาดสองฝ่ามือใหญ่ ๆ หล่นกลิ้งอยู่กับพื้นอยู่กับแ่งหินต่อนหนึ่ง

ทุกคนดูเหมือนจะเคยชินเสียแล้ว กับสิ่งประหลาดชนิดนี้ ไม่ได้สนใจอะไรมากนักที่จะตรวจสอบ เพียงแต่ใช้เท้าเขี่ยดูเท่านั้น

“ก็แปลว่าไอ้ตัวที่ออกมาเผชิญหน้ากับน้อย เมื่อชั่วโม่งเศษ ๆ มานี้ หน้าแห่งหายไปซีกหนึ่งแล้วด้วยลูกปืนของแก”

ไชยยันต์พึมพำเบา ๆ

“แต่มันก็ได้หมายความว่า มันจะกลับมาหาเราอีกไม่ได้ทั้ง ๆ ที่หน้าแห่งหายไปครึ่งนี้แหละ เพราะมันพาซากที่เหลือของมันหายไปแล้ว”

อนุชาบอกพร้อมกับยิ้มเกรียมน ๆ ในลำคอ เขาจำได้ติดตาวานัดที่สอง เขายังไปที่กลางลำตัวของมัน พอกระสุนระเบิดโครม มันก็พลิกกลิ้งด้วยแรงกระทิงของลูกปืนกลิ้งลงจากเนินไป

แต่บัดนี้...ไม่พบว่ามิซึกของมันเหลือนอนทิ้งอยู่ให้เห็น ยกเว้น
เศษกะโหลกที่มันไม่สามารถจะเอาไปด้วยได้เท่านั้น ที่หล่นให้
เห็นเป็นหลักฐานอยู่

หนานอิน กับคะหยิ่น ลงไปถึงบริเวณป่าละเมาะด้านล่าง
ก่อนแล้วชั่วจิตใจเดียวก็ตะโกนขึ้นมาว่า

“เจาะรอยระเบิดตกแล้ว สองหลุมใกล้ๆ กัน พงไม้แหลก
เป็นแปลงเลนนาย มีเลือดสดกระจายเประไปหมด คงจะ
เลือดของไอ้ช่างพวกนั้นนั่นแหละ แต่ไม่มีตัวไหนล้มอยู่ให้เห็นเลย
สักตัว คงจะโดนไม้ถนัด หรือม่ายปีนระเบิดของนายทหารก็ไม่
แรงพอที่จะล้มช้างได้ แค่มั้ทำให้มันตกใจเจ็บไปเท่านั้น”

จริงตามที่หนานอินและคะหยิ่นร้องบอกขึ้นมา เมื่อฝ่าย
เจ้านายทั้งหมดลงไปถึงยังบริเวณอันเป็นตำแหน่งที่ไชยยันต์ยิง
หยอดระเบิดลงมา ก็พบกับหลุมระเบิดตก ซึ่งไม่กว้างใหญ่หรือ
ลึกนัก...อยู่ห่างกันแค่ 3 วาต่อหลุมเท่านั้น เป็นมุมเยื้องใกล้กัน
นิดเดียว แสดงว่าไชยยันต์สามารถยิงสุมลงมาได้ในตำแหน่งที่
ใกล้เคียงซ้ำจุดเดิมได้มากที่สุด และแวดล้อมรอบด้านอันเป็น
พงไม้ แลเห็นกิ่งใบขนาดย่อมๆ ขาดกระจุยกระจายด้วยอำนาจ
ระเบิด และตามลำต้นที่เชื่องขึ้นมาหน่อยก็มีขึ้นระเบิดเล็กๆ ฝ่ง
อยู่เต็มไปหมด ทว่าก็ไม่ปรากฏซากของช่างหรือไอ้ผีดิบตนใด
นอนทิ้งอยู่ให้เห็นเลย มีแต่รอยเลือดซึ่งคงจะเป็นเลือดของช่าง
พวกนั้น ทั้งเป็นหย่อมเล็กๆ อยู่กับพื้น และกระจายไปถูกกิ่ง
ใบไม้ที่พurunไปหมด

อาณาภาพของระเบิดขนาด 40 มม. แบบเอ็ม79 ไม่มี

อำนาจรุนแรงพอที่จะใช้สะกดเล็ก ๆ ของมันเข้าไปสังหารช้างได้ ถ้าหัวกระสุนไม่ตกลงไปถูกตัวมันโดยตรง อันเนื่องมาจากชั้นระเบิดละเอียดค่อยๆเกินไป มีไว้สำหรับสังหารมนุษย์เสียมากกว่าสัตว์ใหญ่หนึ่งหนานขนาดนี้ แต่จะอย่างไรก็ตาม อาณาภพของเสียงระเบิดที่กึกก้องกัมปนาท ช่วยขับไล่ให้มันแตกกระเจิงไปได้อย่างง่ายดายที่สุด และสามารถจะยิงขับไล่หรือหยุดยั้งได้ในระยะไกลด้วยความแม่นยำกว่าระเบิดขว้าง

“คงเจ็บๆ คันๆ กันไปหลายตัวทีเดียว”

ไชยยันต์พูดต่ำๆ แล้วหัวเราะอย่างทุเรศในอำนาจของ
เอ็ม 79 มันให้ผลเหมือนกัน แต่ก็ไม่ใช่จะมากนัก และที่น่าติด
ตัวมาด้วยก็ไม่ได้หมายความว่า จะนำมาโรมรันกับสัตว์ใหญ่หนึ่ง
หนา เพียงแต่เตรียมไว้ต่อสู้กับบุคคล หรือกองกำลังฝ่ายตรง
ข้าม (ถ้าจะมี) เท่านั้น กับใช้เป็นเครื่องยิงทำเสียงให้ระเบิดสนั่น
หวั่นไหวเป็นการขับไล่ข่มขวัญกันเสียมากกว่า

“มันก็ไม่เลวนักหรอก ไชยยันต์ เพราะอย่างน้อยก็ยัง
ช่วยไล่ให้มันแผ่นกระจายออกไปได้ทั้งโขลง”

เขษจุว่า แล้วจับแขนน้องสาวไว้

“เห็นหรือยังว่ามันมาแอบเงียบชุมนุมกันอยู่ตรงนี้ ห่างกันแค่ไม่เกิน 40 เมตรเท่านั้น กับตำแหน่งที่น้อยยีนอยู่ตรงหินก้อนนั้น ถ้าน้อยเดินลงมาถึงที่นี่ ก็มียู่สองนัยเท่านั้น คือถ้าไม่ขยีน้อยและเหลวหาชิ้นส่วนไม่ได้ไ้มันตรัยก็คงจะเอาตัวน้อยไปแล้ว”

ประโยคหลัง อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวมาเหมือนจะ
อ่านเหตุการณ์ทำนายใจของหล่อนถูก

คารินลอบยกไหล่ชนิดหนึ่ง คิดตอบพี่ชายอยู่ในใจว่า **ไม่** มีวันเสียละ ที่หล่อนจะหลงกลเดินลงมาจนถึงที่นี่ มีแต่จะ ล่อให้อั้มนตรัยเป็นฝ่ายขึ้นไปหาหล่อนเองเสียมากกว่า และระหว่างการต่อรองกัน อันหล่อนเชื่อว่าน่าจะ ‘ล่อ’ มัน ได้นั่นเอง อนุชากับไชยยันต์ก็เปิดฉากการยิงขึ้นเสียก่อน แต่หล่อนไม่สามารถที่จะอธิบายให้บุคคลเหล่านั้นเข้าใจได้ถ่อง-
 แท้

หล่อนจะบอกได้หรือว่า ไ้มีร้ายกล่าวอ้างไปถึงอดีต ชาติของหล่อนว่าเป็น ‘จิตรางคนางค์’ ที่เคยสร้างกรรมเป็น หนี้กันอยู่ บอกได้หรือว่า รพินทร์ ไพรวลย์ ในชาติภพ เดียวกันครั้งกระโน้น คือ ‘กษัตริย์อัคนีรุทธิ์’ ตลอดจนเงื่อนงำ ที่แฝงซ่อนอยู่สลับซับซ้อน

และในขณะที่หล่อนเดินลงมานั้น ก็เพราะได้ยินเสียง เรียกของมันแว่วเข้ามาทางกระแสดิจิต หากหล่อนยอมบอกความ จริงที่หล่อนรับรู้อยู่คนเดียวให้แก่พรรคพวกฟัง พวกนั้นก็ยิ่ง เห็นว่าหล่อนเสียสติ บ้าบอคอแตกเข้าไปใหญ่ จึงสู้เก็บงำไว้ เพียงคนเดียว

หล่อนคิดว่าให้ความจริงทั้งหลายค่อย ๆ คลี่คลายตัวของ มันออกไปเองตามกาลเวลาดีกว่า ถ้าแม้ว่ากาลเวลานั้นยังจะ พอเหลืออยู่สำหรับหล่อนอีกบ้าง โดยไม่แตกดับสูญหายตาย จากกลุ่มพวกพ้องไปเสียก่อน

ตรวจสอบสถานที่ ร่องรอย พอให้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร อีก เพียงครู่เดียว หนานอินก็นำออกเดินทางตัดทางเลาะลัดไปตาม

พุ่มพงละเมาะไม้เลียบตีนเนินนั้นทันที ระหว่างทางมองไม่เห็น
วิแววว่าคณะของรพินทร์จะตัดมาทางด้านนี้ และเมื่ออนุชาท้วง
ขึ้น แก่ก็บอกว่า

“ทางมันใกล้อีกแค่นี้เอง เราไม่ต้องเดินทับริยนา
รพินทร์กับพวกนั้นไปหรอก เพราะรู้แน่ที่จะต้องมุ่งไปที่ห้วย
เสือร้องอยู่แล้ว ให้นานอินพาลัดทางไปดีกว่า จะได้ย่นเวลา
เข้าไปอีก”

ทุกคนไม่มีใครคัดค้าน ตามเหตุผลของแก ถูกแล้ว เส้น
ทางระยะสั้น จากยอดสักดำไปยังห้วยเสือร้องแค่นี้เอง ไม่
จำเป็นจะต้องเดินทับริยนาของรพินทร์ไปให้เสียเวลา ถ้าหากว่า
จะมีทางไปที่ลัด ย่นทั้งเวลาและระยะทางได้มากกว่า

เชษฐา กำชับทั้งอนุชา และนานอิน ให้พยายามหาทาง
เดินในภูมิประเทศที่พอจะสังเกตเห็นอะไรรอบตัวได้ง่ายๆ บ้อง
กันการชุ่มโจมตี หรือภัยในรูปแบบอื่นๆ อันคาดคิดไม่ถึง อัน
จะจู่โจมเข้าถึงตัวโดยกะทันหันชนิดป้องกันไว้ไม่ทัน ทั้งคู่รับคำ
โดยไปเดินนำเลาะลัดอยู่เบื้องหน้า สำหรับดารินนั้น ถูกทำโทษ
ชั่วคราวโดยการบังคับให้เดินไปพร้อมกับพี่ชายใหญ่และไชยยันต์
ไม่ให้ไปเดินอยู่เบื้องหน้า หรือฉีกทางค้นหาร่องรอยไปทางอื่น
อีกแล้ว ซึ่งหล่อนก็ปฏิบัติตามโดยดี

หนทางเดินอยู่บนชอกเขา สูงๆ ต่ำๆ ระหว่างชุ่มรัก
และไม้ใหญ่ที่ขึ้นปะปนกันอยู่ ลำแสงของตะวันเพียงจะทอดจับ
หมุ่มเมฆบนท้องฟ้าเท่านั้น ขณะที่เริ่มการออกเดินทางอย่างแท้-
จริง นับเป็นการเดินกันเข้าตรู่ที่สุด นับแต่ออกเดินทางมา

หนานอินนั้นมีสีหน้าแปลกๆ จงใจอยู่ตลอดเวลา ขณะที่
ที่แนะนำตัดทางไปนั้น อนุชาอ่านออก มองตามด้วยสายตา แก
ก็กระซิบบอกว่า

“นายรพินทร์เลือกทางเดินจากยอดสักดำไปห้วยเสือร้อง
แปลกมาก แกรู้เส้นทางดีอยู่แล้วว่าน่าจะเลือกทางเดินไปใน
เส้นทางเดียวกับหนานอินที่นำอยู่นี้แหละ แต่แกล้งไปเดิน
อ้อมเสียทางอื่น การเดินทางแบบนี้ ไม่น่าจะเป็นการเดินทางของ
นายรพินทร์เลย”

“พูดให้ชัดๆ ชี ลุงอิน หมายความว่ายังไง?”

พรานครูผู้เฒ่าอึ้งไปครู่ สายตาที่แก่ชรา เสียจนกลับมา
เป็นสายตาของคนในวัยหนุ่มอีกครั้ง (เพราะกาลเวลา) มอง
สำรวจไปรอบๆ ตัวอย่างคมไว

“ก็แปลว่าน่าสงสัย ว่าขบวนของพวกที่ไปยังห้วยเสือร้อง
ไม่น่าจะนำทางโดยนายรพินทร์นะซิ แกอาจแยกไปทางไหนเสีย
ก่อนชั่วคราว แล้วปล่อยให้ไพรานสี่ตัวนำคณะเจ้านายเดินไป
เองก็ได้ คงนัดแนะมีจุดนัดพบกันที่ห้วยเสือร้องทีหลัง ถ้านาย
รพินทร์นำเองต้องนำมาทางนี้แน่”

“แล้วลุงว่า รพินทร์จะแยกไปไหน?”

“ใครจะรู้” แกตอบสั้นๆ

“ทางนี้เสี่ยง...เดินลำบากกว่ากระมัง เป็นไปได้ไหม?”

“ทางไหนๆ มันก็ลำบาก และเสี่ยงพอๆ กันทั้งนั้นแหละ
พรานชด”

คนคมไว ในเรื่องเส้นทางในป่า และอ่านเหตุการณ์ได้
แม่นยำราวกับตาเห็น นอกจากตัวรพินทร์เองแล้ว เท่าที่อนุชา

วราฤทธิ์จะรู้จักได้ ก็คือพรานเฒ่าคู่ใจของเขา หนานอิน คนนี้เท่านั้น เพราะถ้าแกส่อแววจน ถึงกับเปรยให้ฟังออกมาแบบนี้ ก็เห็นจะผิดยาก มันเป็นสัญชาตญาณพิเศษของพรานผู้เจนป่าชั้นบรมครูทุกคน อันบุคคลที่ยังไม่ถึงขั้นนี้ ไม่สามารถที่จะค้นหาได้ รวมทั้งไม่รู้ที่มาด้วยว่า พรานชั้นยอดเหล่านี้ ล่วงรู้ได้อย่างไร มันน่าจะเป็นศาสตร์ลับชนิดหนึ่ง ซึ่งตัวเขาเอง แม้จะบุกป่าฝ่าดงมากับหนานอินเป็นเวลานาน ก็ยังไม่ล่วงเข้าไปถึงขั้นนั้นได้ รหัส หรือร่องรอยชี้เหตุในป่า มันเป็นศาสตร์ที่เร้นลึกนัก ระยะเวลาของ ‘ชั่วโมงบิน’ เท่านั้น ที่จะทำให้ล่วงรู้ได้

อนูชาเองก็ไม่ใช้คนพูดมากเหมือนกัน เพราะฉะนั้น การตั้งข้อสังเกตข้อนี้ของหนานอินที่หารือกันเองเงียบๆ โดยเฉพาะ จึงไม่ได้ล่วงรู้ไปถึงเชษฐา ดารินและไชยยันต์ เพราะเห็นว่ายังไม่จำเป็น เอาไว้ให้ถึงห้วยเสือร้องก่อน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกระจ่างแจ้งออกมาเอง รวมทั้งข้อสงสัยของหนานอินด้วยที่ว่า การเคลื่อนขบวนลงจากยอดศักดิ์ของฝ่ายนายจ้างอเมริกันนั้น รพินทร์เป็นผู้นำทางไป หรือว่าให้คนอื่นนำ และตนเองแยกไปไหนในเวลาระหว่างนั้น

ไม่มีเสียงกระดิ่งจากเจ้าด้วน แ่วมาให้ได้ยิน ไม่มีร่องรอยว่ามันจะเดินตามมา หรือเดินนำล่องไปเบื้องหน้าในเส้นทางเดียวกัน แต่ดาริน วราฤทธิ์เคยชินกับสัญชาตญาณของช้างป่าผู้เป็นมิตรสนิทกับหล่อนตัวนั้นได้ดีแล้ว แม้จะคอยเป็นห่วงกังวลอยู่ในใจ แต่หล่อนก็ไม่ปริปากพูดบ่นอะไรออกมา มันคงจะแยกทางไปหากิน หรือไปตามธรรมชาติวิสัยจำเป็นของมันเอง

แต่ก็เชื่อมั่นว่า ไม่ช้าก็เร็ว มันจะต้องปรากฏตัวให้เห็นอีกจนได้
ไม่ว่าจะเคลื่อนกันไปที่ไหน เรื่องจะหลงพลัด หรือหายไปเลย
ย่อมเป็นไปได้สำหรับเจ้าตัวนคู่บารมีของหล่อน

เว้นแต่ประการเดียว คือมันไปประสบเคราะห์วิบัติ
ถึงแก่บาดเจ็บจนเดินไม่ไหว หรือล้มตายลงเสียก่อน
เท่านั้น...

120

**ทุกคนของคณะฝ่ายเดินทางค้นหาตำแหน่ง
ดกของ บี 52 ตื่นขึ้นมาในเช้าวันนี้ด้วยบรร-
ยากาศที่ตึงเครียด คอแห้งผากเป็นผงเพราะ
ขาดน้ำ และหมดเสบียง เหนื่อยอดทางด้านซ้ายของภูเขารูป
นกอินทรีนั้น**

เพื่อเป็นการลดน้ำหนักในการแบกหาม และพิสูจน์ให้เห็น
ถึงความเป็นตายร่วมกัน โดยไม่มีกำหนดขีดขึ้น ว่าใครจะเป็น
ฝ่ายลูกจ้างหรือนายจ้าง ดร.สแตนลีย์ สั่งให้เอาเครื่องเรชั่นของ
พวกตน เท้าที่เหลืออยู่เพียงจำกัด แจกจ่ายไปยังบรรดาพวก
พรานและลูกหาบพอประทังชีวิตในทันที พร้อมทั้งให้ตรวจเพื่อ
แจก ‘น้ำเคมี’ อันสกปรกเป็นเม็ดไว้อย่างเป็นทางการประจำตัวไว้
ทุกคน หากว่าเมื่อบ่ายวันวานนี้ยังมีใครที่ยังไม่ได้รับกันทั่วถึง
รพินทร์ผู้ตื่นเป็นคนแรก และลงไปสำรวจที่บ่อโคลนตาม

ลำพังเพิ่งจะกลับขึ้นมา ได้รับรายงานจากคนเข่าว่าพวก ‘นายห้าง’ สั่งให้แจกเสบียง เขาก็ตรงเข้าไปทันที

“พวกเรชั่น ผมคิดว่าเก็บไว้สำหรับพวกคุณจะดีกว่ากระมังครับ อดอาหารเพียงมือเดียวของผมไม่เป็นอะไรหรอก เรากะไว้ว่าวันนี้จะต้องหาเนื้อสดและอาหารจากเส้นทางเดินให้ได้ มันสำคัญแค่ตัวยาเคมีที่จะช่วยบรรเทาความกระหายน้ำเท่านั้น พวกนี้อดอาหารได้ทนกว่าการอดน้ำอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไป”

อเมริกันอาวุธโสโบกมือ พร้อมกันก็โยนซูปกับเนื้อกระป๋องมาให้เขา รพินทร์จำเป็นต้องฉวยรับไว้ก่อนจะตกดิน

“เอาส่วนของคุณไป! ทุกคนมีความจำเป็นเท่าๆ กันทั้งนั้นแหละรพินทร์ ถ้าพวกเรายังไม่อด พวกนั้นก็ยังไม่อด มืออยู่แค่ไหน ก็แบ่งกันไปตามส่วนสัดแค่นั้น อย่างน้อย ต่อให้ไม่ได้อาหารมาเพิ่มเติมเลย พวกเราทั้งหมดจะประทังตายไปได้ไม่ต่ำกว่าอีก 48 ชั่วโมง พวกเขาแบกเสบียงกระป๋องพวกนี้กันหนักมาตลอดแล้ว เฉพาะเพื่อกระเพาะของพวกเราเท่านั้นหรือ ต่อไปนี้เป็นสิทธิ์ของเขาที่จะใช้ประโยชน์จากมันบ้างในช่วงสุดท้ายก่อนที่จะหมดนี้แหละ”

สแตนลีย์พูดอย่างอารมณ์ดี ซ่อนแววกังวลไว้อย่างมิดชิด บัดนี้ทั้งกลุ่มของฝ่ายนายจ้างเข้ามารวมตัวกันอยู่พร้อมแล้ว รวมทั้งเบลซึ่งไปขออาศัยนอนอยู่กับฝ่ายเขาด้วยเมื่อคืนนี้ หล่อนกำลังมีภาระยุ่งอยู่กับการเก็บของร่วมกับคริสติน่าและดูจะซุบซิบสนทนากันเองดีเหมือนกัน ไม่มีแววว่าจะบาดหมางชุ่นเคืองกันในอะไรกันทั้งสิ้น

ส่วนคือ ก็กำลังหน้านิ้วควมวดอยู่ที่เครื่องรับส่งวิทยุ เครื่องใหญ่ที่ใช้ติดต่อกับศูนย์ควบคุมปฏิบัติการเฉพาะกิจ สังเกต ดูอาการไม่สบายใจเห็นชัด สบถอ้อ๊ อี้ กระแทกทุบเครื่องมืออัน ความจริงก็สร้างด้วยเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้าขีดสุดของมนุษยชาติ อยู่เสียงปึงปึง พรานใหญ่รู้ได้ในทันทีว่า วิทยุเครื่องนั้น เริ่ม ‘รวน’ ทำงานไม่ได้ผลสมเจตนาเสียแล้ว ซึ่งมันเริ่มเกิดขึ้นถี่และบ่อยขึ้นทุกที นับเวลาที่ห่างจุดเริ่มต้นออกมา เชิดวุธกำลังช่วยเปิดโน่นปิดนี้ด้วยอีกคน ทั้ง ๆ ที่ครั้งแรก ๆ นั้น ฝ่ายไทยทุกคน จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าใกล้วิทยุรับส่งเครื่องนั้นเลย

เมื่อเขามองไปทางด้านนั้น พบกับสายตาเชิดวุธซึ่งมือช่วยคือ แต่ตามองมาสบเขาเหมือนจะคอยอยู่แล้ว นายทหารหนุ่ม ทำอาการเบ้าปากนิดหนึ่ง เชิงบอกให้ทราบว่ ไข้ววิทยุชั้นดีที่คุยว่าสามารถรับส่งจนถึงดาวเทียม หรือโลกอื่นได้ (ถ้าโลกนั้นๆ มีคลื่นวิทยุรับส่งตอบ) บัดนี้มันกลายเป็นของเด็กเล่นไปเสียแล้ว

“โคตรเตี้ยมึง! ถ้าได้ยินก็ตอบลงมาซิไว้ย เรียกอยู่ตั้ง 10 กว่านาทีแล้ว”

เขาได้ยินคือพรุสวาทออกมาในทำนองนั้น ท่าทางนายพันเอกผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ สื่อสารโทรคมนาคม แห่งยูเอสอาร์มี เป็นเดือดเป็นแค้นยิ่งนักที่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ แ่วออกมาจากลำโพงของวิทยุเครื่องนั้นเลย แม้แต่คลื่นอากาศสัก ‘โครก’ มันเจียบหายไปเฉยๆ เป็นเป่าซาก ทั้งที่สัญญาณไฟทุกดวงและจุดตรวจสอบทุกจุดบอกชัดว่าเครื่องยังอยู่ในภาวะทำงานได้ปกติ ไม่เห็นว่ามีอะไรชำรุดสึกหรอไปเลย

รพินทร์ยืนมองดูอยู่เจียบ ๆ ไม่เอ่ยอะไร

“ไม่มีเสียงติดต่อลงมาเลย และคือพยายามเป็นฝ่ายติดต่อก่อน
ไม่มีเสียงตอบรับ ผิดกับเมื่อวานนี้แม้จะไม่ชัดเจนนัก ก็ยัง
ได้บ้าง สงสัยว่าคณะของเราจะขาดลอยจากหอควบคุม
แล้ว”

“ถ้าอีก 24 ชั่วโมงข้างหน้า เรายังติดต่อกับหอควบคุม
ไม่ได้ก็แปลว่าฝ่ายเรา‘ขาดลอย’และอยู่ในภาวะทางบัญชีจำหน่วย
สูญจากรัฐบาลสหรัฐแล้ว”

คือบอกออกมาอย่างเปลือยตัว เต็มนี้ เหตุการณ์จำเป็น
บีบคั้นต่างๆ มันทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างของฝ่ายนั้น ซึ่งตามปกติ
ถือเป็นความลับสุดยอด เริ่มจะค่อยๆ เปิดเผยออกมา

รพินทร์ ไพรวลัย ช่อนียิ้มอยู่ภายใต้สีหน้าขี้นมสับสนปกติ
ของเขา นึกอยู่ในใจว่า...อันว่าเครื่องมือวิทยาศาสตร์
ของพวกนาย ที่คุยโอ้กันนักว่ามันสุดแสนจะวิเศษ มันจะ
ไปได้สักกี่น้ำ ในดินแดนมหัศจรรย์นอกเหนือจากสำรวจพบ
แหล่งนี้ ถ้าเครื่องมือของพวกนายมันวิเศษจริงเหนือกว่าสิ่ง
อาภรรพณ์ที่มัน 'เหนือโลก' พวกนายก็คงจะไม่มาเคี้ยวเชิญ
ว่าจ้างเชิงบีบบังคับให้ฉันต้องนำทางมาในครั้งนี้ออก

นี่ก็แปลว่า ‘เบื้องสูง’ ของฝ่ายนายทุกคน ก็คำนึงถึงหลักเกณฑ์ในข้อนี้อยู่แล้วเหมือนกัน จึงตกลงใจค้นหาทางภาคพื้นดิน แทนที่จะค้นหาทางอากาศยาน

แต่เขาก็ไม่พูดออกมา ได้แต่นึกยั้มหยั่น

“มีคำสั่ง หรือข้อนำอะไรกันไว้ก่อนหรือไม่ครับ ก่อน
ที่พวกคุณจะมาปฏิบัติการในครั้งนี้ ผมหมายถึงว่าถ้าวิทยุเครื่อง

นั่นอันจัดว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในระหว่างพวกคุณกับหอควบคุมเกิดขัดข้องใช้งานไม่ได้ขึ้นมา เขาให้พวกคุณแก้ไขเหตุการณ์อย่างไร?”

คำถามชนิดนี้ ถ้าเป็นสมัยยุคเริ่มต้นออกเดินทาง เขาจะถูกพิจารณาไปว่าพยายามสืบล้วงความลับแน่ แต่ในภาวะเช่นนี้ ฝ่ายอเมริกันทุกคนไม่ได้ฟังไปในความหมายเช่นนั้น แต่ฟังเป็นคำปรึกษาหารืออย่างเต็มใจเสียมากกว่าเหตุการณ์มันบีบบังคับให้เข้ามาสู่ความเป็นกันเองโดยอัตโนมัติ

“ก็ไม่มีคำสั่ง หรือข้อนัดแนะอะไรเป็นพิเศษในเรื่องนี้ ทางด้านหน่วยเหนือของเราไม่เคยมีความคิดว่า เครื่องมือใดๆ ของเราจะเกิดชำรุดขึ้น เพราะอุปกรณ์การแก้ไข อะไหล่ทุกชนิดก็มีเตรียมสำรองมาพร้อมอยู่แล้ว”

ผู้ตอบคือ ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะเอง

“ตรวจสอบดูแน่นอนแล้วหรือ เคอเนล คีธ จากการขนย้ายอาจมีการกระทบกระเทือน ทำให้อุปกรณ์สำคัญบางชนิดเสียหายชำรุดไป ถ้าค้นให้ละเอียด คุณอาจพบได้ และซ่อมหรือเปลี่ยนเสียมันก็น่าจะใช้งานได้ตามเดิม”

เขาแสดงความเห็นใจอย่างเต็มที่ ซึ่งก็ไม่ได้เสแสร้งอะไร นายคีธโคลงหัวคิก

“แทบจะแกะถอดมันออกมาตรวจสอบทุกชิ้นแล้ว เครื่องมือตรวจสอบนี่ก็มี...”

นายนั้นกระซอกเสียง พร้อมทั้งชูเครื่องตรวจสอบทางอิเล็กทรอนิกส์ให้ดู

“ทุกส่วนของมัน แม้แต่ตัวไมโครทรานซิสเตอร์ขนาดเล็กกว่าหนวดกุ้ง ก็ไม่มีตัวไหนแสดงอาการชำรุดเลย แต่มันไม่ทำงานวะ แต่ตรงข้าม วิทยุมือถือแต่ละเครื่องของพวกเราเนี่ย ดันเลือกใช้ติดต่อกันเองได้อยู่”

นั่นมันเป็นเรื่องแปลกมหัศจรรย์ที่แสดงอาการขัดแย้งขัดรพินทร์ทดลองเอาเครื่องของเขาที่ได้รับมอบไว้ และขณะนี้ส่วนมากก็เหน็บติดเอาไว้ตลอดเวลา ออกมาดคี๋ เสียงสัญญาณดคี๋ของเขาแว่วดังโครกครากเข้าไปยังเครื่องอื่นๆ ของพรรคพวก ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กันทุกคน สุดแต่ว่าใครจะเปิดไว้

เขาเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง กล่าวเป็นเชิงสัพยอกว่า

“ถ้างั้นก็น่าจะแสดงว่า พระเจ้ายังให้พวกเราสามารถติดต่อใกล้ชิดกันเหมือนเดิม แต่ท่านตัดเฉพาะพวกคุณออกจากโลกภายนอก หรือจากความควบคุมของหอบังคับการเสียแล้วกระมัง”

“ตลกคลาสสิก ที่พวกเราชนกันไม่ออกหรอก!”

คริสติน่าเอ๋อแตรกขึ้นมาลอยๆ สะบัดหน้าจากหีบห่อสัมภาระจนเส้นผมงามปลิวกระจาย กลับมามองหน้าเขา จอมพรานหึๆ ในลำคอ

“แต่ผมว่าเป็นเรียลลิสติกเสียมากกว่า หรือบางทีก็เคล้าไปกับโรแมนติกด้วย...ทุกท่านบอกกับผมได้ไหมครับว่า ถ้าปราศจากวิทยุติดต่อกับหอบควบคุมของพวกคุณเครื่องนั้นแล้ว การเดินทางจะมีอุปสรรคอะไรขัดข้องไหม?”

ทุกคนนิ่งเงียบกันไปหมด

ภายหลังการไตร่ตรองหนักอยู่ครู่ อเมริกันอาวูโสก็
 กล่าวขริม ๆ ขึ้นว่า

“วิทยุเครื่องนี้ เราอ่านความรู้สึกของคุณออกมาแต่แรก
 แล้วไพรวัลย์ ว่าคุณไม่สู้จะพอใจนัก เพราะมันหมายถึงว่า เรา
 สามารถที่จะรายงานผล...ติดต่อกับฝ่ายเราเองได้อยู่ตลอดเวลา
 ไม่ว่าคุณจะนำเคลื่อนย้ายไปที่ไหน และถ้าจำเป็นก็อาจเรียก
 กำลังบำรุง กำลังช่วยเหลือ ให้ส่งมาช่วยได้ทันการ และถ้าหาก
 พวกเรามีแผนการสกปรกอะไรกับฝ่ายคุณ ภัยอันตรายมันก็
 อาจเกิดขึ้นกับฝ่ายพวกคุณได้ เพราะคล้าย ๆ กับว่า เรามีกำลัง
 ที่เหนือกว่าพร้อมอยู่ในมือตลอดเวลา นี่เราพูดเรื่องความจริง
 กันก่อน ถ้าคุณเป็นลูกผู้ชายพอ คุณต้องยอมรับในข้อนี้ ถูกต้อง
 ไหม?”

รพินทร์ก็ไม่คิดเหมือนกันว่า สแตนลีย์จะพูดอย่างตรง
 ไปตรงมาเช่นนี้ ทำเอาเขางันไปเช่นกัน แล้วก็พยักหน้ารับ

“ถูกต้อง มันเป็นสิทธิ์ที่ผมควรจะหวาดระแวงได้ เมื่อ
 ผมทำงานกับพวกซีไอเอ. ในแผนงานใหญ่และลับสุดยอดชนิดนี้
 แต่พวกคุณก็ย่อมจะเห็นอยู่ตลอดเวลาแล้ว ว่าผมไม่ได้มีแผนการ
 ที่จะกลั่นแกล้งหรือทำลายเครื่องมือติดต่อของคุณให้สิ้นสภาพ
 ไปเลย ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นเองอย่างที่พวกคุณก็เห็นอยู่ทุก
 ระยะแล้ว”

เขาก็พูดตรง ๆ เช่นกัน

“เรื่องนี้ทราบ และยังนึกคารวะในน้ำใจลูกผู้ชายอีกส่วน
 หนึ่งของคุณ โดยเฉพาะในด้านนี้อยู่ตลอดเวลา...”

สแตนลีย์พูด

“นี่ยังแมน! ในบรรดาความจริงใจทั้งหมด ที่เรามีต่อกันมาแล้ว ก็ขอให้มีความจริงใจอีกชนิดหนึ่ง มาเปิดเผยกันอย่างให้หมดเปลือกหมดเงื่อนงำเสียที ฝ่ายผมก็จะได้สบายใจ เท่าๆ กับที่ฝ่ายคุณก็จะได้สบายใจเหมือนกัน ขอเวลาสัก 2-3 นาทีได้ไหม”

“ว่าไปครับ ด็อกเตอร์”

รพินทร์ หย่อนกายลงนั่งลงบนแ่งหินเดี่ยวๆ เบื้องหน้าของกลุ่มนายจ้างเขา ตาคมกริบในกระบอกลึก มองไปยังทุกคน เค้าน้ำกระด้างเฉียบเย็นเป็นมันละเลื้อม ราวกับอาบไว้ด้วยไขมัน

“วิทยุรับส่งเครื่องนี้ จริงอยู่ คนฉลาดและผ่านยุทธวิธีตลอดจนงานของสายลับจารกรรมมาแล้วอย่างคุณย่อมจะต้องไม่พอใจแน่ และคอยเฝ้าจับตาพิจารณามันอยู่ด้วยความไม่สบายใจตลอดเวลา เพราะอย่างเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว ว่ามันหมายถึงเครื่องมือสื่อสารสำคัญที่เราจะติดต่อหน่วยเหนือของเราได้ ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลไหนในป่าใหญ่นี้ ความไม่สะดวกใจของพวกคุณ หรือจะพูดให้ตรงก็คือตัวคุณเองนั่นแหละ ย่อมมีอยู่ในข้อเดียวเท่านั้น เพราะระแวงว่าเราจะหักหลัง แต่ถ้าหากคุณขจัดความระแวงข้อนี้ออกไปเสียให้ได้อย่างสนิท คุณคิดไหมว่า...มันจะช่วยพวกเราทุกคนได้อย่างมากมายหลายประการ เช่น การส่งกำลังบำรุง ซึ่งแน่ละ บางขณะเราก็ต้องขาดอะไรเข้าบ้าง อันจะต้องได้รับการช่วยเหลือเพิ่มเติมอย่างเช่นในขณะนี้ พวกภัยฉุกเฉินที่จะต้องช่วยชีวิตด่วน อีกประการหนึ่ง สมมุติว่าเราไปพบกับตำแหน่งตกของเครื่อง และพบระเบิดลูกนั้นเข้า

แล้วเราก็จำเป็นอย่างที่สุดที่จะต้องรายงานให้เขาทราบตำแหน่ง เพื่อส่งกำลังมากู้ นำขึ้นไปทางอากาศ มันเป็นไปได้อยู่แล้ว ที่เราจะช่วยกันแบกระเบิดนิวเคลียร์ขนาด 10 เมกะตันเดิน กลับออกมาเหมือนแบกแก๊งกว้างสักตัวหนึ่ง และประการสำคัญ ที่สุด...ฟังพร้อมทั้งไตร่ตรองให้ดีนะ ไพรวัลย์...ประการสำคัญ ที่สุดนั้น ก็คือ ถ้าวิทยุเครื่องนี้ยังสามารถใช้ได้ เราทั้งหมด หมายถึงทั้งฝ่ายผม และฝ่ายคุณ จะไม่ถึงกับอัปจน หรือสาบสูญ ไปจากโลกนี้ เพราะหอควบคุมจะรู้เห็นตลอดเวลา ว่าเราอยู่ที่ ไหน การจะได้ระเบิดกลับคืนไปหรือไม่ ยังเป็นเรื่องรองลงไป แต่ชีวิตของพวกเราทุกคน ปลอดภัยแน่ ถ้าหากว่าเราเกิดหลง หรือกำลังจะตายเข้าตาจนจริงๆ หน่วยเหนือจะส่งกำลังมาทาง อากาศและช่วยเหลือเราได้ทันภายในเวลาเพียงไม่กี่ครึ่งชั่วโมง นับตั้งแต่เขารู้ตำแหน่งแน่นอนของเรา การลำเลียงกลับจะลำ- เลียงกลับทางอากาศทันที ถ้าจำเป็น นี่คือความจริงที่ผมเปิดเผย กับคุณ โดยไม่ได้คิดว่าจะต้องเปิดเผยมาก่อน เพราะผมไว้วาง ใจคุณสนิทแล้ว แต่คุณซิ ยังไม่ไว้วางใจฝ่ายผม”

จอมพรานส่งมือให้หัวหน้าฝ่ายอเมริกันจับ บีบโดยแรง

“ขอบคุณที่ให้ความไว้วางใจ และให้ความจริงกับผมใน เรื่องนี้ แต่ถึงคุณไม่บอก ผมก็พอจะเดาจากรูปการณ์เพราะ พวกคุณจะไม่เสี่ยงกันโดยปราศจากหลักเกณฑ์หรือ วาระสุด ท้ายจริงๆ คั่นพบ หรือไม่พบซากเครื่องบินตก กู้ระเบิดได้สำเร็จ หรือไม่ พวกคุณก็ต้องได้กลับอย่างสะดวกสบายวันยังค่ำ หาก ไม่เกิดอุปัทวเหตุร้ายแรงอะไรขึ้นเสียก่อน ระหว่างการเดินทาง แต่ผมก็ไม่เคยบอกไว้ก่อนหรือว่า บางสิ่งบางอย่างในโลกพระ-

เคราะห์ไบนี...มันก็ไม่เป็นไปตามทฤษฎี หรือหลักเกณฑ์ทุกครั้งไปหรอก”

“ใช่ คุณเคยบอก และเรากำลังเผชิญอยู่นี้แล้ว ในหลาย ๆ กรณี”

สแตนลีย์ยอมรับเครียด ๆ

“เอางี้ดีกว่า ด็อกเตอร์...”

เขาเอื้อมมือเอานิ้วไปสะกิดเข่าอเมริกันอาวูโสหัวหน้าคณะ
จ้องประสานตาไม่กะพริบ

“พวกคุณอย่าเพิ่งไปกังวลสนใจกับวิทยุเครื่องนั้นก่อนเลย
เราจะนำมันติดตัวพวกเราไปด้วยอาการระคายประคองเหมือน
เดิม มันอาจใช้งานขึ้นมาได้เมื่อไหร่ หรือใช้งานไม่ได้ตลอดไป
เราก็จะนำติดตัวไปได้เสมอ ไม่จำเป็นต้องทิ้งมัน เพราะลูกหาบ
ของเรามีพอที่จะให้การระคายประคองดูแลมันได้ตลอดไป ว่า
แต่พวกคุณคิดจะเดินทางต่อไปอีกหรือเปล่า ถ้าวิทยุเครื่องนั้น
ใช้ไม่ได้?”

“ภายใต้การนำของคุณ ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เราจะต้อง
ถอยกลับจนกว่าจะจนปัญญา หมดความสามารถจริง ๆ แล้ว จาก
คุณและพวกเราทุกคน”

หัวหน้าคณะกล่าวซ้ำ ๆ และหนักแน่น

รพินทร์ดีดนิ้วโดยแรง

“นี่ซิ ผมต้องการนายจ้าง หรือผู้ร่วมทางใจเด็ดอย่างนี้
ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่วิทยุ แต่มันอยู่ที่คนนำทาง ถ้าวิทยุมัน
สามารถบงการชี้หน้าพวกคุณได้ พวกคุณก็คงไม่ต้องลากโครง
ผมมาหรอก มันใช้ได้เมื่อไหร่ เราก็ใช้เป็นประโยชน์จากมันเมื่อ

นั่น ถ้าใช้ไม่ได้ ก็ไม่ต้องหงุดหงิดอะไรกับมัน ผมเป็นคนนำทางอยู่แล้ว ไม่ใช่วิทยุเครื่องนั้นเป็นผู้นำ หรือทุกคนมีความเห็นอย่างไร โปรดบอกให้ผมทราบด้วย”

เขามองกราฟไปยัง คีธ อิสซาเบล และคริสติน่า จนครบฝ่ายอเมริกันเหมือนจะอ่านใจ

“ไม่มีใครพลาด หรือท้อแท้ถึงจะคิดกลับหรือท้อ ไพรวัลย์ผมตอบแทนให้ได้”

สแตนลีย์พูดเบา แต่เฉียบขาด

คีธ ขยับตัวเข้ามาใกล้ ส่งมือให้จับ และเขย่าโดยแรง พูดสั้น ๆ แต่เพียงว่า

“ยู อาร์ เกรท!”

คราวนี้ พรานใหญ่เซมิงจ้องเจาะจงไปยังสองสาวโดยเฉพาะเบลล์ม ๆ บอกเรื่อย ๆ มาว่า

“ดีเหมือนกัน ฉันเองเมื่อเด็ก ๆ ก็เคยฝันไว้ว่าอยากจะ เป็น ‘อลิซ อีน เธอะ วันเดอร์แลนด์’ ฝันมานานแล้ว ขอไปด้วยคนนะ หมายถึงเดินทางต่อ”

ส่วนคริสติน่าไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย แต่โยนผ้าขนหนูเล็ก ๆ สีชมพูสะอาดผืนหนึ่งมาให้เขา พร้อมกับบอกเรียบ ๆ ว่า

“หน้าคุณตอนนี้เหมือนหินบนหลุมฝังศพที่ใครเอาน้ำมันไปชโลมไว้ ใกล้เคียงกับไอ้พวกผีดิบมันตรัยเต็มที่แล้ว เช็ดเสียผ้าผืนนั้นรับรองว่าสะอาดและใหม่เอี่ยมยังไม่เคยใช้!”

รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง รับผ้ามาพับเรียบร้อยใส่เป้หลัง

เขาไว้แล้วใช้ผ้าขาวม้าที่เคียนพุงอยู่เช็ดใบหน้าแรง ๆ คนสุดท้ายที่เขาพูดด้วยกันคือ เชิดวุธ

“คุณวุธ...มดที่ประชุมลงความเห็นเช่นนี้ คือไม่มีการถอยกลับ เอากับเขาด้วยนะครับ เกิดมาชีวิตหนึ่ง อย่างมากที่สุดมันก็แค่ตายเท่านั้น จะตายกลางพงไพร หรือจะตายบนฟูก มันก็ตายเหมือนกัน และการผจญภัยในครั้งนี้ เป็นกำไรชีวิตที่ราคาแพงที่สุด จะซื้อหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ถ้าคุณรอดกลับไปได้ คุณจะมีเรื่องเล่าให้ลูกหลานฟังไม่มีวันจบสิ้น”

เชิดวุธหัวร่อก๊าก

“ถึงไหนถึงกัน ยันปากมดลูกเลยพี่ จะตายทั้งทีก็ขอให้ตายบนนอก ขออย่าตกน้ำตายก็แล้วกัน อายมัจฉา!”

อารมณ์คะนองยังมีในเด็กหนุ่ม ลูกชายนายพลเต็มที และอดที่จะโลดเล่นโดยว้าจ่าไม่ได้ มันพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ย่นอะไรเลย ตราบใดก็ตาม ที่ยังมีรพินทร์เป็นคนนำทาง และมีแม่ผมแดง และผมทองรูปร่างยักษ์กิเลสกันไปคนละแบบ ร่วมเดินทางสร้างความครึ้มอารมณ์เขาอยู่ด้วยเช่นนี้

รพินทร์ไม่สนใจอะไรกับความคะนองปากของเชิดวุธ ทำโยคะประกาศกับทุกคนของฝ่ายนายจ้าวว่า

“ถ้างั้นหมดปัญหา แปลว่า วิทย์จะใช้ได้หรือไม่ เราก็จะเดินทางสืบค้นหาตำแหน่งตกต่อไปตามแผนที่ทางอากาศที่ฝ่ายคุณทำมาให้ดูคร่าว ๆ นี้ ผมแน่ใจว่า...เราน่าจะได้ระแคะระคายอะไรบ้างแน่ ๆ ส่วนจะกู้ระเบิดคืนไปได้หรือไม่ นั่น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง...ขอทราบอีกนิดเดียวเท่านั้น การติดต่อดังกล่าวพอ

รับฟังได้ แต่ไม่สู้จะถนัดนัก เมื่อไหร่ครับ เข้าวานหรือหวัค้ำ
เมื่อคืนที่แล้ว”

คือมองดูเครื่องวิทยุชั้นดีที่สุดในโลก ถ่มปากปิด

“หวัค้ำที่แล้ว”

“ที่คุณบอกว่า ข้างบนค้นหาพิกัดแน่นอนของเราไม่ได้
นะหรือ”

“ใช่ และถ้ายังเดินทางไกลออกไปเช่นไร และยังติดต่อ
วิทยุไม่ได้นานเท่าไรเราก็จะออกพ้นจากความรู้เห็นของเขาไป
เท่านั้น”

“อันนี้อาจเป็นวิชาการทางเทคนิคโดยเฉพาะนะ ถ้าพวก
คุณตอบได้ก็ตอบ ถ้าเห็นว่าเป็นความลับ ไม่ต้องตอบก็ได้...”

รพินทร์บีบวงให้แคบเข้าไปอีก ในด้านลวงความลับ โดย
อาศัยเหตุการณ์สิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องช่วย

“ผมอยากทราบระดับความรู้ว่า ฝ่ายควบคุมมีเครื่อง-
มือพิเศษอะไรอีกหรือเปล่า ที่จะทำให้ทราบพิกัดของฝ่ายคุณที่
อยู่ข้างล่างได้ ผมไม่เชื่อเฉพาะเพียงแค่ติดต่อทางวิทยุ บอกให้
รู้กันโดยแผนที่อันประกอบด้วยเส้นแล็ตฯ เส้นลองฯ มันจะทำ
ให้ข้างบนรู้ตำแหน่งแน่นอนของพวกคุณได้เลย และตลอดเวลา
เขาก็เช็คทราบมาได้ทุกระยะ ว่าพวกคุณอยู่ที่ไหน ครั้นแล้วจู่ๆ
เขาก็บอกว่าค้นหาตำแหน่งไม่พบแล้ว”

ความเงิบปกคลุมไปชั่วขณะ ในบรรดาทุกคนของฝ่าย
นายจ้างอเมริกันของเขา และดูเหมือนทั้งกลุ่มนั้นจะหยุดนิ่ง ยุติ
การเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้นประมาณหนึ่งอึดใจ

“เวล!...”

ที่สุด หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น ขณะที่ป้ายหลังแขนเช็ดหน้า ผากที่เป็นริ้วรอย และขณะนั่นเอง คริสติน่า ก็แทรกขึ้นในทันที ว่า

“อาจารย์คะ สิ่งที่สำคัญที่สุดเราควรจะต้องพูดถึงกันในขณะนี้ ก็คือ แผนเดินทางต่อ อันเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า...มัคคุเทศก์ ควรจะบอกกับเราว่าวันนี้เขาจะนำทางเราในทางด้านไหนทิศใด”

นั่นเป็นการตัดบท เปลี่ยนเรื่องอย่างกะทันหัน

“เวล...”

รพินทร์ ไพรวลัย เลียนเสียงดร.สแตนลีย์ด้วยคำอุทาน คำเดียวกัน พร้อมกับลุกขึ้นยืนด้วยอาการปกติธรรมดาของเขา

“ทางด้าน ‘มัคคุเทศก์’ พร้อมแล้วครับ มิสกรูบิล ผมให้ เวลาพวกคุณอีก 3 นาทีสำหรับจัดเตรียมเคลื่อนย้าย จะได้เลียบ ลงจากยอดปีกของภูเขาลูกนี้ แล้วหาทางลง โดยป้ายหน้าขึ้น เหนือ เฌียงตะวันตก 25 ดีกรี”

กล่าวจบ เขาขยับปีกหมวกให้แก่ทุกคน แล้วผลະเดินไป บงการกับพวกลูกหาบ และพรานของเขา ซึ่งกำลังเข้าประจำที่ เตรียมแบกหามเคลื่อนย้าย อาการราบเรียบปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เก็บความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่าง มิดชิด

พอร่างของจอมพรานผลະห่างออกไป ฝ่ายอเมริกัน ทุกคนหันมามองหน้ากันเองอีกครั้ง รวมทั้งเชิดวุธ โดยเฉพาะ นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทย สีหน้าตึงเครียด จ้องคริสติน่า

เขมิง สายตาของเขาแสดงความไม่สบอารมณ์ชัด แต่ก็ไม่ปริปากพูดคำใดเลยเช่นกัน

คริสนั้น หันไปเหวี่ยงเบ้หลังขึ้นไหล่ปกติธรรมดา เบลมองตามหลังรพินทร์ไปพร้อมกับกัศริมฝีปากเบาๆ ลักษณะของแม่ผมแดงไม่สู้จะปลอดโปร่งสบายใจอย่างไรบอกไม่ถูก ส่วนคืธกับสแตนลีย์ยังนั่งอึ้งอยู่

“เขาจะไม่พอใจหรือเปล่านี้ ที่ไม่ได้รับคำตอบจากเรา”

หัวหน้าคณะเปรยขึ้นเบาๆ อุบอิบ รู้สึกไม่สบายใจเช่นกัน แต่คริสกลับบอกด้วยสีหน้าอาการปกติมาว่า

“เขาควรจะรู้หน้าที่ของเขาได้ดีว่า อยู่ในขอบข่ายอย่างไร แค่นั้น รีบกันเถอะค่ะ อาจารย์ นายคนนั้นให้เวลาเราได้แค่ 3 นาทีเท่านั้น และถ้าทายไม่ผิด เขาจะไม่ย้อนกลับมาที่นี่อีก แต่จะส่งสัญญาณให้เราเดินตามพวกเขาลงไปทันทีถ้าพวกลูกหาบพร้อม...คืธ! เก็บวิทยุของเราเครื่องนั้นได้แล้ว ประเดี๋ยวฉันจะเรียก อุตะ และพะโต๊ ให้เข้ามาทำหน้าที่แบกหามไป บรรจุลงหีบห่อให้มันคงปลอดภัยที่สุด แต่ระหว่างทาง ฉันจะคอยระวังการเคลื่อนย้ายนำพาของวิทยุเครื่องนี้โดยคุณสองคนนั้นไว้เอง!”

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์...”

เชิดวุธกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวลือก จริงจัง

“ผมชักสงสัยเสียแล้ว ว่าใครเป็นหัวหน้าคณะในการเดินทางครั้งนี้กันแน่ คุณหรือว่าคริสติน่า?”

“ทำไม?”

คริสหันขวับมาถามด้วยเสียงหัวนกระด้างพอกัน ขณะนี้ดูหล่อนแข็งกระด้างยิ่งนัก

นายทหารหนุ่มไม่ตอบอะไร ลูกขึ้นโดยเร็ว แล้วว่า
“เออละ สำหรับผมพร้อมแล้ว พวกคุณจัดเตรียมตัวให้
พร้อมก็แล้วกัน”

“แล้วนั้นจะไปไหน?”

แม่ผมทอกร้องถามมาทันที เมื่อเห็นเชิดวุธก้าวออกเดิน
จะตรงไปยังรพินทร์ ซึ่งกำลังสั่งงานอยู่ในกลุ่มคนของเขา

“ผมมาด้วยในครั้งนี่ ผมก็มีหน้าที่ของผมโดยเฉพาะ
เหมือนกัน...”

เชิดวุธตอบกร้าว ๆ ตาที่มองประธานหล่อนเป็นประกาย
วาวจ้า

“และหน้าที่ของผมก็คือเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงาน
เป็นกันชน! เป็นตัวเชื่อมกลาง ระหว่างคณะพรานนำทางกับ
ฝ่ายพวกคุณทุกคน เพราะฉะนั้น คุณก็อย่ามายุ่งอะไรกับหน้าที่
ของผม”

จบคำพูดแค่นั้น เชิดวุธสะบัดหน้า เดินดุ่ม ๆ ตรงเข้าไป
ที่รพินทร์ทันที

ขณะนั้น จอมพรานกำลังยื่นคลี่แผนที่ออกดูเป็นครั้งแรก
สุดท้าย เงยหน้าขึ้นสังเกตดวงตะวัน แล้วพับแผนที่นั้นเข้ากระเป๋า
เสื้อ พอหันกลับมา ก็เห็นเชิดวุธมาหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ แล้วด้วย
สีหน้าเครียด ๆ

“พี่!...”

นายทหารหนุ่มรุ่มร่ามเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ ใบหน้าตึง รพินทร์

เลิกควี้ยมให้หนึ่หนึ่งมืออาการเหมือนจะถาม เชิดวุธก็กล่าวต่อมา
 ในทันทีว่า

“ผมเพิ่งจะมาแน่ใจชัดเดี๋ยวนีเเองว่าคนที่น่ากลัวอันตราย
 ที่สุด และไม่น่าไว้วางใจเลยแท้ที่จริงไม่ใช่คืธ ไม่ใช่สแตนลีย์หรือ
 เบล หากแต่เป็นนังรูปสวยใจเหี้ยมคนนั้น ที่พี่เตือนผมไว้นะไม่
 มีอะไรผิดสักอย่าง!”

สุภาพบุรุษไฟรยัมกว้างออกไปอีก หยิบกระสุนไรเฟิลใน
 กล่องที่ถือเตรียมอยู่ก่อนแล้วเสียบเพิ่มเติมเข้าไปในรังกระสุน
 ที่เย็บติดไว้บนอกเสื้อสองข้าง ทดแทนที่ขาดหายไป

“ผมพิจารณาแต่เพียงว่า หล่อนเป็นคนเด็ดขาด มั่นคง
 ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่และใจเด็ดกว่าทุกคนในคณะที่มาด้วยกัน ผู้-
 หญิงอย่างนี้หาได้ยากที่สุดคุณเชิดวุธ หน่วยเหื้อของเขาคัดตัว
 มาได้อย่างไม่ผิด แล้วผมเองก็ยอมรับนับถือว่าหล่อนแน่จริง!”

“บอกตรง ๆ ผมออกเกลียดหล่อนเสียแล้ว!”

จอมพรานสันคีระชะ

“เปล่า คุณไม่ได้เกลียดหรอก น้องชาย แต่คุณเพียงแค่
 โกรธเท่านั้นที่หล่อนไม่ยอมให้หัวหน้างานของหล่อนหรือพรรค
 พวกทุกคนเปิดเผยความลับปกปิดของฝ่ายพวกเขาออกไป”

“ผมรู้ ว่าความจริง พี่ก็ไม่ได้สนใจอะไรนักหรอกในเรื่อง
 นั้น ก็เพียงแค่หยังเสียง ลองใจ ทดสอบคนพวกนั้นดูเท่านั้น
 แล้วอิตัวร้ายที่น่ากลัวที่สุดก็เปิดเผยตัวเองออกมาให้พี่ทราบแน่
 ชัด ผมเห็น ขนาดสแตนลีย์ก็กำลังขยับปากจะบอกอะไรกับพี่
 แล้ว แต่นังนั้นสกดหน้าเสียก่อน หล่อนโง่กว่าพี่ ความจริงเรื่อง
 ที่พี่ถามนั้น เป็นเรื่องเทคนิคชั้นสูง พวกนั้นจะบอกให้เราไขว่ไขว

หรือโกหกปิดบังยังงี้ก็ยอมได้ พี่ไม่มีวันรู้ได้หรอก แต่หล่อนก็ใจร้อน ตกใจ กลัวหัวหน้างานของหล่อนจะเฉลยบอกความจริงที่พี่ถามออกมาเลยจึงตัดบทเสียก่อน”

“คนเรา มันก็ต้อง ‘ลอง’ กันอย่างนี้แหละครับ ม่ายังนี้เราจะแยกถูกได้อย่างไรว่า ใครเป็นอย่างไรแต่ผมไม่ถือสา หรือเก็บมาคิดอะไรทั้งสิ้น ที่แกล้งถามออกไป ก็เพื่อจะดูว่าใครจะมีปฏิกิริยาเช่นไรเท่านั้นในหมู่พวกเขา นี่ก็เป็นการพิสูจน์ได้ คุณเห็นชัดแล้วว่า ผู้หญิงคนที่คุณหลงใหลคิดจะผูกพันเสน่หาด้วยจนแทบจะทุ่มเทหมดทั้งชีวิตจิตใจ หล่อนคือสตรีที่ใจเด็ด ปากแข็งและเฉียบขาดที่สุด ต่อไป สำหรับตัวคุณเองจะได้ใช้ความระมัดระวังตัวให้มากกว่านี้ สำหรับผมนะไม่เป็นไรหรอก เพราะมันทันเกมส์ และก็ไม่ได้หวั่นไหวอะไรทั้งสิ้น ถือเป็นเรื่องไร้สาระ...อ้อ...! อย่าเพิ่งพูดอะไรนะครับ กำลังเดินตรงเข้ามาแล้ว”

เชิดวุธชำเลื่องกลับ ก็เห็นคริสติน่า ในชุดที่พร้อมจะออกเดินทางได้ มือถือเอ็ม 16 แบบคอมมานโดประจำตัว เดินตรงเข้ามาอย่างรวดเร็วอย่างที่ซึ่งเขายืนพูดกันอยู่กับจอมพราน

“ชุดห้องใหม่ ถ้าฉันจะขอเปลี่ยนคู่หาบเฉพาะวิทยุเครื่องนั้นโดยกำหนดให้กะเหรี่ยงสองคนอันเป็นลูกหาบใหม่ของเราทำหน้าที่แบกหามแทนลูกหาบเก่าของคุณ”

หล่อนพูดเป็นงานเป็นการ

“อ้อ ไม่ชุดห้อง”

รพินทร์ตอบสั้นๆ เรียบๆ แล้วตะโกนเป็นภาษากะเหรี่ยงไปยังทั้งสอง ซึ่งกำลังสาละวนอยู่กับหีบห่อสัมภาระอื่น เจ้าสองคนที่ยอมเสี่ยงชีวิตมาด้วยพยักหน้าหงึกอย่างเข้าใจ และผละ

ตัวตรงไปยังวิทยุเครื่องนั้น ซึ่งคือจัดการลงหีบห่อกันสะเทือน
 เรียบร้อยแล้วในทันทีโดยว่าง่าย เชิดวุธมองดูหน้าหล่อนอีกครั้ง
 ด้วยสายตาที่ผิดแปลกไปกว่าเคย แต่หล่อนไม่สนใจ คงมองจ้อง
 ไปทางรพินทร์ด้วยดวงตาเหมือนบ่อน้ำที่มองหยังไม่ถึงกัน ไม่รู้
 ขอบเขตความลึกของมันว่ามีอยู่แค่ไหน เอ่ยว่า

“คุณยังไม่ได้กินอาหารในส่วนที่เราแบ่งให้เลยนะ กำลัง
 จอด เค้นทางอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

ชีวิตพรานป่าอย่างผมและพรานป่าทุกคน ไม่มีตาราง
 เวลาแน่นอนหรอกว่า จะต้องกินอาหารเวลาไหน ส่วนมาก หิว
 เมื่อไหร่เราก็กินเมื่อนั้น หรือไม่มี...เราก็ไม่กิน คุณน่าจะรู้มานาน
 แล้ว ว่าแต่พวกคุณแกะพร้อมแล้วยัง?”

“ฉันไม่แคร่หรอกนะ ว่าคุณจะโกรธ หรือจะไม่พอใจ”

“ผมก็ไม่ได้โกรธ หรือไม่พอใจอะไรคุณนี่”

เขาขมวดคิ้ว เสียงห้วนเฉียบขึ้น

“เชิดวุธมาพูดอะไรกับคุณ?”

“เด็กหนุ่มน่าสงสารคนนี้นะหรือ...” พรานใหญ่ว่า พร้อม
 กับมองไปทางเชิดวุธ ผู้ยืนหน้าเครียดอยู่ “เขาก็มีปัญหาก็จะ
 พูดอยู่กับผมด้วยประโยคซ้ำๆ ซากๆ อยู่นั่นเอง เมื่อไหร่ก็เมื่อ
 นั้น คือเขารักคุณ รักเป็นชีวิตจิตใจ ก็คุณล่ะ มีไมตรีจิตในด้าน
 นี้สนองตอบเขาบ้างแค่ไหน”

“เราอย่ามาปะทะกันด้วยคารมเลยนะ รพินทร์ ฉันรู้...ว่า
 ฉันนะสู้คุณไม่ได้หรอก มันทั้งเชือด ทั้งเฉือนเลี้ยวลดหลาดชั้น
 หลาดเชิงนัก ฉันอาจพลาดอะไรบางอย่างในเช้าวันนี้ เพราะ
 ตามคุณไม่ทัน อาจารย์คือ และเบลารู้สึกไม่สบายใจนัก ทุกคน

สั่งให้ฉันมาปรับความเข้าใจกับคุณก่อนออกเดินทาง ทุกคนตระหนักได้ดีว่า...การทำอะไรให้คุณไม่พอใจนั้น มันไม่เป็นสิ่งดีงามของฝ่ายเราเลย ทุกคนดูเหมือนจะแค้นคุณอย่างที่สุด แต่สำหรับฉัน บอกตรง ๆ ว่า ‘ไม่’ คุณจะไม่พอใจฉัน หรือมีแผนการที่จะกลั่นแกล้งฉันหรือเราอย่างไรก็ได้ เชิญตามสบาย!”

สุภาพบุรุษไฟรุ้ปากเบา ๆ เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก

“คริส! นี่คุณจะมาหาเรื่อง ตีลูกรวนอะไรกับผมเข้าวันนี้ นะ และคุณเห็นผมเป็นคนอย่างไร ผมเคยทรมานต่อหน้าที่ของผมงั้นรึ และผมก็ไม่ได้มีอะไรที่จะไม่พอใจคุณเลย”

“คุณบังอาจยังงี้ ถึงจะมาล้วงถามความลับของฝ่ายเรา”

หล่อนถามตรง ๆ น้ำเสียงห้วนกระด้าง

“อีหะนี่ ตบเสียรึ?”

เชิดวุธสุดที่สะกดกลั่นอยู่ได้ต่อไป คำรามออกมา พร้อมทั้งง้างมือขึ้น

รพินทร์คว้าข้อมือของนายทหารหนุ่มไว้ในพริบตานี้ก่อนที่เขาจะหวดฝ่ามือลงไป กระชากนายทหารรุ่นน้องผงะเชือกออกมาแล้วก้าวเข้าไปขวางหน้าไว้

“อย่าครับ คุณวุธ เรื่องไม่เป็นเรื่อง...อะไรกันนี่”

“ปล่อยเขา! ถ้าเขาอยากจะทำอะไรฉันปล่อยเขาเข้ามา!”

คริสยี้ดอกตระหง่านขึ้น รอยยิ้มหยัน ๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากบางได้รูปงาม เชิดวุธยี้ดยัดสบถฮึมในลำคอ จะปราดเข้ามาอีก แต่รพินทร์เอามือยันอกไว้ หันมาทางคริสติน่า

“คุณกลับไปดีกว่าคริส เชิดวุธกำลังหงุดหงิดเต็มที่สำหรับ

ผมคุณสบายใจได้ไม่มีอะไรหรอก ผมไม่อยากให้พวกคุณที่มาด้วยกัน ต้องมาทะเลาะกันเอง”

“ถามเขาดูซิ ว่าเขาหงุดหงิดเรื่องอะไร?”

“หมั่นไส้เต็มทีแล้วว๊าย!”

เชิดวุธร้องลั่นออกมา พยายามจะเข้าไปถึงตัวคริสให้ได้ แต่ติตรพิณทร์ผู้ขวางอยู่ การวิวาทเป็นปากเสียงระหว่างคริสกับเชิดวุธซึ่งมีรพิณทร์กั้นกลางอยู่ มองเห็นไปยังฝ่ายอเมริกันทุกคน ซึ่งรวมกลุ่มห่างออกไปราว 14-15 เมตร กำลังจ้องมองอยู่ ขณะนั้นเอง เสียงของ ดร.สแตนลีย์ก็ดังตามมา

“เฮ้! รพิณทร์ นั่นเกิดอะไรขึ้นนะ”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร ด็อกเตอร์”

“รพิณทร์ ผมเป็นคนสั่งให้คริสเข้าไปปรับความเข้าใจกับคุณเองนะ ถ้ายังไงแล้ว คุณไล่เชิดวุธกลับมานีก่อน นายนั้นเลือดร้อนมาก และเขาไม่ยอมเชื่อฟังใครหรอก นอกจากคุณคนเดียวเท่านั้น คริสมีเรื่องจะพูดกับคุณเป็นส่วนตัวในฐานะตัวแทนทางฝ่ายเรา”

พรานใหญ่คร้านจะตะโกนโต้ตอบอะไรกับหัวหน้าคณะหันไปพยักหน้ากับเชิดวุธ

“กลับไปรวมกลุ่มกับพวกเขาเสียก่อนเถอะครับ รับรองว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะดีขึ้นเอง เชื่อผมเถอะ”

เชิดวุธจ้องหน้าคริสอีกแวบหนึ่ง เห็นหล่อนเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นน้อยๆ ขณะมองตอบ แล้วเขาก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของรพิณทร์อย่างว่าง่าย เดินจากไป ทิ้งให้ทั้งสองยืนกันอยู่ตามลำพัง

“เฮอะละ มีอะไรหรือ มิสกรูบิล”

“เมื่อคุณไม่ชอบชืหน้าฉันเมื่อไหร่ คุณจะเรียกฉันเป็น
ทางการอย่างนี้ทุกทีนะ เป็นสัญญาณรู้กันได้”

“มีอะไรคริส?”

“เมื่อคืนนี้ มีความสุขดีไหม กับ...เบล?”

หล่อนก็เปลี่ยนไปเสียอีกเรื่อง จอมพรานเกาต์นคอราก ๆ
อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ในที่สุดผู้หญิง ก็คือผู้หญิงนั่นแหละ

“ไร้สาระ! คุณรู้ดีอยู่แล้วในสันดานของผม ไม่น่าจะมา
ถามอะไรทำนองนี้ให้เสียเวลาเลย”

“วิทยุรับส่งเครื่องนั้น...”

คริสติน่า หรือไลล่า บั๊ปปากไปทางด้านพรรคพวกเบื้อง
หลัง

“นอกจากจะเป็นเครื่องรับส่งติดต่อโดยปกติแล้ว ตัวของ
มันเองยังมีแร่พิเศษอยู่ตัวหนึ่งติดตั้งไว้สื่อสารสัญญาณเพื่อให้ระบบ
เรดาร์จากสถานีควบคุมอันเป็นดาวเทียม ตรวจรู้พิกัดแน่นอน
ของพวกเราทั้งหมดด้วย ว่าขณะนี้อยู่ยังตำแหน่งไหน ตราบใด
ที่เรายังนำวิทยุนั้นติดตัวไปด้วย นี่จึงเป็นคำตอบในข้อที่ว่า...
เหตุใดหอควบคุมจึงสามารถรู้ตำแหน่งที่อยู่ของเราอย่างแม่นยำ
ไม่ว่าจะเคลื่อนย้ายไปยังที่ใด แต่เป็นที่น่าประหลาดว่า...เมื่อ
หัวค้ำวานนี้ เครื่องรับยังติดต่อกันได้ แม้จะฟังไม่ถนัดนัก แต่
เขารายงานลงมาให้เราทราบว่า จุดที่ปรากฏอยู่บนจอเรดาร์ของ
ฝ่ายเราที่เขาได้เห็นมาตลอด บัดนี้มันหายลับไปจากจอเสียแล้ว
ตรวจเท่าไหร่อีกก็ไม่พบ จึงเกิดการวุ่นวายลำบากใจกันขึ้น”

รพินทร์ยกไหล่ชนิดหนึ่ง

“อ้อ! นี่คือคำถาม ที่เพิ่งจะมาได้รับคำตอบเดี๋ยวนี้ แต่ทำไมคุณถึงเอาความลับสุดยอดในเครื่องมือเครื่องใช้ของคุณมาเปิดเผยกับผม ในเมื่อหยกๆ ตะกี้นี้ คุณก็พยายามที่จะปกปิด”
 คริสยกไหล่ ยิ้มแค้นๆ

“ทุกคนเกรงใจคุณ นอกจากฉัน เพราะฉะนั้น โดยหวังไว้จากอาจารย์และพวกนั้นว่า มันอาจทำให้คุณมีความรู้สึกสบายใจขึ้น ทุกคนจึงขอร้องแกมบังคับให้ฉันเราเอาเรื่องนี้มาบอกกับคุณ ทั้งๆ ที่ฉันต้องจำใจมาบอกเรื่องนี้แก่คุณ”

รพินทร์หึๆ ในลำคอ

“ความจริงมันก็ไม่จำเป็น ก่อนถามซึ่งก็เกิดขึ้นจากเจตนาดี ไม่ใช่เจตนาจะล้วงความลับอะไร ผมก็ได้บอกพวกคุณไว้ก่อนแล้วว่า จะตอบก็ได้ หรือไม่ตอบก็ได้ เพราะมันก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับผมหรอก เนื่องจากทางฝ่ายผมไม่ได้มีแผนการอะไรกับพวกคุณ มีแต่จะช่วยเหลือในทุกด้านเกี่ยวกับงานนี้ประการเดียว ก็เป็นที่น่าเสียดายนะ ที่ความเข้มแข็งเฉียบขาดของคุณต้องพ่ายแพ้ต่อเสียงข้างมากของฝ่ายคุณเอง อุตส่าห์ให้นำเรื่องนี้มาบอกกับผมโดยที่คุณก็ไม่เต็มใจ”

“ถูกต้อง ฉันไม่เต็มใจจะบอกความลับในอุปกรณ์ของเราให้คุณรู้เลย แต่ถูกบังคับให้มาบอก โดยปกติกแล้ว กฎของพวกเราที่ทำงานในด้านความลับสำคัญของประเทศก็คือ ยอมตายดีกว่าจะให้ความลับเปิดเผยออกไป แต่ในที่สุด เหตุการณ์มันก็บีบบังคับให้พวกเราต้องยอมจำนนต่อคุณ”

“คุณเป็นคนพูดตรงได้อย่างกล้าหาญมาก คริส ผมขอชมเชยจากใจจริง”

“เราต่างคนต่างมีหน้าที่นะ รพินทร์ คุณมีหน้าที่ของคุณ และคุณก็ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ นั่นคือเกียรติยศ ฉันก็มีหน้าที่ของ ฉันที่จะต้องซื่อสัตย์และปฏิบัติให้ถูกต้องเหมือนกัน”

เขาก็มึนศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ข้อนั้นผมเข้าใจ”

“การติดต่อกับวิทยุ ได้หรือไม่ได้...ยังเป็นรองลงไป แต่การที่ พวกเราหายไปจากจอเรดาร์ของเบื่องบนที่ควบคุมอยู่เป็นความ หักใจของพวกเรามาก เท่าๆ กับที่หน่วยเหนือเขาก็คงจะวิตก มากเช่นกัน เพราะมันหมายถึงอะไร ไม่ต้องอธิบายคุณก็คงรู้ ใช่มั้ย?”

เขาก็มหัวอีกครั้ง โดยไม่ตอบอะไร คริสกล่าวนิบๆ ต่อ มา

“อีกเรื่องหนึ่ง ที่คุณเก็บความสงสัยมานาน และคงอยาก จะรู้ให้ชัด ก็คือหอควบคุมของเราเป็นอะไรอยู่ที่ไหน”

“คุณไม่จำเป็นต้องบอก”

“ไหนๆ บอกแล้ว ก็จะขอบอกให้หมดเสียเลย เพราะมี คำสั่งมาจากอาจารย์อันเป็นหัวหน้าใหญ่ของฉันแล้วให้บอกคุณ ให้หมด...หอควบคุมของเรา ไม่ใช่เครื่องบินจรวดธรรมดาบิน สูงแบบไหนหรอก หากแต่เป็นดาวเทียมซึ่งเป็นสถานีอวกาศ โดยตรงของเรา มีพนักงานประจำอยู่บนนั่นด้วย ส่วนจะกี่คน พวกเราไม่รู้ได้ วิทยุติดต่อก็คือ สัญญาณตรวจสอบได้จากจอ เรดาร์ก็ดี จะไปปรากฏยังสถานีอวกาศหรือดาวเทียมดวงนั้น แล้วจะรายงานข้อมูลที่ได้รับจากเราเข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติการพิเศษใน เรื่องนี้ ภายในทำเนียบขาวโดยตรง ถ้าหากจำเป็นที่จะต้องได้

รับการช่วยเหลือ ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ก็ตาม ที่จำเป็น คำสั่งด่วน จะไปยังกองเรือที่ 7 หรือกองเรือรบลาดตระเวนตำแหน่งอันใกล้ กับจุดหมายที่สุด เครื่องบินปีกหมุนขนาดยักษ์ หรือเครื่องบิน ใช้เส้นทางขึ้นลงในแนวตั้งได้ แบบจานบิน จะถูกส่งมายังตำแหน่ง ที่เราอยู่ทันที คุณพอจะรู้สมรรถภาพของเครื่องบินพิเศษของ เราไม่ใช่หรือ ว่ามันมีความเร็วเท่าไร สมรรถภาพสูงเพียงใด ไม่ว่าป่าเขากันดารเพียงใด มันสามารถลงมากู้ภัยได้ทั้งสิ้น รวมทั้งกระโดดขึ้นไปด้วย สมมุติว่าเราค้นพบ พวกเรามีความอบอุ่น ใจในด้านการสนับสนุนประสานงานช่วยเหลือถึงเพียงนี้ จึงกล้า ให้คุณเดินเข้ามาในป่า แต่เดี๋ยวนี้ พวกเขากำลังจะ 모르แล้ว ว่า เราอยู่ที่ไหนแน่ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับวิทยุรับส่งเครื่องนั้น เพียงเครื่องเดียว”

ทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างแจ้งออกไปอย่างเด่นชัดที่สุด แล้วจากคำพูดของคริส สัญชาตญาณบางอย่างบอกเขาได้ ทันทีว่านั่นคือเรื่องจริง ที่สอดคล้องกับเหตุผลที่สุด โดยที่ หล่อนไม่ได้พูดโกหกหรือบิดเบือนให้เป็นอย่างอื่น เพราะ ความสงสัยของเขา ก็อยู่ในทำนองนี้อยู่แล้ว เพียงแต่ไม่รู้ใน รายละเอียดเท่านั้น

“ก็เป็นเรื่องระดับความรู้ผมเท่านั้นว่าวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ในทางทหาร และทางจารกรรมของพวกคุณ มีเครื่องมือที่ เยี่ยมยอดเพียงไร แต่บังเอิญว่าผมไม่ได้เป็นสายลับของจีนแดง โซเวียต หรือประเทศที่จะเป็นอันตรายใดๆ ต่อประเทศของคุณ ได้ มันจึงผ่านเข้า ‘หูควาย’ ออก ‘หูหมา’ ไปอย่างชนิดจะไม่ หวนกลับมาเป็นพิษภัยใดๆ กับประเทศชาติของคุณหรอก ผม

ก็ไม่ได้คิดเหมือนกันว่า ฝ่ายคุณจะเกิดความกังวลร้อนตัว จนถึงกับจะต้องมาบอกความจริง อันเป็นความลับทางราชการของคุณ ให้ผมรู้ละเอียดถึงเพียงนี้ ย้ำอีกครั้งว่า ที่ถามก็เพื่อหาทางช่วยเหลือแก้ไข ไม่ใช่ถามเพราะเสือกสอดจะไปรู้ความลับอะไร”

คริสยกมือขึ้นกอดอก เอียงคอนิด ๆ มองประสานตาเขา

“คุณหมดข้อข้องใจหรือยัง?”

รพินทร์พยัคฆ์

“เมื่อถาม ก็บอกว่า ‘หมด’ แต่ความจริง ก็ไม่เข้าใจอะไร
สักนิด คุณจะบอกก็ได้ ไม่บอกก็ได้ ผมก็ยังทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้
พวกคุณอยู่อย่างนี้แหละ จนกว่าจะเป็นฝ่ายถูกบอกเลิกเองหรือ
งานสำเร็จ แต่คริส ผมจะบอกอะไรให้ คุณ ‘เขลา’ ไปหน้อย
นะ”

“เขลา? ในข้อไหน?”

“ก็ที่คุณมีคำสั่งให้เปลี่ยนคูหาบวิทย์เครื่องนั้น จากคนของฝ่ายผม กลายเป็นอุทะ พะโต้เสียนะซี คุณคงคิดว่า คนของผมนั้นไม่น่าไว้วางใจแล้ว อาจแกล้งให้วิทย์ของคุณพังพินาศไปเมื่อไหร่ก็ได้ แต่สำหรับอุทะ พะโต้คู่นั้น พวกคุณเคยช่วยชีวิตสะเอิงพวกเขาไว้ เขาคงจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งคุณได้มากกว่าฝ่ายผม แต่ความจริงมันยิ่งเลวร้ายหนักลงไปอีก ในการไปฝากเครื่องมือสำคัญให้อยู่ในความดูแลของกะเหรี่ยงสองคนนั้น”

“ทำไม?”

“มีเหตุผลอยู่สามประการ 1. ทั้งสองคนชื่อสัตย์สุจริตก็จริงแต่เป็นคนดงโง่ๆ 2. ในด้านการผจญภัยหรือระวังรักษาของ

ที่แบกหามชำนาญเท่าคนของผมไม่ได้ และ 3. ทั้งสองคนพูดได้แต่กะเหรี่ยง ส่วนพวกคุณไม่มีใครพูดกะเหรี่ยงได้เลย จะติดต่อสั่งความอะไรแก่เขาก็ต้องผ่านล่าม คือผมหรือคนฝ่ายผมอยู่ดีเพราะฉะนั้น คิดดูก็แล้วกันว่า มันจะเป็นผลดีหรือผลเสียในการมอบเครื่องมือสำคัญไปให้เขาทั้งสองแบกหามประทับประคองแทน”

คริสติน่าคอแข็ง กระดกปลายลิ้นสีชมพูออกมาเกลี้ยริมฝีปากแล้วพึมพำออกมา

“จริงสินะ ในป่าแล้ว ฉันและพวกเราทุกคนโง่กว่าคุณเสมอ มีอะไรที่คุณนึกยืมเยาะอยู่ได้ตลอดเวลา”

“ก็ไม่เสมอไปหรอก บางอย่างคุณก็ลืกล้ำจนผมตามไม่ทันเหมือนกัน หวังว่าคงจะหมดเรื่องแล้วนะ...”

เขาตัดบทลงอย่างกะทันหัน แล้วหันไปตะโกนร้องสั่งพวกพรานและลูกหาบทุกคนให้เริ่มเคลื่อนย้าย ขณะเดียวกัน ก็หันไปทางฝ่ายนายจ้างทุกคน โบกมือ

“โอเค มูฟดาว์น! ฟอลโลว์ อัธ!”

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่ บุญคำเดินนำหน้าจากบริเวณที่ปักลงไปก่อนทันที ลูกหาบแบกของตามขบวนพร้อมๆ กับกลุ่มนายจ้าง รพินทร์ขยับตัวโดยไม่สนใจใดๆ กับคริสอีก แต่แล้วก็ชะงักนิดหนึ่งเมื่อหล่อนเรียกมาเบาๆ เอี้ยวคอมามอง ก็เห็นหล่อนก้าวเข้ามายืนเคียงไหล่ถามว่า

“ยังโกรธ หรืออาฆาตฉันอยู่อีกไหม?”

เขายิ้มชนิดหนึ่ง เอาฝ่ามือตบลอนสะโพกหล่อนอย่าง
แผ่พยอกถือสนิทเป็นครั้งแรก

“บอกแล้วว่าไม่มีอะไร ไป! คริส เราจะลงทางบ่อโคลน
เตอดนั้นจะได้ตรวจดูร่องรอยของไอ้ตัวมหาประลัยที่มันไพล่ขึ้น
มาเมื่อคืนนี้ให้เห็นชัด ๆ อีกครั้ง”

ทั้งขบวนโดยการนำของบุญคำ เคลื่อนจากบริเวณอันเป็น
ตำแหน่งพักนอน บ่ายหน้าตัดช่องทางโชดหิน อันจะนำไปสู่
บริเวณบ่อโคลนเตอดซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับลงไปอีกชั้นหนึ่ง รพินทร์
และคริสติน่าแยกจากกลุ่มอยู่อีกทางหนึ่ง ไปบรรจบพบกับพวก
นั้นตรงบริเวณปากทางแคบ ๆ ที่นำลงสู่เบื้องล่าง เขายืนรออยู่
ตรงตำแหน่งนั้น จนกระทั่งทุกคนล่องหน้าลงไปก่อนแล้ว จึง
สกดหลังเป็นคนสุดท้าย

แล้วทั้งหมดก็มาหยุดยืนพิจารณายังบริเวณบ่อโคลนเตอด
นั้นอีกครั้ง ท่ามกลางแสงอรุณซึ่งส่องสว่างมองเห็นอะไรได้เด่น
ชัด เป็นการหยุดดูอย่างไม่ต้องนัดกันไว้เลย

ลักษณะของบ่อโคลนประหลาด ยังมีอาการอยู่เหมือน
เดิม คือเตอดระอุ มีพรายผุดขึ้นมาเป็นลูก ๆ เหมือนจะมีความ
ร้อนหรือไอบัพฒลักดันอยู่เบื้องล่าง สิ่งที่ทุกคนเห็นด้วยความ
สยงใจก็คือรอยโคลน และรอยของสัตว์ประหลาดที่เปราะ
เลอะเทอะอยู่บริเวณหนึ่ง เห็นได้อย่างถนัด นอกเหนือไปจาก
ร่องรอยโคลนอันติดตัวมันขึ้นมาเหล่านั้นแล้ว **สิ่งที่น่าขนหัวลุก**
ยิ่งขึ้นไปอีก ก็คือรอยดำไหม้เกรียมของก้อนหินตลอดจน
เส้นทางที่มันเคลื่อนตัวผ่านลงไปตามหมู่ชอกโชดหินมุ่งหน้า
ลงเส้นทางเบื้องต่ำ

กลุ่มอเมริกันและเชิดวุธ เข้าไปรวมหมู่ และพูดอะไรกันเบาๆ ด้วยสีหน้าไม่เป็นสุขนัก คริสตดูเหมือนจะทำหน้าที่อธิบายให้พรรคพวกฟังซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งชี้ตำแหน่งให้ดูว่า ระหว่างเกิดเหตุหล่อนอยู่ตรงไหน และเคลื่อนย้ายไปที่ไหน และรพินทร์อยู่ที่ใด เพราะบุคคลที่เผชิญเหตุการณ์สยองที่ผ่านมาก็มีอยู่เพียง 4 คนเท่านั้น คือพรานใหญ่เอง บุญคำ จัน และตัวหล่อนเท่านั้น

จอมพรานขณะนี้กำลังยืนแม้มริมฝีปาก มองไล่ตามทางรอยไหม้เกรียม อันเกิดจากการเคลื่อนตัวของมันไปเหมือนการตัดสินใจอะไรบางอย่าง พวกพรานพื้นเมืองของเขา และพวกลูกหาบก็ยังไม่อาจเคลื่อนที่ต่อไปได้ เนื่องจากรอยคำสั่งของเขาว่าจะให้ไปตามเส้นทางไหน

แล้วกลุ่มของอเมริกัน ผู้เดินตรวจดูจนรอบๆ ตามคำอธิบายของคริสติน่า ก็พากันมาสมทบที่เขา

“คุณลงมาตรวจรอยตั้งแต่เข้ามิด ก่อนพวกเราจะตื่นแล้วไม่ใช่หรือ?”

สแตนลีย์เอ่ยถามขึ้นต่ำๆ เขาก็มึนศีรษะนิดหนึ่งแทนคำตอบ

“ถ้าพบอีก เราจะทำกันยังไงนี่?”

อิสซาเบลเอ่ยขึ้นแผ่วที่สุด ความสะทกสะเทือนปรากฏให้เห็นในแววตาชัด ขณะที่มองไปยังร่องรอยดำไหม้เกรียมเหล่านั้น

“ภาวนา ขออย่าให้พบอีกเลยดีกว่า หนั้นสวดอ้อนวอนพระเจ้าเข้าไว้ เบล”

“รพินทร์ มีอะไรบางอย่างที่คุณควรจะรู้นะ”

เสียงเหมือนกระซิบของนายจอมไว คือ พ.อ.ลาร์รี่ คีธ
เข้ามากระซิบกับเขา

พรานใหญ่เหลือบมองหน้า

“อะไร?”

คีธ หันไปพยักหน้ากับคริสติน่า หรือไลล่า ซึ่งบัดนี้เขา
เห็นหล่อ่นถือเครื่องมืออะไรชนิดหนึ่ง อันเขาไม่เคยเห็นมาก่อน
ลักษณะมองผาดๆ เหมือนเครื่องมือวัดอุณหภูมิอากาศ แต่มี
ขนาดใหญ่กว่าเล็กน้อย และมีหน้าปัดมาตรวัดประกออบกับตุ้ม
สัญญาณควบคุมหลายชนิดเต็มไปหมด โดยใช้เครื่องมือนั้นยื่น
สอดเข้าไปยังบริเวณโชดหินตำแหน่งที่ไหม้เกรียม บริเวณที่เขา
หลบมุม และหมดสติไปเมื่อคืนนี้ ปรากภูมิเสียงสัญญาณมา
จากเครื่องมือชนิดนั้นดังตึกๆ ขึ้นเบาๆ แต่มันก็พอจะได้ยินมา
ถึงหูเขาได้พร้อมกันสัญญาณไฟเขียวที่อยู่ใกล้ๆ กับมือถือก็สว่าง
วูบๆ เป็นจังหวะ พอหล่อ่นยกเครื่องมือชนิดนั้น บ่ายเบนออก
ห่าง ทั้งสัญญาณเสียงที่ดังอยู่ตึกๆ และหลอดไฟเล็กๆ สีเขียว
ก็ดับไปด้วย

พอจ่อเข้าไปใกล้ มันก็ปรากฏขึ้นอีก

“อะไรครับนั่น ที่คริสถืออยู่?”

เขาถามด้วยความฉงน

“เรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์...”

คีธตอบแหบๆ

“ความจริงเราไม่เคยคิดว่าจะต้องนำมันขึ้นมาใช้ก่อนใน
ขณะนี้เลย จนกว่าเราจะแน่ใจว่าเข้าใกล้ตำแหน่งที่ตกของเครื่อง

ปี 52 ลำนั่น แต่บังเอิญมันมีสัญญาณลั่นผิดปกติขึ้น แม้จะเบาสักขนาดไหนก็ตาม คริสก็เลยเอาออกมาตรวจสอบดู”

“หมายความว่า...”

รพินทร์ลืมตาโพล่ง ร้องออกมา และนับพลันนั้น เขาก็ก้าวพรวดๆ ตรงเข้าไปยังคริสติน่า ผู้กำลังพยายามใช้เครื่องมือชนิดนั้นตรวจสอบกับบริเวณรอยที่ไหม้เกรียมเป็นทางนั้น ไปอีกสองสามช่วง ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเดินตามเข้ามาทั้งหมด และทุกคนจ้องแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทองเป็นตาเดียว

“คริส!”

เขาอุทานออกมา

แม่ผมทองมีสีหน้ายากจะบรรยาย เครื่องมือตรวจวัดกัมมันตภาพรังสีในมือของหล่อนมันดังๆ หยุดๆ อยู่เช่นนั้น สุดแต่หล่อนจะส่องเข้าไปใกล้ร่องรอยนั้นมากน้อยเท่าใด และขณะนี้หล่อนกำลังนั่งคุกเข่า สำนวญดูอย่างจริงจัง พร้อมทั้งอ่านลงไปบนหน้าปัดวัด เหนือเริ่มผุดเป็นเม็ดพราวขึ้นบนหน้าผาก

“แปลก ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย...”

เสียงคริสพ้อออกมา หัวคิ้วขมวด ยามนี้ดูหล่อนจะไม่ได้สนใจอะไรกับเขาในฐานะพรานนำทางเลย แต่มีเจตนาที่จะพูดหรือปรึกษาหารือกับฝ่ายของหล่อนเองโดยเฉพาะ

“อาจารย์คะ ถ้าไม่ใช่เพราะร่องรอยของไอ้ตัวประหลาดนั้นที่เราเห็นอยู่นี้ และเครื่องส่งสัญญาณบอกเตือนอยู่อย่างนี้ ฉันก็ต้องสรุปแน่ใจได้ทันทีว่า ระเบิดลูกนั้นไม่น่าจะตกอยู่ห่างจากตำแหน่งที่พวกเราอยู่เท่าใดนัก และบอกได้ทันทีว่า เปลือกนอกของมันคงมีรอยชำรุดร้าว มีรังสีเล็ดลอดออกมาให้เราตรวจ

พบได้เบาบาง แต่นี่มันน่าจะเกิดขึ้นจากร่องรอยของไอ้ตัวมหา
ประลัยนั้นเสียมากกว่า เพราะทุกแห่งที่มันทิ้งรอยไหม้เกรียมไว้
มาตรวัดชี้บอกปริมาณกัมมันตภาพรังสีอย่างแน่ชัด แม้จะเป็น
ส่วนน้อยนิดสักเพียงไหนก็ตาม”

“มาตรวัดได้เท่าไร”

สแตนลีย์ร้องเร็วปรือ

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะกัศริมฝีปาก

“บางแห่ง 35 อาร์. และบางแห่งก็ 40 อาร์.ค่ะ ยังไม่
ปรากฏผลในด้านอันตราย”

บอกแค่นั้นแล้วหล่อนผุดลุกขึ้น เดินตรวจวัดต่อไปอีก
ตามแนวทางนั้น รพินทร์หันขวับไปทางหัวหน้าคณะกับคิธทันที

“ทำไมพวกคุณไม่บอกให้ผมเข้าใจบ้าง ว่ามันหมายถึง
อะไร อย่างไร”

เขาถามห้วนๆ

สแตนลีย์ป้ายแขนเสื้อเช็ดหน้าผากอันเต็มไปด้วยร็วรอย
คิดหนัก แล้วยกมือขึ้นทำอาเมน ซึ่งรพินทร์เพิ่งจะเคยเห็นเป็น
ครั้งแรก จากหัวหน้าคณะเดินทาง

“รพินทร์สัตว์ประหลาดที่โผล่ขึ้นมาจากบ่อโคลนประจัน
หน้ากับพวกคุณเมื่อคืนนี้มีกัมมันตภาพรังสีอยู่ในตัวของมันด้วย
คริสตรอพบด้วยเครื่องวัดเรดิเอชั่น เซอร์เวย์ของเรา ตามเส้น
ทางที่มันเลื้อยผ่าน วัดได้ระหว่าง 35 ถึง 40 เรินท์เก้น ซึ่ง
อัตราขนาดนี้ยังไม่ถึงกับเป็นอันตรายต่อสัตว์หรือมนุษย์ แต่ถ้า
มันเกิน 80 เรินท์เก้นขึ้นไปเมื่อไหร่ละก็ เห็นจะยุ่งทีเดียวแหละ
สัตว์พิสดารตัวนั้นมีต่อมนิวเคลียร์อยู่ในตัวของมัน คล้ายๆ

กระแสไฟฟ้าจากพวกปลาไหลไฟฟ้า แต่มันไม่ใช่ไฟฟ้า มัน
เป็นกัมมันตภาพรังสี”

ประโยคหลังเขาพูดเบาที่สุด
รพินทร์ ไพรวลัย ยืนตัวแข็งไปชั่วขณะหนึ่ง ในใจของเขา
ดูเหมือนจะภาวนาว่า

‘ชินานุภาเวนนะ ชิตุปัททะโว’

หวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืน เขาตัดสินใจถูกแล้วที่ใช้วิธี
สวดภาวนาแผ่เมตตาให้แก่สัตว์มหัศจรรย์ตนนั้น ถ้าหากว่าเขา
หรือใครลั่นกระสุนขึ้นแม้แต่นัดเดียว หรือทำอะไรให้มันเกรี้ยว-
กราดโกรธแค้น อย่างว่าแต่จะจู่โจมเข้าทำอันตรายโดยตรงเลย
เพียงแค่มันปล่อยสารหรือกรดในตัวออกมาเท่านั้น ทุกคน
คงจะไม่มีโอกาสได้เห็นแสงตะวันเช้าของวันนี้เลย คงจะ
ตายกันหมดเกลี้ยง แม้แต่พวกที่นอนอยู่บนแคมป์ เพราะ
หลีกเลี่ยงไม่พ้นรัศมีของมันได้แน่นอน

เชิดวุธอำปากค้ำ มือกำหลวงพ่อกวอดที่ห้อยคออยู่แน่น
เบลและคิธสาวเท้าตามหลังคริสผู้กำลังพยายามตรวจสอบไป
เรื่อย ๆ และคนทั้งสามเหล่านนั้นก็พูดอะไรกันซุบซิบอย่างเคร่ง
เครียดจริงจัง คงมีแต่จอมพราน หัวหน้าคณะ และเชิดวุธเท่านั้น
ที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ส่วนพวกลูกหาบไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจอะไร
ทั้งสิ้น เพียงแต่หยุดรออยู่เมื่อยังเห็นคณะเจ้านายพากันหยุด
ชะงักตรวจสอบอะไรกันอยู่

“พี่ เอาจังใจดีนี้ ร้อยหมื่นภัยที่เราเผชิญหน้าอยู่ มันก็
เทียบไม่ได้แล้ว กับไอ้ตัวมหาประลัยที่โผล่ขึ้นมาจากใต้บาดาล

นั่น ถ้าเจออีก จีบหายแน่ ตายเกลี้ยง ไม่มีทางสกัดกันป้องกัน
อะไรได้เลย”

รพินทร์ยิ้มเยือกเย็น

“เหนือฟ้า มีฟ้าครับ คุณเชิดวุธ เหนือจักรวาลก็ยังมี
จักรวาลครอบคลุมอยู่ ประพฤติชอบ ปฏิบัติชอบและมั่นคงใน
สัจจะเข้าไว้เถิด ไม่มีอะไรมาทำอันตรายเราได้หรอก ถ้าหากว่า
เขาคิดจะทำอะไรเรา ป่านนี้ ผม คริส บุญคำ หรือจัน ก็มอด
ไหม้เป็นขี้เถ้าไปก่อนแล้วตั้งแต่เมื่อคืน ทำใจดี ๆ ไว้ครับคุณวุธ”

กล่าวจบประโยค เขาก็พยักหน้ากับทั้งสอง ได้เดินตรง
เข้าไปที่คริส ขณะนั้น หล่อนลุกขึ้นยืนแล้ว สีหน้าขาวเหมือนศพ
แต่ก็ยังดูสงบ ไม่ส่ออะไรให้เห็นชัดนัก

“คริส คุณต้องรู้ดีกว่าผม บอกมาตามตรงว่า มีตำแหน่ง
หรือบริเวณไหนบ้างไหม ที่คุณตรวจพบกัมมันตภาพที่มันอยู่ใน
เกณฑ์อันตรายสำหรับพวกเรา เพราะผมตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว
ที่จะเดินลงจากยอดเขาสูงนี้ โดยตามเส้นทางเลื่อยของสัตว์
ประหลาดตัวนี้ไป”

เขาพูดเคร่งขรึมจริงจัง จ้องตาเขม็ง

“มาตรวัดบอกอัตราไม่เกิน 50 อาร์. ทุกแห่ง เท่าที่ตรวจ
บริเวณนี้”

หล่อนบอก พยายามทำเสียงให้เป็นปกติ

“และถ้ามันไม่เกินไปกว่านี้ ก็ไม่มีอันตรายอะไรทั้งสิ้น
เพียงแต่มันบอกให้เรารู้เท่านั้น ว่ามันทั้งร่องรอยของกัมมันต-
ภาพรังสีเอาไว้ตามเส้นทางที่เลื่อยผ่านไป ว่าแต่คุณมีเหตุผล
อะไรที่จะต้องเดินตามรอยของมันไป เราควรจะแยกให้ห่างไกล

ออกไปให้มากที่สุดไม่ใช่หรือ ถ้าจะพิจารณากันถึงด้านความปลอดภัย”

“เมื่อทุกคนเชื่อผมมาแล้ว ก็ขอให้เชื่อตลอดไปดีกว่า ความเป็นความตายของทุกคนอยู่ในความรับผิดชอบของผมอย่างเต็มที่ เหตุผลที่ผมต้องการเดินตามรอยของ ‘เขา’ ไปก็เพราะผมมีสังหรณ์ ว่า ‘เขา’ ไม่ได้เป็นศัตรูกับเรา และเขาน่าจะนำเราไปในทิศทางที่ถูกต้อง ไม่ใช่นำไปสู่ทางหายนะ”

“เอางั้นหรอ?”

ฝ่ายอเมริกันทุกคนร้องถามเขาราวกับจะนัดกันไว้ รพินทร์พยักหน้า

“เอาอย่างที่ผมว่านี่แหละ เพียงแต่ขอให้คริสคอยตรวจสอบขนาดของกัมมันตภาพรังสีไว้ทุกระยะก็แล้วกัน ถ้ามันยังไม่อยู่ในเกณฑ์จะเกิดอันตรายขึ้น เราก็จะตามรอยเส้นทางเลื้อยนี้ไปเรื่อยๆ ในระยะแรก จนกว่าจะพบแหล่งน้ำและอาหาร แต่ถ้ามาตรวัดบอกถึงขีดอันตรายเมื่อไหร่ ก็ให้บอกผมทันที เราจะได้เปลี่ยนเส้นทางใหม่”

“อาจารย์ว่ายังไงคะ?”

คริสหันไปทางหัวหน้าของหล่อน

อย่างไม่ต้องคิดอะไรมากเลย ดร.สแตนลีย์เข้าสู่การตัดสินใจทันทีอย่างคนจริงเช่นกัน

“เอาอย่างรพินทร์ว่า ตราบใดก็ตาม ที่เรายังถือว่าเขาคือผู้นำทางของเรา”

“ตกลง ไป!”

คริสพูดง่ายเหมือนกัน ตบไหล่เขาโดยแรง

“บุญคำ เดินตามรอยเลื้อยของ ‘พญานาค’ บอกทุกคน
ตัวว่าอย่าดำ อย่าสบถ อย่าพูดคำหยาบโลน”

เขาหันไปร้องสั่งตาพรานเต๋ามีอชวาที่รอรับคำสั่ง
อยู่ในตำแหน่งที่ต่ำลงไป แกก็หมุนตัวกลับ ออกเดิน
ต่อทันที

121

**หนทางนั้นสะดวกง่ายดายที่สุด แม้จะมีทาง
ด้านแยกสาขาย่อยมากมาย ตามแนวที่จะย้าย
หน้าลง อันเต็มไปด้วยแก่งแก่งโขดหินนั้น แต่
รอยเลื้อยผ่านไปของสัตว์ประหลาด ซึ่งทั้งรอยไหม้เกรียมไว้
ตามพื้นหิน สบเกล็ดได้ง่ายดายที่สุด**

**บุญคำนำเลาะลัดไปตามเส้นทางนั้นกันทื่ออย่างไม่มีการ
ลับเล เพราะรู้มือเจ้านายดีอยู่แล้ว**

ทั้งคณะเดินเข้าขบวนกันไปอย่างสงบ และเงียบกริบ บน
ยอดเขาที่ลั่นแล้วไปด้วยป่าหินสุดจะแห้งแล้งกันดาร และโดย
ข้อตกลงกันไว้แล้วล่วงหน้ากับรพินทร์ คริสขึ้นไปเดินเคียงอยู่
กับตาเฒ่า เพราะหล่อนมีหน้าที่จะต้องตรวจสอบปริมาณของ
กัมมันตภาพรังสีอยู่ตลอดเวลา ว่าตำแหน่งไหนบริเวณใด โดย
เส้นทางที่เลื้อยไปของสัตว์ประหลาด อันกำลังเดินสำรวจตาม

หลังกันอยู่นี้ จะมีอัตราสูงขึ้นสู่ความไม่ปลอดภัยหรือไม่ แต่ก็
ไม่พบว่า จะมีตำแหน่งใดอยู่ในเกณฑ์อันตรายตลอดหนึ่งชั่วโมง
แรก

รพินทร์เดินคุมไปเป็นคนที่สาม ถัดจากคริสลงมา เพื่อ
จะแก้ไขสถานการณ์ได้ทันทีหากเกิดอะไรขึ้น ต่อมาจึงเป็นกลุ่ม
ลูกหาบ เชิดวุธ คีธ สแตนลีย์ และเบลปิดหลังพวกลูกหาบอีกที่
หนึ่ง โดยมีจัน เกิด และเส่ย ระวังอยู่ท้ายขบวน การติดต่อจะใช้
วิทยุสอบถามกันในบางครั้งเท่านั้น

ทิศทางการเลี้ยวไปของสัตว์ประหลาดนำลงสู่เบื้องต่ำ
ทุกขณะ และเป็นเส้นทางที่เดินกันไปได้อย่างสะดวกพอสมควร
ไม่มีตำแหน่งไหนที่ยากต่อการเดิน หรือต้องเสี่ยงต่อการปีนป่าย
เลย ผิดกับวันวานนี้มาก เพียงแต่เลาะลัดชอกซอนไปตามหมู่
หินน้อยใหญ่เท่านั้น และโดยเข็มทิศของฝ่ายนายจ้างที่หัวหน้า
คณะนั้นตรวจสอบอยู่เสมอ ปรากฏว่ามันตรงกับที่จอมมัคคุ-
เทศก์บอก เจตนาเขาไว้แต่แรกแล้วทุกประการ

นั่นคือบายหน้าไปทางเหนือเฉียงตะวันตกเล็กน้อย

แต่ตอนนี้ไม่แรงจิดนักและมีลมพัดโชยพลี้อยู่ตลอดเวลา
ที่จะเป็นอุปสรรคของการเดินทางที่ดีอยู่ไม่ใช่น้อย และนานๆ ครั้ง
จะได้พบเส้นทางที่เดินได้อย่างสบายเช่นนี้ เพียงแต่ว่า จิตใจของ
ฝ่ายนายจ้างและลูกหาบทุกคน อดไม่ได้ที่จะระทึกไหว หวาด-
หวั่น เพราะผ่ามาเดินตามเส้นทางของไอ้ตัวมหาประลัย เหมือน
จะแกะรอยมันฉะนั้น

สแตนลีย์ คอยเรียกวิทยุถามคริสอยู่แทบทุก ๆ 20 นาที
ถึงอัตรามาตรวัดกัมมันตภาพรังสี ซึ่งก็ได้รับการยืนยันว่ายังอยู่

ในเกณฑ์ปลอดภัย เพราะอย่างสูงสุด บริเวณที่คล้ายมันจะหยุดเสียดสีตัวอยู่กับโชดหินใหญ่ ก็มีอยู่ไม่เกิน 50 หน่วยอาร์. และบางบริเวณแม้จะมีรอยดำไหม้เกรียม อันแสดงถึงความร้อนแรง ในขณะที่มันผ่านไป กลับปรากฏว่าไม่มีขนาดของกัมมันตภาพปรากฏขึ้นเลย อัตราเป็นศูนย์คล้าย ๆ กับว่ามันขึ้นอยู่กับเคมีธาตุพิเศษของตัวของมัน จะปล่อยทิ้งไว้หรือไม่เท่านั้น

“ฉันไม่ชอบการเดินทางแบบเกือบจะเป็นแถวเรียงเดี่ยวตามกันไปแบบนี้เลย ทำไมเราถึงไม่เดินเป็นกลุ่มไปพร้อม ๆ กัน”

ตอนหนึ่งเบลเอ่ยขึ้นอย่างละเหี่ย

“การเดินทางในเส้นทางอันตราย และจะต้องระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว เราก็ต้องเดินกันไปแบบนี้แหละเบล จะมามัวเดินจับกลุ่มกันอยู่ไม่ได้หรอก เพราะจะต้องระวังหน้าระวังกลาง และระวังหลังทุกระยะ จนกว่าจะเข้าสู่เส้นทางที่พอจะไว้วางใจได้ และภูมิประเทศอำนวย”

เชิดวุธเป็นคนตอบ และตั้งใจจะให้สแตนลีย์กับคีธพลอยเข้าใจด้วย

น้ำเคมีของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ซึ่งแจกโดยคณะอเมริกันสำแดงคุณภาพให้รพินทร์และพวกพรานลูกน้องของเขาตลอดจนลูกหาบทุกคนได้ประจักษ์แล้ว จริงอยู่ มันอาจไม่ชุ่มชื้นจุ่มคอเหมือนได้ดื่มน้ำสะอาดบริสุทธิ์ แต่ทุกคนที่เดินกันอย่างหนักสำหรับเข้ามาตลอดจนสายวันนี้ ไม่มีใครรู้สึกกระหายน้ำเลย มันช่วยชดเชยการ ‘ขาดน้ำ’ ได้อย่างมหัศจรรย์ และไม่ทำให้คอแห้ง ซ้ำยังทำให้กระชุ่มกระชวย มีพลังงานเพิ่มเป็นพิเศษ

ด้วยฤทธิ์ของกลุโคสกับแร่ธาตุวิตามินบางชนิด ในด้านเสริมสร้างพลังที่สึกหรอไป

ชาติมหาอำนาจ มหาเศรษฐี มันก็เป็นอย่างนี้แหละ อุปกรณ์เครื่องช่วย เครื่องอำนวยความสะดวกพร้อมมูลทุกชนิด ซึ่งเป็นความเบาใจของระพินทร์ขึ้นอีกเป็นอย่างมาก

ขึ้นชั่วโมงที่ 3 ของการเดินทางอย่างไม่มีการหยุดเลย และไม่ได้แยกทางจากรอยที่เลื้อยเหมือนจะนำทางไปให้โดยสัตว์พิสดารตนนั้น ป่าหินอันแห้งแล้ง เริ่มจะมีร่องรอยของพันธุ์ไม้เขียวปรากฏให้เห็น ประเภทสนภูเขา และวัชพืชบางชนิด ซึ่งเริ่มจะถึหนาตาขึ้นตามลำดับ เพียงแต่ว่า ตลอดระยะทางมานั้น นอกจากหิน-หิน และหินแล้ว มองไม่เห็นวิ๊วของสิ่งมีชีวิตอะไรเลยแม้แต่บนอากาศสักตัวเดียว ไม่พบแม้แต่พวกแมลงหรือสัตว์เลื้อยคลาน ดุจจะเดินอยู่ในโลกร้าง สายลมที่พัดผ่านอยู่ไปมาเท่านั้นที่ทุกคนสัมผัสได้ นอกนั้นคือความสงัดวิเวก

นั่นแทบจะไม่ต้องอธิบายอะไรกันเลย ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เพราะตลอดเส้นทางที่เดินตามรอยของสัตว์ซึ่งมีอำนาจมหากาฬอยู่ในตัวของมันเช่นนั้น จะมีสัตว์อื่นใดเข้ามาป่วนเปี่ยนแผ้วพานให้เห็นได้ เพียงกระสากลิ่นอายของมันเท่านั้น ทุกสรรพสัตว์ก็ย่อมจะต้องหลีกเร้นเป็นธรรมดา เพราะมันหมายถึงการเคลื่อนผ่านไปของพญามัจจุราชผู้ยิ่งใหญ่

ก็คงมีมนุษย์กลุ่มนี้เท่านั้นที่กล้าฉวยโอกาสเดินตามแกะรอยมาภายใต้การนำของพรานนำทาง ผู้มีสัญชาติญาณพิเศษ

ประจำตัวและทุกคนที่ร่วมคณะ ก็เห็นแล้วว่าเขาไม่ผิดพลาดเลย จากสภาพของภูมิประเทศที่เริ่มจะเห็นชุ่มชื้นขึ้นตามลำดับ จากความแห้งแล้งขีดสุด

“บราโว!”

คือตะโกนออกมาดังๆ อย่างยินดี เมื่อมองเห็นความชุ่มชื้นอันสวยงามสดตระการตานั่น สแตนลีย์เองก็ยิ้มออกมาว่า

“เออ! เอากะหมอซิ...เราไม่คิดว่าเพียงแค่ 3 ชั่วโมงเท่านั้นที่เขาตัดสินใจเดินตามเส้นทางไต้ตัวสัตว์นิวเคลียร์นั้นมา เราจะพบกับความหวังที่ดีขึ้นแบบนี้”

เชิดวุธหัวเราะอย่างดีใจ เข้ามาร่วมกอดคอเบลไว้อีกคน กลายเป็นเดินเรียงหน้ากระดานไปสามคน

“ดีอกเตอร์! คุณพูดเหมือนเพิ่งจะมารู้จักรินทร์ ไพรวลย์ เออวันนี้นั้นแหละ ผมนะไวใจเขาร้อยเปอร์เซ็นต์มานานแล้ว คนคนนี้ไม่มีวันผิดพลาดหรอก สำหรับเส้นทางเดินในป่า”

เบลปลดวิทยุออกมาจากเอว กรอกเสียงใส่ลงไป

“กองเกรจูเรชั่น มิสเตอร์ฮันเตอร์! เราพบสัญลักษณ์แห่งชีวิตแล้ว! คุณเลือกทางไม่ผิด”

ขาดเสียงเบล ก็มีเสียงเรียบๆ ของจอมพรานดังออกมาจากลำโพงของวิทยุจั่วของกลุ่มบุคคลเบื้องหลังว่า

“อย่าเพิ่งดีใจกันนักครับ ผมอาจนำทางมาผิดก็ได้”

“พูดให้ชัดซิ หมายความว่ายังไง?”

คือร้องถามออกไปเพราะต่างฝ่ายต่างยังมองไม่เห็นตัวกัน

เนื่องจากเนินหินบางส่วน และฉากของละเมาะไม้เขียวขจีบังไว้ ทางด้านรพินทร์พูดเจียบไปครู่ ก็ตอบมาในน้ำเสียงต่ำลึกเช่นเดิม ว่า

“ไอ้ตัวที่เราตามมา ดูเหมือนจะหมอบดูพวกเราอยู่บน ชะง่อนหินฝั่งขวามือห่างขึ้นไปไม่เกิน 100 หลานี่เอง พงหญ้า เขียวสดที่เราเห็นใหม่เกรียมเป็นทางราวกับโครมาลากท่อนชุงติด ไฟขึ้นไป บางตำแหน่งยังลุกเป็นไฟอยู่เลย มาตรวจวัดกัมมันตภาพ รังสีของคริส ชี้ออกอัตราขึ้นถึง 100 เรินท์กันแล้ว!!”

“เฮ้ย!!”

คือ สแตนลีย์ และเชิดวุธ อุทานออกมาพร้อมๆ กัน

“เอายังไงบอกเร็ว รพินทร์!”

สแตนลีย์พูดละล่ำละลักพูดวิทย์ออกไปความชื่นชมยินดี ต่อภูมิประเทศบัดนี้หมดสิ้นปลาสนาการไปราวกับโครมากระชากรูบไป หัวใจแทบจะหลุดไปอยู่ที่เท้า

“ทุกคนหยุดกับที่ก่อน อย่าเพิ่งเคลื่อนไหว สั่งหยุดลูก หาบ และเรียกจันให้เข้ามาพูดวิทย์กับผมด่วนเดี๋ยวนี้!”

คราวนี้เขาพูดเร็วปรือ

เชิดวุธ ร้องบอกไปทางหัวหน้าลูกหาบที่กำลังเดินหงุด ๆ กันอยู่ ให้หยุดทันที ส่วนสแตนลีย์หันไปกวักมือเรียกกลุ่มของ เกิด เส่ยและจัน ที่เดินคุ่มอยู่เบื้องหลัง ห่างออกไปราว 10 เมตร ด้วยอาการร้อนรน พวกนั้นพอเห็นอาการเข้าก็แล่นปราดขึ้นมาทันที หน้าตื่นอย่างไม่รู้เรื่องอะไร

“อะไรเรอะนายห้าง มีอะไร”

หัวหน้าเดินทางส่งวิทย์ให้จันทันที

“พรานใหญ่ต้องการพุดกับจันทน์ พุดกับเขาเร็ว”

จันทำหน้าเลิกลั้ก พอเชิดวุธกระชากคอ ตวาดมาเบาๆ
อีกคนหนึ่ง สมนุ้ยของรพินทร์จึงพุดกรอกลงไปในวิทย์มือถือ

“นาย นีจันพูด”

“จ๊น!”

เสียงหนัก ๆ แต่ค่อนข้างเบาของรพินทร์ดังมา

“นำพวกนายห้างและลูกหาบทั้งหมดตัดทางด้านซ้าย
เดี๋ยวนี้เร็วที่สุด ไม่ต้องเดินตามรอยฉันมา ให้ตรงไปยังป่าสน
ตรงที่เห็นก้อนหินยอดแหลมๆ เหมือนเจดีย์โผล่อยู่สามยอดนั้น
นะมองเห็นไหม”

จันทน์มอง แล้วตอบว่า

“เห็นแล้วนาย! มีอะไรเร็อะ ทางมันชันจะตายเดินลำบาก”

“ไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น ทางชันยังไ้ ก็ลงไปให้ได้ เดินไม่ได้ก็กลิ้งกันลงไป ทำตามคำสั่งเดี๋ยวนี๊ พ่อมึงนอนยิ้มขวางหน้าอยู่โน่น ตัวแดงยังกะถ่านไฟ”

จันร้อง “เฮ้!” ออกมาคำหนึ่ง อย่างตกใจสุดขีด เพราะ
สำเนียงในกระแสเสียงของเจ้านายได้ด้วยความคุ้นเคย รีบ
โบกมือต้อนรับพวกลูกหาบ ให้ไต่ทางอันลาดชัน แต่ก็อุ้มไปด้วย
แก่งแง่หินโดยเร็ว พร้อมทั้งร้องเร่งพวกเจ้านายให้ลงไปด้วย

“เร็ว ๆ เข้า นายห้าง นายแหม่ม ถ้านายรพินทร์บอกมา
ยั้งก็ช้าไม่ได้แล้ว มีหวังตายโหงกันหมด เร็ว ๆ ๆ ๆ”

ทุกคนขยับตัวพร้อมกันที่บรรยากาศมันเปลี่ยนไปเสียแล้ว
เสีย เกิดและจัน ตรงเข้าประกบตัว คืธ เชิดวุธ และอิสชาเบล

คนละคนช่วยประคองให้ไต่ลงข้างทางอย่างรีบด่วน เบลนั้น ขณะ
ที่ป็นปายลงก็ละล้าละลักถามออกไปด้วยความเป็นห่วงว่า

“คุณอยู่ที่ไหน รพินทร์ แล้วคริสกับบุญคำล่ะ?”

“ทั้งสองคนกำลังอาเจียน และวิงเวียน แต่ก็ยังพอมีกำลัง
ที่จะตะกายลงไปได้ ไม่ต้องห่วงทางด้านนี้ ผมดูแลเอง พวกคุณ
ลงไปให้เร็วที่สุดก็แล้วกัน!”

ตะวันใกล้เที่ยง ซึ่งสำหรับเช้าวันนี้ฉายแสงอ่อนเรือง
ผิดสภาพไปกว่าความแผดจ้าของทุกวัน ดูเหมือนจะหริโรยแสง
ลงไปอีก และแล้วบรรยากาศก็กลายเป็นร่มสลับในฉับพลัน เมื่อ
เมฆสีดำก้อนใหญ่เคลื่อนเข้ามาบดบังกระแสนลมที่พัดแรงขึ้น และ
มีเสียงคล้ายๆ พั่วร้องมาแต่ไกลเหมือนฝนจะตกอยู่ยังอีกฟาก
ของลูกเขาสูงตระหง่านที่มึนขึ้นไปบนก้อนเมฆ

จัน เกิดและเสีย ทำหน้าที่ตามคำสั่งของพรานใหญ่อย่าง
ดีที่สุด ทั้งสามคุมขบวนลูกหาบ และคณะเจ้านายทั้งสี่คน แยก
ตัดลงเนินลาดชันฝั่งซ้ายมือทันที ตะเกียกตะกายเกาะง่าหินกัน
ลงมาชนิดแข่งกับเวลาโดยไม่ฟังเสียงอะไรอีกทั้งสิ้น เพราะถือ
ว่าคำสั่งคือคำสั่ง

ทั้งหมดไกลสิ้นบ้าง กลิ้งลงไปตามเส้นทางอันลึกลับนั้น
บ้าง อยู่ในสภาพที่เรียกว่าซุลมุนทีเดียว แต่ก็ไม่ถึงกับอันตราย
ใดๆ นักหอกจากอาการถลอกปอกเปิกบ้างคนละเล็กน้อย
ความเคยชินต่อสถานการณ์ ทำให้แต่ละคนมีความคล่องตัวสูง
และสามารถคุมขบวนช่วยเหลือกันได้เป็นอย่างดี ประกอบกับ

สภาพของพื้นที่แม้จะลาดชันก็จริง แต่ก็ไม่อยู่ในลักษณะเสียง
 อันตรายเกินไปนัก เพราะมีแก่งแก่งชะง่อนตะพักให้เกาะไต่ลงมา
 ตามลำดับชั้นรวมทั้งหมดมีต้นไม้ประเภทสนขึ้นเป็นหลักสำหรับเกาะ
 ยึดไปทุกช่วง แม้ใครจะเสียหลักบ้าง ก็ยังพอจะถลาเข้าไปเกาะ
 ยึดเหนี่ยวพยุงตัวไว้ได้ จุด-ดิ่ง-ลาก-จูง และประคองกันลงมา
 จนกระทั่งถึงบริเวณโคกสูงของพื้นที่ปกคลุมไปด้วยพื้นหญ้าเขียว
 ชุ่มราวกับปูลาดไว้ด้วยพรมในระยะเวลาอันรวดเร็วจับใจที่สุด
 เสียงเหมือนฟ้าร้องนั้น แว่วสะท้อนตามคลื่นอากาศมาเป็น
 ระยะ ๆ

กลุ่มนายจ้างทั้งสี่ พะว้าพะวังเมื่อมาถึงเนินหญ้านั้นพยายามจะแหงนมองค้นหาขึ้นไปทางด้านบน และมีอาการเหมือนต้องการจะติดต่อกับวิทยุกับรพินทร์ หรือคริสอีก แต่จันไม่ยอมให้เสียเวลาเลย ไล่ต้อนผลักดันให้กลุ่มนายจ้างทั้งสี่ ไต่ลงเนินหญ้านั้นต่อไป เพื่อมุ่งลงหาไหล่เขาบริเวณป่าสนที่ค่อนข้างทึบ อันมีก้อนหินสีขาวลักษณะเป็นยอดปลายแหลม โผล่สูงเด่นขึ้นมาสังเกตได้ชัดสามยอด อันเป็นตำแหน่งที่รพินทร์สั่งไว้เป็นครั้งสุดท้าย ให้ทุกคนไปรวมกันอยู่ที่นี่

ปากของจันก็ร้องเร่อยู่ตลอดเวลาว่า “โก...โก...” ซึ่งดูเหมือนเขาจะรู้ความหมายอยู่คำเดียว ส่วนเกิดกับเสีย ทำหน้าที่ต้อนลูกหาบโดยไม่ยอมให้ใครมัวล่าช้าอยู่เลย คู่ของอู๊วะและพะโต๊ แม้จะเป็นกะเหรี่ยงดงแท้ๆ แต่ความคล่องตัวก็ยังน้อยกว่าพวกลูกหาบของรพินทร์ ที่นำมาจากหนองน้ำแห้ง ถูกทั้งสองผลักบ้าง ถีบบ้าง กลิ้งหลุนๆ ล้มลุกคลุกคลานไปพร้อมกับหีบลังวิทยุที่แบกอยู่ตามพื้นหญ้านั่นอ่อนนุ่มนั้น

และอย่าว่าแต่พวกลูกหาบที่แบกของเลย แม้แต่สแตนลีย์
ทักและอิสซาเบล หรือเชิดวุธเอง ก็ยังล้มลงกลิ้งกันคนละสอง
สามครั้ง ในขณะที่วิ่งหัวปักหัวปำลงมาตามเนินหญ้าลงไปสู่ไหล่
เขาเนิน โขคดีที่เป็นพื้นนุ่มและมีเนินซ้อนเนินเป็นที่คอยดักรับไว้
เป็นระยะๆ ไม่ได้ลาดชันตลอดจึงไม่กลิ้งกันลงมาไกลนัก สอง
สามทอดก็พอจะพยุงตัวลุกขึ้นมาใหม่ได้

ข้าวของอะไรของใครพลัดตกหล่นก็เป็นหน้าที่ของพราน
รพินทร์ทั้งสาม ช่วยตามเก็บติดมือมาให้ คนทั้งสามปฏิบัติหน้าที่
ได้อย่างดีเยี่ยม แม้จะไม่มีรพินทร์อยู่ด้วยก็ตาม เสียงอิสซาเบล
และคีธร้องอุทานอยู่ตลอดเวลา ขณะที่แล่นหัวซุนลงมา ปะทะ
ใครต่อใครที่ล่องหน้าลงไปก่อนแล้ว พวกมันล้มระเนระนาดครึ่ง
แฉ่วครึ่งเล่า

มันเป็นลักษณะของการเคลื่อนไหวให้เร็วที่สุด แข่งกับ
ความตาย ซึ่งทุกคนย่อมสำนึกได้เป็นอย่างดี รายงานข่าวครึ่ง
สุดท้ายของรพินทร์แม้จะฟังว่าเกือบจะปกติราบเรียบที่สุด แต่
ความหมายของมันบ่งชี้ถึงอะไร...ระดับกัมมันตภาพรังสีที่
เพิ่มขึ้นเป็นหน่วย 100 อาร์. อย่างกะทันหัน...อาการอาเจียน
เวียนที่เกิดขึ้นกับคริส และบุญคำ...ลักษณะที่พรานใหญ่
บอกว่าเห็นตัวพญามัจจุราช ที่ไปดักรอหน้าอยู่ในระยะที่
ไม่ห่างนัก...

นั่นคือวิกฤตการณ์ที่บ่งความหมายชัดเจนกว่าที่จะต้อง
มาเสียเวลาอธิบายอะไรกันมาก

ยิ่งช้าเท่าไร ความหวังในการรอด ก็น้อยลงแค่นั้น
และยามนี้ ขณะที่ทุกคนแล่นเตลิดเปิดเปิงแยกเส้นทาง

หนีกันลงมาก็ไม่มีอะไรบอกได้ว่าสามคนที่เดินไปเผชิญล่วงหน้า แล้ว คือ รพินทร์ บุญคำและคริสติน่า จะตกอยู่ในสภาวะเช่นไร และไอ้ตัวไฟประลัยกัลป์ซึ่งมีต่อมนิวเคลียร์อยู่ในตัวของมัน จะแล่นติดตามลงมาหยิบยื่นมรณกาลให้แก่คณะหรือไม่ ทุกคนอยู่ในลักษณะกระหืดกระหอบลนลาน ส่วนทางด้านรพินทร์ ซึ่งมองไม่เห็นตัวกันเลย ภายหลังเมื่อส่งความกับจันแล้ว ก็ไม่มีเสียงของเขา คริส หรือแม้แต่บุญคำแว่วออกมาจากเครื่องรับส่งวิทยุของพรรคพวกคนใดเบื้องหลังอีกเลย ระหว่างที่กระเจิดกระเจิงกันลงมานั้น

ทั้งหมดเต็มไปด้วยความวิตกเป็นห่วงบุคคลทั้งสามจนบอกไม่ถูก คิดว่าอาจจะได้ยินเสียงไรเฟิลจากรพินทร์กับบุญคำ หรือปืนยิงเร็วของคริส ดังกึกก้องขึ้นในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง อันหมายถึงความจำเป็นสุดยอดได้มาถึงแล้ว แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่า จะมีเสียงปืนลั่นขึ้นแม้แต่นัดเดียวระหว่างที่ชมชานกันลงมานั้น

มันมีแต่ความเงียบอันน่าพิศวง และเต็มไปด้วยปริศนา นอกจากเสียงลมแรงที่พัดอยู่จนยอดสนภูเขาลู่ระเนน และเสียงฟ้าร้องครางครืนมาไกลแสนไกลเท่านั้น

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นาน ทั้งคณะโดยการนำของจัน เกิดและเสีย ก็ตาลีตาเหลือกลงมาถึงป่าสน ตำแหน่งหินลักษณะเหมือนเจดีย์สามยอดนั้นจนได้ ในลักษณะที่ต่างหอบกันจนตัวโยน ทุกคนอ้าปากค้าง หายใจแรงๆ พวกถูกหาบถึงกับลงทรุดนั่งแผ่หรา แต่ฝ่ายนายจ้าง คือหัวหน้าคณะ คือ อิศาเบล และ

เชิดวุธ กับพรานทั้งสามของรพินทร์ยืนพังก่อนหินบ้าง ต้นสน
บ้าง หันหน้ากลับไปยังยอดเนินอันแลเห็นเป็นทิวเหมือนมีกำแพง
หินกันยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา ซึ่งตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งแน่
แนบ บนนั้นจะต้องเป็นบริเวณที่ทั้งสามคนประสบเหตุการณ์
เพียงแต่ยังกะบริเวณไม่ได้ชัดเท่านั้นว่าควรจะเป็นตรงไหนแน่ สูง
กว่าระดับนั้นขึ้นไปอีก ก็เป็นชะง่อนของเชิงภูเขาหินทะมึนระเกะ
ระกะไปหมด

ทั้งๆ ที่ยังหอบอยู่ สแตนลีย์ ยกวิทยุขึ้นเคลียร์เรียกถี่ๆ
แล้วกระหืดกระหอบลงไปในไม้ค้ำ ประจำเครื่อง

“เรียกรพินทร์ คริส บุญคำ ใครก็ได้ทั้งสิ้น ได้ยินตอบ
ด่วน!”

เจียบกริบ!

อเมริกันอาวุธโสกัตรีมฝีปากแน่น เขาทวนประโยคนั้นใน
ลักษณะเกือบเป็นตะโกนอีก 2-3 ครั้ง ผลก็ยังเป็นอยู่เช่นเดิม
ไม่มีเสียงของคนใดคนหนึ่ง ซึ่งล้วนมีวิทยุประจำตัวอยู่ทั้งสิ้นใน
ขณะนี้ตอบลงมาเลย

“มันเหมือนกับพวกเราเอาตัวรอดมาตามลำพัง ป่านนี้
สามคนเป็นอย่างไรยังงัยบ้างแล้วก็ไม่รู้”

สแตนลีย์ลดวิทยุลง ช่มความเหนื่อยแทบจะหมดเรี่ยว
หมดแรงในขณะนี้ลง แล้วหันไปประกาศกับทุกคนที่แวดล้อมอยู่
คัดัดสนใจในทันทีนั้น บอกเร็วปรืดว่า

“บ๊อบ! แก ฉัน และจัน สามคนย้อนกลับขึ้นไปดูพวก
นั้นเถอะ ข้างล่างนี้ให้วุธ เบล พรานอีกสองคน และพวกลูกหาบ
อยู่ตรงนี้ก่อน”

“บ้า! ถ้าจะขึ้นไปดูทั้งสามคนนั้น ฉันต้องขึ้นไปด้วย”
 เชิดวุธร้องแทรกขึ้นมา **บัดนี้** **ความเป็นห่วงรพินทร์และ**
คริส **ทำให้เขาลืมแม้กระทั่งความตาย!**

ไม่มีเวลามาต่อรองอะไรกันอีกแล้ว สแตนลีย์ร้องสั่ง
 จันให้นำทางทันที เพียงแต่สัญญาณชี้มือไปยังแนวโขดหินด้าน
 ที่สงสัยว่าฝ่ายของรพินทร์ควรจะอยู่บริเวณนั้น จันก็เข้าใจได้ฉวย
 ไรเฟิลที่พิงตันสนอยู่ขึ้นมา แล้วก้าวออกไต่เนินตัดเฉียงขึ้นตาม
 แนวซีกซ้ายมือ โดยหลีกเลี่ยงทิศทางที่ไต่แง่หินกันมาโดยตลอด
 ไปเสีย เพราะมันคนละองศากันกับที่ตะกายลงมาตะกี้

สแตนลีย์ เชิดวุธ และคิธ ก็ไต่ทางตามหลังขึ้นไปอย่าง
 ทรหัด อีสาเบลนั้นขยับตัวจะตามขึ้นไปด้วย แต่ความเหนื่อย
 อ่อนหมดแรงทำให้หล่อนครูดตัวลงไปนั่งแปะอยู่กับพื้น หายใจ
 ทางปาก แม้แต่เสียงที่จะร้องเรียกพรรคพวก ก็ไม่อาจเปล่ง
 ผ่านลำคอออกมาได้ เกิดกับเสียตรงเข้ามาประคองไว้

“แหม่มเบลเหนื่อยมาก ไม่ต้องขึ้นไปอีกแล้ว คอยฟัง
 ข่าวกวานั้นก็แล้วกัน อยู่กับเกิด กับเสียตรงนี้แหละ”

พรานเด็กหนุ่มทั้งสองคนช่วยกันปลุกปลอบใจ และรัง
 ตัวไว้ เมื่อเห็นว่าหล่อนพยายามจะยืนขึ้นให้ได้ ขณะที่ทั้ง 3 คน
 โดยการนำของจัน กำลังไต่เนินขึ้นไปอีกครั้งอย่างรีบเร่ง

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็สะดุ้ง ประสาททุกส่วนโชนชันขึ้น
 อีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงตะโกนลั่นของจันก็ยกมือว่า

“โน่น! พี่คำประคองแหม่มคริสเดินลงมาโน่นแล้ว!”

ฝ่ายที่กำลังไต่เนินหญ้าขึ้นไปทั้งหมดหยุดชะงักเงยหน้าขึ้นทันที

ระยะห่าง สูงขึ้นไปประมาณ 250 เมตร ขนาดมองเห็นกันได้ถนัด ภาพของคนสองคนกำลังเกาะแขนเดินโซเซกันลงมาตามแนวลาดของเนินหญ้า คนหนึ่งคือบุญคำ มือขวาของรพินทร์ ถักคนที่มีแขนข้างหนึ่งกอดคอแกไว้ในลักษณะพยุงกายอันอ่อนเปลี้ย คือคริสติน่า คนทั้งคู่ กำลังเดินตรงบ่ายหน้าเข้ามา กังตำแหน่งพักของพรรคพวกทุกคนในขณะนี้ ในสภาพที่แม้จะมองเห็นแต่ไกล ก็รู้ว่าสะบักสะบอมอดโรยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสซึ่งมีอาการเหมือนคนป่วย

ดูเหมือนว่า ทั้งสองจะมองเห็นพรรคพวกที่กำลังนั่งพักกันอยู่ และกำลังวิ่งสวนขึ้นไปเช่นกัน บุญคำทำอาการโบกมือขว้างหนึ่งเหมือนจะบอกให้พวกนั้นรออยู่ตรงนั้น เพราะกำลังเดินลงไปอยู่แล้ว แต่สแตนลีย์ เชิดวุธ คีธ และจัน กลับยิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นไป พร้อมทั้งตะโกนสุดเสียง ทั้งปากเปล่า ทั้งวิทยุ

“เป็นยังไงบ้าง รพินทร์อยู่ไหน?”

โดยปกติแล้ว ถ้ามีวิทยุอยู่ในตัว ซึ่งน่าจะมีเพราะทั้งบุญคำและคริสก็ติดตัวกันอยู่คนละเครื่อง ก็ควรจะตอบลงมาแล้ว ส่วนการใช้เสียงตะโกนนั้น ระยะขนาดนี้ไม่ได้ยืนยัน แต่เสียงวิทยุจากทั้งสองก็ไม่ได้มีแว่วลงมาเลย คงเห็นแต่อาการของบุญคำที่โบกไม้โบกมือ ทำสัญญาณให้ส่งบรอกันอยู่ที่เดิม

“วิทยุของทั้งสองคนนั้นอยู่ที่ไหน ทำไมถึงไม่ใช้วิทยุตอบเรา”

ขณะที่ยังวิ่งตะกายกันขึ้นไปเท่าที่กำลังจะมีอยู่ได้สแตน-
ลีย์ร้องเสียงหลง ทุกคนเต็มไปด้วยความแปลกใจ

ชั่วไม่กี่จิตใจและโดยครึ่งทางฝ่ายหนึ่งไถลลื่นตปัด-
ตปัดลงมา กับอีกฝ่ายที่พรุกันขึ้นไป ทั้งสองฝ่ายก็เข้าถึงตัว
กัน คริสปล่อยแขนที่เกาะไหล่บุญคำไว้ ถลาอย่างหมดแรงเข้า
ไปที่ค้ำ ซึ่งกางแขนออกประคองรับไว้ได้ ลักษณะของหล่อน
เหมือนคนที่กำลังเป็นลม ส่วนบุญคำพอบพบกับพรรคพวกครึ่ง
ทาง แกก็หมดกำลัง หัวซุนลงมาทำท่าจะกลิ้งลงมาตามพื้นหญ้า
เชิดวุธดักไว้ได้เหมือนดักลูกรักบี้ แล้วทั้งสองก็ถูกประคองให้
นอนแผ่อยู่บนเนินหญ้าตรงนั้นชั่วขณะ พร้อมกับเสียงร้องถาม
ฟังไม่เป็นศัพท์เร็วปรือจากพรรคพวกที่ขึ้นไปรับ

คริสนั้น ยังพูดอะไรไม่ออก หน้าของหล่อนซีดจนเขียว
ริมฝีปากแห้งผาก พลิกตัวจากอ้อมแขนประคองของค้ำ คว้า
หน้าลงกับพื้นหญ้าแล้วอาเจียนขยักขย่อน ไม่มีอะไรออกมาอีก
แล้ว นอกจากลม ส่วนบุญคำ นอนหงายแผ่หราอยู่ในวงแขน
ของเชิดวุธ หน้าของแกดูเหมือนคนถูกผีหลอก เสียงอุบอปปอยู่
ในลำคอ ฟังไม่เป็นภาษาคน ไม่สามารถจะเค้นออกมาได้ใน
ขณะนี้ว่า รพินทร์ ไพรวลย์ อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง และ
สภาพของทั้งสองก็บอกไม่ได้ ว่าเป็นเช่นไร สองสามครั้งที่
ตาเฒ่าบุญคำพยายามจะลุกขึ้นมาคลาน แต่แล้วก็หัวทิ่มลงไป
อีก เหมือนคนเมาเหล้าขนาดหนัก

“โห้ย! เวียนหัว อยากอ้วก...”

แกอุทานกระท่อนกระแท่นออกมาได้แค่นั้น ก็หม้มปาก
หลับตาลง เอามือกุมหน้าท้องที่ขย็อนเป็นระลอก
สแตนลีย์ปลดวิทยุออกจากเอวอีกครั้ง เรียกลงไปข้างล่าง
ทันที

“เบล!”

“ได้ยินค่ะ อาจารย์”

“เตรียมเครื่องปฐมพยาบาลด่วน เดี่ยวนี้! เกี่ยวกับกัม-
มันตภาพรังสี โดยเฉพาะออกซิเจนด้วย!”

“ค่ะ จัดการเดี๋ยวนี้ เอาทั้งสองคนลงมาทันที เร็วที่สุด”
เสียงเบลลาล่ำล่ำล็กมาเร็วปรือ

โดยไม่ต้องนัดกันไว้เลย เชิดวุธ กับจัน เข้ามาหามบุญคำ
ว่องแรงแพกกันเดินลงไป ส่วนคีธ ซึ่งรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงอยู่
แล้ว อัมคริสติน่าไว้ในอ้อมแขนนำเดินไต่ลงมาทันที เหลือแต่
เพียง ดร.สแตนลีย์ซึ่งยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก แหงนมองขึ้นไป
ด้านบน เพราะเขายังไม่ได้ข่าวใดๆ ของรพินทร์เลยจากบุคคล
ทั้งสอง แต่แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาด ที่จะไต่ขึ้นไปตามลำพังคน
เดียว ขณะนั้นเสียงเบล ก็วิทยุก้องขึ้นมา

“อาจารย์! อย่าขึ้นไป ลงมาเดี๋ยวนี้”

“ฉันจะขึ้นไปดูรพินทร์!!”

เขาตอบลงไปอย่างมั่นคงในน้ำเสียงในที่สุด

“อาจารย์จะขึ้นไปยังไงคนเดียว เราช่วยคนที่รอดลงมา
ได้ก่อนเถอะ ถามได้ความไหมว่า รพินทร์อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไร
บ้าง”

“ทั้งสองคนนั้นยังพูดอะไรไม่รู้เรื่องสักอย่าง ฉันคิดว่าเขาคงได้รับอันตรายกว่าสองคนนี่มากทีเดียว!”

“ถ้าฉันรอเกิดกับเสียก่อน ฉันจะส่งพรานเด็กหนุ่มสองคนขึ้นไปเป็นเพื่อน อาจารย์ขึ้นไปคนเดียวโดยไม่รู้อะไรมาก่อนแบบนี้ไม่ได้!”

เสียงของเบลดังก้อง และเฉียบขาด ออกมาจากลำโพงวิทยุเล็กในมือของหัวหน้าคณะ เป็นผลให้สแตนลีย์ซึ่งใจคิด หันกลับลงมาทางเบื้องหลัง เห็นทั้งบุญคำ และคริส กำลังถูกลำเลียงตามเนินภูเขาหญ้า ตรงไปยังที่พักชั่วคราวของคณะ และต่ำลงไปเบื้องล่าง ก็เห็นเกิดกับเสีย กำลังไต่เตี้ยะตามเนินหญ้าเขียวขึ้นมาอีกคู่หนึ่ง จึงทำให้ต้องรอรออยู่ก่อน

บุญคำนั้น พอเชิดวุธกับจัน ช่วยกันหามร่องแรงลงมาได้หน่อยหนึ่ง แกก็พลิกตัวตื่นแรง แสดงว่ายังมีกำลังอยู่

“ปล่อยไอ้คำเหอะ ไอ้คำยังมีแรง นายทหารไปช่วยดูหม่อมคริสดีกว่า แกอ้วกจนไม่มีอะไรจะอ้วกแล้ว”

แล้วแกก็ตื่นหลุดจากการหามหัวหามท้ายของเชิดวุธและจันหล่นตบลงกับพื้นมาคลานสี่ขา เชิดวุธร้องบอกให้จันช่วยดูแลด้วย ตัวเขาแล่นถลาเข้าไปที่คิธ ซึ่งกำลังอุ้มคริสติน่าเซหลุนๆ ลงมา เนื่องจากที่ตลาด และหลักไม้ดีพอ จึงช่วยปะทะ ยันรับไว้อีกคน

“เฮ้! คิธ ช่วยกันหามลงไปก็แล้วกันสองคนนายกะฉัน ขึ้นอุ้มลงไปแบบนี้ เดี่ยวได้ล้มกลิ้งไปคอหักด้วยกันทั้งคู่หรอก”

นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยร้องบอก คิธเองก็เหนื่อยจนตาปลิ้น วางร่างกายส่วนล่างของคริสลง เชิดวุธเข้ามาคว้า

ข้อเท้าทั้งสองไว้ แล้วทั้งสองก็ช่วยกันหามแม่ผมทอง ตูบตูปะ
ลงมา ซึ่งก็ยิ่งดีกว่าที่จะให้คิธอุ้มลงมาคนเดียว ในที่ลาดชันและ
ค่อนข้างลื่นนั้น ส่วนบุญคำต่อนี้ พยุงตัวขึ้นมาขึ้นได้แล้ว กอด
คอจันไว้ยึดเป็นหลักเดินกะย่องกะแย่งลงมา แก้อ้าปากหายใจ
ตาคาๆ แล้วส่ายหน้าไปมา เชิงบอกไม่ให้จันซักถามอะไรกันก่อน
ทั้งสิ้นเนื่องจากยังพูดไม่ออก

ทุกสิ่งทุกอย่าง ในสายตาและความรู้สึกของพรรคพวก
ทุกคนไม่ว่าจะฝ่ายที่วิ่งสวนขึ้นไปรับหรือฝ่ายที่จับกลุ่มจ้องเขม็ง
มองกันอยู่ข้างล่าง ล้วนเต็มไปด้วยปริศนาไปหมดอันเนื่องจาก
ทั้งสอบถามไม่ได้ความเลยว่า ขณะนี้รพินทร์อยู่ไหน และเหตุใด
ทั้งสองซึ่งโชชะตโชเซกันลงมาเพียงแค่ 2 คน วิทย์และปิ่นประจำ
มือหล่นหายไปหมด

และ 90 เปอร์เซ็นต์ ทุกคนคิดไปในทางร้ายทั้งสิ้น

สแตนลีย์เองในขณะนี้ ก็แทบบ้าเพราะไม่สามารถ
เข้าใจอะไรได้ เนื่องจากถึงจะพบแล้วสองคน รอดชีวิตมาได้ ก็
ทั้งถามอะไรไม่รู้เรื่อง ท่าทางย่ำแย่ด้วยกันทั้งคู่

เกิด กับเสีย รวดเร็วฉับไวสมกับความเป็นหนุ่มฉกรรจ์
บัดนี้ทั้งคู่ฟุ้งปราดๆ ขึ้นมาราวกับเสือดาวแล่นขึ้นที่ราบสูง สวน
ตรงเข้าไปหา ดร.สแตนลีย์ตามคำสั่งของเบลในชั่วไม่กี่นาที

อเมริกันอาวุธโสกำลังนั่งคุกเข่ารออยู่ก่อนแล้ว ตาสีฟ้า
จ้องแน่วหนึ่งขึ้นไปด้านบน อันเป็นบริเวณทุ่งหญ้าป่าสนอีกระดับ
ชั้นหนึ่งที่มีระดับสูงขึ้นไป โดยมีแนวหินขึ้นเป็นทิวกันไว้ ระหว่าง
ที่พราวนหนุ่มทั้งสองของรพินทร์มาทรุดตัวอยู่ใกล้ๆ

“นายห้างกลับลงไปดีกว่า ให้เกิดกับเสียสองคนขึ้นไปดู
พรานใหญ่เอง” เกิดพูดขึ้นหอบ ๆ

สแตนลีย์สันศิระะ มือตบหลังเด็กหนุ่มทั้งสอง

“ทุกคนไม่มีใครอยากเสี่ยงชีวิตถ้าไม่จำเป็น แต่ครั้งนี้
จำเป็นมาก รพินทร์กำลังอยู่ในระหว่างอันตราย ฉันจะต้องขึ้น
ไปค้นหาเขาด้วยตัวเอง เพราะอย่างน้อยฉันก็ยังพอรู้วิธีที่จะช่วย
เขาเฉพาะในเรื่องนี้ได้ดีกว่าเกิดกับเสีย เอาละ สองคนชำนาญ
ทางดีกว่าฉัน นำขึ้นเดี๋ยวนี้”

ไม่มีปัญหาใดๆ สำหรับพรานหนุ่มคู่ใจของรพินทร์ทั้งสอง
ได้นำหน้าขึ้นไปก่อนทันที สแตนลีย์ตามติดๆ ทั้งสามคนเดิน
ขึ้นในลักษณะโน้มกายไปเบื้องหน้า เพื่อฝืนต่อความเทลาดของ
สถานที่ และแรงดึงดูดของโลก บริเวณนั้นมันไม่เอียงชันจนเกินไปนัก
และห่างขึ้นไปอีกเพียงไม่เกิน 20 เมตร ก็จะถึงไหล่ทาง
ด้านบน อันจะทำให้มองเห็นภูมิประเทศบนนั้นได้ถนัดตาขึ้น

รู้สึกว่าจะมีกลิ่นหญ้าและใบไม้สดๆ ถูกไฟเผาโชยมา
สัมผัสจมูกและบนท้องฟ้าที่สูงขึ้นไปยังตำแหน่งด้านบนนั้น ก็
สังเกตเห็นกลุ่มควันบางส่วนลอยขึ้นเบื้องบน แต่ถูกลมพัด
กระจัดกระจายไปทั่ว เหมือนมีใครเผาต้นไม้ใบหญ้า แม้จะไม่
หนาที่บมากมายนักก็ตาม เกิดและเสียชี้ให้หัวหน้าคณะดูทันที

“มีต้นหญ้าต้นไม้ ถูกไฟไหม้อยู่ข้างบน นายห้าง”

สแตนลีย์มีสีหน้าวิตกเห็นชัด หน้าผากของเขาย่นและ
เครียดเต็มที่

“รพินทร์คงไม่เผาหญ้า ไฟไ้ตัวนั้นแน่ๆ ใช่ไหม...ทั้งสอง
คนรู้สึกยังงี้บ้าง ร้อนผิดปกติไหม?”

ทั้งคู่สิ้นศึระะ

“ก็ธรรมดา นายห้าง ไม่รู้สึกร้อนผิปกติอะไร”

เกิดและเสียดอบตามความรู้สึกที่แท้จริง

“ไม่รู้คริสเอาเครื่องวัดไปทิ้งไหนแล้ว ตอนสวนลงมากับ
บุญคำสองคนเมื่อครู่นี้ ก็ไม่เห็นติดมืออยู่ด้วย”

เขาพิมพ์่าเหมือนจะกล่าวกับตัวเอง และได้สูงใกล้เคียง
เนินขึ้นไปเป็นลำดับ ด้วยสติสัมปชัญญะที่พร้อมมูล สำหรับ
พรานเด็กหนุ่มของรพินทร์ทั้งคู่ ไม่มีอะไรจะต้องลังเลเลย
พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับภัยพิบัติได้เสมอทุกรูปแบบ แม้แต่
ความตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับเจ้านายของเขา ซึ่ง
กลายเป็นปริศนาอยู่ในขณะนี้...

ทางด้านล่างริมป่าสนใต้ก้อนหินอันเป็นตำแหน่งพัก
ชั่วคราวของคณะ เชิดวุธ คีธและจัน นำเอาคริสติน่าและบุญคำ
ลงมาถึงแล้วอย่างเร่งด่วนที่สุด

เบลเองก็เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว อาการเหน็ดเหนื่อย
ของแพทย์สาวประจำคณะแทบจะสลายไปหมดสิ้น เมื่อถึงนาที่
วิกฤตจำเป็นเร่งด่วนเข้ามาแทรกซ้อน หล่อนสั่งให้คีธ กับเชิดวุธ
ทำหน้าที่ผ่ายปอดให้บุญคำและบอกให้แกนองสบหนึ่ง ๆ อยู่ก่อน
โดยให้สุดลมหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าออกลึก ๆ เพราะ
สังเกตเห็นว่าบุญคำมีอาการไม่น่าวิตกเท่าไรนัก ส่วนแม่เพื่อน
สาวผมทอง ซึ่งเห็นชัดว่าป่วยเปื่อยกอดโรยผิปกติไปมาก หล่อน
ปราดตรงเข้าไปตรวจดูด้วยตนเอง พร้อมเครื่องมือทันที

คริส หรือโลล่า อาร์มิเตจ ขณะนั้นนอนหายใจระรวยดวง ตาหรือรอยหน้ายังขีดปราศจากสีเลือดอยู่เช่นนั้น อัตราชีพจรเต้นถี่เร็ว กระสับกระส่ายเหมือนจะหายใจไม่สะดวก ก่อนอื่นเบลเอาฝาครอบพลาสติกของเครื่องช่วยหายใจ ขนาดจิ๋วสำหรับใช้ในยามฉุกเฉินครอบที่จมูกทันที

“หายใจลึกๆ ที่รัก เธอเหนื่อยและตกใจมาก คงไม่เป็นอะไรมากหรอก ฉันตรวจดูแล้ว ไม่มีร่องรอยอันตรายใดๆ จากสภาพผิวหนังภายนอกเลย”

หล่อนกระซิบบอกเร็วปรือ คริสหลับตาลง หายใจอยู่ในครอบหน้ากากของออกซิเจน มือทั้งสองซึ่งมีสภาพคล้ายๆ เป็นตะคริว อยู่ในลักษณะกำแน่นเกือบจะเกร็ง เบลเตรียมยาฉีดพิเศษไว้ก่อนแล้วดูเหมือนจะเกี่ยวพันในเรื่องนี้โดยตรง ใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์ เช็ดปราดๆ ไปที่ท้องแขนข้างหนึ่ง แล้วเสือกปลายเข็ม ค่อยๆ เดินตัวยาวขนาดไม่เกิน 3-4 ซี.ซี. เข้าไปอย่างช้าๆ พอถอดออกก็ก้มลงกระซิบว่า

“เอาละ นอนพักนิ่งๆ ก่อน เดี่ยวคงดีขึ้นเอง”

แล้วเบลก็ผละหันขวับไปทางบุญคำซึ่งยังนอนท้องแหม่ว ลืมตาโพล่ง หายใจถี่โคร่งบานอยู่ อาการของแกดูจะไม่เป็นอะไรมากนัก แต่หล่อนก็จัดการฉีดยาชนิดเดียวกับที่ให้กับคริสให้เช่นกัน

การช่วยเหลือคนเจ็บทั้งสองชุลมุนแข่งกับเวลาโดยมีเชิดวุธและคิธ เป็นผู้ช่วย แต่ก็ดำเนินไปได้อย่างไม่มีอะไรหลุกหลิกหรือมั่วแต่เงอะงะอยู่ มันหมายถึงทีมงานที่สามารถประสานร่วมมือกันได้อย่างดีจากประสบการณ์เคยชิน

ระหว่างปล่อยให้นอนพัก เพื่อรอดูอาการของทั้งสอง
อยู่ เบลสั่งไม่ให้คิธหรือเชิดวุธเข้าไปรบกวนสอบถามอะไรบุญคำ
หรือคริสติน่าก่อนทั้งสิ้น ทุกคนต่างมองขึ้นไปด้านบน ซึ่งเห็น
หัวหน้าคณะและพรานเด็กหนุ่มทั้งคู่พากันไต่ขึ้นไปยังตะพักของ
เนินชันบนที่ห่อถักลงมานั้นแล้วก็ลับมุมทิวโขดหินหายขึ้นไปด้วย
ใจเย็นแต่ระทึก เปิดเครื่องวิทยุรับส่งไว้พร้อมที่จะสับฟังข่าว

ขณะนั้นเอง คริสติน่า ผู้นอนดมออกซิเจนอยู่ ก็ถอดที่
ครอบพลาสติกบนจมูกออก ค่อยๆ ยันกายขึ้นมานั่ง เบล คิธ
และเชิดวุธก็ถลันเข้าไปล้อมรอบกายทันที

“เขาอยู่บนนั้น ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง ระหว่างสั่งให้บุญคำเอา
เนื้องานนี้ลงมา...”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวพูดออกมาได้เป็นประโยคแรกเสียง
แหบแห้ง

“คริส ตอนนี้เธอรู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

ทั้งสามถามขึ้นเป็นเสียงเดียว โดยเฉพาะเบลจับไหล่ไว้

“ยังเพลียๆ อยู่ แต่ดีขึ้นมากแล้ว”

“เหตุการณ์ครั้งสุดท้ายเป็นยังไง ก่อนที่เธอกับบุญคำจะ
พากันวิ่งลงมา”

คิธถามอย่างกระวนกระวาย

“เราพบมันกะทันหันเหลือเกิน ไม่ทันรู้ตัวเลย...”

หล่อนบอกอย่างยากเย็น

“ที่แรกก็เดินตามรอยของมันไปตามปกติ มาตรฐานวัดกับอก
กัตราปกติไม่เกิน 50 อาร์. ตลอด พอลับมุมของโขดหินก้อน
ใหญ่เท่านั้น รู้สึกเวียนหัวคลื่นไส้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน มาตรฐานวัด

ขึ้นเป็น 100 อาร์. มองออกไปทางด้านทุ่งหญ้าขวามือ เราเห็น
พื้นหญ้าเขียวสด ดำเกรียมเป็นทาง ห่างออกไปเล็กน้อยมีไฟลุก
ติดเป็นแนวออกไปบางช่วง เหมือนใครเอาเบนซินไปราดแล้วจุด
ไฟให้ลุกเผาหญ้าสด เปลวไฟไม่มากนัก แต่มันก็เป็นเปลวลุก
ไถลออกไปอีกบนชะง่อนหินที่เรามองตามแนวทางนั้น เยื้องฝั่ง
ขวามือของเรา เราเห็นมันชะเง้อคอมองเรานิ่ง ๆ อยู่ในระหว่าง
ชอกหินบริเวณนั้น ระยะไม่ห่างนัก ตอนนั้นแหละ ที่ฉันเริ่ม
อาเจียน เขาวิทยุบอกไปยังพวกเราที่ตามมาข้างหลัง แล้วก็ให้
บุญคำเอาฉันวิ่งตัดเข้าหาไหล่ทางซีกซ้ายมือให้เร็วที่สุด ฉันวิ่ง
ไปอาเจียนไป อากาศตรงนั้นเหมือนไม่มีพอสายใจได้ ปีน
กับเรดิโอชั่น เซอร์เวย์มิเตอร์ พลัดตกจากมือฉันเมื่อไหร่ก็ไม่รู้
บุญคำเองก็ป็นหลุดมือ เสียงเขาตะโกนไล่มา ไม่ให้เราทั้งสอง
คนสนใจกับอะไรอีก...ให้หนีโดยเร็วที่สุดไม่ยอมให้เราเสียเวลา
แม้แต่จะเก็บของที่หล่นอยู่”

คริสหยุด เอามือกุมขมับ อาการคลื่นเหียนวิงเวียนดู
เหมือนจะมีร่องรอยเหลืออยู่บ้างเล็กน้อย

“แล้วเขาล่ะ...รพินทร์!??”

เชิดวุธถามเกือบจะเป็นเสียงตะโกน

คริสสั่นศีรษะ

“ฉันไม่รู้ บอกแล้วว่าเห็นเขาครั้งสุดท้าย ยืนอยู่ริมทาง
เลี้ยวไปของมัน ตรงที่กอหญ้าลุกเป็นไฟห่อหุ้มหนึ่ง แล้วตะโกน
ไล่มา บุญคำเป็นคนกระซกฉันจนเกือบทุกอย่างที่ติดตัวอยู่ตก
หล่นหมด”

หล่อนหลุดปากออกมาด้วยอาการเหมือนสำลัก

“มาตรวัดครึ่งล่าสุดก่อนที่เขาจะสั่งให้หนีเธอสังเกตหรือเปล่ามันขยับมากขึ้นไปกว่า 100 เรินท์เกินหรือเปล่า?”

เบลชักเร็วปรืด

“มันอยู่ในระหว่าง 80-100 นี่แหละ ฉันทนไม่ได้และบุญคำก็แทบล้มทั้งยืนแล้วจากรังสีกัมมันตภาพ!”

“สังเกตไหม เขามีอาการอย่างเธอหรือบุญคำหรือเปล่า?”

คือยังคำถามซ้อนมาชนิดแทบไม่ยอมให้หล่อนทันหายใจ

“ฉันไม่รู้!...”

ตอนนี้ดูเหมือนคริสติน่าจะตอบได้ซ้ำๆ แค่ว่าประโยคเดียว

นายพันเอกแห่ง ยูเอสอาร์มี จวยวิทย์ที่ตั้งอยู่ตรงขึ้นมา
แวกคำพูดลงไปเกือบจะตะโกน

“เฮ้! บ๊อบ!! ระวัง กัมมันตภาพ ถ้าพบรพินทร์ใกล้ๆ พอจะเอาตัวลงมาได้ก็เอาลงมาเร็วที่สุด แต่ถ้ายังไม่พบ ไม่ต้องค้น
เก็บลงมาก่อนแกต้องสวมชุดป้องกันรังสีอันตรายก่อนที่จะค้น
หาเขาห่างไกลออกไป! ได้ยินไหม ได้ยินตอบมาด้วย!”

ทุกคนที่อยู่เบื้องล่าง เริ่มใจหายอีกครั้ง เมื่อไม่มีเสียง
ตกใด ๆ ลงมาจากอเมริกันหัวหน้าที่หายขึ้นไปด้านบนนั้น
มาให้ได้ยิน ต่างหันมองหน้ากันเองลอกแลก แต่แล้วจิตใจใหญ่
ตมมา ทั้งหมดก็ผวาขึ้นด้วยอาการตื่นเต้น เมื่อมีเสียงชัดเจน
แต่เร้าร้อนของสแตนลีย์ดังก้องออกมาจากลำโพงจั่วของวิทย์
มือถือว่า

“เราพบป็น วิทย์มือถือ ของคริสกับบุญคำที่ตกอยู่แล้ว!

และพบมาตรวัดรังสีที่ตกอยู่ใกล้ๆ กันด้วย แต่ยังมองไม่เห็น
 เลยว่า รพินทร์อยู่ที่ไหน!!”

คริสติน่าและเบล พรวดเข้ามาที่คิธ ผู้กำลังถือวิทยุอยู่ใน
 ขณะนี้ทันที ในขณะที่บุญคำผู้นอนประสานมือหนึ่งอยู่บนหน้าอก
 ก็พวาลุกขึ้นหน้าตื่นเล็กน้อย ทั้งสองฝ่ายใช้ภาษาของพวกตนเอง
 ในการพูดติดต่อ แกจึงฟังไม่รู้เรื่อง เชิดวุธอธิบายให้ทราบโดยเร็ว
 แกคลานเข้ามาล้อมวงอยู่ด้วย

“ได้ยินที่ฉันพูดขึ้นไปก่อนเมื่อตะกี้ไหม บ๊อบ?”

คิธถามเร็วปรือต่อไป

“ได้ยิน แต่กำลังเดินตามเก็บของอยู่เลยยังไม่ได้ตอบมา
 ในทันที เสียงวิทยุติดต่อกำลังทำงานได้ดีมาก ชัดเจนปกติดีเหมือน
 เดิม”

เสียงตอบลงมาในสภาพเดียวกัน

“พบ เรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์แล้ว?”

“ใช่! พบของทั้งหมด ที่ทั้งคริสและบุญคำทำตกไว้บริเวณ
 นี้”

“ก่อนอื่น ให้ตรวจสอบมาตรวัดเดียวกันนี้ รังสีกัมมันตภาพ
 อยู่ในระดับไหน”

คิธรอกคำพูดลงไปชนิดไม่หายใจ

เจียบไปครูใหญ่ ดร.แสดนลีย์ก็ตอบลงมาด้วยน้ำเสียงยัง
 เต็มไปด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจว่า

“แปลกที่สุด! มาตรวัด ตัวเลขเป็น ‘ศูนย์’ ไม่มีกัมมัน-
 ตภาพเหลืออยู่อีกเลย มาตรวัดก็ไม่ได้เสียอะไร ทดสอบแล้วยัง
 สามารถทำงานได้ปกติทุกอย่าง”

“วือท! มันจะเป็นไปได้ยังไง...”

คริสร้องแหลม กระชากวิทยุจากมือของคีธไปทันที อาการของหล่อนขณะนี้ แทบจะเป็นปกติแล้ว จากสภาพที่ร่อแร่ใกล้จะสลบอยู่เมื่อครู่นี้ เสียงของหล่อนรวดเร็ว

“อาจารย์แน่ใจหรือคะ ว่าเครื่องไม่เกิดอาการซ้ำrudขึ้น”

“แน่ใจ ไม่ซ้ำrud! เราตรวจสอบเครื่องมือได้ และกำลังตรวจสอบอยู่เดี๋ยวนี ไฟสัญญาณทุกประเภท มาตรวัดอัตราสิ้นๆ ทำงานปกติ แต่ไม่ชี้บอกในด้านรังสีของกัมมันตภาพเลย เป็น ‘ศูนย์’ จริงๆ และบรรยากาศบนนี้ขณะนี้ ก็ไม่มีความรู้สึกว่าจะเป็นพิษใดทั้งสิ้น เพียงแต่ว่ามีกระแสลมพัดเย็นแรง และมีสภาพเหมือนจะเป็นลมหมุน”

ขาดประโยคสุดท้ายของหัวหน้าคณะ ทางด้านล่างก็สัมผัสได้กับเสียงหวีดหวิวของลมประหลาด ลักษณะทำท่าคล้ายจะเป็นพายุหมุนตัวหมุนลงมา สัมผัสผิวกายเย็นเฉียบผิดปกติ ทิวสน แม้แต่ยอดหญ้าหมุนไปหมดตามกระแสลมหมุนในลักษณะหมุนตัวนั้น เมฆดำจากเบื้องบนเองก็ปรากฏให้เห็นชัดถึงอาการหมุนชนิดนี้ ปิดบังแสงตะวันไว้หมดสิ้น อากาศครึ้มเสถียรลงไปอีกราวกับเป็นเวลาใกล้ค่ำ ทั้งๆ ที่ขณะนั้น มันเที่ยงตรง

ฟ้ายังคงลั่นครืนครันอยู่เช่นนั้น แต่ก็ยังแว่วมาแต่ไกล

“สังเกตเห็นรอยทางเลื้อยไหม้ไปในทุ่งหญ้าไหมคะ บางแห่งมันมีเปลวไฟติดอยู่ ตอนที่เราพบกันครั้งแรกเมื่อ 10 นาทีที่ผ่านมา”

หล่อนถามโดยเร็วต่อไป ทุกคนเงยหูฟังคำตอบ และ

บุญคำ ซึ่งตอนนี้ก็เกือบจะปกติเรียบร้อยแล้วเท่าๆ กับคริส ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้คอยสะกิดให้เชิดวุธแปลให้แกฟังตลอด เวลาว่าทั้งสองฝ่ายโต้ตอบกันอย่างไร

“เห็น! เห็นชัดทีเดียว แต่แปลที่ว่าลูกติดนั้นตอนนี้ดับหมดแล้ว มีแต่รอยไหม้ดำเป็นขี้เถ้าเท่านั้น แต่เราไม่เห็นรพินทร์เลย แม้แต่ร่องรอยของเขาสักนิดเดียวสำหรับ ‘เป้าหมาย’ ตัวการสำคัญที่รพินทร์กับเธอและบุญคำเห็น อยู่ตรงไหน? บนชะง่อนหินไม่สูงมากนัก เยื้องประมาณ 30 องศา ซ้ายมือของริมทางที่เดินกันมาใช่ไหม เป็นลักษณะชะง่อนแรกของภูเขาหินล้วน?”

“ถูกต้องค่ะ ตำแหน่งนั้นแหละ ที่มันขึ้นไปหมอบอยู่ พอเราหันไปพบ ก็ชะเง้อคอขึ้น!”

การโต้ตอบอย่างฉับไวระหว่างนี้ เป็นระหว่างคริสกับสแตนลีย์เท่านั้น

“ถ้างั้นถูกต้อง เพราะมองเห็นได้ง่ายอยู่แล้ว จากรอยไหม้เป็นทางเห็นชัดไปที่นั่น ห่างไม่มากเลย ขอเวลาสักนิดใจฉันกำลังใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจอยู่”

ทุกคนฝ่ายข้างล่างเงยบกริบ รอคอยอยู่อย่างกระวน-กระวายใจประมาณ 2-3 นิดใจ เสียงสแตนลีย์ก็ดังออกมาจากเครื่องรับส่งชนิดมือถืออีก

“เห็นแน่นอนแล้ว ว่าตำแหน่งนั้นแน่ จากรอยไหม้เป็นเส้นทางขึ้นไปทีนั้น แต่ตอนนี้เราไม่เห็นอะไรสักอย่างไม่ว่าจะเป้าหมายอันตรายนั้น หรือตัวพราณใหญ่ของเรา เราสามคนตัดสินใจกันว่า จะเดินตามรอยเข้าไปด้วยทุกระยะ ทุกคนรออยู่ก่อนและฟังข่าว มีอะไรคือบหน้าจะบอกมาทุกระยะ”

คริส หันขวับมามองพรรคพวกที่รวมกลุ่มกันทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคิธ เบล เชิดวุธ จันและบุญคำ อันเป็นกลุ่มที่เข้ามา รุมล้อมเครื่องวิทยุรับส่งอยู่ในขณะนี้ ส่วนพวกลูกหาบนั่งหุฟุ้ง จับแจกันอยู่เป็นกระจุก สีหน้าของแต่ละคนไม่อาจบรรยายได้ ทุก มั่นเต็มไปด้วยความพริ้งใจ หวาดสยอง และพิศวงสงสัย กันไปหมด นอกเหนือไปกว่านั้นก็คือความกระสับกระส่าย

“บุญคำ พอจะมีแรงไหม เราย้อนกลับขึ้นไปสมทบกับ พวกนั้นอีกครั้งเถอะ”

ตาพรานเฒ่าพยักหน้า ขยับจะลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว แต่ ทั้งคิธและเบลตะครุบไหล่บุคคลทั้งสองไว้คนละคน กดให้นั่งลง ตามเดิม

“โน!...” หมอเบลร้องลั่น เจียบขาด สั่นศีรษะ

“ทั้งสองคนไม่มีสิทธิ์ที่จะกลับขึ้นไปเป็นอันขาดนอกจาก พักอยู่ที่นี้ ไม่ตาย ลุกขึ้นมานั่งได้นี่นะ โชคดีเท่าไรแล้ว นี่ยัง จะย้อนกลับขึ้นไปอีกหรือ และอาจารย์ก็ไม่ได้สั่งให้ใครตามขึ้นไปเลย ถึงเชิดวุธกับคิธก็เหมือนกัน ไม่ต้องตามขึ้นไป รอฟังข่าว อยู่ที่นี่แหละ อาจารย์รู้ว่า ควรจะตามไปได้แค่ไหน อย่างไรก็ตาม เขาเป็นหัวหน้าเรา และทุกอย่างเขาก็ชำนาญกว่าพวกเราทั้งนั้น ในเรื่องกัมมันตภาพรังสี”

บทจะถึงคราวคับขันจำเป็นขึ้นมาจริงๆ อิศาเบลก็เป็น คนมีเหตุผลและตัดสินใจได้ดีเยี่ยมคนหนึ่ง คำพูดของหล่อน ทำให้ทุกคนแม้กระทั่งเชิดวุธ คิธ และจัน ที่กำลังมีความคิดว่า จะย้อนกลับขึ้นไปสมทบกับฝ่ายของสแตนลีย์ต้องระงับชะงักงัน อยู่แค่นั้น แต่ก็อยู่ในสภาพกระสับกระส่ายเต็มที่

เบลสั่งให้คริสติน่าดมออกซิเจนต่อไป และลงนอนนิ่งๆ
ไปก่อน แต่อีกฝ่ายไม่ยอม บอกว่าบัดนี้ตัวเองบรรเทาลงเกือบ
จะเป็นปกติดีแล้ว เหลือไว้แต่ความเป็นห่วงบุคคลทั้งสาม ที่บุก
ตามขึ้นไป และพรานนำทางสำคัญ ซึ่งสภาพของเขาบัดนี้เหมือน
จะสูญหายไปจากโลกนี้แล้วอย่างอัศจรรย์ที่สุด

“ขณะนี้ เรากำลังเดินตามเส้นทางเลี้ยวของสัตว์ประ-
หลาดไป...”

เสียง ดร.สแตนลีย์รายงานมาเป็นระยะ ระดับน้ำเสียง
ห้าวต่ำเป็นปกติลง แสดงว่าระงับจิตใจไว้ได้ ไม่ลุกลนเหมือน
แต่แรก

“เกิดกับเสียยืนยันว่า มีร่องรอยของรพินทร์เดินไปตาม
เส้นทางเลื้อยนี้ สวนเข้าหาเป้าหมาย เป็นรอยเท้าเคลื่อนไหวไป
อย่างมั่นคงที่สุด และไม่มีวัตถุสิ่งของใดของเขาตกหล่นอยู่เลย”

“ระวังตัวซิคสุด บ๊อบ! และหมั่นสังเกตมาตรวัดไว้ทุก
ระยะ ถ้ามันขึ้นตัวเลขบอกอัตราก็หมั่นตภาพอันตรายขึ้นแม้แต
นิดเดียว ให้หยุดทันที”

คิดบอกขึ้นไป และเบลก็บอกไปอีกคนว่า

“และให้สังเกตอาการของตัวเองด้วย ถ้ารู้สึกผิดปกติ เกิดอาการคลื่นเหียนวิงเวียนหรืออ่อนเพลียผิดปกติใดๆ ก็ให้หยุดแค่นั้น และถอยเร็วที่สุด”

“ไม่ต้องห่วง!”

เสียงสแตนลีย์บอกมา

บุญคำทนความทรมันทูรายร้อนใจอยู่ไม่ไหวขออนุญาตพูด

วิทยุบ้าง เบลจึงบอกให้คีธซึ่งกำวิทยุอยู่ในมือส่งไปให้ ตาเต่า
 พุดทันที

“นายห้างบ๊อบ นี่บุญคำพุดนะ”

“ได้ยิน ว่ายังงิบุญคำ”

“ขอบุญคำพุดกับไอ้สองคนนั้นหน้อย เกิดหรือเสียก็ได้”

“โอเค...”

เสียงหัวหน้าคณะตอบ แล้วไม่ถึงอึดใจ ก็มีเสียงของเกิด
 แว่ออกมา

“ว่ายังงิ ลุงคำ เกิดพุด”

“เอ็งสองคนกำลังเอานายห้างบ๊อบเดินตามรอยไหม้เป็น
 ทางเข้าไปรื้ออะ?”

“ใช่แล้ว ลุง กำลังเดินสวนรอยเข้าไป รอยของนายเดิน
 เข้าไปก่อนแล้ว คงจะหลังจากที่ลุงพาหม่อมคริสเล่นลงเนินไป
 นั้นแหละ”

“คลีนไส้ เวียนหัวมั้งหรือเปล่าวะ?”

“ไม่มีอะไรเลยนี่ ลุง สบายมาก ลมเย็นดีเสียอีก ชุ่มฉ่ำ
 เหลือเกินไม่ร้อนเลย แต่ลมแรงขึ้นทุกที”

“ฟังข้านะ ทั้งสองคน!...” แกสั่งซ้ำๆ

“ถ้าเห็นตัว ‘พญานาค’ เฉยไว้ อย่าวิ่ง อย่ายิง...ถ้าเห็น
 แยกที่ไหนในลักษณะไหนก็ตาม ให้ดูเฉยๆ ก่อน ห่างสัก 3-4
 ม. อย่างเพิ่งเรียก อย่าเพิ่งทัก คุณนายเจียบๆ ไว้ก่อน ไม่ต้อง
 เข้าไปแตะต้องตัวทั้งนั้น”

“ตกลง ลุง! แต่ถ้าไม่พบนาย หรือไม่พบพญานาคเลยละ
 จะให้ทำยังงิ?”

“ถ้าไม่พบอะไรเลย ให้พานายห้างบ๊อบกลับลงมาก่อน แล้วหารือกันอีกที จะเอาอย่างไรค่อยว่ากันทีหลัง แต่เชื่อข้าเหอะ เข้าไปถึงชะง่อนหินนั้น น่าจะพบนายเอง นายต้องอยู่แถว ๆ นั้นแหละ”

การติดต่อพูดจากันโดยวิทย์ ยุติลงชั่วคราวขณะแค่นั้น

บัดนี้ พรรคพวกทุกคนฝ่ายข้างล่าง พวกนั้นนั่งกดเข่า มองหน้ากันเองไปมา ไม่มีอะไรจะทำได้อีกไปกว่าเดิม นอกจาก รอฟังข่าวเท่านั้น เชิดวุธสะกิดเข้าบุญคำกระซิบถามว่า

“ทำไมลุงเรียกไอ้ตัวไฟนั้นว่า ‘พญานาค’?”

สมุนขวาของรพินทร์ซึ่งยังหน้าเขียวเผือดเหมือนศพ กระตือรือร้นน้ำลายฝืด ๆ ลงคอ กระซิบแหบ ๆ ตอบ

“ถ้าไม่ใช่พญานาคแล้วจะตัวอะไรล่ะ นายทหาร รูปร่าง หน้าตาของเขาจะเป็นยังไงตามที่เราเห็นก็สุดแล้วแต่เถอะ แค่ ฤทธิ์เดชขนาดนี้ไม่ใช่พญานาคแล้วจะตัวอะไร เราถือเคล็ดกัน ตามหลักของพรานป่าเรียกเขาไว้ในทางดีก่อน จะเป็นมงคลกับ ตัวเราเอง ขนาดนายยังเรียก ‘พญานาค’ เลย แม้ว่าพระธุดงค์ที่มี ฌานสูงจะเรียก ‘สาងห่า’ ก็เถอะที่เรากำลังพบอยู่นี้ ไม่ใช่ ‘สัตว์’ แล้วละนาย แต่เป็นอิทธิฤทธิ์ของสิ่งที่มันเหนือชั้นโลกธรรมดา ที่เราอาศัยกันอยู่ นายทหารไม่เคยผ่านเส้นทางมืดบริเวณนี้มาก่อน ก็ไม่เข้าใจอะไรหรอก หมั่นสวดมนต์ภาวนาเข้าไว้เถอะ มากันคราวก่อนนี้ พวกบุญคำยังไม่เคยพบ ก็เพิ่งจะพบครั้งนี้แหละ ถ้าไม่โชคดีที่สุด ก็ช่วยที่สุด...”

เสียงสุดท้ายของแกแหบหายเข้าไปในลำคอแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์

“ฉันเป็นห่วงรพินทร์เหลือเกิน”

เชิดวุธครางแผ่วเบาภายหลังจากเอาสร้อยพระเครื่องขึ้นมาจากบูชาเหนือศีรษะ อารอาณาเสร็จ

“อย่าว่าแต่นายทหารเลย ไอ้คำก็ห่วง...แต่บุญคำแน่ใจเกินครึ่งว่านายจะต้องแก้ตก นายเป็นคนมีวิชา มีสัจจะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว มีสิ่งที่เรามองไม่เห็นคอยอุปถัมภ์คุ้มครองอยู่ ขนาดที่เครื่องมืออะไรของแห่มมคริสดั่งลั่นออดๆ ไปหมด ไฟบนหน้าปัดแทนที่จะกะพริบเป็นสีเขียวกลับกลายเป็นสีส้มสว่างอยู่ๆ ทั่วบุญคำกับแห่มมคริสเองสับสนไปหมดทั้งตัว เวียนหัว กวักกันแทบตาย ยังเห็นแกยืนเฉยแล้วสั่งให้บุญคำเอาแห่มมคริสแผ่นหนึ่งลงเดินมา นี่ยังสับสน ร้อนๆ ผิวอยู่เลย...”

แกชี้ไปที่แขนและใบหน้าตัวเอง

“แต่ยังชั่วขึ้นมากแล้ว ตอนที่แห่มมเบลฉิดยาให้”

“ฉันสงสัย ว่าทำไมเขาถึงไม่วิทย์ส่งข่าวอะไรมาที่เราเลย”

เชิดวุธครางออกมาเหมือนรำพึง

“มันคงกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มอยู่ นายคงจะต้องใช้สมาธิ กานาจิตและไสยเวทที่แกร่งเรียนมาอย่างเต็มที่ จะมามั่วพุดวิทย์อยู่ไม่ได้หรอก แบบนี้ถ้าจิตไม่เที่ยง วอกแวกแม้แต่นิดเดียว มีแต่ตายอย่างเดียวเท่านั้น ตายอย่างชนิดที่เราอาจค้นไม่พบศพด้วย”

นายทหารหนุ่มนั่งคอดก ในลักษณะตะลึงเหมือนตกอยู่ในสภาพความฝัน

คือกลายเป็นไปไปชั่วขณะ จ้องตาเบิกโพลงอย่างปราศ-
จากจุดหมายขึ้นไปบนท้องฟ้า ที่มานเมฆสีดำกำลังหมุนราวกับ
หมอกพระกาฬแลดูน่าสะพรึงกลัวยิ่ง พร้อมกับพายุที่พัดฮือ
เย็นยะเยือก เบลนั้นรื้อค้นหีบเครื่องเวชภัณฑ์ถ้วนอยู่คนเดียว
ตระเตรียมสำหรับงานเยียวยาโดยวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าในชั้น
มนุษย์ก้าวหน้าขึ้นสู่โลกแห่งอวกาศได้แล้ว

ส่วนคริสติน่าเอนหลังพิงต้นสน มือทั้งสองประ-
สานกันอยู่บนทรวงอก ดวงตาหลับสนิท ริมฝีปากนั้น
ขมุกขมิบเหมือนจะสวดท่องคัมภีร์ทางศาสนาของหล่อน
ซึ่งในชีวิตหล่อนคงไม่ทำบ่อยนัก

122

**ในทันทีที่ออกคำสั่งเฉียบขาด ให้บุญคำนำ
คริสต์นำแผ่นเตลิดหนีแยกย้ายมือออกนอกเส้น
ทาง และให้ลงเนินบนเส้นทางด้านอันดินตาม
ร่องรอยไห้เกรียนนั้นขนาดลอด**

**รพินทร์ ไพรวลย์ ตระหนักแล้วว่า ณ บัดนี้ ถึงวาระ
แล้ว ที่เขาจะต้องเผชิญหน้ากับบนหิมตกภัยตามลำพังอย่าง
โดดเดี่ยว**

ตนเองจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ขึ้นอยู่กับบาปบุญกุศล
แต่หนหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้คนอื่น ๆ ภายใต้การพิทักษ์ดูแลของ
เขาปลอดภัย หรือถ้าหากว่าจะมีอันเป็นไปเช่นไร นั้นต้องแปล
ว่าเขาหาชีวิตไม่แล้วเท่านั้น

พญามัจจุราชมองเห็นอยู่ทนโท่ไม่ห่างไกลออกไปนัก บน
ชะง่อนแง่นหิน และบัดนี้ก็ยืนสองเท้าสั้น ๆ คู่หน้าเซ็ดคอมองดู

เขาอยู่ เส้นทางที่เลื่อย (หรืออาจเดินก็ตาม) เห็นชัดอยู่แล้วจะ
จะตาว่า แม้แต่หญ้าและพงไม้เขียวสด ยังลุกติดเป็นเปลวไฟ
เป็นแนวทางไปราวกับใครเอาเครื่องพ่นไฟมาพ่นไว้ แม้ว่าเปลวไฟ
ตามเส้นทางนั้น จะไม่ลุกท่วมสูงชันมากนักก็ตาม

ผิวหนังนอกร่มผ้าทุกส่วนของเขารู้สึกแสบร้อนขึ้นมา
จับปล้น และอาการวิงเวียนก็เกิดขึ้น มันเป็นอาการชนิดเดียวกับ
ที่ทั้งคริสติน่าและบุญคำได้รับนั่นเอง ในทันทีที่มาตรวจวัดกัม-
มันตภาพเพิ่มขึ้นมาเป็น 100 หน่วยอาร์. อย่างกะทันหันในทันที
ที่ลับเหลี่ยมหินใหญ่ริมทางเดินออกมา และพบเข้ากับร่องรอย
สดๆ ร้อนๆ นั้น

จอมพรานไม่ได้เหลียวกลับมาดูอีกเลย ว่าบัดนี้บุญคำ
นำคริสติน่าแผ่นไปถึงไหนแล้ว หน้าของเขาหันเผชิญกับ ‘สิ่ง
มหัศจรรย์’ บนชะง่อนหินอันไม่ห่างออกไปนัก สรรวมสติ สะกด
ปราณลงแน่นิ่งแล้วภาวนาในทันที

“สร้าง เทต๊ะ สาริตี อมตัง ปัก

สารถึ วียะ สารเถติ สารทั้นตัง นมามิหัง”

(พระองค์ทรงประทานสาระธรรมแก่สรรพสัตว์...พระองค์
นำสรรพสัตว์ให้ไปสู่ทางแห่งอมตะ...พระองค์นำสรรพสัตว์ให้เล่น
ไปดุจสารถี...พระองค์ทรงฝึกฝนในธรรมะเป็นสาระ...ข้าฯ ขอ
นมัสการ!)

จบสิ้นอัตถะคาถาแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ความสลับ
ร้อนตามผิวหนัง ความรู้สึกอันวิงเวียนคลื่นเหียนคล้ายๆ จะ
เป็นลม ก็ค่อยๆ บรรเทาลงในทันที คล้ายๆ มีกระแสพระพาย
การุณย์แห่งตถาคตผู้แผ่ความเมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งปวงพัด

ทโสมผ่านกาย ฉะนั้น ลมหายใจที่รู้สึกอัดอัดขัดข้องก็สะดวก และอากาศบริสุทธิ์ขึ้นในนับพลัน

เปลวไฟที่ติดอยู่บนยอดหญ้า ลุกวอมแวมเป็นทิวไปตลอด เน้ ไทรมลงในบัดดลเช่นกัน แม้ว่าจะไม่ถึงกับดับมอดสนิท คงเหลือแต่กลุ่มควันเท่านั้นที่ลอยขึ้นโขมง ลมเย็นเริ่มพัดมาเป็น ระลอก ระยະ-ระยະ

สัตว์ประหลาดในรูปร่าง และเต็มไปด้วยพิษร้ายจากต่อม พิษมหาประลัยในตัว ยังคงสงบนิ่งชะเง้อมองเขาอยู่เช่นนั้น

รพินทร์ ก้าวเดินช้าๆ สวนเข้าไปหาในทันใด ด้วยความ มั่นคง ดวงจิตไม่วอกแวกแม้แต่น้อย โดยเดินเลี้ยวขวานไปกับ เส้นทางที่มันเลื้อยเป็นเส้นไฟไปให้เห็นชัดนั้น ไกลเข้าไป...และ ไกลเข้าไปตามลำดับ ผ่านป่าหินที่งอกอยู่ประปรายสองฝั่งทาง และเนินสูงๆ ต่ำๆ เป็นลอนระลอกตามสภาพของภูมิประเทศ เน้ กระทั่งในที่สุดก็มาหยุดยืนประจันหน้า โดยเขายืนนิ่งอยู่ เกือบต่ำ ห่างจากตำแหน่งที่ 'สิ่งนั้น' ผงาดร่าอยู่บนแอ่งหิน อันมี ะดับสูงขึ้นไปเพียงแค่ 7-8 เมตรเท่านั้นเอง!

มองเห็นกันได้ถนัดตาเหลือเกินในระยะใกล้ๆ ระหว่าง 'มฤตยู' ผู้มีอานุภาพทำลายล้างเหนือสัตว์ที่เขาเคยพบเห็นมา ก่อนในชีวิตกับมนุษย์ผู้มีอาชีพเป็นมัคคุเทศก์นำทางตัวกระจอย- ร่อย ชัดเจนกว่าภาพที่เห็นเมื่อคืนนี้มากนัก จะมีอะไรที่น่าเกลียด น่าสะพรึงกลัวเท่า...ในรูปลักษณะของสัตว์ประหลาดนั้น

สองตาเขียวดุจดวงมรกตของมัน ก็เขม่นจ้องมาที่เขา พร้อมกับปลายลิ้นสองแฉกที่พุ่งแปลบปลาบออกมาเป็นระยະ รวากับสายฟ้าแลบ

จอมพรานค่อย ๆ ทรวดกายลงคุกเข่าอย่างสงบ วางไรเฟิลประจำมือไว้ข้าง ๆ กาย สองมือยกขึ้นพนมจรดอก กระทำอาการสักการะแล้วหลับตาลง

ทันทีที่เปลือกตาของเขาปิดสนิท บนชะง่อนหินตำแหน่งนั้นแทนที่จะเป็นภาพของสัตว์ประหลาดในชุมโลกันต์อันน่าสะพรึงกลัวที่สุด ณ บัดนี้ แม้จะคุมสติมั่นไว้ก่อนแล้ว เขาก็แทบผงะ...

ดรณีแน่งน้อยนางหนึ่ง ยืนกอดอก พิงแ่งหินตอหนึ่ง เอียงคอพร้อมกับยิ้มน้อย ๆ มาที่เขา เหนือศีรษะประดับไว้ด้วยมงกุฎแก้วระยิบระยับเป็นรูปนาคราชสองหัวเกี่ยวไขว้กัน วงพักตร์ลักษณางามพริ้มเพราเหมือนนางมนุษย์ในโลกของภูมิศาสตร์ จวีกายเป็นสีชมพูเรื่อและแดงปลั่ง ที่ริมฝีปากอ้มเต็มประดุจกลีบกระจับแยมเยื่อน เห็นไรฟันขาวสะอาดปานมุก ลำคอระหงประดับซับซ้อนไปด้วยสังวาลเพชร تابทัพย์ ทับทรวง ล้วนสกา วาววะวับไปด้วยอัญมณีล้ำค่า ปวงถนิมพิมพาภรณ์ รวมทั้งอาภรณ์ที่ครองร่างอยู่ สง่างามบรรเจิดวิจิตรเกินกว่านางใดในพิภพโลก สุดที่จะพรรณนาได้ และเขาก็ไม่เคยเห็นมาก่อนแม้ในภาพวาดจากจินตนาการของจิตรกรคนใดทั้งสิ้น

เป็นลักษณะของเทวนารี ปรางภูตนั้นแทนที่ภาพสัตว์ร้ายอันแสนจะดูน่าเกลียดน่ากลัวเหลือประมาณ...ท้องฟ้าเบื้องบนมืดครึ้มไปหมดแล้ว แต่เฉพาะตำแหน่งที่นางยืนพิงโขดหินทอดสายตายิ้ม ๆ จับมาที่เขา สว่างพร่างพรายด้วยรัศมีทองอร่ามเรืองรอง

“พราน!...”

เสียงหวานใสปานระฆังแก้วเอ๋ยทั้กทายมาอย่างเป็นกัน
 เก่งที่สุด

“ท่านน่าจะเป็นนักธรรม หรือสั้ตบุรุษมากกว่าจะมาเป็น
 พวานไพรนะ เก่งนี้ เก่งเกินสภาพของพรานป่าไปมากทีเดียว ที่
 เมารบป้องกันแก้อาถรรพณ์ต่าง ๆ ได้ ด้วยอ้ตตะคาถาชั้นสูง
 แห่งพระศากยเจ้าผู้ตรัสรู้แล้ว...รู้ใช่ใหม่ว่าเรากำลังด้กรอพบอยู่?”

“มหาเทวี! ข้าพระองค์รู้แต่เพียงว่า พระองค์ทรงเมตตา
 นำทางมาได้โดยตลอด แต่ก็ยังไม่แน่ใจนักว่าจะพบพระองค์ด้ก
 วมคอยอยู่พร้อมทั้งเฝ้าหยอกด้วยการลองฤทธิ์”

ดรุณีผู้มีสิริลักษณะหัวเราะเบา ๆ

“ก็ด้ลองกันดும்มังชิ ท่านเก่งนักไม่ใช่หรือ? เมื่อค้็นก็
 พบกันแล้วครั้งหนึ่ง อยากจะเฝ้าให้มากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ แต่
 เวทนามนุษย์ที่มีสัจจะเป็นอาภรณ์ซึ่งหาได้ยากมาก...”

วาจาถ้อยคำของนางผู้นั้น เป็นไปอย่างปกติธรรมดา
 เหมือนสาวน้อย นางมนุษย์ธรรมาทุกอย่าง เนตรงามทั้งคู้
 ชาติประกายวาวหวานระคนไปกับความชุกช่นและทำทายน้อย ๆ
 เก๋ยต่อมากังวานวิเวกอยู่ในประสาทส่วนที่จะสำเหนียกได้ของ
 เขาว่า

“...ไหนลองเทศน์ให้ฟังสักบทชิ ถ้าถูกใจ ก็จะเปิดทางให้
 แก่ฟังแล้วไม่เข้าท่าก็จะแผลงฤทธิ์ให้แก่อะเองละ เวทมนตร์
 คาถาเดียรรัจฉานวิชาก็ร่ำเรียนมามากไม่ใช่หรือ จึงกำแหงหาญ
 กล้าฝ่าเข้ามาในดินแดนที่มนุษย์กิเลสหนายากนักที่ผ่านเข้ามา
 แล้วจะรอดชีวิตออกไปได้”

“ข้าพระองค์มิได้กำหนดหาญ ถือตัวว่ามีวิชาใดๆ ทั้งสิ้น ที่เสี่ยงเข้ามานี้ ก็หวังความเมตตาจากเทพยดาฟ้าดินในทุกชั้น เพราะความจำเป็นอันเสี่ยงไม่ได้ มิได้คิดที่จะลองดีกับสิ่งเหนือโลกใดๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นก็ต้องป้องกันตัว หากการกระทำใดๆ ของข้าเป็นที่ไม่พอพระทัย หรือทรงเห็นว่าเป็นการบังอาจ ก็โปรดรับการขมาโทษด้วย”

“บอกว่าให้เทศน์ให้ฟังอีกสักบท ถ้าถูกใจ ป่าในละแวกนี้เปิดสำหรับท่าน”

นางพยักหน้าบอกย้ามา ยังพรายยิ้มอยู่เช่นนั้น

“ก็ถ้าไม่ถูกพระทัยล่ะ?”

“เอาตัวลงไปเสี่ยงไว้ดูเล่นในบาดาล อาณาจักรของเราดีไหม?”

น้ำเสียงนั้นสัพยอกเย้า

“พระองค์คือใคร?”

“ท่านรู้ดีอยู่แล้วนี่ จะมาถามทำไม”

“นาคเทวี ราชธิดาแห่งนาคราช?”

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นนิดๆ เบือนหน้า พรายมองด้วยหางตาคมปลาบ

“เห็นไหม ก็รู้จักดีอยู่แล้ว ลูกไม้มากนักระ พราน! เราไม่ใช่สตรีผมทอง หรือสตรีผมแดง ที่มากับท่านด้วยหรอก จะได้มาทำสีหน้าชื่อๆ โง่ๆ หลอกเล่นได้โดยง่าย”

“แต่ก็เป็น ‘อิตถิเพศ’ เหมือนกัน ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นแหละ ไม่ว่าจะเป็เพศพันธุ์ใด”

“อย่าปากมากนะ ประเดี้ยวเหอะ...เดี้ยวก็ยึดตัวไว้เสีย
เท่านั้น มารู้ว่าเราเป็นอิตถิเพศ ก็ต่อเมื่อเห็นเราเดี้ยวนี้ไซ้ไหม
ละ ก่อนหน้านี้ก็ไม่รู้”

“ก็ไม่ทรงปรากฏกายแท้จริงให้เห็นเสียตั้งแต่เมื่อคืน ข้า
พระองค์ก็เลยนึกไปไม่ถึงนะซิ ออกงามเยี่ยมเหยียบสามโลก ไม่
แนเลยที่จะปรากฏวรกายในสภาพที่น่าสะพรึงกลัวเช่นนั้น”

“ไม่มีวันเสียละ จะไม่มีใครเห็นสภาพแท้จริงของเราหรอก
นอกจากพระโสดาบันเท่านั้น นักบวชที่อ้างว่ามีฌานชั้นสูง ยัง
รู้จักเราในนามอันไม่เป็นมงคลหุดต่อตัวเรา หรือผู้ได้ยินเลย ชะ!
เรียกเราว่า ‘สาหงา’ จะบอกให้ก็ได้ พระธุดงค์ที่ว่าเก่งๆ นะ
มอดไหม้ละลายเป็นขี้เถ้าไปหลายองค์แล้ว ถ้าพิศคลำแต่เพียง
ซอกเดียว ในชั้นมนุษย์เดินดินธรรมดา ก็อาจมีท่านเพียงคนเดียว
เท่านั้นหรอกนะ ที่มีโอกาสได้เห็นกายจริงของเรา แล้วก็อย่าได้
ปรีปากเปิดเผยอะไรออกไปกับใครละ”

“ขอถวายสัจจะในข้อนี้”

“อย่าชักช้า เราไม่มีเวลามากนัก อุตส่าห์มารอคอยอยู่นี้
ก็ตีเท่าไหร่บ้าง แล้วตามเงื่อนไขของเราจะว่ายังไง ตั้งสติให้ดี
ท่านจะผ่านเราไปได้หรือไม่ ก็อยู่ที่ปรีชาชาญของท่านเท่านั้น
และอย่าเพิ่งคิดว่าเราจะเป็นมิตรกับมนุษย์ผู้แสนจะเหี้ยมสาบ
ไปด้วยกองกิเลส!”

เสียงนั้น เริ่มแข็งกร้าวขึ้น

“วิเวเจติ อสัทธัมมา วิจิตะวา ธัมมะเทสนัง วิเวก จิตจิตะ
โตโย วิทิตนะตัง นมามิหัง”

(พระองค์ทรงสงบสงัดจากสัทธรรม...พระองค์ทรงแสดง

ธรรมอันวิจิตร...พระองค์ทรงมีพระหฤทัยตั้งมั่นในความวิเวก...
 พระองค์ทรงเป็นผู้รู้แจ้ง...ข้าฯ ขอนมัสการ!)

รอยยิ้มปรากฏขึ้นอีกครั้ง บนริมฝีปากรูปงามนั้น

“ไม่เลว! บอกแล้วว่าน่าจะเป็นนักธรรม มากกว่าพราน
 ป่า ท่านทำให้ ‘ศัตรู’ บังเกิดความเมตตาจิตขึ้นได้...เป็นอันว่า
 เราพอใจ เอาล่ะ! จะเปิดทางให้ จงบายหน้าลงไปทางด้านที่
 ท่านสั่งให้คนของท่านลงไป รวมตัวกันอยู่นั้นเถิด บายลงไปทาง
 ตะวันตก แค่นี้ไม่นานหรอก ก็จะพบกับบึงใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์
 ก็สระโบกขรณี ที่ท่านหลอกแม่สาวผมทองคนนั้นไว้ยังงี้ละ
 มันมีอยู่จริงทางด้านนั้นแหละ...สำหรับเรา ขอลาก่อน”

กล่าวจบ ในขณะที่ซึ่มีอบอกทิศ ตรูนี้ผู้งามดุจภาพนิมิต
 นั้นหมุนตัวกลับจะเดินลับเหลี่ยมหินไป แต่ก็ต้องชะงัก เอี้ยว
 กลับมามอง เมื่อรพินทร์ร้องทักมาว่า

“เดี๋ยว! มหาเทวี!...”

“มีอะไรอีกล่ะ พราน?”

“ยังไม่ได้รับคำขอบพระทัย จากมนุษย์ต่ำต้อยผู้นี้เลย”

ตรูนี้โศกิต ออดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ ออกมาอีก

“ก็ขอบใจเสียชียะ”

“นาคเทวี!”

“ทำไม?”

“สวยจัง!”

“อย่าเกี่ยวลูกสาวพญานาคนะ ประเดี๋ยวเดือดร้อนจะหา
 ว่าไม่เตือน”

“เดือดร้อนยังงี้?”

“ก็เอาตัวคนผีปากดิลงบาดาลไปเสียด้วยกันนะซิ เอานั้
”

“ไม่ละพระเจ้าข้า อัญเชิญเสด็จเกิด และขอได้โปรดถอน
พินว้ายที่แผ่กระจายอยู่ในละแวกนี้ รวมทั้งที่ซึมเข้าไปในร่างกาย
ของพวกข้าพระองค์กลับคืนไปด้วยเถิด”

“ตกลง จะถอนให้”

“ก่อนเสด็จจาก ข้าพระองค์ขอพร ถ้าพอจะมีให้ได้บ้าง”

“เราไม่มีพรอะไรให้แก่มนุษย์ที่รู้แล้ว คงแก่เรียนแล้วอย่าง
ท่านหรอก จงรักษาความดีงามที่ท่านมีอยู่ไว้ให้มั่นคงตลอดไป
ก็แล้วกัน สัจจะ! สัทธัม! แล้วก็โน่นแหละ พวกท่านขึ้นมาตาม
แล้ว ประเดี๋ยวเขาคงเดินมาพบท่านหรอก เราไปละ”

พร้อมๆ กับประโยคสุดท้าย สิริลักษณ์อันงามเลิศนั้น ก็
ถ่างหายเหลื่อมหินผาไปในทันที

เกิดและเสีย น้าอเมริกันหัวหน้าคณะเดินเลาะลัดมา
ตามบริเวณหน่อหินที่ขึ้นอยู่เป็นดงนั้น ใกล้ตำแหน่งชะง่อนอัน
สูงเด่นที่กำหนดเป็นเป้าหมายไว้เข้ามาทุกขณะ ร่องรอยการเลื้อย
ไถของพญามัจจุราชซึ่งบอกไว้ทุกระยะจะแจ้งโดยไม่ต้องเกรงว่า
จะผิดทิศทางเพราะเห็นรอยไหม้ดำเกรียมเป็นทางไปตลอด

สแตนลีย์ใช้มาตรวัดกัมมันตภาพ ที่เก็บได้จากตำแหน่ง
ที่คริสทำตกไว้ ตรวจสอบทุกระยะ คงพบตัวเลขเป็น ‘ศูนย์’
หรือไม่มีรังสีกัมมันตภาพปรากฏบอกไว้ในมาตรวัดนั้นเลย ซึ่ง
เป็นเรื่องที่เขาขุนงงประหลาดใจไปหมด

พอลับหน่อหินสูงใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งบังอยู่เบื้องหน้า ทั้งสามก็หยุดชะงักก็กลงพร้อมกัน

เบื้องหน้า บนเนินหญ้าใต้ชะง่อนหินใหญ่ตำแหน่งที่หมาตาไว้มาก่อนแล้ว ทุกคนเห็นร่างของจอมพราน ผู้เป็นตัวปริศนา สูญหายไปอย่างปราศจากวีแวว (ในความรู้สึกของพรรคพวกทุกคน) นั่งคุกเข่าอยู่ในลักษณะอันสงบ มือทั้งสองประสานกันอยู่ในระหว่างทรวงอก เหมือนจะสวดภาวนาอะไรอยู่ ดวงตาทั้งสองปิดสนิท ไรเฟิลคู่มือวางอยู่ข้างๆ กาย ไม่มีร่องรอยวีแววของสิ่งอื่นใดอีกทั้งสิ้น นอกจากตัวของเขาลำพังคนเดียวเท่านั้นในลักษณะเหมือนจะสงบจิตเข้าพิธีกรรมอะไรอยู่

สแตนลีย์ลืมหันตาค้างอย่างยินดี ขยับจะอ้าปากตะโกนเรียก เพราะระยะที่โผล่ออกมาพบเห็นกันนั้น ห่างแค่ไม่เกิน 20 เมตรเท่านั้น และเสียวรู้ทันในอาการ ตะครุบแขนไว้มาก่อน พลังกระชิบ

“เฉยไว้ นายห้าง!...อย่าเพิ่งเรียกแก หรือเอะอะอะไรทั้งนั้น เฝ้าดูแกเฉยๆ ก่อน”

อเมริกันอาวุธโสของคณะ จึงชะงัก หยุดยั้งหนึ่ง ทั้งเกิดและเสียวเอง ก็ยืนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้นเช่นกัน

“นั่นเขากำลังทำอะไรอยู่?”

เขากระชิบถามอย่างแปลกใจที่สุด ระคนตื่นเต้นยินดีที่เห็นรพินทร์ในลักษณะที่แม้จะมองอยู่ห่างๆ ก็พอจะดูออกจากอาการว่าไม่น่าจะเกิดภัยอันตรายใดๆ ขึ้นอย่างที่คิดระแวงไว้แต่แรก ทั้งสองพรานเด็กหนุ่มที่นำทางเสียงตายขึ้นมาด้วย ไม่ตอบยั้งหนึ่ง มองจับไปที่ร่างของเจ้านายอันมองเห็นอยู่เบื้องหน้าเฉย

๗ แตนลี้ยั๊บจะเคลื่อนกายเข้าไปช้า ๆ แต่ทั้งสองช่วยกันรั้งแขนไว้ สายหน้า...เป็นความหมายยังไม่ยอมให้เข้าไปใกล้ หัวหน้า๗ นะจึงต้องยืนเฝ้าจับดูอยู่ตรงตำแหน่งที่ไพล่ออกมาพบนั้น

ประมาณแค่ 2 นาทีเท่านั้น ที่ทั้งสามโผล่ออกมาเห็น
ท้องฟ้าอันอลวนดูมืดคลุ้ม ก็เริ่มเปิดโล่ง สว่างขึ้นเป็นลำดับ
อย่างรวดเร็ว ลมแรงเบื่องบนพัดห่มุ่เมฆดำทะมึนให้กระจัด
กระจายไปทางด้านใต้อย่างรวดเร็ว ลำแสงตะวันอ่อนเรือง แผ่
เป็นรัศมีลอดห่มุ่เมฆดำเหล่านั้นสาดสว่างลงมา

ทั้งสามผู้เฝ้าจับตาดูเขม็งอยู่เห็นรพินทร์เริ่มไหวกายช้า ๆ เหมือนคนที่พละออกจากสมาธิ ยกมือทั้งสองที่พนมอยู่ ขึ้นลูบ ไบหน้าเสียขึ้นบนศีรษะ จากนั้นก็เอื้อมมือคว้าไรเฟิลอันวางอยู่ ใกล้ ๆ พร้อมทั้งลุกขึ้นยืนด้วยอาการปกติ หันกลับมายังทั้งสาม ผู้กำลังยืนจ้องดูอาการของเขาก่อนแล้วเหมือนจะรู้ตัวอยู่ก่อน และด้วยสีหน้าเรียบปกติ

จอมพรานทำมือเป็นสัญญาณ กำหนดให้ทั้งสามยืนคอย
อยู่ที่เดิม ตัวเองออกก้าวคุ่ม ๆ เดินสวนตรงเข้ามาหาทันที

“รพินทร์!”

เมื่อนั้น สแตนลีย์จึงหลุดปากอุทานเรียกออกไปอย่าง
ต้นเต็นจ้องเขม็ง และไม่กี่อึดใจพราวนใหญ่ก็เดินเข้ามาถึง พร้อม
กับยืมกร้านๆ ให้นิดหนึ่งเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เอ๋ยาม
ขึ้นด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“พวกเราทุกคนเรียบร้อยดีหรือครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คริสกับบุญคำ?”

“ผม...ผมพูดอะไรไม่ถูกแล้ว รพินทร์...”

สแตนลีย์พูดออกมาแทบฟังไม่เป็นภาษาคน เพราะอยู่ในอาการสำลัก ปราดเข้ามาจับแขนทั้งสองของเขา แล้วสำรวจมองไปหมดทุกส่วนของร่างกาย พร้อมทั้งเขย่าตัวอยู่เช่นนั้น

“มันอะไรกันนี้! พวกเราเป็นห่วงคุณแทบแย่ ผมงับเด็กสองคนนี่เสียงตามขึ้นมากันหาคุณแล้วก็พบคุณนั่งภาวนาอะไรอยู่ตรงนั้น...มันไปไหนแล้ว ไอ้ตัวมหาประลัยนั้น?”

“เขาก็ไปตามทางของเขาละสิครับ ส่วนเราก็จะไปตามทางของเรา รับรองได้ว่าจะไม่มีอันตรายใดๆ อีกแล้วสำหรับ ‘สิ่งประหลาด’ ชนิดนั้น”

“ทำไมคุณไม่พูดอะไรให้ฟังแล้วรู้เรื่องมากกว่านี้!”

เสียงของอเมริกันหัวหน้าคณะแทบจะเป็นตะโกน ขณะที่เขย่าแขนเขาโดยแรงอยู่เช่นนั้น

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะพูดอะไรให้คุณหรือพวกคุณเข้าใจอะไรได้มากไปกว่านี้หรอกครับ...อ้อ! คุณมีมาตรวัดกัมมันตภาพติดมือมาด้วย ผมเองก็ไม่ชำนาญในเครื่องมือชนิดนั้น โปรดตรวจสอบดูสิครับว่า ขณะนี้ เรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์ บอกอัตรารังสีเท่าไรในบริเวณที่เรายืนกันอยู่ที่นี่?”

ประโยคหลังเขาย้อนถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

สแตนลีย์ยกมาตรวัดขึ้นดูอีกครั้ง ขณะที่ถือส่องไปรอบ ๆ ภาย

“ซีโร่! ศูนย์!! ไม่มีรังสีอันตรายใดๆ เหลืออยู่อีกเลย!”

เขาร้องออกมา รพินทร์สุดลมหายใจ ถอดหมวกที่ครอบศีรษะอยู่ ตบกับขากางเกง

“ขอบคุณพระเจ้า! นั่นแปลว่าเราไม่มีอันตรายอะไรอีก

แล้ว ในด้านพิษร้ายที่ตัวมหัศจรรย์นั้นไปรยทิ้งไว้แทบจะตลอดทางที่เราเดินตามเขามา และอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นกับคริส กับบุญคำ ผมก็เข้าใจว่าปานนี้คงจะหายไปแล้วเช่นกัน สองคนนั้นครั้งแรกมีอาการแย่มาก ขณะที่ผมสั่งให้ผละถอย แล่นหนีแยกแวงจากเส้นทางเพื่อไปสมทบกับพวกคุณโดยเร็วที่สุด ระหว่างที่ผมบ่ายหน้ามาที่นี้”

“ผมไม่เข้าใจ รพินทร์!”

สแตนลีย์ตะโกนก้องอยู่เช่นนั้น จ้องหน้าเขาเหมือนจะเห็นเป็นตัวประหลาดที่สุด

“บางสิ่ง บางอย่างใน ‘นรกดำ’ แห่งนี้ ยากที่จะเข้าใจได้ และก็หาบทพิสูจน์ไม่ได้เสียด้วย ให้ผมอธิบายชนิดที่ผมพอจะอธิบายได้ก็แล้วกันครับ ‘สิ่งมหัศจรรย์’ อันมีลักษณะเป็นสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงกลัว และมีพิษร้ายจากต่อมพิษในตัว ที่เราเดินตามรอยเขามาโดยตลอดตนั้น ได้มาดักพวกเราทั้งหมดอยู่ตรงนี้ การคายพิษร้ายเอาไว้อย่างมากมาย จนถึงระดับน่าจะเป็นอันตราย เป็นสัญญาณบอกเตือนให้พวกเราทุกคน...ไม่ให้ตามรอยเขาต่อไปอีก แต่ให้แยกทางไปเสีย เพราะมันถึงจุดเส้นทางที่เราควรจะต้องเลือกได้เองแล้ว...เป็นเส้นทางที่มีความหวังได้มากกว่า นั่นจึงเป็นเหตุให้มาตรวัด บอกรู้อันตรายขึ้นอย่างกะทันหัน เป็นการขบไล่เราไม่ให้ตามต่อไป ผมเองในครั้งแรกที่มาตรวัด ชี้ออกอัตราเพียงขึ้นเป็น 100 เรินท์เกิน ผมก็แทบล้มทั้งยืนเหมือนกัน แต่ผมก็มีสิ่งที่จะสกัดกั้นบรรเทาได้ด้วยตัวของผมเอง หรือจะพูดว่าผมมีภูมิต้านทานได้มากกว่า คริส หรือบุญคำก็ได้ ผมจึงไม่เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นในขณะนั้น และ

ก็ได้ใช้อำนาจจิตที่พอจะมีอยู่บ้างด้วยการหมั่นฝึกฝน มันอาจเป็นศาสตร์ลับของพวกตะวันออก ซึ่งยากที่พวกคุณจะเข้าใจได้ เดินตรงเข้ามายังตำแหน่งที่เห็น ‘สิ่งประหลาดมีอำนาจ’ ชนิดนั้น ดักรอคอยอยู่ ผมตั้งใจอธิษฐานว่าผมไม่เคยมีเวรภัยใดๆ กับ เขามาก่อน ไม่คิดที่จะต่อต้านหรือทำอันตรายใดๆ เขา และเขา ก็ไม่ได้เจตนาร้ายอะไรกับผมหรือพวกเราทุกคนเลย เมื่อคลื่น ทางกระแสจิตเราตรงกัน เราก็ต่างฝ่ายต่างแยกทางกัน เขาผละ จากไปอย่างสงบ ในขณะที่ผมนั่งเข้าสมาธิภาวนาอยู่ ก็แค่นี้แหละครับ เท่าที่ผมจะอธิบายให้คุณหรือพวกคุณทราบได้ และ ขอขอบคุณที่มีความกล้าหาญเหลือเกิน อุตส่าห์กล้าบุกขึ้นมา ตามผม ถึงแม้จะไม่ขึ้นมาจากตาม ผมก็กำลังจะลงไปสมทบอยู่แล้ว”

อเมริกันอาวูโส อ้าปากค้าง มองดูเขาด้วยสายตาตะลึงงัน พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง เขาไม่สามารถจะเข้าใจในความลึกลับของมัคคุเทศก์นำทางผู้นี้จริงๆ

มันเป็นสิ่งลับยิ่งกว่าสูตรปรมาณูเสียอีก!

สำหรับเกิด และเสีย ไม่มีปฏิกิริยาแสดงความประหลาดใจอะไรทั้งสิ้น สายตาที่แลมายังเจ้านาย แสดงความปีติยินดีประการเดียวเท่านั้น

ขณะนั้นเอง วิทยุมือถืออยู่ในมือของสแตนลีย์ก็ดังขึ้นเบาๆ เพราะเจ้าของหรีเสียงไว้เป็นเสียงของคิธ ที่ถามอย่างกระวนกระวายใจขึ้นมาว่า

“เฮ้! บ๊อบ...ตอนนี้อยู่ที่ไหน ตามรอยไปถึงไหนแล้ว พบ

ไปแถวของรพินทร์บ้างไหม ถ้าเห็นท่าไม่ดียังไงก็อย่างทีบอกแล้ว
แยกก่อน!”

สแตนลีย์ยังคงพูดไม่ออกอยู่เช่นนั้น ยกวิทยุในมือขึ้นมา
ดู แล้วมองหน้าเขาสลับกันอยู่เช่นนั้น เมื่อนั้นเอง รพินทร์ก็
แก้มือมาฉวยวิทยุของสแตนลีย์ กรอกคำพูดด้วยเสียงปกติ
ของเขาลงไปซ้ำๆ ว่า

“หวังว่าทุกคนคงจำเสียงของผมได้...ขณะนี้เราทั้งหมด
หมายถึงดีออกเตอร์สแตนลีย์ เกิด เส่ย และผมยืนกันอยู่ใกล้
ทางออกหินอันเป็นตำแหน่งที่เราเห็นเป้าหมายครั้งแรก เรากำลัง
จะกลับลงไปสมทบกับพวกคุณทุกคนภายในเวลาไม่เกิน 15-20
นาทีนี้ ไม่ต้องห่วง ทุกสิ่งทุกอย่างบนนี้เรียบร้อยดีที่สุดในแล้ว”

ขาดเสียงพูดของเขาเท่านั้น เสียงฟังแทบไม่ได้ศัพท์ก็ดัง
แต่ออกมาจากวิทยุมือถืออันหมายถึงว่าพรรคพวกที่รอคอยฟัง
ที่ อยู่ข้างล่างตรงป่าสนแย่งกันพูดจนสับสน จำแนกไม่ถูกว่า
ใครเป็นใคร คูมันโวยวายอิงอลไปหมด สำหรับพวกข้างล่างนั้น
เมื่อได้ยินเสียงของเขาที่พูดลงไปมีเสียงเรียกนามของเขาซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก และบ้างก็เรียกนามของหัวหน้าคณะ เหมือนจะไม่มีใคร
เชื่อหูตัวเอง และแทรกมาจากเสียงนั้น ดูเหมือนจะเป็นเสียง
ของบุญคำ ที่ตะโกนลั่นเอ็ดอิงมาว่า

“ไชโย! นายกูยังอยู่! นายกูไม่เป็นอะไร...นั่นเสียงของ
นายแน่ๆ ฮ่า! ฮ่า!”

ต่อมาในเวลาติดต่อกันนั้นเอง เสียงคืธ และเบลก็แว่ว
แว่ก ดร.สแตนลีย์มาอีก เหมือนจะต้องการทดสอบให้แน่ใจ

ที่สุด รพินทร์จึงคืนวิทยุเครื่องนั้นไปให้เจ้าของ และปลดของตนเองที่เหน็บเอวอยู่ขึ้นมาเปิดรับฟัง

“ทุกคนฟัง นี่ฉัน สแตนลีย์พูด...ที่ได้ยินเมื่อหยกๆ นี่เป็นเสียงของรพินทร์ถูกต้องแล้ว เราพบเขาแล้ว ในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อยดีที่สุดในความคิด ขณะนี้เรากำลังรวมกลุ่มกันอยู่ และสิ่งที่เขารายงานลงไปถูกต้องทุกประการ ไม่มีใครหุฟาดไปหรอก”

ไม่ต้องสงสัยว่าคำพูดของสแตนลีย์จะสร้างความตื่นเต้นยินดีให้แก่คณะพรรคที่รอคอยฟังข่าวกันอยู่ข้างล่างสักเพียงไหน

“ไอ้ตัวมหาประลัยนั้นไปไหนแล้วหรือคะ อาจารย์ และเกิดอะไรขึ้นกับพรานของเราบ้าง”

เสียงที่พูดรวดเร็ว แต่ชัดเจนในคราวนี้ จำได้ว่าเป็นเสียงคริสติน่า

“มันไม่ได้อยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้อีกแล้ว แต่จะไปไหน เราไม่รู้ ขณะที่เรามา...พบรพินทร์ที่กำลังนั่งทำสมาธิอยู่ใต้ชะง่อนหินตำแหน่งที่เธอกับบุญคำรายงานว่าพบสัตว์ประหลาดดักอยู่นั้นแหละ ไม่มีร่องรอยอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับเขา ไม่มีวิธีแหว่ว่า ‘มัน’ เคลื่อนย้ายหายไปทางไหน และทุกอย่างก็ยังคงเป็นความลึกลับสำหรับในความรู้สึกรู้สึกของฉันอยู่เช่นกัน รพินทร์เพิ่งจะผละจากสมาธิจิตของเขา และเข้ามาพูดจากับฉันเดี๋ยวนี้เอง บางทีรายละเอียดอะไรที่พวกเราต้องการรู้ เขาอาจบอกเราได้มากกว่าบอกกับฉันมาแล้ว หลังจากที่เรทั้งหมดบนนี้ลงไปสมทบข้างล่าง”

หัวหน้าคณะพูดอย่างไม่หายนินๆ งงๆ ตาก็ยังจ้องอยู่ที่เขาเหล่านั้น

“ก่อนอื่นสังเกตมาตรวัดอีกครั้งค่ะ อาจารย์!”

“มหัศจรรย์มาก มันเป็น ‘ศูนย์’ ไม่มีกัมมันตภาพรังสีอะไรหลงเหลืออยู่อีกเลยไม่ว่าจะเป็นรอยเลื่อยเป็นทางไหม้ของไม้ หรือที่ร่างกายของรพินทร์เอง”

“ไฟรวัลย์ เราขอได้ยินเสียงของคุณอีกครั้ง?!”

เสียงของเบล และคริส ดูเหมือนจะดังขึ้นพร้อมกัน

“ฮัลโล่! ทุ ยัง เลดีส์...”

“อาร์ ยู โอเค?”

“เวรี ไควท์ เวลส์, แฮมมส์”

การตอบโต้ เป็นไปอย่างรวดเร็วฉับพลัน

“โอ แทงค์ส ก็อด...พลีส เล็ท อัส โนว์ ว็อท’ สโกวริง มาน?”

บัดนั้นเอง ก็มีเสียงบุญคำ ตะโกนโวกโวยมาว่า

“ว๊วย! พุดพิด ฟอไฟ จังไร อับรีย พุดไทยกันซิว๊วย ไอ้คำจะได้ฟังรู้เรื่องมั่งไอ้ฟารังพวกนี้ ไอ้คำชักมีน้ำโหขึ้นมั่งแล้วนะเนี่ย เดี่ยวพุดพุดภาษาผีตอแหลลองให้บ้างเท่านั้น”

“คริส!”

รพินทร์กรอกคำพูดลงไปแต่คราวนี้พูดไทย

“ฉันกำลังฟังคุณอยู่”

“คุณกับเบล ช่วยกันตบปากบุญคำเสียคนละที ผมอนุญาติ”

“อ้าว ชิบหายแล้วซิ นายกูจะให้แฮมมตบปากกูซะแล้ว”

เสียงตาคำบ่นลั่นมา

“รพินทร์ คุณแน่ใจนะว่า คุณไม่ได้เป็นอะไร?”

เสียงเบลถามขึ้นมาอีก โดยไม่สนใจคำพูดของเขา หรือ
บุญคำ

“แน่ใจ ไม่ต้องห่วง ขอให้คุณตรวจดูสภาพของคริส กับ
ตาคำเถอะ ทั้งสองคนขณะนี้รู้สึกดีขึ้นมากแล้วหรือยัง เพราะ
เท่าที่ผมเห็นครั้งแรก ทั้งสองคนเกือบหมดสติไปแล้ว”

“ทั้งคริส และบุญคำ ตอนนี้แทบจะเรียกว่าปกติดีแล้ว
เราอยากรู่ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับคุณบ้างขณะที่คุณเผชิญหน้ากับ
สัตว์อันตรายสุดยอดนั้นตามลำพัง ก่อนที่อาจารย์ และพราน
เด็กหนุ่มสองคนจะขึ้นไปพบ?”

น้ำเสียงห้าว ๆ ของคีธดังถามมาบ้าง

“โชคเข้าข้างผม และพวกเราทุกคน เคอเนลคีธ ไม่มีภัย
อันตรายใด ๆ เกิดขึ้นกับผมเลยสักอย่างเดียว ลักษณะของ ‘เขา’
มาดักหน้าสกัดกั้นเราไว้ ไม่ให้ตามเขาต่อไปอีก แต่ให้แยกลงไป
ยังทิศทางที่ผมสั่งให้พวกคุณไปรออยู่นั้นแหละ ตอนนี้ ‘เขา’ ไป
แล้ว อย่าเพิ่งซักถามอะไรผมหรือด็อกเตอร์สแตนลีย์ในขณะนี้
ก่อนเลย เรากำลังจะลงไปอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

“พี! ลงมาให้เร็วที่สุด พวกเราร้อนใจเหลือเกินและกำลัง
รออยู่”

เสียงสุดท้าย เป็นเสียงของคีธ

**จอมพรานพยักหน้ากับหัวหน้าคณะ แล้วทั้งสี่คนก็
เริ่มออกเดินทางย้อนรอยกลับมายังไหล่ทางของเนินบริเวณนั้น**

ทันที รพินทร์เดินกอดคอเกิด และเสี่ย พรานเด็กหนุ่ม อันเป็น
ใน 4 ของพรานคู่ชีพของเขามาด้วย พลังตบศิระทั้งสอง
เบาๆ อย่างรักใคร่ไว้วางใจที่สุด

เมื่อถึงตำแหน่งที่คริส และบุญคำทำสิ่งของจำเป็นพลัด
ตกอยู่ก็ช่วยกันเก็บจนหมดสิ้น โดยเฉพาะไรเฟิลของบุญคำ
และเอ็ม16 แบบคอมมานโดของคริส ซึ่งตกอยู่ริมทาง ก่อนที่
ทั้งสองจะแผ่นลงไปยังพื้นอันเตลิดของเนินหญ้าในลักษณะแทบ
จะควบคุมสติไว้ไม่ได้

ระหว่างที่เดินรวมกลุ่มกันมา โดยการตัดการติดต่อกับ
พวกอเมริกันเบื้องล่างและเชิดวุธชั่วคราว เสี่ยงตาพรานเผ่าก็
เรียกวิทยุขึ้นมาอีก แต่คราวนี้แกพูดกะเหรี่ยง

“นาย! บอกไอ้คำให้หายสงสัยสักนิดเหอะ พญานาคใช้
แน่ไหม?”

“เออ! ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกเลย รู้แล้วก็หุบปากเงียบ
ไว้เสียด้วย ห้ามคนของเราทุกคนไม่ให้พูดหรือบอกอะไรกับ
พวกนายฝรั่งอย่างเด็ดขาด พวกเขาจะไม่เข้าใจไม่รู้เรื่องอะไร
กับเราด้วยหรอก”

เขาจำใจต้องตอบลงไปด้วยภาษาเดียวกัน

“นึกแล้วไม่ผิด แต่ท่าทางที่แรกจะเล่นพวกเราตายห่า
กันไปหมด นายไปเจรจายังงี้ เขาถึงได้ยอมเปิดทาง ยอมถอน
พิษให้”

“อย่าเลือกถามอะไรมาๆ เลยนะตาคำ เอาว่า พวกเรา
ตอนนี้ปลอดภัยแล้วก็แล้วกัน แล้วก็หยุดพูดเสียที พวกฝรั่ง

เขาไม่ชอบให้เราพูดอะไรกันชนิดที่เขาฟังไม่รู้เรื่อง ประเดี๋ยวก็มีปัญหาอีก”

รพินทร์ตะคอกลงไปเบาๆ ในไมค์ประจำเครื่องวิทยุจี้วเสียงตาคำยังไม่วายบ่นอุบอิบแหว่ออกมาจากลำโพงวิทยุทุกเครื่องที่เปิดรับติดต่อกันอยู่ในขณะนี้ดีกว่า

“อ้าว! ก็ที่พวกมันพูดฟารั้ง ไม่ให้พวกไอ้คำฟังรู้เรื่องมั่งล่ะ เอาเปรียบนี้หว่า บุญคำต้องให้นายทหารช่วยแปลให้ทุกทีไปมันขัดใจ ไม่ทันใจ บางทีแกก็ไม่แปลให้ฟัง ภาษาไทยพูดกันได้ก็ดันไม่พูด ถึงไอ้คำกะไอ้สามคนนั้นจะเป็นลูกน้องนาย ก็ควรจะรู้เรื่องอะไรมั่ง มีอะไรก็ต้องแก้ไขช่วยเหลือกันได้ทันที ไม่ต้องมารอให้ล่ามแปลอยู่”

“เออเนาะ อย่างบ่นนักเลาะวะ ตาคำ เรากับแหม่มคริสรอดตายมาได้ ก็นับว่าบุญโขแล้ว ตอนนี้เป็นยังไงมั่งล่ะ สบายดีแล้วเรอะ?”

“ก็เพิ่งจะมาสบาย หายเป็นปลิดทิ้ง ตอนที่ได้ยินเสียงนายพูดลงมานั้นแหละ หะแรกนึกว่านายถูกขยอกเข้าไปในห้องของพญานาคหรือม่ายก็ไหม้เป็นขี้เถ้าไปแล้ว พนันต่อร้อยเอาหนึ่ง ไม่นึกว่านายจะรอดมาด่าไอ้คำได้อีก”

“หุบปากได้แล้ว!”

เขาสั่งเป็นประโยคสุดท้าย แล้วปิดเครื่องของตนเสีย

บัดนี้ ทั้งสองฝ่ายเริ่มมองเห็นกันแล้ว ระหว่างฝ่ายหนึ่ง 4 คน ที่กำลังไต่เนินลับเหลี่ยมหินของทางเดินของบริเวณ

ทุกคนบนลงมากับกลุ่มที่กำลังเฝ้ารอคอยอยู่เบื้องล่างตรงป่าสน พวกลูกหาบทั้งหมดเห็นรพินทร์โผล่มาพร้อมกับหัวหน้าคณะ และพรวนเด็กหนุ่มอีกสองคนที่ขึ้นไปตามกีโห่ร้องลั่นด้วยความ กินดี และฝ่ายเจ้านายทั้งหมด รวมทั้งบุญคำและจัน ก็พากัน ถูกขึ้นยืนทั้งหมด สแตนลีย์ยิ้มแย้มโบกมือให้กับพวกข้างล่าง ขณะที่พากันไต่เนินกันลงมา

ที่สุด ชั่วไม่นาน ร่างของคนทั้งสี่ที่มองขึ้นไปเห็นตัวขนาดเท่าตุ๊กตาเล็กๆ ก็เคลื่อนใกล้มาเข้ามาถึง ท่ามกลางสีหน้าอัน แท่มชื่นแจ่มใสของทุกคนที่กำลังรอรับอยู่แล้ว ทั้งหมด พรุกัน เข้าไปห้อมล้อมทันที เชิดวุธเป็นคนแรกที่กระโดดเข้าไปกอดคอ รพินทร์ไว้อย่างดีใจสุดขีด เสียงพูดจาซักถามแซ่ดไปหมด

รพินทร์ปล่อยให้เป็นที่ของอเมริกันอาวุโสอธิบายให้ แก่พรรคพวกฟังว่าไปพบเห็นเขาที่ไหน ในสภาพอย่างไร ตัวเอง มองสำรวจไปยังบุญคำ และคริส ก่อนทุกคน เมื่อเห็นว่าทั้งสอง อยู่ในสภาพที่ปกติเรียบร้อย แทบไม่เหลือร่องรอยของความ ผิดโรยสะบักสะบอมจากรังสีอันเต็มไปด้วยพิษร้ายก็รู้สึกปลอดภัย ไปรังใจขึ้น แล้วมองสำรวจไปยังพวกลูกหาบทุกคน ซึ่งอยู่ครบ จำนวนกันถ้วนหน้า

“เราปลอดภัยกันแล้ว...จากสิ่งอันตรายชนิดนั้นโปรดอย่า ได้มีคำถามเพื่อจะแสวงหาเหตุและผลจากผมอีกเลยได้ไหมครับ ผมขอร้อง”

เขาประกาศกับฝ่ายนายจ้างทุกคน ที่พยายามจะตั้งคำถาม กันเป็นข้อสงสัยสารพัดชนิด

“ก็ไหนคุณบอกว่า ถ้าลงมาพบกับเราแล้ว คุณจะเล่าให้ฟัง”

เบลแย้งทันทีตามนิสัยของนักวิทยาศาสตร์

“ก็ผมอธิบายไม่ได้ล่ะ ไม่รู้จะอธิบายยังไงให้มากไปกว่าเท่าที่บอกลงมาก่อนแล้วทางวิทยุเมื่อคืนนี้”

“ป่าที่เราเผชิญอยู่นี้ลึกลับอยู่แล้ว คุณยังทำตัวเป็นสิ่งที่ลึกลับสำหรับพวกเราอีกหรือ?”

พรานใหญ่ถอนใจอย่างหนักใจยิ่ง

“ใช่! ป่าที่เรากำลังบุกบันนี่ มันลึกลับอยู่แล้ว แต่ถ้าพวกคุณพยายามที่จะค้นหาข้อมูลความเป็นมาของความลึกลับที่เราพบมาแล้ว หรือกำลังจะพบต่อไปอีกข้างหน้า พวกคุณก็จะมีไม่มีทางทำงานที่รับมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงไปหรอกเพราะจะมัวติดพันอยู่กับความลึกลับและเสียสติเป็นบ้าไปเสียก่อน ผมว่าอะไรมันผ่านไปแล้วด้วยดี ก็ขอให้มันผ่านไปเสีย เอาไว้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้ากันทีละเปลาะดีกว่า สำคัญที่สุดก็คือ ขอให้พวกเราทุกคนรอดและปลอดภัยไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

คำพูดของเขา ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคนนิ่งงันไป

“อย่าเคี้ยวเชิญให้เขาต้องตอบอะไรแก่เราในสิ่งที่เขาตอบไม่ได้ดีกว่า”

สแตนลีย์เตือนทุกคนขึ้น

“รพินทร์! คุณก็เห็นอยู่ชัด ๆ แล้วว่า ขณะที่มาตรวัด บอกอัตราขึ้นเป็น 100 อาร์. ฉันทันบุญคำแทบชักดิ้นชักงอกันไปทั้งสองคน และคุณก็ให้บุญคำเอาฉันทันลงมาแล้วในทันที...”

คริสติน่าพูดเบา ๆ ยกมือขึ้นเสยผม

“เราสองคนลงมาถึงที่นี่แล้ว ก็ยังแทบตาย ต้องได้รับความช่วยเหลือฉุกเฉินจากเบล...กว่าจะค่อยยังชั่วดีขึ้นมาได้ ส่วนตัวคุณอยู่ใกล้กับสิ่งอันตรายมากที่สุด ช้ายังเดินสะกดย่อยเข้าไปหา คุณไม่รู้สึกร่างกายมีอะไรผิดปกติในร่างกายบ้างเลยหรือ?”

“ถ้าคุณยอมรับความจริงว่า สภาวะทางร่างกายก็ดี สภาวะทางพลังจิตก็ดี คนเราทุกคนย่อมไม่เหมือนกัน คุณก็น่าจะผ่านความสงสัยในข้อนี้ไปเสีย นี่เป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์ ส่วนถ้าจะพูดกันในด้านมนต์มืดหรือไสยศาสตร์ ผมมีทั้งมนตราและคาถา ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มตัวอยู่ สิ่งที่มีนั้นสามารถจะเป็นพิษภัยสำหรับบุคคลอื่นได้ มันก็จะไม่เกิดผลกับผม ถ้าผมไม่มีความสามารถในด้านนี้เป็นพื้นฐานอยู่บ้าง ผมก็นำทางคุณผ่านเขตนรกดำไม่ได้หรอก และคอมพิวเตอร์ของฝ่ายคุณ ก็คงจะไม่ติดชื่อของผมออกมา ในเมื่อคุณป้อนข้อมูลเข้าไปว่า พรานป่าคนใดในภาคพื้นนี้ จะเป็นผู้สมควรนำพวกคุณเดินทางมาในครั้งนี้ได้ ถ้าพวกคุณจะห่วยผม โปรดห่วยเฉพาะโรคเก่าประจำตัวมันเป็นเหมือนกรรมเก่าติดตัวผมมาแต่ไหนแต่ไรเท่านั้น นั่นก็คือการจับสั้นของมาลาเรีย ถ้ามันเกิดขึ้นเมื่อใด ผมช่วยตัวเองไม่ได้เมื่อนั้น”

เขาตอบอย่างระมัดระวัง และเคร่งขรึมในน้ำเสียง คริสติน่าก็ไปอย่างจ๋านน

“ถ้าฉันในทรรคนะทางแพทย์ฉันขอตรวจสอบคุณสักนิดได้ไหม ไม่เสียเวลามากหรอกแค่ 3-4 นาทีเท่านั้น เราไม่กลัวอะไรหรอก ถ้าคุณปกติเรียบร้อยดีเหมือนอย่างที่เราเห็นด้วยตา

เปล่าผาดๆ ในขณะนี้ แต่เรากลัวว่าอีกสักครึ่งชั่วโมงต่อมา คุณ
จะล้มลงไปขาดใจตายเสียเฉยๆ เท่านั้น”

พรานใหญ่เลิกคิ้วขึ้น

“การตรวจสอบของคุณ จะเป็นการช่วยเหลือผมได้หรือ
สมมุติว่าถ้าคุณรู้ล่วงหน้าว่ามันจะเป็นไปเช่นนั้น”

“เราช่วยคุณได้แน่นอน ถ้าเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสี”

“จะให้ผมทำยังไงล่ะ ในการตรวจสอบของคุณ”

“ไปที่นั่น แล้วนอนลง!”

อิสซาเบลชี้มือไปยังผ้าพลาสติกที่ปูอยู่อันเคยให้คริสนอน
พักเมื่อครู่นี้ รพินทร์ยกไหล่ชนิดหนึ่ง เดินตรงเข้าไปแล้วทรุดตัว
ลง นอนหงายเหยียดยาวโดยดี

หมอเบลตรงเข้าไปทันที สิ่งแรกที่หล่อนทำก็คือใช้เครื่องมืออะไรชนิดหนึ่ง เป็นลักษณะเหมือนนาฬิกาพก ซึ่งน่าจะเป็น
เครื่องตรวจหารังสี เฉพาะในด้านตรวจรักษา ค่อยๆ กวาดผ่าน
ซ้ำๆ จากศีรษะไล่ลงไปจนกระทั่งจรดปลายเท้าเขา รพินทร์นอน
เฉย ตาจับมองอยู่ที่สีหน้าของเบล ซึ่งแสดงอาการฉงน หล่อน
พยายามทำเช่นนั้นถึงสองเที่ยว ในขณะที่พรรคพวกคนอื่นๆ เข้า
มายืนล้อมวงอยู่ใกล้ๆ และพากันเงยบ๊องไปหมด

“ตรวจอะไรก็ตรวจนะ เบล แต่อย่าให้ถึงกับสั่งให้ผมถอด
เสื้อผ้าออกหมดก็แล้วกัน”

หล่อนไม่สนใจในคำพูดของเขา เริ่มใช้หูฟัง จับไปที่ทรวง-
อกของเขาอย่างระมัดระวัง ตรวจชีพจร ตรวจวัดความดัน เปิด
เปลือกตาของเขาขึ้น และใช้ไฟฉายส่อง...

สองสามอึดใจต่อมา หมอเบลก็ถอยผละจากเขามอง

แต่แค่นี้ มีอาการคอแข็งพูดอะไรไม่ออก นอกจากกะพริบตา
บ้าง

“พบอะไรผิดปกติไหม เบล”

เสียงสแตนลีย์ถามขึ้นแผ่วต่ำท่ามกลางความเงิบ

อิสซาเบลกระเด็นน้ำลายลงคอผิด ๆ พิมพ์ออกมาว่า

“เขาไม่น่าจะเป็นคนเลย...”

พราณใหญ่แทบสะดุ้งโหยง พรวดพราดลุกขึ้นมานั่งก่อด
ตุ่มเสื่อโดยเร็ว ร้องออกมา

“เพี้ย! ถ้าไม่ใช่คนแล้วจะเป็นอะไร ลิงค่าง บ่างชะนีงั้น
?”

เบลี่ยมฝืนๆ สิ้นศิระะ

“ฉัน...ฉันหมายถึงว่า คุณไม่น่าจะป็นมนุษย์ปกติธรรมดาเหมือนอย่างพวกเราทุกคน ไม่ได้ว่าคุณเป็นลิงค่างอะไรหรอก หรือต่อให้เป็นลิงค่างก็เถอะ ไม่มีทางที่จะอยู่ในสภาพปกติทางร่างกายได้เหมือนขณะนี้หรอก”

แล้วหล่อนก็เงยหน้าขึ้นบอกกับทุกคน

“ร่างกายเขาปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างค่ะ ไม่มีสัญญาณ
อันตรายใดๆ ปรากฏอยู่เลย แข็งแรงสมบูรณ์พร้อมทุกประการ
ปากก็ยังจัดจ้านอยู่เหมือนเดิมอีกด้วย”

“หมายถึงว่า?...”

“ค่ะ ไม่มีพิษของกัมมันตภาพรังสี หรืออาการเจ็บป่วย
ชนิดใดอยู่ในตัวเขาขณะนี้ทั้งสิ้น!”

แพทย์สาวผมแดงประจำคณะ กล่าวเสียงหนักๆ ก้มลง
เก็บเครื่องมือลงกระเป๋าเวชภัณฑ์โดยเร็ว ค็ธร้อง “ฮูว์!” โดด

เข้ามาอุดรพิณทร์อีกครั้ง แทบจะอุ้มขึ้นมา ในระหว่างที่เขายืน
กายขึ้นยืนเชิดวูทก็กรากเข้ามาจับตัวอย่างดีใจ คริสและสแตนลีย์
ยืนอิงไปชั่วขณะจิต

“รพิณทร์...”

ที่สุด หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าพิกล

“สมมุติว่าคุณจะหาจะได้เหมือนซูปเปอร์แมนในขณะนี้
พวกเรากียังไม่ประหลาดใจเท่ากับรายงานทางด้านสุขภาพของ
คุณจากเบล”

กล่าวจบ สแตนลีย์ก็เข้ามาจับมือเขาบีบแน่นโดยแรง

“โปรดอย่าเห็นเป็นเรื่องแปลกมหัศจรรย์อะไรเกินไปนัก
เลยครับ ผมบอกแล้วว่าสภาพทางร่างกาย และทางจิตของ
มนุษย์เราไม่เหมือนกันทุกคนไปหรอก พวกคุณศึกษามาแต่ทาง
วิทยาศาสตร์สาขาอื่นๆแต่อาจไม่ได้ศึกษาวิทยาศาสตร์ทางพลัง
จิต วิทยาศาสตร์ของธัมมะ ชาตภพ โลกนี้ โลกหน้า เทวะวิทยา,
พรหมศาสตร์, กฎแห่งกรรม และอื่นๆ ที่เป็นศาสตร์ลึกลับทาง
ด้านตะวันออก...ลึกลับเสียเถิดครับ อย่าไปมัวคิดหาคว้าดี. อะไร
ให้เปลืองสมองเลย ยังมีปัญหาที่เราจะต้องผจญอีกมาก เอาว่า
มันผ่านพ้นมาได้โดยพวกเราไม่ได้รับอันตรายหรือถึงกับพิการ
ไป ก็คิดว่าพระผู้เป็นเจ้าเมตตาช่วยเราไว้ก็แล้วกัน สิ่งพวก
คุณทำได้ พวกผมทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ผมหรือพวกผม
ทำได้ พวกคุณก็ทำไม่ได้เหมือนกัน เราเอาความชำนาญของเรา
ทั้งสองฝ่ายมาประยุต์กันเข้า แล้วเราก็จะฝ่าฟันอุปสรรคไปได้
ขออย่างเดียวนั่น...อย่างที่ผมขอร้องมาแต่ไหนแต่ไร คือขอ

ให้เราซื้อตรงและมีสัจจะต่อกันเท่านั้น อย่าใช้เล่ห์อุบายหักหลัง หรือทรยศต่อกัน แล้วเราก็จะไปกันได้ตลอดรอดฝั่ง”

หัวหน้าคณะกัมศิระลง

“ผมคิดว่าผมเข้าใจดีพอสมควร ในสิ่งที่คุณพูด แม้จะไม่ไปรุ่งนักก็ตาม เอาละ...เราจะไม่ซักถามอะไรในเรื่องนี้กับคุณ ถ้าให้รำคาญใจ...ว่าถึงแผนต่อไปของเราเถอะ เอาอย่างไร?”

“พวกคุณทุกคนพร้อมแล้วยัง หมายถึงพักผ่อนกันพอ หายเหนื่อย หายตื่นเต้นกันบ้างแล้ว”

“พร้อม”

คือ กับสแตนลีย์บอกสั้นๆ พร้อมกัน รพินทร์หันไปทาง บุญคำกับคริส

“คริส คุณแน่ใจว่าแข็งแรงดีแล้วหรือ ตาคำล่ะ?”

“ฉันแข็งแรงดีเหมือนเดิมแล้ว”

คริสตอบอย่างสงบ เอื้อมมือมารับเอ็ม 16 แบบคอม-มูเนโตของหล่อนคืนไปจากเสียพร้อมวิทยุประจำตัว ส่วนตาคำ กิ่งพัน

“ไอ้คำสบายดีเท่าๆกับนายตอนนี้แหละ โดนหมอเบลจิม ulla เข้าไปเข็มหนึ่ง อีต่อนนั้นนะชื่อกว่าจะมรณังสังคังซะแล้ว ขอ อก่างเดียว นายอย่าสั่งให้เดินไปปะหน้ากับพระเดชพระคุณนั้น ผิดก็แล้วกัน”

ว่าแล้ว แก็กก็ยกมือพนมท่อมหัว ไหว้ไปยังทิศทางที่พบ พญามัจจุราช อุบอิบในลำคอว่า

“เจ้าประคุณ ไปที่ชอบ-ที่ชอบเถอะ ขออย่าให้ลูกข้างได้ พบเห็นอีกเลย กลัวแล้ว กลัวจริงๆ”

ไม่มีใครสนใจ กับทำที่หรือคำพูดอะไรของแกอีก

รพินทร์ ซึ่งมีोटตัดปาสน อันเป็นแนวตลาดลงมาจากเนินนั้นอีกชั้นหนึ่ง ร้องสั่งอะไรกับพวกลูกหาบ พวกนั้นไหวตัวเอาของที่ปลงไว้กับพื้น ขึ้นหาบหาม แล้วเดินอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เสียหลักไถลเลื่อนลงไปยังบริเวณปาสนอันค่อนข้างที่บและช่อมเขี้ยวนั้นตามคำสั่งทันที

“ลงทางนี้แหละครับ ตามพวกนี้ไป”

เขาหันมาบอกกับฝ่ายนายจ้างทุกคน ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง คราวนี้พรานใหญ่เดินจับหมู่รวมกลุ่มกับฝ่ายนายจ้างตามไปเบื้องหลัง โดยไล่พรานคู่ใจทั้งสี่ของเขาให้ไปนำอยู่เบื้องหน้า เชิดวุธมีอาการเหมือนอยากจะเข้ามากระซิบถามอะไรกับเขา แต่รพินทร์ขยิบตาปรางไว้เสียก่อน...ไม่ให้พูดอะไร เพราะจะกลายเป็นที่จับสังเกตสนใจของฝ่ายอเมริกันทั้งสี่ ซึ่งผลัดกันชำเลื่องดูท่าทีของเขาอยู่ตลอดเวลา เชิดวุธเข้าใจได้ดีในอาการของเขา จึงสงบปากคำเสีย

สองสาว เดินล้าไปเบื้องหน้า ห่างเพียงแค่ 2-3 วา โดยการประคองตัวไม่ให้ล้มกลิ้งไปตามแนวทางที่ตัดลาดของพื้นหญ้าชุ่มชื้นราวกับใครมาปลูกไฉนั้น กลุ่มผู้ชายทั้งสี่ เรียงแถวหน้ากระดาน ไต่ตามลงไปพร้อมๆ กัน

เสียงพรานใหญ่เตือนให้หมายตาไปยังต้นสนขนาดเชื่องๆ ที่ขึ้นเรียงรายอยู่เป็นระยะ โดยสั่งว่า ถ้าพลาดไถลเลื่อน หรือเกิดอาการหวัชุนเสียหลักเมื่อไหร่ ก็ให้พุ่งเข้าไปหาสนเหล่านั้นยึด

กายไว้ก่อน และก็จริงดังว่า เพียงแค่เขาเตือนขาดคำเท่านั้น
เบลก็เสียหลัก หัวปักเซหลุนๆ ลงไป คริสเอื้อมมือคว้าหวังจะ
ช่วยเลยถูกจุดตกลงไปพร้อมๆ กัน ทั้งคู่เข้าไปกอดยึดต้นสน
ระดับที่ต่ำลงไปไว้ได้อย่างหวุดหวิดทุลักทุเลกันอยู่ตรงนั้น ปีน
ตก...ต้องก้มลงเก็บชิ้นมาอีกทั้งสองคน สแตนลีย์เห็นทำไม่ดี จึง
บอกให้รออยู่ตรงนั้นก่อน แล้วสั่งให้เซิดูธ กับคิธผู้มีร่างอันสูง
ใหญ่แข็งแรง ไต่ตามลงไป แล้วให้ล่องหน้าลงไปก่อน เพื่อคอย
ตักรับคริสและเบล เพื่อว่าทั้งสองจะเซตกลงไปอีก ตนเองเดิน
คุมหลังขบวนคู่ไปกับรพินทร์ตามลำพังสองคน

จอมพรานใช้วิทย์ สังเกตทางแก้ปัญหาซึ่งไปนำอยู่เบื้อง
หน้าต่ำลงไปอยู่ตลอดเวลา พวกลูกหาบเองก็ล้มลุกคลุกคลาน
กันอยู่บ่อยๆ เพราะความลาดชันของสถานที่ แต่ก็ไม่มีใครเจ็บ
ปวดหรือได้รับอันตรายอะไร เพราะพื้นหญ้านุ่ม มีที่ยึดเหนี่ยว
คอยเป็นแนวค้ำบังไว้ให้ทุกระยะโดยไม่ต้องล้มกลิ้งกันลงไปใน
ระยะทางที่ยาวเกินไปนัก

คู่ของสแตนลีย์ และรพินทร์ ค่อยๆ ไต่ตามลงไปได้อย่าง
มั่นคงที่สุด โดยไม่มีการพลาดหัวซุกหัวซุนลงไปเลย เพราะ
รอบคอบด้วยกันทั้งคู่ อีกทั้งเห็นพวกที่ล่องหน้าลงไปก่อน เปรียบ
เสมือนเรื่อนำร่องให้อยู่แล้ว ว่าบริเวณไหนที่ลื่นและชันมาก โดย
พากันหลบหลีกเลี่ยงทางเสีย

พื้นที่ อันเป็นระดับราบของป่าสนอีกชั้นหนึ่ง มองเห็น
อยู่ไม่ไกลนัก ภายหลังจากไต่ตัดทางเหมือนลงเขา อันปราศจาก
ทางด้านกันมาได้ประมาณ 20 นาที

“ดีอกเตอร์ครับ...”

ในความเจียบ ที่ต่างฝ่ายต่างเดินก้มลงไป รพินทร์กระซิบกับหัวหน้าคณะเบา ๆ

“ขณะนี้ เราต้องการน้ำ และอาหารสด ป่าสนแถวนี้อาจพอมีสัตว์ที่เป็นอาหารได้บ้าง ถ้าพบ ผมขออนุญาตให้พรานของผมยิง เรียนให้ทราบล่วงหน้า จะได้ไม่สงสัยเรื่องเสียงปืน”

“ตกลง ทำทุกอย่างที่คุณเห็นว่าสมควร”

อีกฝ่ายพยักหน้ารับทราบ รพินทร์จึงใช้วิทยุเรียกไปที่บุญคำตันที สั่งว่า ถ้าพบสัตว์อะไรที่พอจะอาศัยเป็นอาหารได้ก็ให้ดำเนินการ ส่วนสแตนลีย์ก็วิทยุบอกฝ่ายของตนว่า หากได้ยินเสียงปืน แปลว่า คนของรพินทร์ยิงสัตว์เพื่อเป็นเสบียงทุกฝ่ายรับทราบ

ดังนั้น ชั่วไม่นานนัก เสียงไรเฟิลนัดหนึ่ง จึงแผดสนั่นขึ้น ก้องไปทั้งป่าสน เพียงนัดเดียวเท่านั้น แล้วก็ได้ยินเสียงร้องโหวกเหวกอย่างดีใจของพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ เมื่อเขาสอบถามลงไป ก็ได้รับคำตอบขึ้นมาว่า เสียยิ่งกว่างหนุ่มตัวหนึ่งในดงสนสามใบ นัดเดียวພັບอยู่กับที่โดยเลือกเอาตัวขนาดพอเหมาะ ไม่ใหญ่เกินไปนักจากกลุ่มของมัน 7-8 ตัว ที่ยืนหากินกันอยู่ในหมู่ไม้

“เราไม่อดกันแล้วครับ สำหรับมือเที่ยง เย็น และเพื่อไปถึงพรุ่งนี้ด้วย”

รพินทร์บอกกับหัวหน้าคณะที่เดินอยู่ใกล้ ๆ ด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

“ดีมาก ขอชมอีกครั้งว่า คนของคุณทุกคนล้วนมีขีดความสามารถสูงจริงๆ แต่ไม่รู้อีกนานเท่าไร เราถึงจะพบแหล่งน้ำ ผมเองก็ไม่ชอบใช้น้ำหรืออาหารเม็ดสำเร็จรูปที่ใช้กันในยานอวกาศเลย จริงอยู่มันพอประทังตายไปได้ แต่คุณค่าในทางโภชนาการมันน้อยเหลือเกิน และถ้าใช้กันไปนานๆ เข้า เราจะหมดกำลัง อ่อนเปลี้ยเพลียแรงลงไปทุกวัน แล้วก็ให้โทษในต่อระบบทางเดินของอาหาร”

“วิทยาศาสตร์ แม้จะก้าวหน้าสักเพียงไหนก็ตาม มันก็ฝืนธรรมชาติไปไม่ได้หรอกครับ”

เขาบอกเรียบ ๆ

“คุณพูดถูกต้อง รพินทร์ ผมยอมรับ มนุษย์เราทุกวันนี้ทำลายธรรมชาติมาก ซึ่งก็เหมือนทำลายพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง ไฉนแท้จริงแล้ว ผมไม่เคยภูมิใจในความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ทางวิทยาศาสตร์ทุกแขนงของชาติผม หรือชาติคู่แข่งของเราเลย... คุณอาจไม่รู้ จริงอยู่ ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ทั้งตัว แต่ผมก็เป็น ‘แคธอลิก’ และในยามปกติ ถ้าไม่ติดภารกิจจำเป็นแล้ว ผมจะไปโบสถ์เสมอ”

รพินทร์มองดู ดร.สแตนลีย์อย่างเต็มตา และยิ้มให้อย่างบริสุทธิ์ใจ ปรกาศตาของเขาส่อแววนิยมอย่างจริงใจขึ้นเป็นครั้งแรก

“นี่เป็นความรู้ ความเข้าใจใหม่ของผมทีเดียว ด็อกเตอร์ และผมขอคารวะในความเป็นคนมีศาสนาของคุณ...แล้ว...”

“รู้สึกว่าคุณอยากจะพูดอะไรต่อ อย่าชะงักอยู่แค่นั้นสิ หากพูดหรืออยากถามอะไรก็เชิญ นานๆ เราถึงจะมีโอกาสได้

คุยกันเป็นการส่วนตัวอย่างเพื่อนเสียที่หนึ่ง นอกนั้นล้วนเป็น
เรื่องงานหนักสมองทั้งนั้น”

สแตนลีย์บอกเขามาโดยเร็วด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน สุภาพ
และเปี่ยมไปด้วยความเป็นมิตร

“คุณเป็นแคธอลิก?”

“ใช่ พ่อแม่ผมเป็นคนเคร่งศาสนามาก แต่ท่านเสียไป
หมดแล้ว”

“แล้วลูกน้องของคุณอีกสามคนนั้นล่ะครับ?”

“โดยสัตย์จริง ผมไม่ค่อยจะรู้ภูมิหลังอะไรพวกเขาสักซึ่
งัก ไม่ว่าจะเป็นคีธ อิสซาเบล หรือคริสติน่า...”

หัวหน้าคณะฝ่ายอเมริกันคุยกับเขาฉันเพื่อน น้ำเสียง
เรื่อย ๆ แต่เต็มไปด้วยความจริงใจ

“ผมรู้แต่เฉพาะจากแฟ้มประวัติรายงานของแต่ละกลุ่ม
ที่หน่วยเหนือส่งมาให้พิจารณาศึกษาพอเป็นแนวทาง ก่อนจะ
มาร่วมทำงานครั้งนี้ประมาณ 2 เดือนเท่านั้น พวกเราทั้ง 4 คน
ไม่เคยรู้จักเป็นส่วนตัวมาก่อนเลย ต่างฝ่ายต่างถูกเรียกมาจากที่
ต่าง ๆ กัน ผมเพียงแต่ใช้เวลาศึกษาพวกเขาแต่ละคนในระหว่าง
ที่เตรียมการเท่านั้น ใช้หลักจิตวิทยา หลักการสืบสวน เรียนรู้
ทดสอบไปในแต่ละคนพออาศัยเป็นแนวทางก็พอจะจับเค้าได้
บ้าง ว่าใครเป็นอย่างไร แต่ก็ไม่รู้ละเอียดลึกซึ้งไปถึงความเป็น
มาเบื้องหลังของแต่ละคนมากนักหรอก พวกเขาก็อาจไม่รู้จัก
ผมได้ดีเช่นกัน รู้แต่เพียงว่าผมเป็นหัวหน้างานของเขา พร้อม
ทั้งวินัยที่จะต้องเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่ง บางที...”

อเมริกันอวูโส ซึ่งเป็นผู้สุภาพนุ่มนวล อันรพิณทร์สังเกตได้ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมาด้วยกัน เว้นระยะนิดหนึ่ง

“คุณอาจรู้จักบุคคลพวกเขา อันเป็นลูกน้องของผมได้สักซึ่งดีกว่าผมเสียอีก ในนิสัยใจคอของแต่ละคน ผมไม่ควรจะบอกความจริงข้อนี้แก่คุณ แต่ผมรู้สึกว่าคุณเป็นมิตรที่ดีคนหนึ่งซึ่งไม่น่าจะมีอะไรปิดในเรื่องนี้”

รพิณทร์เริ่มฉงน เขาไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าจะได้ยินคำบอกเล่าเช่นนี้จากสแตนลีย์

“ขอบคุณที่ให้เกียรติบอกความจริงข้อนี้แก่ผม นี่แปลว่า...”

“คุณต้องเข้าใจ รพิณทร์ ผมไม่ได้ปฏิเสธว่าผมไม่รู้จักคนของผมทั้งสามคน ว่าใครเป็นอย่างไร มีความรู้ความสามารถเฉพาะตัวทางด้านไหนบ้าง มีอุปนิสัยอารมณ์เช่นไร แต่ผมหมายถึงว่า ไม่รู้สึกซึ่งทะลุถึงแก่นภายใน...ในอดีตของเขา”

“นี่ก็เป็นอีกข้อหนึ่งที่ผมเพิ่งทราบเหมือนกัน...เป็นแนวทฤษฎีนโยบายปฏิบัติงานของ ซีไอเอ. ใช่ไหมครับ”

สแตนลีย์ฝืนยิ้ม ถอนใจเบาๆ

“คุณเองก็อาจรู้ดีถึงข่ายงาน วิธีการขององค์การลับของฝ่ายผมดีอยู่แล้ว เขาพิจารณาถึงความเหมาะสม ไม่ได้พิจารณาถึงว่าจะต้องเอาเพื่อนหรือคนที่รู้จักกันเก่าแก่ดั้งเดิมมาทำงานร่วมกัน ยิ่งไม่รู้จักกันมากเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น แต่บังเอิญว่าระยะเวลา 2 เดือน มันเพียงพอสำหรับผม ที่จะศึกษาคนเหล่านี้ เขาทั้งสามจะต้องมาเรียนรู้ศึกษาสิ่งจำเป็นต่างๆ จากผมในเรื่องที่เราได้รับมอบหมายให้ทำร่วมกัน คริสกับเบลเรียกผมอย่างที่คุณได้ยินว่า ‘อาจารย์’ เพราะวัยผมอวูโสกว่ามาก คือแม้จะ

เด็กกว่าผมแต่ก็ไม่มากนัก ก็เลยเหมือนเพื่อน แต่ผมสงสัยอะไร เขาจะต้องทำ นี่คือนัยที่วางไว้อย่างเด็ดขาด”

บัดนี้รพินทร์ ไพรวลัยบอกกับตนเองว่า เขาบังเกิดความ ‘สนิทใจ’ กับ ดร.สแตนลีย์มากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

“...คิดเสียว่าเราเป็นเพื่อนกันก็แล้วกันนะรพินทร์! ผมนับถือใน ‘พระเจ้า’ ของผม คุณมี ‘พระเจ้า’ หรือ ‘เทพเจ้า’ ของคุณเหมือนกัน คุณเป็นคนที่มีความสมบัติพิเศษแห่งการเป็นมนุษย์ นั่นก็คือความเป็นมิตรแท้ต่อคนที่เป็มิตรคุณ และไม่ใช่ว่าเพราะมาเดินลำบากยากแค้นเสี่ยงภัยกับคุณอย่างนี้แล้ว ผมจึงจะเพิ่งมารู้สึก ผมมีความรู้สึกมาแต่แรกแล้วว่า การถูกสั่งให้มาทำงานในครั้งนี้นั้พวกเราทั้งหมดเสี่ยงตายถึงกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ เพียงแต่ผมไม่อยากจะพูดให้คนใต้บังคับบัญชาของผมรู้เท่านั้น และรู้สึกเป็น ‘บาป’ อยู่ในใจตลอดเวลา เมื่อรู้ว่าคุณมีคนรักอยู่แล้ว...รักกันมากด้วย แต่ก็ต้องผละจากมาอย่างไม่มีอนาคต เพราะมืงานของเราเข้ามาบีบบังคับคุณ”

น้ำเสียงประโยคหลังของอเมริกันอาวุโสแหบต่ำ
 สุภาพบุรุษไฟรยัมให้จากใจจริง ส่งมือให้จับแล้วบีบ
 กระชับ

“ในความรู้สึกดิงามที่ซ่อนลึกอยู่ในใจของคุณเช่นที่บอกมา ผมเชื่อครับดีอกเตอร์ ว่าคุณมีความรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ ผมเชื่อในเรื่องพรหมลิขิต เพราะฉะนั้นผมไม่โทษอะไรทั้งสิ้น...จริงซิคะ เราไม่มีโอกาสจะคุยอะไรกันเป็นการส่วนตัวเลย นอกจากง านในหน้าที่อันแสนหนัก...ถ้าไม่ถือว่าเป็นการละลาบละล้วงในเรื่อ่งเส าวแต่ ัวคุณเองโดยเฉพาะ...”

“เชิญถามมาได้เลย”

“คุณมีครอบครัวแล้วหรือยังดีอกเตอร์?”

สแตนลีย์ยิ้มตอบ

“ทนายซี”

“ยัง”

“ถูกต้อง คุณเป็นนักอ่านใจ อ่านเหตุการณ์ได้วิเศษมาก”

“คุณคงจะมีเหตุผลในเรื่องนี้กระมัง?”

อีกฝ่ายหนึ่งสั่นศีรษะแซมซ้า

“ผมนึกไม่ออกเหมือนกันว่าทำไมผมอยู่มาจนอายุปุ่นนี้ ผมจึงยังไม่แต่งงาน บางทีอาจเป็นเพราะผมเรียนหนัก...เรียนมาตลอดทั้งชีวิต และภารกิจในงานค้นคว้ามากมายเสียจนเกินกว่าจะมีเวลาว่างพอจะคิดถึงเรื่องนี้ ทั้ง ๆ ที่ผมก็ไม่ได้บกพร่องอะไรทั้งทางด้านจิตและด้านสรีระ...”

แล้วสแตนลีย์ก็หัวเราะตบไหล่เขาเบา ๆ

“คุณอย่ามองผมด้วยสายตาเช่นนั้นรพินทร์ ขอรับรองด้วยว่า ผมไม่ใช่พวกไฮโซอะไร อีกด้วย ก็คิด ๆ อยู่เหมือนกันว่าถ้าผมมีชีวิตอยู่จนถึงอายุ 60 ปี และพบกับผู้หญิงที่ผมพอใจ ผมอาจแต่งงานก็ได้ ถ้าหล่อนพอใจผมด้วย แต่ตอนนี้ ขอให้ผมได้ทำงานให้คุ้มค่ากับการที่เกิดมาเป็นมนุษย์เสียก่อน มันก็อาจดูวิปริตผิดธรรมชาติไปบ้างเหมือนกันนะ แต่ผมรู้ตัวผมเอง หรือจะเรียกว่าเข้าข้างตัวเองก็สุดแล้วแต่เถอะ ผมว่าผมไม่ได้วิปริตผิดธรรมชาติอะไรเลย ผมมีการเกี่ยวข้องกับเพศตรงข้ามเหมือนกับผู้ชายทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ แต่ผมยังไม่ต้องการผูกมัดตัวเองด้วยการแต่งงาน และความต้องการในด้านเซ็กซ์ของผมนั้น ผม

ใช้อำนาจจิตสะกดกลั้นระงับลงได้ ถ้าไม่ใช่แบบที่ผมต้องการ บางที่อาจเหมือนคุณกระมัง?”

สแตนลีย์เหลือบตามองเขา

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ผมขออนับถือคารวะในตัวคุณเป็นอย่างมาก ผมยอมรับว่ามีอะไรหลาย ๆ อย่างในตัวคุณที่ผมไม่เคยเข้าใจมาก่อน และอาจคาดคิดผิดพลาดไปบ้าง...”

เขาพูดเบา ๆ แต่เน้นหนักจริงจังในน้ำเสียง พร้อมกันก็ยิ้มน้อย ๆ บ้วนปากไปข้างหน้า

“...ลูกศิษย์สาวของคุณสองคนที่มาด้วย ไม่ว่าจะผมทองหรือผมแดง เป็นผู้หญิงที่สวยงามด้วยกันทั้งคู่ นะครับ”

“ก็ผมจะย้อนถามคุณบ้างล่ะว่า ‘เด็ก’ ของผมสวยออกขนาดนี้ คุณไม่ได้สนใจอะไรเลยสักนิด...ทำไม?”

คราวนี้รพินทร์อึ้งงันไปครู่

“ถ้าผมไม่มีผู้หญิงคนที่ผมรักยิ่งกว่าชีวิตของผมเองอยู่ก่อน...ถ้าผมไม่ให้สัจจะไว้กับตัวเอง ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน นี่คือการคำตอบของผม แต่คำตอบของคุณล่ะ ด็อกเตอร์?”

“เอ...ผมจะตอบว่ายังไงดีล่ะ...”

หัวหน้าคณะเอ่ยปนหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ

“รู้สึกมันยากเหมือนกันนะในการที่จะตอบคำถามข้อนี้ ไหนลองตั้งคำถามใหม่ให้บีบวงแคบเข้าไปหน่อยซิ รู้สึกว่าคำถามของคุณเมื่อกี้นี้จะกว้างไปหน่อย”

“ผมไม่ได้หมายถึงการแต่งงานของคุณหรอก เพราะเธอสองอาจไม่ใช่ ‘แบบ’ ที่คุณต้องการก็ได้ แต่คุณก็ยอมรับแล้วว่าคุณเป็นผู้ชายสมบูรณ์แบบไม่ได้บกพร่องหรือมีอะไรที่

ว่าผิดผิดเพศไปไม่ว่าทางจิตหรือทางกาย ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ความชาติในร่างกายของคุณก็น่าจะมีการเรียกร้องบ้างเพื่อการ
 ‘พัฒนา’ และก็น่าจะเป็นพันธะผูกพันอะไรกันด้วย แต่
 ผมก็ไม่เคยเห็นคุณขอความร่วมมือในด้านนี้กับเธอทั้งสองบ้าง
 เลย ซึ่งผมแน่ใจว่าคุณต้องการทั้งสองคนจะไม่มีใครปฏิเสธหรือ
 ฝืนกายที่จะช่วยเหลือเลย”

“เป็นคำถามที่ฉลาด...”

สแตนลีย์พึมพำ แล้วก็วางหน้าเรียบเฉยปกติจนไม่
 สามารถจับสังเกตอะไรได้ แต่พูดมาเหมือนจะเป็นที่เล่น
 หัวเราะว่า

“คุณรู้ได้ยังไง คุณมาเฝ้าจับตาดูผมกับแม่สองสาวนั้นอยู่
 ตลอดเวลาทั้งนี้?”

รพินทร์ชะงักลง เล่มองสแตนลีย์เหมือนจะคันลึกลงไป

“ผมไม่ได้จับดูอยู่ตลอดเวลาหรอก เพราะผมไม่ใช่คน
 เสียดสีสอดส่องเห็นเรื่องส่วนตัวของใคร แต่ความรู้สึกความเชื่อมั่น
 ของผมเป็นเช่นนั้น”

“ความรู้สึกหรือความเชื่อมั่นของคุณอาจผิดก็ได้นะ”

“อ้อ!!??”

สุภาพบุรุษไพโรธานเสียงสูง ขมวดคิ้วย่น

สแตนลีย์ดึงไหล่เขาเข้ามาทอดไว้ กระชับที่ริมหูหน้าตา
 เผยว่า

“อะ บรูเน็ทท์’ส แดมนักกูด อิน ชัคกิง, เรียร์เอนทรี อีส
 เทอร์ มัธท์ เฟเวอริท โปลิชั่น! โน บอร์ดี้ โนว์ บีไซด์ส์ มี...”

“ฮ้า!...ยู-ยู...”

รพินทร์ร้องลั่นออกมาอย่างลึมตัว

“เยส, อีส อีส ธะอะ แพ้ค!”

ตาสีฟ้าของอเมริกันสาวุโสเบิกมอมมาที่เขาอย่างเฝ้า ๆ
แล้วขยิบตาให้นิดหนึ่ง รพินทร์เกาแก้มกราก ๆ

“แล้ว-แล้วแม่ผมทอล่ะ?”

“อะ บลอนด์’ เอ็กซ์เลนธ์ อิน เอเวอรี่ โปลิชั่น, ฟร็อนท์,
เรียร์, อโบบ, บีโลว์ ออร์ อีเวน สแตนดิง ไอ แคน แอสซัว ยู.
ซี’ส เวิร์ท์! ยู คูลท์ น็อท คอนโทรล ยัวเซลฟ์ ลองเกอร์ แคน
ทรี มินิทส์ อ้าฟเตอร์ อินโทรมิชชั่น! บัท บี แครฟูลล์ ซี’ส อะ
เวิร์-เวิร์ แคนเยอร์ส แซดิสท์!”

“มาย กู๊ดเนสส์!...”

รพินทร์ล้าลักตะลึงพริ้งเพริด เอามือตบหน้าผากตัวเอง
ผาง แทบจะลัมทั้งยืนยิ่งกว่าถูกกัมมันตภาพรังสีเสียอีก หยุด
ยืนตัวแข็งที่อยู่กับที่ สแตนลีย์ซอเนียม เอี่ยมมือมาควาแซน
เขาตึงให้เดินต่อเคียงไหล่ไปด้วยกัน

“แปลว่า คุณ...เคยแล้ว?”

ในที่สุด เขาก็หลุดปากออกมาอย่างแผ่วเบาที่สุด เต็มไป
ด้วยความมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ถ้าผมบอกว่าผมรู้มาจากรายงานประวัติของหล่อนล่ะ?”

“ผมเห็นจะไม่เชื่อเสียแล้วละ เพราะมันละเอียดยเหลือ
เกินนี้ ข้าตะก็คุณยังกล้ารับรองกับผมอีกด้วย...”

“ไม่เชื่อ ก็ต้องทดลองดูเองซิ”

“โน! แอปสลูทลี่ น็อท!...แต่ทำไมคุณไม่บอกผมออกมา
ให้ชัดเสียเลยว่า คุณเคยแล้ว”

“สุภาพบุรุษย่อมจะไม่พูดอะไรในสิ่งที่ไม่สมควรจะพูด”
สแตนลีย์ตอบเบาๆ

“เอาละ ผมเข้าใจ คุณเป็นคนที่ลึกซึ้งมาก และเก็บงำ
อะไรไว้ได้วิเศษสุดจนผมตามไม่ทัน มองผ่านไปเสียหมด นี่
แปลว่าไม่มีใครรู้ความจริงเรื่องนี้เลย ไม่ว่าคิธ เชิดวุธ?”

“ใครได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้างล่ะ ในการที่จะต้องมา
ว่ารู้”

“แล้วระหว่างผู้หญิงทั้งสองคนนั้นล่ะ รู้ไหม?”

“ก็ไม่มีประโยชน์อะไรอีกนั้นแหละ คุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า
ผู้หญิงปกปิดเรื่องส่วนตัวของตัวเองในเรื่องนี้ได้วิเศษมาก”

“ก็แล้วผมละ คุณมาบอกทำไม?”

เสียงรพิินทร์เกือบเป็นตวาด

“ลืมเสียแล้วหรือว่า ‘คุณถามผมเอง’ นั้นประการหนึ่ง
ส่วนอีกประการหนึ่ง คุณนั้นแหละที่จะได้ประโยชน์ในการรับรู้
ไว้วงหน้าไม่ว่าจะทางหนีทีไล่ หรือทางบุกเข้าจู่โจม สุดท้าย
แต่จะเลือกเอา ทางไหน...ผมรู้ว่าคุณตกใจมาก เพราะคาดไม่ถึง
งบสถิติอารมณ์ไว่เกิดพ่อบุ๋ม โนนแน่ะ คริสกำลังยืนฟังต้นสน
จับสังเกตมาที่เราทั้งสอง คงสงสัยว่าเราสองคนมีเรื่องพูดคุย
อะไรกัน”

“ก็ถ้ารู้ล่ะ”

“หล่อนหาวิธีฆ่าผมแน่ ไม่ช้าก็เร็ว รายนั้นนะมือ ‘ฆาตกร’
สำหรับเบลไม่เป็นไรหรอก”

“คุณชอบคนไหนมากกว่าในระหว่างสอง”

เขาถามส่งเดช โดยที่ตนเองก็ไม่ได้รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไป

อเมริกันอาวุโสชักไห่ล่นิดหนึ่ง

“ในด้านงาน แ่นะทั้งสองมีความสำคัญเทียมเท่ากันในคนละแบบ ผมชอบทั้งสองคนนั้นแหละ แต่ในด้านเช็กช้ก็ไม่มีอะไรพิเศษออกไปสำหรับผม เพราะบอกแล้วว่าหล่อนทั้งสองไม่ใช่ ‘แบบ’ ตามรสนิยมของผม การแต่งงานไม่ได้หมายความว่าถึงความตื่นเต้นมหัศจรรย์ในด้านเพศสัมพันธ์อย่างเดียว มันมีองค์ประกอบอื่น ๆ มากมายนัก”

“ผมมีนจริง ๆ”

รพินทร์คราง สะบัดหน้าไปมา

“เรื่องไร้สาระ อย่าถือเป็นอารมณ์เลย”

“แปลกใจที่ว่ามันไม่มีร่องรอยพิรุธอะไรให้จับได้เลย”

“นี่คือเบื้องต้นของงานลับบุคคลระดับบริหาร ผมรักคุณ และมีความจริงใจด้วย จึงชี้แนะอะไรให้เป็นแนวทางเกี่ยวกับเรื่องที่คุณอาจฉลาดได้สารพัด แต่บางที่จะมาโง่ในเรื่องแค่นี้”

“ขอบคุณ”

เขาขยับริมฝีปาก แต่แทบไม่มีเสียงออกมาจากลำคอ หัวหน้าคณะชำเลื่องสังเกตสีหน้าของเขา

“มีร็วรอยแห่งความผิดหวังบางอย่างบนใบหน้าและแววตาของคุณนะไฟรวัลย์!”

รพินทร์พยายามยิ้มแล้ว ก็กลายเป็นหัวเราะออกมา

“อย่าพยายามใช้หลักจิตวิทยาอะไรกับผม...ไม่มีอะไรหรอก แต่ยอมรับว่ามันมีน ๆ งง ๆ ในสิ่งที่เพิ่งได้รับทราบเท่านั้น”

“ถามมาให้หมดในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณอยากรู้แต่ไม่กล้าถามในเรื่องนี้”

“ฮือม ผมก็ไม่ว่าจะถามอะไรนะ...”

เขาอึ้งออกมา ขยับปลายจมูก

“ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรใช้ไหมล่ะที่คุณอยากจะรู้?”

สแตนลีย์ดักคอ เขานิ่ง อีกฝ่ายจึงพูดนึ้มๆ ต่อมาว่า

“คงจำที่บอกได้ใช้ไหมว่าเรามีเวลาสองเดือนเต็มๆ ที่แม่
นางสาวนั้น จะต้องมารับนโยบายและศึกษาอะไรกับผม และ
อีกหนึ่งเดือนระหว่างที่เราบ้ายหน้าตามหาตัวคุณ คุณคิดว่าระยะ
เวลาเหล่านี้พอเพียงไหม?”

“บ่อยขนาดไหน?”

“ก็สุดแล้วแต่ผม หล่อนทั้งคู่เป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ดี
มาก แต่ผมก็ไม่มากมายหรือรุนแรงนักหรอกในเรื่องนี้ มันไม่
ค่อยจะว่าง”

“ทั้งสองมีปฏิกิริยาในการสนองตอบอย่างไรบ้างเต็มใจ-
ไม่เต็ม-พอใจ-ไม่พอใจ?”

“ทั้งสองคนนั้นขอให้คุณรู้ไว้ด้วยว่า ไม่ว่าจะทำอะไรล้วน
ทำได้ดีทั้งสิ้น”

“ทั้งสองคนชอบคุณไหม นี่ผมถามเฉพาะความรู้สึกที่
คุนสัมผัสได้”

“ผมไม่สนใจหรือถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันไม่ใช่เรื่อง
สำคัญอะไรสักนิด เท่าๆ กับที่หล่อนทั้งสองก็คงคิดอย่างผม
เหมือนกัน เรามีงานเฉพาะหน้าจะต้องทำอะไรเราก็ทำในสิ่งนั้น
และเมื่อลงมือทำแล้วก็ต้องทำให้ดีที่สุด คนของเราทุกคนถูก
อบรมมาอย่างนี้จนซึมเข้าไปในสัญชาตญาณ หล่อนอาจไม่ชอบ
หรือเกลียดผมก็ได้ในเรื่องนี้ แต่ทั้งคู่ก็ปฏิบัติหน้าที่ดีที่สุด และ

ผมก็ไม่ได้ขอความร่วมมือในเรื่องนี้กับหล่อนถี่หรือบ่อยเกินไปนัก”

รพินทร์พยักหน้าช้า ๆ

“แล้วในป่าตั้งแต่ออกเดินทางกันมานี้ล่ะ”

“ก็แค่คนละครึ่งเท่านั้น”

“ตามปกติแล้ว หูตาของคนฝ่ายผมจับอยู่ที่พวกคุณตลอดเวลา ไม่มีอะไรเลยที่จะรอดพ้นไปได้ ผมสงสัยว่าคุณเอาเวลาช่วงไหน”

สแตนลีย์ยิ้มอีก

“อย่าเพ่งมันใจตัวเองถึงขนาดนั้น รพินทร์ โอกาสปลอดหรือมุมลับตามันมีได้เสมอ บังเหลียมหินเพียงนิดเดียวหรืออ้างว่ามีธุระสำคัญเรียกเข้าไปปรึกษาในกระโจมพักเพียงสองต่อสองแค่ 5 หรือ 10 นาที โดยมีคนอื่น ๆ นั่งล้อมวงสนทนากันอยู่ข้างนอก ผมและหล่อนคนใดคนหนึ่งก็ทำงานในด้านนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว จริงไหม? โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาพอย่างผมยิ่งไม่มีใครสงสัย แม้แต่ตัวคุณเอง”

จอมพรานเอามือตบหน้าผากอีกครั้ง ใครว่าในป่า เขา คือเจ้าป่าผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง แต่จากคำพูดของดร. สแตนลีย์ที่กำลังสนทนากันอยู่ ทำให้เขารู้สึกว่า แม้แต่อาณาจักรไพรของตนเอง เขาก็ ‘จั่ง’ ไปอย่างถนัด ตามเกมส์ไม่ทัน เพราะมันแต่ไปเพ่งเล็งอยู่เฉพาะคือกับเชิดวุธเท่านั้น

“มีนโยบายอะไรเป็นพิเศษใหม่ที่เลือกเอาผู้หญิงหน้าตาดีหรือจะเรียกว่า ‘สวยจัด’ ให้ร่วมมาทำงานในครั้งนี้?”

สแตนลีย์มีอาการเหมือนจะตริกตรองอยู่ครู่ก็สั่นศีรษะ

“ผมคิดว่าเขาพิจารณาถึงความสามารถและความเหมาะสมมากกว่าอย่างอื่นนะ ส่วนที่กลายเป็นผู้หญิงสวยงามจะเป็นเหตุบังเอิญประจวบเหมาะเสียมากกว่า เบื้องสูงไม่เปิดโอกาสให้ผมเลือกเสียด้วย เขาคัดไว้ก่อนแล้วและส่งมอบหมายมาให้ผมชนิดที่จะปฏิเสธไม่ได้ ในเมื่อคุณสมบัติในด้านความสามารถของทั้งสองตรงกับข้อกำหนดของผม แต่ก็เพ่งเล็งในแง่ของจิตวิทยา ผมก็คิดว่าเขามีเหตุผลอยู่เหมือนกัน งานเสี่ยงอันตรายที่วิ่งงานเดินป่าเปล่าเปลี่ยวยากแค้นกันดาร ถ้าหากมีผู้หญิงมาร่วมงานมาด้วยมันก็จะยิ่งเป็นแรงบันดาลใจ ผลักดันให้ผู้ชายทำงานได้ดีขึ้น พุดง่าย ๆ ก็คือ ‘ของล่อใจ’”

“วันนี้เราคุยกันเป็นส่วนตัวฉันเพื่อนสนิทกันได้มากที่สุดที่เป็นครั้งแรกคือกเตอร์ และอีกครั้งที่ต้องขอบคุณที่ให้ข้อมูลแก่ผมโดยไม่มาอมพะนำอยู่ ผมอยากจะขอร้องอะไรสักอย่างเกี่ยวกับพวกคุณกันเอง หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวคุณโดยตรง”

“อะไรหรือ”

“ทั้งคณะทั้งหมดบุคคลที่พรานพื้นเมืองของผมและพวกผูกขาดทั้งหลายยำเกรงนับถือมากที่สุดก็คือคุณ เพราะการวางตัวได้ดีเยี่ยม เพราะฉะนั้นต่อไปในกาลข้างหน้า หากคุณจะมีความสัมพันธ์อะไรกับคริสหรือเบล ก็ขอได้โปรดให้มิดชิดเป็นความลับอย่างแท้จริง โดยรอบคอบมาแล้วอย่างไรก็ขอให้เพิ่มความรอบคอบรัดกุมมากกว่านั้นอีก ถ้าพลาดพลั้งให้คนทางฝ่ายผมรู้เห็นเข้า พวกเขาจะยั่มหยัน ดูถูก และคลายความนับถือในตัวคุณลงทันที ซึ่งผมไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น”

“เป็นคำแนะนำที่ดีมากไฟรวัลย์ผมจะจำคำตักเตือนของคุณไว้”

“และถึงแม้ในพวกคุณกันเอง ไม่ว่าจะเป็นคิธหรือเชิดวุธ หรือผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ได้เข้าไปร่วม ‘กิจกรรมส่วนตัว’ กับคุณก็ต้องระวังไว้ด้วย เมื่อไม่รู้ก็อย่าให้รู้เป็นอันขาด”

หัวหน้าคณะผวกศีรษะ

“แน่นอน ผมระมัดระวังมากในเรื่องนี้ โดยเฉพาะคิธกับเชิดวุธดูเหมือนจะคุมเชิงคอยที่จะเกาะแกะวอแวอยู่กับเบลและคริสตลอดเวลา เหมือนหมาตัวผู้ในฤดูติดสัด คุณช่วยระวังดูแลคนคู่นี้ด้วยก็แล้วกัน ประเดี๋ยวฆ่ากันตาย มีคุณคนเดียวเท่านั้นที่จะห้ามศึกได้ เบลยังไม่เท่าไรหรอก เพราะไม่ค่อยจะขัดใจใครในเรื่องนี้แต่คริสค่อนข้างจะวางตัวสำหรับสองคนนั้นมากทีเดียว มันจะทำให้ผู้ชายทั้งสองเกิดบ้าและรุนแรงเนื้อหล่อน”

รพินทร์หัวเราะต่ำในลำคอ

“คิธกับเชิดวุธรุนแรงเนื้อไล่ล่า อาร์มิเตจนะ ผมไม่กลัวหรอกครับ แต่ที่ผมกลัวและเป็นห่วงอยู่ทุกขณะก็คือ คนใดคนหนึ่งหรือสองคนนั้นจะถูกไล่ล่าฆ่าเสียก่อนเท่านั้น!”

“ไล่ล่า อาร์มิเตจ!! คุณ-คุณไปเอานามจริงของคริสมาจากไหน?”

คราวนี้สแตนลีย์เป็นฝ่ายตะลึงตกใจบ้าง

รพินทร์ตบที่ข้อศอกของหัวหน้าคณะเบา ๆ

“คุณยังสืบอะไรต่ออะไรของผมหรือความลับอื่นๆ ได้สารพัด ผมเองก็พอจะทำงานอย่างนี้ได้บ้างเหมือนกัน ก็เพราะความเป็น ‘ไล่ล่า’ นะซี ผมถึงได้กลัวว่าเชิดวุธหรือคิธถ้ารู้มั่ว

ไม่ดูอารมณ์หล่อนให้ดีเสียก่อน อาจได้รับอันตรายได้ง่าย และ
 แก่งตัวคุณเองผู้เป็นหัวหน้างานที่หล่อนเกรงใจที่สุดก็ตาม อย่า
 ปล่อยให้มาเป็นอันตราย แม้อาจตัดขาดความคิดตัวหล่อนไปทั้งดุ้น
 เมื่อไหร่ก็ได้!”

จบคำพูดอันทำให้ ดร.สแตนลีย์แทบสะดุ้งโหยง พราน-
 ไทญ่ก็แยกตัวเข้าไปพุ่มไม้ดื้อ ๆ เสียงหัวหน้าคณะร้องเรียกมาว่า
 “รพินทร์นั้นคุณไปไหนนะ?”

“ล่องหน้าไปก่อนเถิดครับ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีน้ำตกลงกระเพาะ
 ผมเลยมาตลอดเวลาเกือบ 24 ชั่วโมงแล้ว ผมก็ปวดปัสสาวะ
 เหลือเกินเมื่อได้ยินคุณเล่าอะไรให้ฟังในสิ่งที่ผมคาดคิดไม่ถึงมา
 ก่อน ไม่ต้องห่วง เดี่ยวผมจะตามไป”

“ถ้าคุณคิดจะมาสเตอร์เบสเมื่อไหร่ล่ะก็ ให้ผม
 เรียกเบลหรือคริสขึ้นมาช่วยดีกว่า”

“ไม่ต้อง ขอบคุณ!!”

รพินทร์ตวาดออกมาจากหลังพุ่มไม้รก...

123

**ในระยะที่เว้นทอดหลัง เดินตามห้างนาเพียง
แค่ 10 หลา ระหว่างสदनลีย์ และรพินทร์
อันจัดว่าเป็นคู่ซึ่งรับท้ายสุดของชบวน พรรค
พวกทุกคนรวมทั้งพราณพื้นเมืองและพวกลูกหาบ พวกกัน
ทยกลับเข้าไปในป่าสนภูเขาเหล่านั้นหมดสิ้นแล้วชนิดมองไม่เห็น
หลัง เห็นแต่ร่องรอยที่ใช้มัดฟันทั้งสมเล็ก ๆ ทั่วไว้ให้เป็นระยะ ๆ**

ขณะนั้นเอง ทั้งพราณใหญ่ และหัวหน้าคณะก็พากัน
หยุดชะงักกันอีกครั้งเมื่อได้เสียงโห่ร้องแข็งแรงแสดงความตื่นเต้น
ยินดีซี้ดสุดของพราณกับลูกหาบทั้งหลาย ดังก้องออกมาจากช่อ
เขียวของป่าสนที่ลึกเข้าไป

หัวหน้าคณะหันมามองดูเขา ซึ่งสาวเท้าตามเข้ามาสมทบ
โดยเร็ว

“อะไรนั่น พวกนั้นโห่กันลั่นทำไม?”

อเมริกันอาวุธโสอุทานขึ้นเบาๆ มีเสียงภูโหวกเหวกของ
พวงพราวนพื้นเมืองแว่วๆ เหมือนจะเรียกรพิณท์มาด้วย แต่
เสียงนั้นยังไม่สู้จะชัดนัก แล้วบัดนั้น วิทย์ของสแตนลีย์กับรพิณท์
ที่ไปดไว้ก็มีสัญญาณออดดังเรียกขึ้นถี่ๆ สแตนลีย์เป็นคนปลด
ขึ้นมาเปิดสวิทช์กรอกคำถามลงไปโดยไม่เจาะจงที่จะพูดกับใคร
โดยตรงว่า

“มีอะไร?”

พรรคพวกที่ล่องไปก่อนแล้วข้างหน้า ที่มีวิทย์อยู่ในขณะ
นั้นก็อยากจะแย่งกันส่งข่าวมาให้ทราบ แต่ก็ปรากฏเสียงเรียบๆ
ของคริสอย่างพยายามที่จะระงับความตื่นเต้นไว้ ดังใส่กังวาน
ออกมาเพียงคนเดียวว่า

“ทนายชิตะ อาจารย์ ว่าขณะนี้พวกเราทุกคนกำลังตื่นเต้น
กับอะไรอยู่ มันอยู่ในระดับต่ำกว่าที่พวกเราไหลออกมาพบ
อย่างไมคาดคิดไม่เกิน 50-60 เมตรข้างหน้าใกล้ๆ นี่เอง”

สแตนลีย์เลิกคิ้วดูหน้ารพิณท์ แล้วยกไหล่ กรอกคำพูด
ลงไปว่า

“หวังว่าคงไม่ใช่ซากเครื่องบิน 52 ที่เรากำลังตามกันอยู่นะ”

“เราอาจไม่พบซากปี 52 ลำนั้นอีกเลยล่ะ ถ้าหากเราไม่
พบสิ่งอันเปรียบเสมือนสวรรค์ประทานมาให้นี่ก่อน...”

เสียงคริสพูดมาชัดเจน ปนหัวเราะแซมขึ้นอย่างเต็มไปด้วย
ความหวัง แล้วต่อมาว่า

“มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งใหญ่ของเราคนนั้นขณะนี้ อยู่ที่ไหนคะ
เขาอยู่ใกล้ๆ อาจารย์ด้วยหรือเปล่า?”

“ผมอยู่ที่นี่ คริส ใกล้ๆ อาจารย์ของคุณนี่แหละ”

รพินทร์ยกวิทยุในมือขึ้นพูดตอบ

“คุณจะได้ใจไหม ถ้าฉันจะบอกว่า เราพบ ‘สวอนเล็ก’ หรือสระโบกขรณีของคุณอยู่ข้างหน้าเรานี่แล้ว และจากกล้องส่องทางไกลที่พวกเราสำรวจกันอยู่ในขณะนี้ เราพบฝูงหงส์ขาว และหงส์ดำ ลอยฟ่องเล่นน้ำอยู่ดงาม ปานสระสวรรค์ในจินตนาการก็ไม่ปานนอกจากนั้นยังเต็มไปด้วยฝูงนกน้ำหลากหลายสีอีกนับไม่ถ้วน ทั้งใกล้ๆ และไกล...กอบัว...พันธุ์ไม้ น้ำ และน้ำที่ใสนิ่งราวกับแผ่นกระจกกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ล้อมรอบไปด้วยสัญลักษณ์แห่งชีวิตอันชุ่มชื้น มีทิวเขาเป็นกำแพงแลเห็นลิบๆ ล้อมอยู่รอบด้าน เรากำลังพบทะเลสาบบนยอดเขาที่สวยงามที่สุด!”

สแตนลีย์เปลोटัวกระโดดตัวลอยร้อง ‘บราโว’ ออกมาดังลั่น ส่วนรพินทร์คงอยู่ในอาการสงบเช่นเดิม ตอบคำไปด้วยกระแสเสียงต่ำลึกของเขา

“ถ้าเช่นนั้น ผมก็ไม่ได้ ‘หลอก’ คุณและพวกคุณซินะ แม้ว่าจะเป็น การพบผิดเวลาไปบ้างก็ตาม”

“คุณไม่มีความตื่นเต็นยินดียอะไรมากเลยนะ ในสิ่งที่ฉันบอกอยู่เดี๋ยวนี้”

“ทำไมจะต้องตื่นเต็น ในเมื่อผมก็รู้อยู่แล้วว่าบึงใหญ่ หรือทะเลสาบบนยอดเขาสูงแห่งนี้รอเราอยู่ข้างหน้าแล้ว ถึงได้สั่งให้พวกคุณบ่ายหน้าลงมา...เอาละ ทุกคนรอคอยผมกับดีอกเตอร์ สแตนลีย์อยู่ที่นั่นก่อน อย่าเพิ่งเคลื่อนลงไป ขอให้ทุกคนอย่าเพิ่งด่วนผลิผลาม อันตรายจากสัตว์น้ำสัตว์เลื้อยคลานและพืชพันธุ์บางชนิดที่อาศัยขึ้นอยู่ริมบึง อาจมีได้ทุกขณะ!”

“ตกลง เราทุกคนกำลังรอคุณกับอาจารย์อยู่ ขอให้เร่ง
ไปทำหน่อย เราอยากจะลงไปทะเลสาบนั้นเต็มที่แล้ว ตรวจ
จากกล้องนี้มันน่าจะเป็นแหล่งที่ปลอดภัย สงบรื่นรมย์และมี
ทัศนียภาพที่สวยงาม ยากที่จะบรรยายได้ และไม่น่าจะมีพิษ
ภัยใดๆเลย สังเกตได้จากฝูงนกน้ำ และหงส์ที่ลอยฟ่องอยู่”

คริสติน่าบอกต่อมาราวนี้เร็วปรือ ชนิดไม่อาจจะจับ
ความปราโมทย์เอาไว้ได้ รพินทร์ตบไหล่ดร.สแตนลีย์ ที่ยังยืน
ตะลึงเพราะคำบอกเล่านั้นอยู่ กระตุ้นให้ออกเดินตามรอยพวก
นั้นที่ล่องหน้าไปก่อนโดยเร็ว

ชั่วไม่กี่จิตใจต่อมา บุคคลที่อยู่รั้งท้ายขบวนทั้งสองก็
ไหลออกมาถึงบริเวณที่พรรคพวกทุกคนยืนรอคอยกันอยู่ก่อน
แล้ว ตรงริมป่าสนด้านที่ตัดลงไปสู่พื้นราบของชายหาดอันอุดม
ไปด้วยกรวดหินหลาก ๆ สี ซึ่งอยู่ต่ำลงไปไม่มากนัก

มันจริงอย่างที่คริสทียุบบอกข้อความไปทุกอย่าง

บึงใหญ่ หรือน่าจะเรียกได้ว่า ‘ทะเลสาบ’ เพราะความ
กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา วาววามสะท้อนแสงตะวันอยู่เบื้องหน้า
แผ่นน้ำนั้นแลดูใสราวกับกระจก แลเห็นพันธุ์ไม้น้ำขึ้นอยู่เป็น
หย่อม ๆ ตลอดจนเกาะแก่งที่งอกอยู่ทั่ว ๆ บริเวณ

ฝูงห่านป่าคอยาวขนาดใหญ่ ที่เรียกกันว่า ‘สวอน’ ทั้ง
ชนิดสีขาวและสีดำสนิทมีขนป่านนิลตัดปากสีแดงเข้มลอยฟ่อง
อยู่บนผิวน้ำนั้น ไกลลิบ ๆ ออกไปเป็นหมู่ ๆ ส่วนที่เป็นบริเวณ
ต่ำสุดต่ำว่ายอยู่ใกล้ ๆ ก็ล้วนเป็นพวกเป็ดน้ำหลาก ๆ ชนิด สีสน

วิจิตรตระการตา ยิ่ง เบื้องบนอากาศอันกว้างไกลแว้งว้างไปด้วย
 กลุ่มหมู่เมฆก็ล้วนเต็มไปด้วยฝูงนกนานาพันธุ์ รวมทั้งกาน้ำโฉบ
 ร่อนอยู่เป็นกลุ่ม ๆ ตามหมู่โขดหินเบื้องต่ำจากระดับที่ทุกคน
 ยืนพิศดูอย่างตื่นใจอยู่ในขณะนี้ ก็อุดมไปด้วยเฟิร์น ต้นว่าน
 และบอนชนิดต่าง ๆ รวมทั้งพันธุ์ไม้ที่ขึ้นริมน้ำ สวยทั้งกิ่งใบและ
 สีสดดอกที่บานสะพรั่งตระการตา

เสียงใครคนหนึ่ง ในบรรดาคณะนายจ้างที่ยืนตะลึงแล
อยู่ก่อนแล้ว อุทานออกมาแผ่วเบาว่า

“ไม่น่าเชื่อว่าจะมีทะเลสาบอยู่บนยอดเขาที่ดูว่าแห้งแล้ง
เทือกนี้เลย”

ลมเย็นสดชื่น พัดมาจากกลางทะเลสาบนั้น ผ่านผิวกาย
ของทุกคน แทบจะทำให้หายใจหายเหนื่อยราวปลิดทิ้ง

“นายส่องกล้องดูให้ดีๆ เอะ น่าจะมีฝูงนังกินรีมาถอดปีกถอดหาง เล่นน้ำอยู่ตรงไหนสักแห่ง เดี่ยว ‘พราณบุญ’ คนนี้จะจับมาสักตัว...เลือกเอาตัวที่สวยงามที่สุดมาถวายพระสุธนรพินทร์”

ตาเต๋าบงฺญาคำยี้มย่องผ่องใส ร้องบอกมาอย่างคะนองปาก

รพินทร์ไม่พูดอะไร เพียงแต่มองสบตาเป็นความหมาย
ปรางไม่ไห้แกคะนองปากจนเกินไปนัก แล้วเดินเข้าไปรวมกลุ่ม
ของเชิดวุธ เบล คีธ และคริสติน่า ผู้ใช้กล้องส่องทางไกลประจำ
ตนกวาดตรวจไปรอบๆ บริเวณทะเลสาบอันงามน่าพิศวงนั้น
พอผ่านหมอเบล แม่ผมแดงก็กระโดดเข้ากอดคอเขาไว้แล้วจูบ
แก้มพอดใหญ่ พร้อมกับหัวเราะอย่างยินดีปรีดาขีดสุด รพินทร์
เสียหลักชว่นเซเล็กน้อย แต่ก็กันเบลให้ห่างพ้นตัวออกไปได้

เขาทุบนั้น ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก กระทำอาการคารวะส่งมาให้
เขา ส่วนคิธคว้าแขนเขาจับเข่าหนัก ๆ

“คุณแม่นำต่อเป้าหมายเสมอ นะ ถึงแม้จะพบหนรกบ่อ
โศกเดือดมาก่อนเมื่อวานนี้พอเที่ยงวันนี้คุณก็นำมาพบสวรรค์
แหล่งน้ำอันอุดมสมบูรณ์จนได้”

“จงขอบคุณต่อสวรรค์เบื้องบนเถิดครับ”

เขาตอบต่ำลึก แล้วมาหยุดยืนอยู่ข้างคริสติน่า ผู้ยังส่อง
แว่นมองอย่างพิจารณาจริงจัง คล้ายกับว่าไม่อยากเชื่อ
สายตา พอรู้สึกว่าเขาเข้ามายืนอยู่ใกล้ หล่อก็กดกลองลง ส่ง
ให้บอกด้วยสีหน้าแดงเรื่อว่า

“ดูหงส์ดำฝูงนั้นสิ มันสวยงามเหลือเกิน กรวดทุกก้อน
แก่งแก่งโขดหินทุกเหลี่ยมมุมราวกับประดับไว้ด้วยเพชรนิลจินดา
ตั้งแต่ออกเดินป่ามากับคุณ เราพบแต่ความแห้งแล้งกันดาร ความ
แก่ล้าสารพัดชนิด ไม่คิดว่า จะได้มาพบกับธรรมชาติที่แสนจะ
สวยงามราวกับสวรรค์ถึงเพียงนี้!”

“ในนรก มีสวรรค์ และในสวรรค์มีนรก มันสุดแต่ที่เรา
จะพบเห็นเมื่อใดเท่านั้น”

รพินทร์ตอบอย่างสำรวม ไม่รับกลองจากหล่อนที่ยื่นส่ง
มาให้ แต่ถามต่อมาเบา ๆ ว่า

“เดี๋ยวนี้ ขณะนี้ คุณยังคิดว่าคุณเป็น ‘สเตร็นเจอร์ อิน-
พาราไดส์’ อยู่อีกหรือเปล่า?”

คริสยิ้มมุมปาก สบตาเขาแวบหนึ่ง แล้วยกกลองขึ้นดู
ภูมิประเทศอีกครั้งอย่างหลงใหล ปากก็บอกมาเบา ๆ ว่า

“ฉันรู้ ว่าคุณเป็นคนช่างแกล้งแค้น ประชดประชันแล้วก็

แตกตัน ถ้าเป็นโอกาสของคุณ...คุณเองก็ไม่ใช่ใหม่ล่ะ ว่าเราจะพหลั้กมาพบทะเลสาบแห่งนี้เข้าในเที่ยงวันนี้ ตอนที่เราพบบ่อโคลนเดือดเมื่อวานนี้ ฉันสังเกตเห็นได้ชัดว่าคุณเต็มไปด้วยความหงุดหงิดผิตหวัง แต่มาวันนี้เป็นที่ของคุณแล้ว...เอาละเมื่อไหร่คุณถึงจะอนุญาตให้พวกเราลงไปยังริมทะเลสาบนั้นเสียที พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งของคุณอย่างเคร่งครัดทีเดียว ที่ให้รออยู่ก่อน โดยไม่ลงไปทีนั้น จนกว่าคุณจะมาถึง”

รพินทร์ยกนิ้วขึ้นดีดโดยแรง เป็นการเรียกให้พรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคนสงบเสียงที่คุยกันอยู่จ้อกแจ้ก หันมาทางเขาเป็นตาเดียว รวมทั้งฝ่ายนายจ้างทุกคนด้วย

“เราจะลงไปทีนั้นกันเดี๋ยวนี้นี้ แต่ก่อนอื่น ขอให้ทุกคนรับสัจจะสักสองข้อ ก่อนที่จะลงไปพักและใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำนั้น...”

เขาประกาศขึ้นดังๆ ครั้งแรกเป็นภาษาของฝ่ายนายจ้าง และแปลกลับมาเป็นภาษากะเหรี่ยงควบคู่กันไป เพื่อให้ฮูอะและพะโต้เข้าใจด้วย ทุกคนเงยบกริบ ฟังเขาอย่างตั้งใจ

“สัจจะข้อที่หนึ่ง ขณะนี้เราได้อาหารสด คือกวางตัวที่เสียยิงและแบกเอามาด้วยนั้นแล้ว เราจะไม่มีการยิงสัตว์อะไรอีกเลยตลอดทั้งวันนี้ จนกว่าจะพ้นบริเวณทะเลสาบอันเป็นแหล่งต้นของน้ำตกหลายสายออกไปเสียก่อน”

พวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองชุมมือขึ้น แสดงว่าเข้าใจในคำสั่งของเขา ส่วนฝ่ายนายจ้างก็มึนศีรษะรับคำ

“สัจจะข้อที่สอง ไม่ว่าใครทั้งสิ้น และไม่ว่าจะในภาวะที่ล่อแหลมคว่าน่าจะเป็นอันตรายอย่างใด จากสัตว์ทุกประเภท

ที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบแห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งูทุกชนิด... ขออย่าได้ยิงหรือทำอันตรายเป็นอันตราย เห็นใกล้หรือเห็นไกล แค่วีหน สงบเฉยเสีย อย่ายิง อย่าส่งเสียงหรือกระทำการอัน เป็นการขับไล่”

พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบไม่มีปัญหาอะไรสิ่งเช่นไร ก็เข้าใจได้ง่ายๆ เช่นนั้น แต่ปัญหาเริ่มเกิดขึ้นกับฝ่ายนายจ้างอเมริกันทันที

“ก็ถ้ามันเป็นอันตรายใกล้ตัว มันตรงเข้ามาจะกัดหรือทำร้ายจะให้ทำอย่างไร?”

ผู้ถามคือหมอเบล ซึ่งขมวดคิ้ว กะพริบตาปริบๆ จ้องดูเขาอย่างสุดที่จะเข้าใจได้ รพินทร์เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“เชื่อผมเถอะ ผมรับรองว่า งูทุกชนิด ไม่ว่ามีพิษหรือไม่ มีพิษ ต่อไปนี้จะไม่ทำอันตรายอะไรพวกเราเลยตลอดเส้นทางเดินครั้งนี้ ไม่ว่าจะพบอีกที่ไหนเมื่อไหร่ ขอเพียงอย่างเดียว อย่าไปทำอะไรมันก่อนเท่านั้น! ถ้างูกัดพวกเราคนใด ภายหลังจากปฏิบัติตามที่ผมสั่ง ผมยอมเอาหัวเป็นประกัน”

“ก็เป็นคำสั่งห้ามที่พิลึกดี...พวกเราทุกคนขอรับสั่งจะทั้ง สองข้อนี้แก่คุณ”

สแตนลีย์ตอบแทนมาให้แก่พรรคพวกทุกคน

รพินทร์โบกมือ...เป็นสัญญาณให้ทุกคนเคลื่อนลงได้ทันที

และแล้ว ณ ริมชายฝั่งอันรื่นรมย์ของบึงใหญ่ไพศาล
 หรือทะเลสาบบนหุบของยอดเขานั้นเอง คณะทั้งหมดก็ยึดได้

ตำแหน่งอันเหมาะแห่งหนึ่งเป็นที่พัก ระหว่างที่กว้างทั้งตัวถูกแบ่งเป็นชั้นๆ ขึ้นอย่างอยู่บนร้านยางเนื้อที่สร้างขึ้นอย่างรวดเร็วจากพื้นที่มีอยู่อุดมสมบูรณ์ ทุกคนพักผ่อนอย่างสบายตามอัธยาศัย และอาบน้ำชำระกายที่หมักหมมกันมาเป็นเวลานาน พบสถานที่อันแสนจะสุขสบายเช่นนี้ ยังไม่มีใครตั้งคำถามกับเขาว่าจะออกเดินทางต่อไปเมื่อไหร่ ดูเหมือนแต่ละคนอยากจะพักผ่อนอยู่ยังตำแหน่งนั้นให้นานที่สุด

มีสิ่งอันตื่นเต้นชวนหวาดเสียวเกิดขึ้นกับเบลเล็กน้อย ระหว่างที่หล่นลงไปแช่น้ำอยู่ในซอกโชดหินบริเวณหนึ่ง ภูเขาใหญ่ลักษณะเหมือนจงอางคู่หนึ่งโผล่หัวขึ้นมาจากซอกโชดหิน แม่เบี้ยเคียงคู่กัน ห่างจากหล่นเพียงแต่ 3-4 วาเท่านั้น เบลร้องกรีดด้วยความตกใจ ตัวสั่นงันงก ทำอะไรไม่ถูก กลุ่มพวกพ้องพากันวิ่งพรวดเข้าไปยังตำแหน่งนั้น

คริสยกเอ็ม 16 แบบสั้นของหล่นขึ้น แต่เชิดวุธ ผู้จำคำของรพินทร์ได้อย่างมั่นคง และตามเข้าไปใกล้ชิดกับคริสมากที่สุดตะครุบข้อมือ ยึดไว้ได้เสียก่อนที่แม่ผมทองจะกราดกระสุนออกไป ทุกคนจึงอยู่ในภาวะยืนตัวแข็งตะลึงมอง

รพินทร์แผ่นตามเข้ามาพร้อมกับคิธ และสแตนลีย์ พรานใหญ่ร้องสั่งเบาๆ ให้เบล ผู้กำลังเปลือยร่างอล่างแช่น้ำอยู่ครึ่งตัว...ให้สงบนิ่งอยู่เช่นนั้น

ชั่วอึดใจเดียว...ของความตื่นระทึกของหัวใจทุกคนฝ่ายนายจ้าง จางอานใหญ่ขนาดเกือบเท่าปลีหนองของเบลเองคู่หนึ่ง ก็ค่อยๆ ลดหัวลงทีละน้อย และในที่สุดก็หลบจากตำแหน่งที่โผล่ชูคอขึ้นมาสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น

เบลแทบช็อค หล่อนคว้าผ้าเช็ดตัวได้ ก็เอาคลุมตัวแล้ว
เปิดขึ้นมาจากน้ำทันที ขอย้ายตำแหน่งไปซักผ้า และอาบน้ำยัง
ที่โล่งๆ ชนิดที่พรรคพวกพอจะช่วยเฝ้ามองเห็นอยู่ด้วย โดย
อาศัยผ้าเช็ดตัวบางๆ นุ่งกระโจมอก

หลังจากนั้นแล้วก็ไม่มีวีแววของอันตรายใดๆ อีก นอก
จากพวกลูกหาบที่แยกย้ายกันออกไปอาบน้ำ กลับขึ้นมาเล่าสู่
กันฟังว่าชายฝั่งน้ำอุดมไปด้วยงูลักษณะแปลกๆ เล็กบ้างใหญ่
บ้าง รวมทั้งสัตว์เลื้อยคลานบางประเภทที่น่าจะมีพิษสงยิ่ง แต่
จะชนิดของสัตว์เลื้อยคลานที่พบตามกอกกอกเฟิร์น หรือชอก
หินปริ่มๆ น้ำ ก็หาได้จู่โจมเข้ามาทำร้ายแต่อย่างใดไม่ ถ้าไม่
ผลະหนີหายไป ก็จะขดตัวมองดูอยู่เฉยๆ ดูเป็นที่น่าอัศจรรย์
อยู่ไม่น้อย

นกเป็ดน้ำที่แสนเชื่อง ปลาตัวโตๆ ในชอกหินใกล้ๆ น่า
จะเอาขึ้นมาเป็นอาหารได้ แต่โดยข้อตกลงกันไว้แล้ว ไม่มีใคร
แก้อาจเอาสัตว์เหล่านั้นขึ้นมาเป็นอาหาร ทั้งๆ ที่พวกพรานพื้น-
เมืองทั้งหลายเห็นแล้วน้ำลายสอ

โอกาสปลอด...ขณะที่นั่งสูบบุหรี่เป็นครั้งแรกของวันนี้
ฟังก๊อนหินริมน้ำ เป็นเพื่อนสแตนลีย์และคิธ ที่กำลังดำผุดดำ
ว่ายอยู่ตรงบริเวณที่น้ำลึกห่างฝั่งออกไปเล็กน้อย รพินทร์ก็เรียก
พรานคู่ใจของเขาทั้งสี่คนเข้ามา

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทั้งสี่คนนี้เลิกฆ่างู หรือกินเนื้องูได้
แล้ว ไม่ใช่เฉพาะวันนี้...แต่ตลอดไปทั้งชีวิตเลย”

เขากระซิบสั่ง

“อ้าว! ทำไมละนาย?”

ตาคำทำหน้าเหวอ ถามมาอย่างงงๆ

“เอาเถิดนะ สั่งยังงี้ก็ขอให้ทำตามอย่างนั้นเถอะ แล้วดีเอง”

“นายต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ ที่สั่งห้ามแบบนี้ ทำไมนายไม่บอกพวกไอ้ค้ำมั่ง”

“จะบอกให้ก็ได้ แต่ทุกคนหุบปากให้สนิทนะ ไม่ต้องพูดอะไรกับใครอีกทั้งนั้น โดยเฉพาะพวกฟาร์้งทั้งหลาย”

บุญคำเม้มปากไว้แล้วทำมือเหมือนเอาเข็มร้อยด้าย เย็บปากตัวเองแทนค้ำมั้นสัญญา แล้วเขย่าเข้าเขาเบาๆ กระซิบ

“บุญคำสงสัยมานานแล้ว ตั้งแต่เห็นนายหายขึ้นไปบนเนินเขา ตอนที่ใช้บุญคำเอาหม่อมคริสหนึลงมานั้นนะ นายไปเจออะไรเข้า ไม่เห็นบอกให้ลูกน้องฟังมั่งเลย จะถามก็ไม่ได้ ช่องชะที ช้านายยังทำสัญญานไม่ให้พูดอะไรอีกด้วย ตอนนีเราอยู่กันตามลำพังพวกเราแล้ว บอกให้บุญคำกับไอ้พวกนี้รู้ไว้มั่งซิ หรือว่าเห็นลูกน้องชี้เข้าตายแทนนายได้สี่คน กลายเป็นคนอื่นไปซะแล้ว”

ประโยคหลังแสบมาอย่างน้อยใจ

“ฉันคิดว่า ถึงจะไม่บอก บุญคำก็น่าจะรู้นะ ว่าอะไรมันเป็นอะไร”

ตาคำชอยเปลือกตาถี่ๆเอามือลูบหัวอันมีเส้นผมขอดติดหนังศีรษะ แล้วบ่นอู้

“ก็รู้แต่เพียงว่า ‘พญานาค’ นั้นแหละ ที่นายเข้าไปหา

เข้าไปเจรจาตัวอ้วยด้วย แต่นึกไม่ออกว่ามีกลเม็ดยังไง ถึงทำให้เขาเป็นมิตรแล้วก็ยอมเปิดทางชี้แหล่งน้ำให้แก่นายได้...ทำไมนายสัญญาากับเขาไว้ละ ว่าต่อไปนี้จะไม่ทำอะไรลูกน้องเขา”

จอมพราวนสันคีระ

“ฉันไม่ได้สัญญากับเขาไว้อย่างนั้นหรอก แต่เราควรจะมีความกตัญญูและสนองตอบบุญคุณแก่ผู้ที่ให้คุณแก่เราบ้าง เขาช่วยนำทางให้แก่เรา ชี้ทางให้แก่เรา ยอมถอนพิษให้แก่เรา แล้วเรายังคิดที่จะเป็นศัตรูทำร้ายลูกน้องเขาอีกหรือ กว่าจะยอมเปิดทางเป็นมิตรด้วย ตัวฉันเองก็แทบแย่ไปแล้วเหมือนกัน โชคดีที่อรหันต์แปดสิบองค์คุ้มครองตัวอยู่ ประกอบกับบารมีในด้านฝั่งจะ เทพเจ้าแห่งงูให้คุณแก่เราแล้ว ต่อไปนี้เราจะไม่ทำอันตรายใดๆ แก่กุ่มทุกตัวอันล้วนเป็นบริวารของเขาอีก ขอให้ทุกคนรู้แค่นี้ก็แล้วกัน และก็เชื่อแน่ว่า ถ้าเราตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้แบบนี้แล้ว กุ่มก็จะไม่ทำอันตรายเราเหมือนกัน ลงมาที่บึงใหญ่นี้ก็เห็นๆ กัน อยู่แล้ว ว่างูริมฝั่งนี้เต็มไปหมด แต่มันไม่ทำอะไรพวกเราเลย ผมงไปขีดเข้าสักตัวซิ คงแห่กันมาเป็นกองทัพเลย”

“แต่นายกับพวกเราก็เคยฆ่างูเสียนับไม่ถ้วนแล้วนี่”

จันรื่องออกมาเบาๆ

“ที่แล้วก็แล้วไป ถือเสียว่าชดใช้เวรกันไปก็แล้วกัน แต่ตั้งแต่ฉันพบกับ ‘เขา’ แล้ว เราจะยุติกันเพียงแค่นี้ ไม่มีการฆ้องเวรสร้างบาปกรรมกันอีก พบงูอีกที่ไหนก็คิดว่าเพื่อน แผ่เมตตาให้ก็แล้วกัน เชื่อแน่ว่ามันคงไม่ทำอะไรเราเหมือนกัน”

บุญคำหันไปเขย่าคอเกิด กับเสย ผู้นั่งสงบเฉยอยู่

“ไอ้สองตัวนี้บอกเข้ามาตามตรงเอ็งพานายห้องบ๊อบขึ้นไป

ตามนาย ตอนที่พบ...เอ็งสองคนเห็นนายกำลังทำอะไรอยู่ แล้ว ‘พญานาค’ อยู่ที่ไหน?”

พราณเด็กหนุ่มทั้งสองยิ้มแหยๆ เกิดเป็นคนบอกอ่อยๆ ว่า “ก็อย่างที่บอกให้ลุงกะน้ำจันฟังแล้วนั่นแหละ เห็นนาย เข้าสมาธิเฉยนิ่งอยู่ ไ้ฉันกับเส่ยก็ยืนดูอยู่เจียบๆ ตามคำสั่ง ของลุง ไม่กล้าเข้าไปใกล้ หรือเข้าไปเขย่าเรียกแล้วยังช่วยกัน นายห้ามบ๊อบไว้อีก ไม่ให้เข้าใกล้ๆ จนกระทั่งนายลุกขึ้นมาเอง ตอนนั้นไม่เห็นมีพญานาค พญาครุฑอะไรเลยสักอย่าง...มีแต่ ชะง่อนหินที่อยู่สูงเหนือหัวนายขึ้นไป”

ตาเฒ่าเจ้าอาคมเกาหัวกรากๆ จู้ปาก

“นายกูก็ไม่ยอมบอกอะไรให้กระจ่างออกไปเลย อยากรู้ ชะจริงว่านายส่งภาษากับสิ่งเหนือโลกนั้นรู้เรื่องได้ยังไง”

“ฮี้! พี่คำเก๊ะ...”

จันร้องขึ้นเบาๆ อย่างรำคาญ

“จะไปเข้าซื้ออะไรกะนายนะ พี่คำนะแค่ไหน แล้วนายนะ แค่ไหน เทียบกันแล้วพี่คำก็แค่เณรเท่านั้น ส่วนนาย ถ้าไม่ใช่ สังฆราชก็เฉียดเข้าไปแล้ว ไ้คนหนึ่งอย่างเก่งก็แค่หมอผี อีก คนหนึ่งได้ฌานเข้าไปแล้ว พวกกันยังงี้ก็ไมรู้เรื่องหรอก นายบอก ยังงี้ ก็รู้ไว้แค่นั้นก็แล้วกัน”

บุญคำยิงฟันแทง ง้างตีนขึ้น จันขยับถอยห่างอย่างรู้ทัน แกจึงสบถคำ

“หนอยแน่ ชิบหายนี่หาว่ากูเป็นหมอผี ถ้ากูไม่แน่จริง กู ก็ไม่เอาพวกมึงสามคนนี่รอดจากการตายโหงตายท่ามานับครึ่ง ไม่ถ้วนแล้ว ตอนที่ไม่มีนายอยู่ด้วย บาลีกูอาจไม่กระดิกหู แต่

เขาขอมเลขยันต์ภูก็คล้องอยู่ ภูหาผีสาวตามหมู่บ้านกะเหรี่ยง
มาให้เป็นเมียพวกมึงก็คนบ้างแล้ว นายเคหาให้พวกมึงได้บ้าง
ไหมล่ะ ดีละ คราวหลังอย่ามาพึ่งพากราบไหว้ให้กูช่วยอีก”

จัน เกิด เส่ย พากันหัวเราะคิก รพินทร์โบกมือตัดบท
บอกคำสั่งมาว่า

“ไปๆๆ แยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว เกิด ไปตามนาย
หังบ้อบกับนายหังคี่ขึ้นจากน้ำเสียที่ รู้สึกจะวายออกไปจาก
ฝั่งมากแล้ว เส่ย ไปจัดการดูพวกลูกหาบเร่งเนื้ออย่างให้สุกเร็วๆ
จัน ไปดูหม่อมคริสซิ ไม่รู้หายไปไหน...แอบนอนหลับ หรือว่า
แอบไปอาบน้ำที่ไหน ก็ไปนั่งคุมเร่งให้ขึ้นด้วย แล้วบุญคำไปตาม
ทนายทหารเชิดวุธ รายนั้นก็หายไปตั้งนานแล้ว มองไม่เห็น
เลย ถ้าเขาอยู่กับหม่อมคริส ก็อย่าเพิ่งปล่อยพรวดพรวดเข้าไปนะ
ให้เสี่ยงเสียก่อน แล้วค่อยเข้าไป”

“ผมอยู่ที่นี่ครับพี่ ไม่ได้ไปไหนหรอก”

ไม่ทันจะขาดคำสุดท้ายของเขา เสียงของเชิดวุธก็แทรก
ออกมาเบาๆ ชนิดไม่ทันรู้ตัว รพินทร์หันขวับมา ก็เห็นบุตรชาย
ที่นายพลปล่อยออกมาจากก้อนหินด้านหลังไกลๆ ใบหน้าสดใส
แสดงว่าอาบน้ำ และผลัดเสื้อชุดใหม่แล้ว

“อ้าว! คุณวุธ...”

รพินทร์ร้องทักเบาๆ ขณะที่เชิดวุธเดินเข้ามาห่ออกกาย
ต่งต่งไกลๆ พรานใหญ่โบกมือไล่คนเขาให้ไปทำงานตามคำสั่ง
แล้วมองนายทหารหนุ่ม

“แอบย่องเข้ามา ‘จารกรรม’ ผม ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับนี่?”

“นานแล้วครับ ตั้งแต่พี่ยังไม่เรียกลูกน้องสี่คนนั้นเข้ามาเลย ครั้งแรกว่าจะแอบมาคุยด้วย แต่พอเห็นพรานสี่คนนั้นเข้ามา ผมก็เลยหลบอยู่ก่อน เลยได้ฟังอะไรดีๆ ในสิ่งที่ผมเองก็อยากจะทราบอยู่นานแล้ว”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“อ้อ ได้ยินหมดแล้วหรือครับ”

“ผมได้ยิน”

“ฟังไว้เป็นเรื่องนิทานก็แล้วกัน คุณวุธต้องเข้าใจด้วยเมื่ออยู่ท่ามกลางคนของผม ซึ่งเป็นพวกบ้านป่าเชื่อถืออยู่ในเรื่องประเภทนี้ ผมก็ต้องพูดกับเขาอย่างนี้แหละ”

“พี่ก็พยายามจะปิดผมอยู่เรื่อย เห็นผมเป็นอเมริกันพวกนั้นไปแล้วหรือยังงี้”

รพินทร์ตบไหล่นายทหารรุ่นน้องเบาๆ อย่างปราณี

“แล้วคุณได้ยินได้ฟัง อย่างที่ผมพูดกับพวกนั้นแล้ว คุณรู้สึกยังไงบ้างล่ะ”

เชิดวุธชี้ไปดูที่แขนของตนเอง ซึ่งรูปขุมขนเป็นตุ่มพราวไปหมด

“ก็ชนลูกชนไปตลอดทั้งตัวนะซิครับ คิดอยู่เหมือนกันว่า ถ้าไม่แอบย่องมาดักฟังอยู่ด้วยแบบนี้ พี่ก็ไมยอมบอกความจริงกับผมหรอก”

“คุณเชื่อหรือ ในสิ่งที่ผมบอกพวกนั้นไป?”

เขาหัวเราะเอื่อยๆ ในลำคอ ถ้ามมาอย่างไม่จริงจังอะไรนัก เชิดวุธมีสีหน้าปั่นยากที่สุด เอาฝ่ามือขยี้แขน

“ถึงไม่เคยเชื่อมาก่อนเลย ก็ต้องเชื่อเสียแล้วละครับ จากเหตุการณ์ที่รู้เห็นอยู่ สิ่งที่เรามองไม่เห็น พิสูจน์ตามหลักของวิทยาศาสตร์ไม่ได้ มันมีอยู่จริงในหลาย ๆ อย่างที่เราอาจเคยได้พบได้ฟังกันมาในรูปแบบของนิทาน และผมจะไม่ซักถามคาดคั้นอะไรพี่ให้มากไปกว่าเท่าที่พี่บอกกับคนของพี่ไปแล้วหรอก รู้เหมือนกันว่ามันยากที่พี่จะอธิบายให้กระจ่างออกไปได้ ในสิ่งเร่ลับชนิดนี้”

“ดีแล้ว อย่าพยายาม ‘สิ่งซึ่งต้องพิสูจน์’ เอากับเหตุการณ์ที่เราผ่านพบมาแล้ว และกำลังจะพบกันอีกต่อไปข้างหน้าเลย เพราะถ้าไม่ควบคุมสติให้ดี คุณจะเป็นบ้าตายไปเสียก่อน เอาไว้ให้คอยสังเกตดูผม และคนของผมก็แล้วกัน ถ้าฝ่ายผมทำอย่างงี้ใครก็ให้ทำตามอย่างนั้น สิ่งอะไรก็อย่าฝ่าฝืนคำสั่ง พยายามเตือนอเมริกันสองคู่ นั้นไว้ด้วยให้ปฏิบัติตัวอยู่ในขอบเขตที่ผมกำหนดไว้ อย่าให้ใครนอกกลุ่มนอกทางออกไป ย้ำอีกครั้ง และนี่เราล่วงเข้าสู่แดนสนธยาแล้ว ถ้าไม่รู้เคล็ด...แก้อาถรรพณ์ไม่ตก เราจะพินาศกันทั้งหมด เวทมนตร์คาถายังเป็นสิ่งรองลงไป อานุภาพของพระพุทธรูปกับปวงอรหันตเจ้าเท่านั้น ที่จะปกป้องพิทักษ์เราได้ ที่สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งคือ...กรรมเก่าของแต่ละบุคคลด้วย ผมเองก็ยังไม่แน่ใจนักว่าจะพาพวกคุณไปได้ตลอดรอดฝั่งเพียงไหน เพราะผมก็ยังเป็นคนมีบาปเวรอยู่ในเรื่องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถึงแม้จะมีสัจจะ แต่ก็ยังขาดศีลในบางข้อ แต่มันก็จำเป็นเสียด้วยในชีวิตพรวนป่าและมัจจุเทศก์ของผม และในขณะนี้ ผมก็สำนึกแล้วว่า ผมกำลังชดใช้บาปกรรมที่ผมทำไว้ จากชีวิตที่ไม่เคยสุขสมหวัง สะดวกสบายกับใครเขาบ้าง

เลย ต้องมาทนทุกขเวทนาเดินป่าฝ่าดง เสี่ยงอันตรายเลือดตา
แทบกระเด็นอยู่อย่างทุกวันนี้”

น้ำเสียงประโยคหลังของเขา แหบเหือดไปในลำคอ ก้ม
หน้าลงเอามือทั้งสองเสยผม แล้วกุ่มนึ่งอยู่ที่ท้ายทอย

เชิดวุธก็พลอยนิ่งเงียบไป ด้วยความสลดสงสาร อยาก
จะเอ่ยพูดอะไรไปถึงเรื่องส่วนตัวของเขา แต่จุกใจคิดได้ว่ามัน
อาจสร้างความทุกข์เศร้าสะเทือนใจเพิ่มขึ้น ก็เลยระงับเสีย

ขณะหนึ่งต่อมา จากการสังเกตของเชิดวุธ เขาเห็นพราน
ใหญ่กายสันสะท้าน เหมือนจะเกิดอาการหนาวเยือกขึ้น หันไป
รื้อค้นย่ามหลังคว้าเอาตลับสังกะสีเก่าๆ ออกมาอันหนึ่ง ในนั้นมี
ยาบรรจุกอยู่สองสามชนิด เลือกขึ้นมาสองเม็ดโยนใส่ปาก แล้ว
หันไปหยิบกระตักน้ำที่พวกพรานพื้นเมืองบรรจุไว้ให้เต็มขึ้นมา
ดื่ม เชิดวุธเอื้อมมือมาจับตัวเขาโดยเร็ว

“เอ๊ะ! รู้สึกว่าพี่ตัวร้อนนะ ไม่สบายกระมัง?”

จอมพรานฝืนยิ้ม สั่นศีรษะ

“ง่วงๆ เพื่อยๆ นิดหน่อยเท่านั้น เชื่อว่าคงไม่เป็นอะไร
มากหรอก ขอบันทึก 10 นาที คงจะดีขึ้นเอง”

ว่าแล้วเขาก็เอนกายลงนอนกอดอก ศีรษะพาดกับไผ่
หลัง คว้าหมวกขึ้นมาครอบใบหน้าไว้ มีอาการเหมือนจะหลับ
ไปอย่างง่ายดาย บนพื้นหินปนกรวดเล็กๆ นั้น โดยไม่สนใจกับ
อะไรอีก

ไต้จอมเงาของพฤษภา เหนือศีรษะขึ้นไปไม่สูงนัก นกเขา

ไท่เบ๊โตดเตี่ยวตัวหนึ่งเกาะอยู่บนนั้น เสียงคุ้ยั่นเคร้าๆ เรียกหา
 คุ้งของมัน แว่วลงมากกระทบโสตประสาทของเขา...ไม่ได้ยินเสียง
 แรกเขามานานแล้ว บ่ายวันนี้มาได้ยินอีก สำเนียงเสียงเพรียก
 ของมันคร่ำครวญกรีดฉือนหัวใจเหลือประมาณ

“จู่ฮู ฮุกกรู...”

เขาคุ คร่ำครวญ

จู่ฮู ฮุกกรู...

เจ้าร่างนวลโคกชวนชบเซา...”

“คุณหญิงยอดรัก...เราคงจะไม่มีวันได้พบกันอีกแล้วตลอด
 ทั้งชีวิตนี้...ลืมผมเสียเถิด และขอให้มีความสุข...”

ริมฝีปากของเขาขมุกขมิบอยู่ภายใต้ปีกหมวกครอบ แต่
 ไม่มีสำเนียงใดๆ ผ่านออกมาได้ คงเป็นเสียงรำพึงอยู่เฉพาะใน
 เฝือกเล็กของหัวใจตนเองเท่านั้น ขณะเดียวกันอาการหนาวสั่นก็
 ค่อยๆ กรายเข้ามาเป็นระยะ-ระยะ สมองหมุนวนหนักตื้อไป
 หมด

ความรู้สึกเริ่มโอบยบในห่างไกลออกจากตัวตามลำดับ

ณ บัดนี้ เขาจะตกอยู่ในภาวะใด อยู่ที่ไหน ไม่อาจ
 แยกกับตนเองได้ อนุสติส่วนลึกสุดแว่แว่สำเนียงหวานวิเวก
 กว้างในศูนย์กลางของดวงจิต แซ่่มซ่าเยือกเย็น

“โสการัตตจิตโต โย โสภมาโน สเทเวเก...”

“ใคร?”

ดวงจิตได้ปุจณาออกไป เสียงหัวเราะแว่แว่ตอบมา

“จะต้องให้บอกด้วยรี ว่าใคร?”

“นาคเทวี!...”

“ขอบใจมากนะ พราน ที่ท่านสั่งคนของท่าน ไม่ให้ทำอันตรายใดๆ แก่บริวารของเราเลย ท่านเป็นผู้มีไมตรีจิต และสำนึกในบุญคุณ แม้จะในเรื่องน้อยนิดก็ตาม เราขอคารวะน้ำใจอันดีงามข้อนี้ เฮ้อ! น่าสงสารเสียจริง พ่อนักบุญคนบาป กรรมเก่าแท้ๆ ที่เดียวที่ทำให้ต้องมาตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ อย่าโทษเรานะ ที่ท่านต้องมานอนชมด้วยพิชไช้อยู่ที่นี่ มันไม่ได้เกิดขึ้นจากภาวะการกระทำของเราหรอก แต่เป็นเรื่องโรคาพญานิประจํากายของท่านเอง”

“ข้าพระองค์ไม่เคยโทษชดอะไรเลย ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่บุญกรรม ประทับอยู่ที่ไหนนี้? ไม่เห็นองค์เลย”

“จำเป็นด้วยรี ที่ท่านจะต้องเห็นเราทุกครั้งไป”

“เมื่อครุ่นนี้ รับสั่งเป็นอัครธรรมา?”

“ก็เห็นว่าแคล้วคล่องชำนาญดีอยู่แล้วไม่ใช่รี?”

“ข้าพระองค์ยังไม่ถึงขั้นเชี่ยวชาญในอรรถปาฐะปฐะปกรณ์ก็รู้มาบ้างเท่าที่ครูบาอาจารย์สั่งสอนครอบให้เท่านั้น นอกเหนือไปจากนั้นที่ไม่ได้เรียนก็ไม่รู้”

เสียงหัวเราะแผ่วดังมาอีก

“ไม่เก่งจริง พราน เห็นครั้งแรก ทำท่าจะเป็นนักเทศน์ขนาดปรมาจารย์ สาวกของพระอริยเจ้าที่เดียว เทศน์ให้เราฟังจนเราใจอ่อน คราวนี้เราจะลองท่านดูบ้างละ ท่านกลับบอกว่ายังไม่แตกฉานพอ...เฮาละ เราจะให้อัครธรรมาบทนี้แก่ท่านยามใดก็ตาม...ที่ท่านตกอยู่ในห้วงทุกข์โศก ก็จงภาวนาเถิด ความ

ความทุกข์เศร้าหมองทั้งปวงก็จะบรรเทา ปลาสนาการไป ว่าแต่
จะกินดีรับไว้หรือไม่ล่ะ?”

“ข้าพระองค์ขอน้อมรับทุกอย่างที่จะทรงเมตตาให้”

“ไม่เคยรู้อัตถะคาถาบรรเทาทุกข์เศร้าบทนนี้มาก่อนเลย
งั้น?”

“ครุบาอาจารย์ของข้าพระองค์คงจะคิดว่า ข้าพระองค์
คงจะไม่รู้จักกับความเศร้าก็เลยไม่ได้มอบไว้ให้”

“เช่นนั้นจงรับเอาอัตถะคาถาบทนี้ไป แต่รับรู้ไว้ก่อนล่วงหน้า
นะ จะบอกให้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น จำได้ก็เก็บใส่จิต-
วิญญาณไว้ ถ้าจำไม่ได้จะไม่มีการบอกซ้ำตกลงไหม?”

“ตกลง!”

“โสกาวิรัตจิตโต โย โสภมาโน สเทวเก โสกลัตเต
เปโมเจนโต โสภวันณัง นมามิหัง”

“คำแปล?”

“พระองค์มีพระหฤทัยที่ไม่มีความโศก...พระองค์ทรง
งดงามในมนุษย์กับเทวโลก...พระองค์ทรงปลดปล่อยสัตว์ให้พ้น
ความโศก...พระองค์ทรงมีพระวรรณะงดงาม ข้าขอนมัสการ!”

“สาธุ! ข้าพระองค์น้อมรับใส่เกล้าไว้แล้ว”

“ภาวนาไป ร่างกายอันเป็นอินทรีย์หยาบจะแข็งแกร่งอยู่
ได้ ก็ต่อเมื่อดวงจิตปราศจากนิเวศทุกข์โศกไร้กังวล เมื่อพัก
ใหญ่นี้ตอนปะหน้ากันครั้งแรก ขอพรเราไว้ไม่ใช่รึ? นี่ก็มาให้
แล้ว”

และแล้วเสียงที่บอกกล่าวมานั้นก็ขาดหายไป ไม่มีวีแวว
ใดๆ ว่าจะปรากฏขึ้นอีก

รพินทร์เริ่มภาวนาทันที จำได้แม่นยำหมดทุกถ้อย
กระทรงความ

รู้สึกว่าจะเป็นจำนวน 16 คาบ ของการภาวนาก็สัมผัส
ได้กับฝ่ามืออันอบอุ่นแผ่ผ่นอม ประคองลูบไว้อยู่ที่ใบหน้า พร้อม
กับค่อยๆ ช้อนศีรษะเขาขึ้นไปพาดกับตักนุ่ม มีเสียงกระซิบ
เรียกกริมหู

“รพินทร์...”

ไม่ว่าโลกนี้ หรือโลกไหน ตายแล้วเกิดใหม่อีกก็สืบชาติ
เขาก็จำเสียงนั้นได้

“คุณหญิง!!”

นัยว่าได้สะดุ้งลืมตาโพล่งขึ้น

ในแสงอันนุ่มตา สดใสราวกับฉายไว้ด้วยรัศมีอำพัน
จะมีใครอื่นอีก ถ้าไม่ใช่หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์
ที่หัวใจกำลังเพรียกหาอยู่ในยามนี้

ในชุดเดินป่าเหมือนสมัยที่เคยบุกบั่นผจญภัยมา ด้วยกัน
แล้ว ใบหน้านั้นก้มลงมามองเขาพร้อมด้วยรอยยิ้ม ดวงตาทั้งคู่
ลาดประกายพราว ศีรษะของเขาพาดอยู่กับตัก มือข้างหนึ่งของ
ราชสกุลสาววางอยู่บนแผ่นอก อีกข้างหนึ่งเสยลูบไล้อยู่ที่เรือน
ผม

เขาจ้อง...

เค้าหน้านั้น รูปร่างเช่นนั้น รูปมือเช่นนั้น

ไม่ใช่ใครอื่นทั้งสิ้น...

ดาริน วราฤทธิ์!

“คุณหญิง!...”

“เราสัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือว่าคุณจะเรียกฉันอย่างไร?”
 หล่อนเลิกคิ้วถามยื้มๆ

“น้อย!”

“ถูกต้อง...ขอให้รู้ไว้ด้วยนะว่า รัก! รักจนหมดสิ้นหัวใจ
 เพราะฉะนั้น อย่าสั่งฝากลมไปเลยทำให้ลืม!...ได้ยินไหมคะ
 เพเทอร์ ถึงเป็นก็รัก ถึงตายก็รัก...”

ประโยคหลังกัมลงมากกระซิบที่ริมหู แล้วจูบที่หน้าผาก
 ที่ปลายจมูก และประทับหนึ่งที่ริมฝีปาก รพินทร์ตวัดแขนทั้งสอง
 แขนยกอดไว้แน่น ขยับจะลุกขึ้นแต่ก็ถูกกดไว้ นอนพาดตัว
 ตมเต็ม ลักษณะของดารินยามนั้นนั่งทอดกายเอนพิงหินอยู่
 ต่อกตาศระสานกันนิ่ง และดวงตางามคู่นั้นหรือลือให้เขานิดหนึ่ง
 ฟ้าปลายนิ้วคืบจุมกเขาไว้ สั้นเบาๆ รพินทร์คว้าเอามืออีกข้าง
 ไปแนบประทับไว้กับทรวงอก

“คุณหญิง...น้อย...น้อย...คุณหญิง”

“จะเรียกยังงี้ก็เอาให้แน่ๆ ไปสักอย่างก็แล้วกัน พ่อ
 พวเนใจดำของฉัน”

“ก็ขอเรียกอย่างที่เคยสนิทปากดีกว่า ‘คุณหญิง’”

“เอา คุณหญิงก็คุณหญิง...คนใจดำหนี่ฉันมาได้ลงคอ ไม่
 โกรธแล้วหรือ?”

“ผม...ผม...”

“เอาละ ลำบากใจนักก็ไม่ต้องอธิบายอะไรมากหรอก
 แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าต่อไปให้หนีไปตายอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปตาม
 เภาวิญญาณกลับมาให้ได้ รั้มย-รั้มย?”

รพินทร์จับแขนคลำไปตามร่างกายของหล่อนตลอดแทบ

ทั้งตัว แล้วก็เอื้อมไปที่วงหน้านั้นพอลูบไล่ไปที่ริมฝีปากก็ถูกฟัน
แน่นกัดเอาเบาๆ จนสะดุ้งพร้อมกับอาการหัวเราะแผ่วหวาน

“อยากรู้มากกว่า...हांตาจะไปลูบคลำผู้หญิงคนไหนอย่าง
นี้บ้างหรือเปล่า ไหนบอกซิ”

“ใช่แล้ว คุณหญิงจริงๆ นั่นแหละ...เอ๊ะ! นี่เราอยู่กันที่
ไหน?”

เขาร้องออกมา พยายามหันดูรอบๆ กาย อันแวดล้อม
ไปด้วยหมู่โชดหินอันแวววับจับตา หลากๆ สีราวกับเป็นก้อนของ
อัญมณีมาประดับไว้ นอกจากเขาและหล่อนตามลำพังแล้วไม่มี
สิ่งใดอีกเลย...ไม่มีวีแววของมนุษย์คนใดทั้งสิ้น คณะนายจ้าง...
พรานพื้นเมือง...พวกลูกหาบ...ไม่มีทั้งสิ้น

เขาและหล่อนสองต่อสองเท่านั้น ท่ามกลางธรรมชาติ
ของไพรพฤกษ์อันสดสงบและสวยงามปานแมนสรวง

“เราอยู่กันที่ไหน?...”

ดารินทวนคำ

“นั่นซินะ นี่คือคำถาม ‘เรา’ อยู่กันที่ไหน แต่ที่ไหนก็ไม่
สำคัญไม่ใช่หรือในเมื่อที่นั้นมี รพินทร์ ไพรวลย์ และดาริน วรา
ฤทธิ์คนนี้ โลกนี้ โลกไหน สวรรค์ นรก ช่างมันเถอะ หรือว่า
ยังหวนหาใครอยู่อีก”

เขาหัวเราะอย่างแช่มชื่นเปี่ยมสุขที่สุด

“จะหวนหาใคร ถ้าไม่ใช่คุณหญิงยอดรักคนนี้คนเดียว
เฮ้อ! ผมผิดเอง ผมไม่ควรทิ้งคุณหญิงมาเลย”

ดารินสั่นศีรษะน้อยๆ ยิ้มกึ่งสุข กึ่งเศร้า

“เปล่า! คุณไม่ผิด ฉันต่างหากที่ผิด ฉันเป็นฝ่ายทิ้งคุณ

กัน เพราะชะล่าใจเกินไปนึกว่าจะอย่างไรเสียก็คงจะอยู่กับลิง
กับต่างแถวๆ บ้านพักหนองน้ำแห่งนั้นแหละ เผลอชั่ววินาทีเดียว
เท่านั้น วิมานในฝันที่วาดไว้หักสะบั้นพังภินท์ในชั่วพริบตา อยาก
โถมให้แต่น้ำตามันไม่มีจะหลังอีกแล้วถ้าจะมีก็มีแต่เลือดเท่านั้น”

รพินทร์ผุดลุกขึ้นนั่งในทันที สวมกอดประทับไว้กับอก
กายสั่นเทา พึมพำออกมาไม่ได้ศัพท์ และหล่อนกอดเขาไว้นั่น
เช่นกัน หัวเราะระคนไปกับเสียงสะอื้น

ชั่วขณะหนึ่งเขาจับไหล่ทั้งสองของหล่อนผลักห่าง
ออกไปเล็กน้อย เพื่อจะได้เจอหน้าให้เต็มตาอีกครั้ง

แน่นอน (อย่างน้อยก็ในขณะนี้) เขาไม่ได้ตาฟาด ดาริน
ว. แท้จริง ๆ มันเป็นความรู้สึกที่เต็มตื่นจนพูดไม่ออก บอก
ไม่ถูก

เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่า น้ำตาคงไหลออกมา จะมารู้ก็ต่อ
เมื่อหล่อนแตะปลายนิ้วกรีดซับเช็ดให้ เขารวบมือหล่อนไปจูบ
แล้วจูบอีก แล้วชนหน้ากับฝ่ามือของหล่อนทั้งสองข้าง

“กรรมเก่าในครึ่งไหนกันหนอที่จะบดบังกีดกันเราไว้”

“กรรมเก่าเมื่อหลายบรรพ หลายบรรพมาแล้วกระมัง แต่
เท่าที่คุณยังถือสัจจะมันคงต่อคำมั่นสัญญา เราก็ต้องได้พบ
กันแน่นอน ไม่โลกนี้ก็โลกหน้า...บอกซิ ยังมันคงอยู่กับผู้หญิง
ที่ผมน้อย หรือดารินคนนี้อยู่อีกหรือเปล่า”

หล่อนแตะปลายคางเขาขึ้นจ้องตา

“ผมมีอยู่รักเดียวเท่านั้น...เป็นรักนิรันดร์และไม่จำเป็นต้อง
แต่งงานต่อเทพยดาฟ้าดินใดๆ ทั้งสิ้น”

“เราจะอยู่ร่วมชีวิตด้วยกันไหม?”

“ถ้าชีวิตเรายังมีอยู่ในชาติภพนี้”

ดารินชบหน้าลงกับไหล่เขา

“เท่านั้นแหละ ที่ฉันต้องการจากคุณ”

“คุณหญิง...”

“อา...”

“เราพบกันได้ที่นี่อย่างไรกัน?”

หล่อนสั่นศีรษะน้อย ๆ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...แล้วเราพบกันได้อย่างไร คุณบอก
ได้ไหม?”

รพินทร์มองรอบกายอีกครั้ง แล้วประคองดารินให้ลุกขึ้น
ยืน มือต่อมือยังจับประสานกันแน่น

“เราหลับแล้วก็ฝันไปหรือเปล่า แต่ผมก็มีความรู้สึกที่
แจ่มชัดและสัมผัสคุณหญิงได้อยู่ที่นี่ มองเห็นชัดอยู่ตรงหน้า ณ
บัดนี้...หรือว่าขณะนี้เราอยู่ในโลกของวิญญาณแล้ว? ผมจำไม่
ได้เลยว่าขณะนี้ เตี้ยวนี้ผมอยู่ที่ไหน บรรดาคนที่มากับผม
ทั้งหมด...พากันหายไปไหนหมดแล้ว แต่ก็ช่างเถอะ ผมจะไม่
แสวงหาพวกเขาเลย ไม่สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น นอกจากยอดรัก
คนนี้คนเดียวเท่านั้น”

“อย่าหลอกฉันนะ”

“ไม่หลอก”

“อย่าหนีฉันนะ”

“ไม่หนี”

ดารินยิ้มทั้งน้ำตา รพินทร์โอบซ้อนร่างของหล่อนอุ้มลอย

ในแวงแซน ราชสกุลสาวโอบแซนคล้องคอเอาไว้ จูบริมฝีปาก
ไปจูบริมฝีปากเขาเบาๆ

“จะอุ้มฉันไปไหน?”

“อุ้มกลับบ้าน”

พร้อมตอบ เขาออกเดินไปตามหมู่โชดหินอันงามสะพรั่ง
กายนั้นตัดไปตามหมู่ไม้ดอกไม้หลากสีชุกสลับช่อไสวราวกับ
นกนางแอ่น

“บ้านที่ไหน?”

คำถามอ้อยอิงกระซิบมาอีก

“หนองน้ำแห้ง”

“ไม่เอา อุ้มไปให้ถึงบ้านที่กรุงเทพเลย”

“บ้านของคุณหญิงนะหรือ?”

“บ้านของเราค่ะ”

“หนองน้ำแห้งก็บ้านของเราเหมือนกัน”

หล่อนย่นจมูก

“หนองน้ำแห้งนั้นนะตัวดีนัก เผลอที่ไรเป็นหายตัวทุกที
| ‘วิภาดา’ มาขโมยตัวรพินทร์ของฉันไปอยู่เรื่อย ต้องทำโทษให้
ๆ เดี๋ยวก็กลับไปถึงบ้านที่กรุงเทพ ปลอดภัยกว่า”

“พี่ชายสองคนของคุณหญิงไม่ไล่เหยียบผมออกมาละ?”

“ถ้าเขาจะเหยียบน้องเขยของเขา ก็ให้เขาเหยียบน้อง
ๆ เขาเองเขาเสียก่อน”

“ถามสักคำได้ไหม?”

คารินพริ้มตาหรือลงอย่างเป็นสุข พยักหน้านิดหนึ่ง

“เชิญถาม”

“เอาผมไปอยู่กรุงเทพนะ คิดจะ ‘เลี้ยว’ ผมจริงหรือ?”

หล่อนหงายหน้าหัวเราะคิก

“เออ แปลกดีนี้ผู้ชายสมัยนี้เขาเป็นฝ่ายถามผู้หญิงแล้ว หรือว่าจะเลี้ยวหรือเปล่า”

รพินทร์ทำหน้าขึงขัง

“ต้องถาม...ต้องขอคำมั่นสัญญาเสียก่อน ผู้หญิงเศรษฐีผู้ชายยาก ก็ต้องถามแบบนี้แหละ ประเดี๋ยวเกิดเบื้อขึ้นมาเลี้ยวไม่จริง ผมก็หอบผ้าหอบผ่อนออกมาไม่ทัน”

ดาร์นกัดที่ต้นแขนเขาเบา ๆ ซ้ำเลื่องดูหน้าด้วยหางตาคม ปลาบ “เลี้ยวจริงซีเจ้าคะ พ่อเจ้าประคุณทูนหัว จะให้ผู้หญิงคนนี้ไปขอพ่อลูกชายตัวดีจากคุณแม่อีกยังได้นะ จะเรียกสินสอดทองหมั้นสักเท่าไรไม่อั้นเลย สิบล้าน ยี่สิบล้าน ย่อมจ่ายไม่ต่อสัปดาห์เดียว”

“โอ้โฮ นายรพินทร์มีราคาขนาดนั้นทีเดียวหรือ?”

“ถ้าพูดถึงราคาพรานป่าโยโสโอหังคนนี้ สิบบาทก็ไม่ซื้อหรอกยะ คนชื่อรพินทร์มีแต่ ‘ค่า’ เท่านั้น และค่าอันนี้ประเมินเป็นราคาไม่ได้...แน่ะ! ดูซิทำหน้าเหม็นอีกแล้ว ดาร์นคนนี้ได้ซื้อคนชื่อรพินทร์ด้วยเงินตราหรอกนะ แต่ซื้อด้วยหัวใจที่มอบให้ทั้งหมด ซื้อด้วยชีวิตของตัวเอง ฉันรู้ว่าคุณขยาดผู้หญิงเศรษฐีมีเงิน คอยต้งแ่งต้งอนเอาชั้นเอาเชิงอยู่ตลอดเวลา เพราะอดีตของคุณเจ็บเข้ามาแล้ว แต่ดาร์นคนนี้ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้นหรอกนะ”

“ใครบอกว่ารพินทร์เกลียดผู้หญิงเศรษฐีมีเงิน ยิ่งรวยยิ่ง

ที่ จะได้เลี้ยงผมให้สุขสบายตลอดไป ไม่ต้องมารากกรำทำงาน
เท่านี้”

“อ้าว! เป็นงั้นไป”

ทั้งสองหัวเราะออกมาพร้อมกัน แล้วหล่อนก็สะบัด
ตัวขึ้นหลุดจากวงแขนที่อุ้มอยู่ของเขา ออกวิ่งอย่างปราดเปรียว
ตรงเข้าไปในหมู่ของไม้ดอกไม้ใบ และกลุ่มกล้วยไม้ป่านานาพันธุ์
เขาตะโกนร้องเรียก หล่อนโบกมือทำทนายมา

“เก่งจริงวิ่งตามมาให้ทันซิ นายพราน!”

“กลับมาคุณหญิง อย่าบุกเข้าไปดงไม้คนเดียวอย่างนั้น”
เขาตะโกนเรียกอยู่เช่นนั้น แล้วออกแรงฝีเท้ากวดตามไป
ในทันที ราชสกุลสาวหัวเราะเสียงใส ฝีเท้าของหล่อนว่องไว
พละก่งแคล่วปานกระต่ายป่า ออกวิ่งหลอกล่อเลาะลัดไปตามหมู่
ไม้เตี้ยๆ และพันธุ์ไม้เหล่านั้น ประเดี๋ยวหายลับไปจากสายตา
ไปพักให้เขายืนงง ประเดี๋ยวโผล่ออกมาร้องเรียก พอหันไปเห็น
จะคิดว่าตัวก็พลิกพลิวผลະหนืออีกล่อให้ไล่

เกิดเป็นรพินทร์ ไพรวลย์ อย่าว่าแต่ผู้หญิงอันเป็นนาง
มนุษย์เพียงแค่นี้เลย ต่อให้สัตว์ป่าเปรี้ยวสักขนาดไหน เขาก็ยัง
แก้ตัวอยู่ แต่อดพิศวงตนเองไม่ได้ว่า เหตุใดเขาจึงกวดจับตัว
แม่ดอกฟ้าดารินในดงไม้อันงามสะพรั่งนั้นไม่ได้ ประเดี๋ยวโผล่
ออกมาทางโน้น ประเดี๋ยวเลาะลัดโผล่ออกทางนี้ ได้ยินแต่เสียง
หัวเราะหวานริกใสกังวานที่ยั่วเข้ามา หน้า หลัง ซ้าย และขวา
รวมกับหล่อนมีวิญญานของนางไม้เข้าสิงจะนั้น

อ่อนใจเข้าเต็มทีก็เลยหยุดยืนหอบอยู่ในกลุ่มตงว่านริมธารน้ำ ร้องประกาศออกไปว่า

“ดีละ วึ่งหนีได้วึ่งหนีไป ประเดี้ยวชี้คร้านจะวึ่งร้องป่าแตกออกมาเอง ถ้าไปเจอะอะไรเข้า”

“คารินชะอย่าง จ้างก็ไม่กลัว”

เสียงแจ้วร้องตอบออกมาจากที่ใดที่หนึ่ง ไม่ห่างตัวนัก รพินทร์หัวเราะหึๆ ยักไหล่ พอเหลือบไปเห็นชอกกล้วยไม้ และพันธุ์ไม้ดอกประเภทว่านที่ออกช่อกงามจับตา ก็เดินไปเลือกเก็บ แต่ละชนิดสีลันต่างๆ กัน ประดับแซมด้วยใบเฟิร์นมาพันธุ์ ร้อยประสานเข้าหากันอย่างประณีตบรรจง ตั้งอกตั้งใจทำอยู่คนเดียวโดยนึ่งที่ก้อนหินสีขาวสะอาดก้อนหนึ่ง

มิชามินานก็มีมือมาสะกิดที่ไหล่จากเบื้องหลัง เขาทำเฉยเสีย ไม่หันกลับไปดู คงบรรจงร้อยพันธุ์ไม้เหล่านั้นอยู่ตามเดิม ต่อมาก็มีดอกหญ้าเล็กๆ มาเชยเล่นเบาๆ ที่ใบหูเขาจนจิกจ้อดหัวเราะออกมาไม่ได้ แต่ก็ยังไม่หันกลับมา

แล้วคางเล็กๆ ก็วางบนไหล่เขา

“ทำอะไรนะ นายพราน”

“ทำอะไรก็เรื่องของนายพราน นายหญิงไม่เกี่ยว”

“ฮึ! หมั่นไส้!”

หลังของเขาถูกหยิก จนต้องร้องไห้ออกมา

“เดี้ยวก็หนีไปเสียจริงๆ เท่านั้น”

“เชิญเลย จะไปไหนเก๊าะ ไม่ง้อแล้ว”

“แต่เค้าँगอนนายพรานนี้ ไม่รักเค้าँแล้วหรือ?”

เสียงอ่อยอออดอ้อนยานคางดังมาอีก คราวนี้เขาถูกกอด

จากเบื้องหลัง แก้มละมุนแนบอยู่กับชอกคอ รพินทร์ซ่อนยิ้ม
ตวาดเบาๆ

“ไม่รักแล้ว! พรานป่ากระจอกงอแง จะไปรักผู้หญิง
ในราชสกุลสูงศักดิ์อัครฐานได้ยังไง”

“ฮึ! เดี่ยวเหอะ...มีแม่ผมแดง กะแม่ผมทอง คอยพะนอ
เอาใจอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ”

ไม่ทันขาดคำ ศีรษะของเขาก็แทบกระเด็น เพราะแรงผลัก
โสมมาอย่างแรง

รพินทร์ทำเฉยอยู่ตามเดิม อึดใจใหญ่ ผิวเนื้ออันเย็นช้ำ
ไปด้วยละอองน้ำ ก็เบียดกระชားมาทางด้านหลังอีก พร้อมกับ
เสียงเนิบๆ ว่า

“หัวใจ ตั้งอยู่ตรงนี้ใช่มั้ย?”

ปลายนิ้วชี้ วนเบาๆ อยู่ที่แผ่นหลังด้านซ้ายของเขา

“ก็ใช่”

“แล้วลองคิดดูซิเอ๋ย ถ้ากระสุน.300 เวเธอร์บีแม็กนั้น
มันมุดซอนเข้าไปทางนี้ มันจะเป็นยังไงบ้าง”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“หัวใจลั่นรักของนายรพินทร์ ก็แตกกระจายออกเป็น
พันเสี่ยงนะสิครับผม แต่ทุกเสี่ยงส่วนที่มันกระจายออกไป ถ้า
มันพูดได้ มันก็จะร้องเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า รักคุณหญิงดาริน
วาฤทธิเพียงคนเดียว...ทุกชาติทุกภพไป”

ริมหูของเขาถูกริมฝีปากนุ่มเกสียเบาๆ

“ก็ปากอย่างนี้ไงล่ะ ถึงได้หลงอยู่จนทุกวันนี้ ฉันไม่ฆ่า
คุณเหรอก แต่วันใดที่คุณเลิกรักหรือทรยศต่อฉัน ก็ขอให้

มัจจุราชจงมาเอาชีวิตฉันไปเสียเถิด ไม่อยู่เป็นผู้เป็นคนอีกต่อไปแล้ว”

“ถ้าวันไหนผมทรมานต่อคุณหญิง วันนั้นจะเป็นวันแตก-
ดับของผมเสียก่อน”

“ไม่เอา ฉันตายไม่เป็นไร แต่ขออย่าให้คุณต้องตายเลย...
นั้นดอกอะไรนะ ที่เอาม้วน ๆ พัน ๆ ทำเล่นเหมือนเด็กร้อยมาลัย
ไร้สาระ”

“ดอกไหน?”

“ก็ข้อใหญ่ ๆ กลีบแข็ง ๆ สีแดงสด ตัดเขียวตัดเหลือง
อยู่ในตัวนั้นนะ”

“ไม่เคยรู้จักหรือ?”

“อ้อ!”

มีอาการสั่นศีรษะจนเส้นผมกระจายกระทบไหล่เขา

“ก็ ‘เบิร์ต ออฟ พาราไดส์’ หรือชื่อ ‘ปักษาสวรรค์’ ยังไง
ล่ะ จะเรียกว่าวาญภักซ์ก็ได้ เห็นไหม ทั้งชื่อของมันรูปร่าง
ลักษณะเหมือนตัวนกการเวก ต้นไม้พุ่มรูปร่างใบยาว ๆ เรียว ๆ
เหมือนใบกล้วยที่เห็นอยู่นั่นไง”

“อ้าว สวยจังนะ”

“มันจะสวยกว่า ที่คุณหญิงเห็นอีกหลายสิบเท่าแน่ เมื่อ
มัน...”

เขาเว้นระยะเพียงแค่นั้น แล้วหมุนตัวกลับมาบรรจงสวม
พวงดอกไม้ที่สร้างขึ้นอย่างงดงามนั้น ลงบนเส้นผมเหนือศีรษะ
ของคารินผู้นั่งพับเพียบอยู่ใกล้ ๆ

“สวมเป็น ‘มงกุฎไฟร’ อยู่เหนือเศียรของราชินีแห่งป่าใหญ่

เช่นนี้ ไม่มีอะไรจะให้ได้จากพรานป่าอนาถากลางไพรพทุกข์
เช่นนี้ นอกจาก ‘มงกุฎไฟ’ ที่ทำให้จากดวงใจทั้งหมดอันนี้
เท่านั้น”

คารินตะลึงไปชั่วขณะ ใบหน้าแดงช้ำ มงกุฎดอกไม้ป่า
ก้นนั้นประดับอย่างเหมาะสมพอดีอยู่บนเส้นผมดำขลับของ
หล่อน ราชสกุลสาว ค่อยๆ ชะโงกใบหน้าลงไปดูเงาของตนเอง
ในแผ่นน้ำใสใก้ๆ แล้วพริ้มตาหลับลงอย่างเป็นสุข ริมฝีปาก
ทั้งคู่เผยอขึ้น

“โอ!...รพินทร์...รพินทร์ ฉันรักคุณเหลือเกิน ไม่มีสมบัติ
พัสถานอะไรในพิภพโลกนี้ที่จะมีคุณค่าต่อฉันเทียบเท่ามงกุฎไฟ
ที่คุณทำและสวมให้แก่ฉันอันนี้อีกแล้ว...จูบฉันซิ จูบฉัน!...”

เขาประคองไหล่หล่อนเข้ามาแนบกาย และจรรมิฝีปาก
ประสานหล่อนอย่างสนิทแนบ...นิ่ง และนาน **ไม่มีความหวาน**
ชื่นใดๆ อีกแล้วในโลกนี้ ที่เขาจะได้รับเหนือไปกว่ารอย
จูมพิศครั้งนี้...

“ปรอทขึ้น 102° ตัวร้อนยังกะไฟเลยคะ อาจารย์!...”

เสียงคริสติน่าดังขึ้น ท่ามกลางความเงิบจับดูอยู่ของ
ทุกคนที่เข้ามารายล้อมอยู่ในขณะนี้

“สงสัยโรคเก่าเล่นงานเอาอีกแล้ว...วุธ ทำไมคุณถึงไปบอก
พวกเราเอาเดี๋ยวนี้”

ประโยคหลัง เป็นเสียงที่ดังจนเฉียวไปยังเชิดวุธ

“ผม...ผมนึกว่าเขาไม่เป็นอะไรมาก เห็นบอกว่าเพลียง่วง

เอายากินแล้วลงนอน ว่าจะขอพักสักงีบ แต่เห็นตัวร้อนขึ้นทุก
ขณะ ก็เลยไปตาม”

“บ้า! บ้าที่สุดเลย ไม่มีหัวคิด!...”

หล่อนดำริเร็วปรือ เอะอะโหมงโหมงเงงไปหมด

“เบล! มัวแต่ตรวจหากัมมันตภาพอยู่นั้นแหละ มันไม่ได้
เป็นพิษจากกัมมันตภาพหรอก อาการไข้จากมาลาเรียนั้นแหละ...
เร็ว! จัดการด่วน ลดอุณหภูมิในตัวเขาลงก่อน”

มีเสียงพูดกันแซดอยู่รอบกายของรพินทร์ ที่นอนตะแคง
ตัวคู่สนทนาอยู่ในขณะนี้ เสียงเบลละล่ำละลักออกมาว่า

“ปลุกเขาให้พอรู้สึกตัวขึ้นก่อนซิ นิดยาเข้าไปได้ยังไง จิ้ม
เข็มไม่เข้า หักไปเข็มหนึ่งแล้ว”

เชิดวุธ คีธ และสแตนลีย์ ช่วยกันเขย่าตัวเรียก แต่รพินทร์
ไพรวัลย์ ขณะนี้ลืมตาไม่ขึ้น ได้แต่สั่นเป็นลูกนก มือทั้งสองกำ
ประสานแน่นกันอยู่บนอก เสียงตาพรานเฒ่าซึ่งคุกเข่าอยู่ทาง
ด้านปลายเท้าครางออกมาว่า

“โอ้ นายกู เอาอีกแล้ว...เห็นดี ๆ อยู่แท้ ๆ เเวกรรม
เสียจริง ๆ ไ้โรคจับสันหานี้ มันก็ไม่เลือกเวลาเลย!”

124

**ภายใต้การนำรถหน้าไปอย่างแข่งกับเวลาของ
พรานครูผู้เฒ่าหมาอิน กาลเวลาผ่านพ้นไป
ตามลำดับ ความหวังของทุกคน จะต้องไป
ไม่ถึงห้วยเสือร้อง ก่อนเที่ยงหรือหลังเที่ยงเพียงเล็กน้อย
ดาร์ม ตลอดระยะทางเส้นนี้ หล่อนยังคงถูกบังคับโดย
พ่อชายใหญ่ให้เดินรวมกลุ่มอยู่กับเขา และไซยยันต์เช่นนั้น โดย
ไม่ยอมให้แยกเดี่ยวหรือล่วงหน้าไปก่อนทั้งสี่**

คงปล่อยให้หน้าที่นำทางเป็นของหนานอินและอนุชาตาม
เจ้าพี่เท่านั้น ซึ่งก็ทอดระยะออกไปไม่ห่างนัก ท่ามกลางป่าที่บ
งดัดที่bukบันชอกซอนตัดทางกันมา

ขณะนั้นเป็นเวลา 11.05 น. เสียงวิทยุจากอนุชาก็ดังแจ้
งมาว่า

“ลุงอินบอกว่า ลงจากเนินปลวกลูกนี้ ก็จะเข้าเขตหมู-

บ้านแล้วครับ กะว่าไม่เกิน 45 นาที หรือหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างช้า
เราจะเข้าถึงเป้าหมายตรงเวลาพอดี”

นั่นเป็นการเจตนา รายงานให้พี่ชายใหญ่ของคณะทราบ
โดยตรง

“ดีมาก! แต่ทั้งสองที่นำอยู่ข้างหน้าเดินเร็วกันเหลือเกิน
ไม่ต้องรีบร้อนนักก็ได้”

เชษฐาตอบออกไป หันไปชำเลื่องดูน้องสาวซึ่งบัดนี้ก้ม
หน้าก้มตาเดินทอดระยะวันหลังไปประมาณ 3-4 ก้าว เหงื่อ
โทรมกาย สังเกตสีหน้าขาวเผือด วันนี้ดูเป็นวันแรกแห่งการ
เดินทาง ที่หล่อนมีท่าทีอิดโรยและอ่อนกำลังลงไปมาก สะดุด
ชวนเชอยู่หลายครั้ง ถึงกับบางขณะต้องไปยืนเกาะแก่งแก่งกิน
หรือโคนไม้พักเหนื่อยอยู่ ทำให้ทั้งเขาและไชยยันต์ต้องหยุดรอ

“น้อย! เป็นยังงัยบ้าง?” เชษฐาถามเบาๆ

หล่อนฝืนยิ้ม ป้ายแขนขีดเหงื่อที่เกาะพราวเต็มขนตา
ไม่ตอบว่าอะไร พอพี่ชายเข้ามาจับแขน ก็กัดฟันก้าวเดินต่อ
อย่างมูมานะ ขณะนั้นเป็นการเดินขึ้นมอที่สูงขึ้นไป

ชะนีโหวกโวยโหยละห้อยอยู่บนยอดไม้สูงมองไม่เห็นตัว
สลัดไปกับเสียงนกเขาใหญ่ที่ขานขับมาจากยอดป่าใกล้ๆ ตอนใด
ตอนหนึ่ง หูทั้งสองข้างของหล่อนเริ่มลั่นอื้อ ฟังเป็นเสียงเพรียก
หาของรพินทร์ ไพรวลย์

หล่อนกัดฟันต่อสู้กับความอ่อนเพลียโหยละเหี่ยวที่บังเกิด
ทวีขึ้นทุกขณะ พยายามเกาะแก่งหิน เหนี่ยวกายขึ้นไป ขณะโสด
ประสาทอิงอลไปด้วยศัพท์สำเนียงต่างๆ เหมือนพายุร้าย และ
แทรกมากับเสียงที่เกิดจากจิตใต้สำนึกนั้น หล่อนแ่ววประโยคว่า

“โปรดอย่าได้ตามผมมาเลย ยอดรัก...กลับเถิด กลับเสีย...”

“รพินทร์!”

ราชสกุลสาวเปลोट้าวอุทานออกมา แล้วบัดนั้นหล่อนก็
 หน้ามิดเป็นลมอย่างกะทันหันหลุดร่วงจากง่ามที่เกาะพุงกาย
 อยู่ ล้มฟุบลงกับดินลูกรังปนกรวด ทำท่าจะกลิ้งต่อไปตามแนว
 เสาต้นนั้น...

โชคดีที่ไชยยันต์หมั่นจับตา สังเกตดูอยู่ตลอดเวลา
 แล้ว และได้ไปเดินคุมอยู่เบื้องหลัง จึงก่อนที่หล่อนจะกลิ้งต่อ
 ไปปะทะพวกลูกหาบอันกำลังดุ่มเดินไต่ที่ชันขึ้นมา เขาก็ถลันเข้า
 รับไว้ได้

“น้อย!”

ไชยยันต์ร้องลั่น ประคองหญิงสาวพลิกหน้าขึ้น ใบหน้า
 ตาในขณะนี้ปราศจากสีเลือด ตาทั้งสองหลับสนิท หายใจรวยๆ
 จากเสียงนั้น เศษฐาหันมาเห็น จึงกระโจนลงมาทันที ร้องเร็ว
 ไป

“เกิดอะไรขึ้นนี่ น้อย เป็นอะไรไป”

ไชยยันต์เขย่าตัวเรียกเบาๆ แต่หล่อนยังไม่รู้สึกตัว พี่ชาย
 เข้ามาจับชีพจรที่เต้นแรงและเร็วแล้วสั่งพรานลูกหาบที่ตะลึงมอง
 กันอยู่ให้ยุติการเดินทางทันที ทุกคนพรุกกันเข้ามารายล้อมนายหญิง
 อย่างเป็นห่วง ก็วิทยุไปบอกหนานอินกับน้องชายกลาง ผู้ยังนำ
 วุดไปเบื้องหน้า โดยไม่รู้ถึงเหตุการณ์ด้านหลัง

“กลาง! หยุดเดินก่อน น้อยเป็นลมพับไปแล้ว”

เสียงอนุชาร้อง
“อ้าว แล้วกัน!”

และจากนั้น ทั้งอดีต ‘พรานชด’ และครูพรานหนานอิน ก็เล่นกลับมาสมทบทันที ไชยยันต์อุ้มเพื่อนสาวไปนอนราบลงบนพื้นที่ราบบริเวณหนึ่งแล้วบอกเชษฐาด้วยความรู้สึกไม่สบายใจนัก

“เมื่อคืนนี้ น้อยมีเวลาพักผ่อนน้อยเหลือเกิน คงนอนไม่ถึง 2-3 ชั่วโมงกระมัง เพราะเห็นกระสับกระส่ายเดินไปเดินมาอยู่ในบริเวณแคมป์พักตลอดเวลา แทบจะไม่มีเวลาหลับนอนเลย มาประกอบกับการเดินหนักเอาวันนี้ด้วย เลยเป็นลมหมดสติ”

“โอ้เอ๋ย น้อย...”

เสียงพี่ชายใหญ่ครางออกมาอย่างสงสาร รื้อค้นหีบเวชภัณฑ์คว้ายาออกมาแกะสำลีลนอยู่ที่จมูก ไชยยันต์ใช้น้ำเย็นจากกระติกชุบผ้าขนหนูเล็กๆ แตะซับไปตามใบหน้า ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อนุชาและหนานอินวิ่งย้อนมาถึงพอดี

“นายหญิง! โดนอะไรเข้าหรือเปล่า?”

ครูพรานถามอย่างตกใจ ส่วนอนุชาเข้ามาตรวจตามแขนขา ร่างกาย เพราะสงสัยว่าอาจถูกงู หรือแมลงมีพิษขบกัด แต่ก็ไม่พบร่องรอยวี่แววอะไร และในฐานะที่เคยมีชีวิตรอยู่ในป่ามา ชำชองกว่าใครทั้งสิ้นพอจะมีความรู้ในด้านปฐมพยาบาลอยู่บ้าง พี่ชายกลางจึงลงมือปฏิบัติการในด้านบุรุษพยาบาลทันที ปากก็บอกทุกคนว่า

“ไม่ต้องตกใจครับ น้อยคงไม่เป็นอะไรมากหรอก นอก

จากหมดแรงและเป็นลมไปเท่านั้น ผมยอมรับว่านำทางเร็วไปหน่อย และน้อยก็อ่อนแรงไปมากสำหรับวันนี้ ไม่ใช่อะไร...คงมาจากไม่ได้พักเมื่อคืนนี้แหละ คนเราลงไม่ได้นอนเลยตลอดทั้งคืนแล้วมาเดินหนักอีกครั้งวัน...จะทนไปได้สักแค่ไหนปล่อยให้นอนพักสักครู่ คงจะรู้สึกตัวค่อยยังชั่วขึ้นเอง”

ว่าแล้ว อนุชา ก็หันไปทางหีบเวชภัณฑ์ คว่าเข็มและเลือกหลอดยาบางชนิดขึ้นมา ไชยยันต์คว่าแขนไว้

“เฮ้! นายกลาง นายไม่ใช่หมอนะ?”

“เชื่อมือเถอะนะ ก่อนออกเดินทางมานี้ น้อยก็สอนฉันไว้บ้างแล้วว่ายาอะไรประเภทไหนควรจะใช้ในสถานการณ์อะไร รวมทั้งยาฉีดด้วย...นี่เป็นยาประเภทบำรุงหัวใจกระตุ้นประสาท เข้าผิวหนังเท่านั้นไม่ใช่เข้าเส้น ไม่เสี่ยงอะไรหรอก”

“บ๊ะ! เป็นทุกอย่างเชียวนะ นายนี้”

เพื่อนชายพึมพำมาอย่างไม่รู้ศรัทธา นักอนุชาบอกขริม ๆ มาแต่เพียงว่า

“อย่าคิดว่าฉันเป็นอนุชา วราฤทธิ์ คิดเสียว่าฉันคือ ‘พราณชุด’ แล้วทุกคนจะเชื่อว่าในเรื่องปฐมพยาบาลแค่นี้ ถ้าไม่เป็น...ฉันก็คงนึกไม่ถึงเทือกเขาพระคิ่วะในครั้งโน้นหรอกอย่าว่าแต่จะเน่ดยาให้คนอื่นเลย ตัวฉันเอง...ฉันก็เคยฉีดมาแล้ว เข้าเส้นด้วยเรื่องไข้ผงแค่นี้เอง ก่อนนี้สมัยเดินป่า ฉันก็เป็นหมอเถื่อน เทียวรักษาคนป่าคนดอยหายมาเสียนักต่อนักแล้ว จากยากินยาฉีดที่มีติดตัวอยู่ ม่ายังนี้ก็ไม่เป็นเพื่อนกับพวกชาวป่าชาวดง เป็นที่รบกวนของคนที่นั่นหรอก ไม่เชื่อถามลุงอินดูก็ได้”

ในภาวะเช่นนี้ เมื่อตัวแพทย์ประจำคณะพับลงไปแล้ว

ชั่วขณะหนึ่ง ทุกคน แม้แต่เชษฐาเอง ก็จำใจจะต้องเชื่อมืออดีต ‘พรานชด’ ไว้ก่อน เพราะประสบการณ์ความชำนาญ

ร่างกายของดาร์รินเย็นชืด โดยเฉพาะฝ่ามือและฝ่าเท้า เมื่อเชษฐาถอดถุงมือหนังและบูตเดินป่าของหล่อนออก

“เอาจัดการเร็ว อย่างน้อยก็ให้ได้สติมาก่อน แล้วเขาคงบอกเองว่า ควรจะใช้ยาอะไรต่อไป แต่ให้ตายเถอะ พี่ไม่ยากให้เธอฉีดยาเลย ให้ดมยาอย่างเดียวก็น่าจะพอ”

“มันเข้าไปครับ และต่อให้รู้ตัวน้อยก็จะมีพลัง ไม่มีแรงอยู่ รับรองว่ายานี้คิดจะไม่เป็นอันตรายอะไร และมันช่วยได้เร็วกว่า เชื่อผมเถอะว่า ผมพอจะรู้จักประเภทของยาอยู่บ้าง แม้จะไม่ได้เรียนแพทย์มาก็ตาม”

อนุชาตอบอย่างมั่นใจ ถลกแขนเสื้อน้องสาวขึ้น พร้อมทั้งเอาสำลีชุบแอลกอฮอล์เช็ดปราด ๆ ไปที่ต้นแขน ก่อนจะค่อยๆ เสือกปลายเข็มอันแหลมคมเข้าไปใต้ผิวหนัง และเดินตัวยาที่ดูดออกจากหลอดในปริมาณที่ไม่เกิน 3 ซี.ซี. เข้าไปอย่างช้าๆ คล่องแคล่วว่องไวราวกับบุรุษพยาบาล หรือแพทย์อาชีพ แล้วร้องสั่งให้หนานอินไปยืนสะกดคุมเชิงไว้ทางด้านศีรษะของน้องสาว ร่ายเวทป้องกันภัยมืดที่จะฉวยโอกาสเข้าแทรกแซงในยามที่น้องสาวหมดสติ ปราศจากความเป็นตัวของตัวเองเช่นนี้...

ประมาณ 5 นาทีหลังจากนั้น ทุกคนที่รายล้อมดูอาการอยู่ เห็นใบหน้าของดาร์รินเริ่มมีสีเลือดขึ้น และลมหายใจได้ระดับสม่ำเสมอขึ้น แล้วก็เห็นหยาดน้ำตาหลังรินออกมาสองสามหยด

ไหลตามแก้ม จากดวงตาทั้งคู่ที่ยังปิดสนิทอยู่ พี่ชายใหญ่จับ
ฝ่ามือที่เริ่มอบอุ่นจากอาการเย็นชืดมากุมไว้นั่น ก้มลงกระซิบ
แว่กเบาๆ เปลือกตาของหล่อนสั่นพลั้ว คล้ายๆ อย่างจะลืมตา
แต่ยังไม่ลืมขึ้น

พี่ชายและเพื่อนช่วยกันกระชิบเรียก พร้อมทั้งเขย่ากาย
เบาๆ

“รพินทร์...”

ริมฝีปากของหล่อนขยับ มีเสียงลอดออกมาแผ่วเบา

“น้อย!”

เซษฐาเขย่าไหล่แรงขึ้นอีก

อัดใจต่อมา เปลือกตาของหล่อนที่สั่นพลັ้วจึงค่อยๆ เปิด
 ขึ้น พอมองเห็นหลายๆ หน้าที่กำลังลงมองหล่อนด้วยความเป็น
 ห่วงอยู่ในขณะนี้ก็ลืมเปิดกว้างขึ้น ขยับตัวแต่พี่ชายใหญ่กดไหล่
 ไว้

“นอนพักหนึ่งๆ อีกสักครู่เถอะ น้อย อย่าเพิ่งลุกขึ้นมา
ก่อนเลย”

หล่อนถูกบังคับด้วยอาการกดชนิดนั้น ไม่ต้องนอนเหยียด
 กว้างตามเดิม ราชสกุลสาวพยายามเหลือบตาไปรอบ ๆ อย่าง
 งุนงง เหมือนจะแสวงหาอะไรบางอย่างด้วยความสับสนพิศวง แล้ว
 ก็นมือนขึ้นแตะที่ศีรษะร้องออกมาแทบ ๆ ว่า

“มันไปไหนแล้ว...มันหายไปไหน?”

“อะไร หมวกของเธอเธอ เหนียว อยู่นี่”

ไชยยันต์บอก พร้อมกับยกหมวกของหล่อนที่เขาถอดออก
 ให้ดู ดารินสันศิระ หน้าคงตื่นอยู่เช่นนี้

“ไม่ใช่หมวก แต่เป็น...มงกุฎดอกไม้ป่า!”

“หา! ว่ายังไงนะ?”

สองพี่ชายและหนึ่งเพื่อน ร้องถามเสียงดังออกมาพร้อมกันอย่างแปลกใจ จ้องเขม็ง

คารินชอยเปลือกตา ยังคงเอามือลูบคลำอยู่บนศีรษะของตนเองอยู่เช่นนี้ ปากก็พิมพ์ว่า

“มันหายไปไหน...มงกุฎดอกไม้ป่าของฉันที่รพิินทร์ทำให้เขาเป็นคนสวมให้ฉันเมื่อหยกๆ นี่เอง...”

ไชยยันต์ กับอนุชา เหลือบมองหน้ากันแล้วเบิกตาโพล่งขึ้นรีบไป เชษฐาเองก็เริ่มสีหน้าไม่สู้จะดีนักแต่ฝืนยิ้ม เอามือมาลูบที่หน้าผากน้องสาว กล่าวอย่างปลอบโยนน้ำเสียงกรุณาว่า

“น้อยละเมอไปเสียแล้ว ไม่สบายกระมัง แต่สังเกตดูก็ไม่มีอาการไข้ละ เป็นยังไงบ้างละ ตอนนี่”

คารินดูเหมือนจะเริ่มจะรู้สึกตัวแน่ชัด หล่อนนิ่งงัน ลืมตาค้างเงยบเฉยอยู่เช่นนั้น พี่ชายกลางส่งปรอหวัดไข่ให้ ลังเรียบๆ ให้หล่อนนอน แต่หล่อนเอามือปัดออกไปเบาๆ พี่ชายใหญ่หันไปคว้าเครื่องวัดความดันโลหิต แล้วจัดแจงจะพันที่ต้นแขน ก็ถูกหล่อนผลักออกไปอีก พร้อมกับดิ่งกายลุกขึ้นนั่ง

“ไม่ต้องใช้วัดไข่ หรือวัดบีพี. หรอกคะ น้อยหน้ามืดเป็นลมไปเท่านั้น ตอนนี่พอจะรู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว”

ทั้งสามชายมีสีหน้าตื่นกันไปหมด

“เมื่อกี้นี้เธอพูดอะไร เธอจำได้หรือเปล่า?”

น้องสาวคนเล็กของตระกูลฝืนยิ้มโรยๆ

“ฉันจำได้ว่าฉันพูดอะไรและไม่ได้พูดออกมาด้วยอาการ
เพื่อของพิษใช้อย่างที่พี่ใหญ่ว่า แต่พูดด้วยความรู้สึกสงสัยอะไร
บางอย่างเท่านั้น เป็นความสับสนในด้านความคิด...”

“แล้วน้อยพูดว่าอะไร ไหนลองทวนคำซิ?”

อนุชาถามมาโดยเร็ว

“น้อยถามหา มงกุฎดอกไม้ป่าคะ”

“มงกุฎดอกไม้ป่าที่ไหนกัน และมีอะไรที่ทำให้เธอถาม
หามงกุฎดอกไม้ป่า...บ๊ะ! ยุ่งแล้วซิ”

ไชยยันต์พูดต่ำๆ จ้องหน้าเพื่อนสาวตาไม่กะพริบ

ภายหลังจากนั่งกัตรีมฝีปากเหมือนจะทบทวนอยู่อีกครู่
ตารินก็หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างให้ทุกคนเห็นเป็นเรื่องขบขัน
แต่ดวงตาทั้งคู่ยังมีน้ำตาคลอ

“ฉันพอจะวินิจฉัยตัวเองออกแล้ว...เมื่อกี้นี้หมดแรง เป็น
ลมไปชั่วขณะ ตอนไม่รู้สีกตัวนั้นแหละ ฉันคงจะประหวัดคิดไป
เอง มันเกิดขึ้นจาก ‘ซับกอนเซ็ส’ เป็นเรื่องไร้สาระ อย่าไป
สนใจอะไรเลย...”

แล้วหล่อนก็มองไปทางพี่ชายใหญ่ ถามด้วยน้ำเสียง
พยายามให้ปกติที่สุดว่า

“นี่น้อยดับเครื่องไปนานสักเท่าไรคะ พี่ใหญ่”

“ก็คงไม่เกิน 6-7 นาทีมั้ง ที่เธอฟุบเป็นลมไป และเรา
หยุดกันอยู่ตรงนี้...บอกพี่ซิ น้อยฝันไปยังไงตอนที่เป็ลมไม่รู้สีก
ตัวนะ”

“ตอนนี้น้อยรู้สึกว่าจะเดินทางต่อได้แล้วค่ะ เราไปกัน
ได้แล้ว”

หล่อนกลับพูดไปอีกอย่างหนึ่ง ขยับจะยืนขึ้น แต่หลายมือกดไหล่ไว้

“ยังก่อน เราจะพักอยู่ตรงนี้อีกสักเดี๋ยวนะ เธอยังไม่ได้ตอบคำถามพี่”

เชษฐาพูดมาเคร่งขรึม

“โอ้ พี่ใหญ่คะ จะมาคาดคั้นเอานิยมนิยายอะไรกับคนเหนื่อยมาก ๆ หหมดแรงเป็นลม หหมดสติไปชั่วขณะ”

“เธอเรียกรพินทร์ เธอถามหามงกุฎดอกไม้ป่า ถูกต้อง นั่นคือการประหวัดคิดขณะที่หหมดสติไป แต่พี่ต้องการรู้ว่าน้อยเห็นอย่างไรในความคิดนั้น”

ราชสกุลสาวยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า แล้วขอน้ำดื่ม มองดูหน้าคนโน้นที คนนี้ที ในที่สุดก็ถอนใจยาว

“จำเป็นด้วยหรือคะที่น้อยจะต้องเล่าอะไรในความละเมอ เพื่อפקไร้สาระให้ทุกคนฟัง บอกว่ามันไร้สาระ”

“นั่นแหละ จะไร้สาระยังไง ก็อยากจะรู้”

อนุชาบอกมาด้วยเสียงจริงจัง คาดคั้น

“เฮ้อ! เอา...จะให้เล่าก็ได้...น้อยเห็นรพินทร์คะ ที่ไหนก็ไม่ทราบเป็นป่าไม้ดอกไม้ที่บ้านสะพรั่ง ริมทะเลสาบใหญ่สวยงาม พบตามลำพังสองต่อสอง โดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุว่าเป็นยังไง มายังไง รพินทร์เอาดอกไม้ป่าชนิดหนึ่ง เป็นดอกเบีร์ด อีฟ พาราไดส์ หรือดอกปักษาสวรรค์มาทำเป็นพวงมาลัยลักษณะเหมือนมงกุฎ ประดับแซมด้วยดอกเอื้องสีสั้นต่างๆ และใบเฟิร์น แล้วสวมประดับให้ที่ศีรษะของน้อย มันสวยจนบอกไม่ถูก แต่

พอตื่นลืมตาขึ้นมาพบว่าตัวเองนอนแอ้งแม้งเป็นลมตอนเดินขึ้น
เนินอยู่นี่เอง...เหลวไหลมากไหมคะ”

อนุชา กับ ไชยยันต์ ลอบถอนใจ เซซฐายิ้มให้อย่างปราณี
“สงบจิตสงบใจไว้บ้างเถอะน้อย เมื่อคืนแทบจะไม่ได้พัก
ผ่อนหลับนอนเลยไม่ใช่หรือ เห็นไชยยันต์กับพวกลูกหาบที่อยู่
ถามบอกพี่”

หล่อนไม่ตอบ หันไปทางหีบเครื่องเวชภัณฑ์ค้นหายาเม็ด
ขึ้นมาสองชนิดโยนใส่ปากดื่มน้ำตามเข้าไป แล้วถอนใจเอือก
อนุชาไม่สนใจอะไรอีก ลงนั่งบนก้อนหินจุดบุหรี่ยิบเจียบ ๆ ส่วน
ไชยยันต์มองสังเกตสีหน้าเพื่อนสาวอยู่เช่นนั้น พุดมาเบา ๆ ว่า

“เธอกำลังฟุ้งซ่านเต็มที หยุดพักสวดมนต์ไปก่อนดีกว่า
ใช้เวลา 10 นาที แล้วเราค่อยเดินต่อ”

“ฉันเกิดอาการขึ้นมาอย่างไร?”

หล่อนถามอ่อย ๆ

“ก็เห็นแล้วละ ว่าป้อแป้ตูปัดตูปะลงไปทุกที แต่คิดว่าคง
จะพอไปไหว เราทำเวลากันมากเกินไป เพราะนายกลางกับลุง
เดินเร็วเหลือเกิน ฉันไม่ไว้ใจก็เลยมาเดินคุมเธออยู่ข้างหลัง
แล้วอยู่ ๆ เธอก็ฟุบลงไปเฉย ๆ ลักษณะเป็นลม กลางเป็นคน
นัดยาให้เธอ”

“ฉันไม่รู้สึกตัวเลยตอนนั้น มันวูบไปเฉย ๆ หน้ามืด”

“โชคดีที่เดินกันในระดับพื้นดินธรรมดา ถ้าอยู่ในระหว่าง
ไต่เขา ป่านนี้ร่วงลงไปคอหักหรือม่ายก็เละไปหมดทั้งตัวแล้ว”

ไชยยันต์ว่า แล้วตะไหล่บังคับให้นอนลงตามเดิม

“เอาละ นอนพักอีกสักประเดี๋ยว อย่าเพิ่งรีบร้อนในตอนนี้

เลย แค่มิไกลข้างหน้าก็จะถึงห้วยเสือร้องแล้วเธอนอนสวดมนต์ภาวนาไปหรือจะพักหลับสัก 10 นาที ก็ยังดี”

เชษฐาพยักหน้า เหมือนจะเป็นคำสั่งยืนยันตามคำบอกของไชยยันต์มาอีกคนหนึ่ง ราชสกุลสาวจึงยอมเอนกายลงนอนตามเดิม ประสานมือไว้ระหว่างทรวงอก พึมพำ

“ฉันไม่อยากหลับตาลงในขณะนี้เลย หลับตาลงที่ไร มองเห็นรพิณทร์ทุกที ตอนนีเห็นเขากำลังนอนชมอยู่ด้วยพิชไ้...ดูซิ มองเห็นอยู่...”

“บอกให้สวดมนต์ไป ไม่ต้องไปคิดถึงอะไรก่อนทั้งนั้น มันจะเกิดเป็นภาพหลอนขึ้น”

ไชยยันต์บอกมา กิ่งบังคับ

มือทั้งสองที่ประสานวางอยู่บนทรวงอกเปลี่ยนมาเป็นพนม แล้วดารินก็นอนสงบนิ่งไปโดยไม่กระดุกกระดิกหรือเอ่ยคำใดออกมาอีกเลย

ระหว่างที่กำลังนั่งพักชั่วคราวกันอยู่นั้นหนานอินเข้าไปซุบซิบหาหรืออะไรอยู่กับอนุชาครูหนึ่ง น้องชายกลางก็หันมาทางพี่ชายใหญ่และเพื่อน บอกเบาๆ ว่า

“เอาจี๊ดไหมครับ ระยะทางมันก็ไกลๆ อีกแค่นี้เอง ระหว่างที่นอนพักอยู่ที่นี่...ให้ผมกับหนานอินล่องหน้าไปที่ห้วยเสือร้องก่อน พวกนั้นจะได้รู้ตัวและจัดหาที่พักไว้ ผมจะทิ้งกะหยิ่นไว้ให้ทางนี้คนหนึ่งเพื่อช่วยนำทางกันผิดพลาดพอน้อยมีแรงค่อยยังชั่วขึ้นค่อยตามไปสมทบ ซึ่งทางโน้นจะได้จัดเตรียมอะไรไว้เรียบร้อยแล้ว”

เชษฐามองหน้า และคิดอย่างคนละเอียด ส่วนไชยยันต์
ฟังว่า

“แน่ใจหรือว่า การแยกทางไปก่อน จะเป็นการปลอดภัย
สำหรับเราทั้งสองฝ่าย สำหรับแกกับหนานอินนะ ไม่เป็นไรหรอก
แต่ทางด้านนี้?”

“เชื่อแน่ว่าคงไม่มีอะไรหรอก ระยะทางมันเหลือแค่สาม
กิโลเมตรเป็นอย่างมากเท่านั้น ไม่น่าจะเกิดอะไรขึ้น และจะว่า
กันที่จริง ละแวกนี้ก็เป็นละแวกของพวกห้วยเสือร้องแล้ว บาง
ที่เราอาจพบพวกที่นั่นออกมาของป่าเดินสวนมาก็ได้”

สุภาพบุรุษในราชสกุลซึ่งเข้าใจน้องชายดีอยู่แล้วก็พยัก-
หน้าตัดสินใจง่าย ๆ

“ตกลงกลางเธอกับหนานอินล่วงหน้าไปก่อนก็ดีเหมือน
กัน ประเดี๋ยวพวกพี่กับลูกหาบจะตามไป แต่ระหว่างที่สองคน
ออกเดินล่วงหน้าไปนั้น ทุก ๆ 3 นาที ขอให้วิทยุติดต่อมาให้ได้
กินได้ไหม จะรู้เรื่องใกล้ชิดกันตลอด ทำให้ไม่เกิดกังวล”

“ได้ครับ พี่ใหญ่ผมจะวิทยุรายงานข่าวมาทุก ๆ 3 นาทีที่
เดินไปและจะแจ้งให้ทราบทันทีที่ถึงหมู่บ้านของชอกาเล่”

“ถ้างั้นล่วงหน้าไปก่อนได้เลย”

เชษฐาอนุญาต อนุชา กับหนานอินอันเป็นพรานคู่ชีพมา
แต่ไหนแต่ไร ลูกขึ้นยืนทันที โดยเฉพาะหนานอินตะโกนสั่ง
ความไปทางคะหยิ่น เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างพยักหน้ารับทราบ
ในคำสั่ง ก่อนจะเดินผละไป อนุชาหันมาบอกกับเชษฐาและ
ไชยยันต์ว่า

“อ้อ! แถวนี่เสือชุมนะครับ แต่ก็ไม่ต้องกลัวอะไรนัก เพราะ

มีสัตว์เป็นอาหารมันมาก ยกเว้นแต่ว่าจะมีพรานหมู่บ้านยิงจับไว้ ก็อาจจะต้องระวังหน่อย แต่ผมคิดว่าไม่มีอะไร พวกห้วยเสือร้อง ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ยิงเสือ”

ท่านหัวหน้าคณะโบกมือให้น้องชายแล้วอนุชา กับหนานอิน ก็เดินดุ่มๆ ขึ้นเนินไปในชั่วไม่กี่อึดใจ

เชษฐากับไชยยันต์พลอยเหยียดเท้า ทอดกายพักครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงหิน โดยพวกลูกหาบมีโอกาสดำพัสด้วย คะหยื่นออกเดินตรวจดูรอยในละแวกใกล้ๆ ไม่ให้พ้นสายตาของหมู่คณะ และให้คำรับรองกับท่านหัวหน้าคณะว่า จะไม่มีอันตรายใดๆ ในตำแหน่งที่พักกันอยู่ และในทิศทางที่พรานชุด กับหนานอินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว โดยยืนยันกันกับที่อนุชาได้บอกไว้ก่อนแล้ว

คารินคงนอนภาวนานิ่งอยู่เช่นนั้น หรือจะดูอีกทีหนึ่ง หล่อนสงบจิตเพื่อพักผ่อนเอากำลังจริงๆ โดยไม่ได้ขยับเขยื้อนหรือลุกขึ้นมาแสดงความเห็นอะไร ในขณะที่พี่ชายกลางขอแยกตัวล่วงหน้าไปก่อนเลย

สามนาที่ตรงเผงตามที่นัดแนะกันไว้ เสียงอนุชาเรียกมาทางวิทยุรายงานให้ทราบสั้นๆ ว่า กำลังรุดหน้าไปเรื่อยๆ และบอกเส้นทางให้ตามรอยที่ใช้มีดฟันกิ่งไม้ไว้ เชษฐาตอบรับทราบ และอีก 3 นาทีต่อมา ก็รายงานมาว่า ได้พบลูกบ้านห้วยเสือร้อง 3 คนออกมาตัดหวายและอยู่ในระหว่างการสนทนาซักถามความกันพร้อมทั้งเดินบ้ายหน้าเข้าหมู่บ้านไปกับพวกตัดหวายด้วย แต่ประโยคหลังสุดเป็นความตื่นเต้นของเชษฐาและไชยยันต์

“ข่าวดีมากครับ พี่ใหญ่ ไ้สามคนที่เราพบนี้ บอกคร่าวๆ ให้รู้ว่าคณะของรพินทร์มาพักอยู่ที่ห้วยเสือร้อง 1 คีน ก่อนจะออกเดินทางเข้าเขตนรกดำ และล่องหน้าไปก่อนเพียงแค่ 2 วันเท่านั้น!”

เสียงที่แว่วออกมาจากลำโพงวิทยุมือถือที่เชษฐาและไชย-กันต์เปิดรับฟังอยู่ ทำให้ไชยยันต์แทบลุกขึ้นเต้น ร้องลั่นออกมา

“เฮ้ย! จริงเหรือ”

ส่วนเชษฐาตาเป็นประกาย พูดอะไรเร็วปรือกับน้องชาย เล่นไปหมด และดาริน วราฤทธิ์ ผู้กำลังนอนพนมมืออยู่ ก็ตั้งกายขึ้นนั่งทันที

“มันบอกอะไรเราไม่กระจ่างนักหรอครับ...”

เสียงแสดงความยินดีของอนุชาดังมาอีกอย่างรวดเร็ว

“แต่บอกว่า มีกะเหรี่ยงบาดเจ็บ ที่มากับคณะของรพินทร์ ที่กสะเอิง ซึ่งรู้เห็นเหตุการณ์อะไรมากที่สุด พักฟื้นรักษาตัวอยู่ที่หมู่บ้านนี้พร้อมกับกะเหรี่ยงอพยพจากตะเคียนทองที่รพินทร์กวาดต้อนมา รวมกลุ่มอยู่ที่ห้วยเสือร้องด้วย โบเมียะ นายบ้านตะเคียนทองก็อยู่ที่นั่น ซอกาเล่ นายบ้านห้วยเสือร้องก็อยู่ ถ้าพบพวกนั้นเมื่อไหร่ ทุกสิ่งทุกอย่างจะกระจ่างชัดทันที ในเส้นทางที่ผ่านมาแล้วของรพินทร์อันเราสงสัยคลางแคลงอยู่ แต่ไ้สามคนนี้ มันบอกอะไรเราไม่ได้ละเอียดนัก พอเป็นเลาๆเท่านั้น เล็กก่อนนะครับ ผมจะพยายามถามมันไปในระหว่างทางด้วย”

เชษฐา และไชยยันต์ยิ้มออกมาได้ทันที ในขณะที่ดารินผู้ได้ยินเสียงโต้ตอบอยู่ตลอดเวลาดวงตามีประกายแจ่มใสขึ้น

ไชยยันต์หันมาเขย่าแขน

“น้อย! รพินทร์ล่องหน้าไปก่อนเราตั้ง 7-8 วัน กว่าเราจะออกตาม แต่ตำแหน่งสุดท้ายที่ห้วยเสือร้องข้างหน้านั้น ความจริงปรากฏออกมาแล้วว่า เรากวดไล่หลังเขาโดยย่นระยะเวลาเข้ามา เหลือแค่ 2 วันเท่านั้น พวกนั้นออกจากห้วยเสือร้องไปเมื่อ 2 วันนี่เอง ไชโย! แบบนี้ก็มีหวังตามทันแล้ว”

อาการอ่อนระโหยโรยแรงของดาริน แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง ผวาเข้ากอดไชยยันต์และพี่ชายใหญ่ไว้ดีใจจนน้ำตาไหลออกมาอีก ละล่ำละลักออกมาว่า

“มัน...มันเป็นไปได้ยังไงกันนี้ ไม่น่าเชื่อเลยว่า รพินทร์ออกจากห้วยเสือร้องไปเมื่อ 2 วันที่แล้ว”

“มันเป็นไปได้หน่อย เพราะตลอดเส้นทางคณะของรพินทร์มีการเสียเวลาล่าช้าอยู่เรื่อย ตามที่เราสันนิษฐานจากร่องรอยที่พบกันมาแล้ว ยิ่งเสียเวลาเท่าไร ก็ยิ่งทำระยะทางไม่ได้มากเท่านั้น ส่วนพวกเราที่กวดตามหลังมานี้ ไม่มีการเสียเวลาเลย แม้แต่วันเดียว เราจึงไปได้เร็วกว่าเขามากในเส้นทางที่ผ่านมา”

เชษฐาตอบยิ้มๆ เริ่มเติมไปด้วยความหวัง

“7-8 วันที่ล่องหน้ามาก่อน แล้วมาพบว่า 2 วันเท่าที่เขาออกจากห้วยเสือร้อง...”

ดารินพึมพำ กัดริมฝีปากแน่น

“และเรากำลังจะเข้าถึงห้วยเสือร้องอยู่ข้างหน้านี้แล้ว เราจะเสียเวลาอยู่อีกทำไมคะพี่ใหญ่ น้อยแข็งแรงดีแล้ว รีบออกเดินทางหลังพี่กลางไปเดี๋ยวนี้เถอะ”

พร้อมกับกล่าวอย่างปิติ หม่อมราชวงศ์สาวหันไปคว้า

เวฟเฟิลของหล่อนทันที และผุดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วที่สุด พลละกำลัง
แก้มคืบมาอย่างประหลาด มันมีอยู่นับเป็นสิบๆ คำถาม ที่
เพื่อนจะต้องสอบถามเอากับ โบเมียะ ซอกาเล่ และโดย
เฉพาะอย่างยิ่ง สะเอ็ง ซึ่งได้รับคำบอกเล่าคร่าวๆ จากอนุชาว่า
เป็นคนเจ็บที่มากับคณะของรพินทร์...

อย่างเร่งด่วนแข่งกับเวลาเป็นพิเศษ ดารินและคณะที่
อยู่เบื้องหลังเริ่มเคลื่อนที่โดยเร็ว จากการออกนำแกะรอยไป
ทางซ้ายของกะหยิ่น ซึ่งอนุชาทิ้งไว้ให้ เซษฐาวิทย์แจ้งให้
แก๊งชายกลางทราบก่อนว่า ขณะนี้ทั้งคณะเริ่มออกเดินทางตามหลัง
มาแล้ว

“น้อยเรียบร้อยดีแล้วหรือครับ”

เสียงอนุชาย้อนถามมา

“รู้สึกว่าจะแข็งแรงขึ้นในทันทีทีเดียว ที่ได้ยินข่าวของแก
ตะกั้งนี้ ตอนนั้นเดินตัวปลิวเลย”

ไชยยันต์เป็นผู้บอกไปแทน

“ดีมาก ความหวังของเราเริ่มมองเห็นแสงแล้ว! ไม่ต้อง
รีบนัก เดินมาตามสบายก็แล้วกันย้าอีกครั้ง ให้น้อยเดินอยู่กลาง
ขบวน และให้กะหยิ่นเป็นผู้นำ เลิกกันก่อนนะ อย่าเพิ่งถาม
อะไรเลย จะรายงานให้รู้อีกครั้งเมื่อเข้าถึงหมู่บ้านแล้ว”

นั่นเป็นประโยคล่าสุดของอนุชา แล้วก็ไม่มีคำตอบใดๆ
มาอีก แม้ว่าดารินจะพยายามวิทย์สอบถามข้อความไปก็ไม่มี
เสียงตอบ

ทุกคนเดินผ่านมอสสูงขึ้นมาแล้วและกำลังจะบ่ายหน้าลงมองเห็นป่าหวายเป็นดงอยู่เบื้องหน้า คะหยื่นน้ำรดไปอย่างชำนาญเยี่ยมและคอยโบกมือเป็นสัญญาณให้ตลอดเวลาทั้งระยะห่างไม่ไกลนัก

ประมาณ 20 นาทีหลังจากนั้น ก็เริ่มตัดออกสู่บริเวณพื้นที่อันเป็นไร่ชาวก เต็มไปด้วยต้นข้าวฟ่างและลูกเต๋อยที่เหลือไว้แต่ความเหี่ยวเฉา คงมีแต่หญ้าคาเท่านั้นที่สดแซมเต็มไปหมด วิทญจากอนุชาจึงตั้งรายงานมาว่า

“เรียกทุกคน”

“ได้ยิน ว่าไง กลาง”

พี่ชายใหญ่ตอบไปในทันที

“ขณะนี้ ผมเข้าถึงลานใจกลางหมู่บ้านแล้วครับ ซอกาเล่กับโบเมียะกำลังออกมาต้อนรับ พร้อมกับพวกลูกบ้านเกือบทั้งหมด ผมกำลังให้เขาจัดเตรียมหาที่พักสำหรับเราในวันนี้ และกำลังสอบถามกับเขา ขอให้ทุกคนเดินตามเส้นทางมาเรื่อย ๆ... ขณะนี้อยู่ที่ไหน?”

“เรากำลังอยู่ในระหว่างไร่ชาวกเก่า ๆ ทับเส้นทางเดินของเธอกับลุงอินไปนั้นแหละ”

เชษฐารีบบอกออกไปทันที

“ถ้างั้น ตามมาเรื่อย ๆ ครับ อีกไม่เกิน 15 หรือ 20 นาทีก็จะถึงเขตหมู่บ้านแล้ว ผมจะให้กะเหรี่ยงที่นี่เดินสวนออกไปรับด้วย”

อนุชารอบคอบเสมอในเรื่องเช่นนี้ และในฐานะที่เป็นนักบุกป่าฝ่าดงมาก่อน จึงเป็นที่แน่นอนว่า พวกชาวป่าชาวเขาส่วน

มากมักจะต้องรู้จักเขาดีทั้งสิ้น หรือถ้าบังเอิญเขาไม่รู้จักมาก่อน
หนานอินก็จะต้องรู้จักโดยทั่วหมด

คารินพยายามจะใช้วิทยุติดต่อกับพี่ชายกลางอีก แต่ดู
เหมือนว่าอนุชาจะปิดวิทยุของเขาลงเสียแล้ว ไม่ประสงค์จะได้
ตอบใดๆ อีกทั้งสิ้น โดยรอให้คนเหล่านั้นเข้ามาถึงหมู่บ้านเสีย
ก่อน

**ชั่วไม่นานหลังจากนั้น เสียงคะหยิ่นผู้เดินนำอยู่เบื้อง
หน้า ก็ตะโกนเป็นภาษาของตนโหวกเหวกทักทายอะไรกับใคร
ลั่นไปหมด เมื่อต่างแลไปเบื้องหน้าตามเส้นทางด้านในระหว่าง
หมู่ไม้ที่เริ่มจะบางตาลง ก็แลเห็นพวกกะเหรี่ยงประมาณ 6-7
คน เดินสวนตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว พวกนั้นร้องตอบคำทัก
ของคะหยิ่นจ้อกแจ้กไปหมด แล้วเมื่อเข้าถึงตัวซึ่งกันและกัน
พวกที่ออกมารับจากหมู่บ้านก็ตรงเข้าช่วยพวกลูกหาบ แบ่งเบา
ภาระแบกหามในทันที อย่างยินดีและด้วยอาการต้อนรับอย่าง
เต็มที่**

“พวกนี้จะต้องรู้จักคะหยิ่นดีมาก่อน”

เชษฐาบอกเบาๆ กับเพื่อนชายและน้องสาว ขณะที่พยัก
หน้าให้ดูอาการพูดจากทักทายของคะหยิ่นกับพวกนั้น อันล้วน
เป็นชายฉกรรจ์แข็งแรงทั้งสิ้น

คารินเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก แต่ไชยยันต์เหนียวแขนไว้ให้เดิน
ไปพร้อมๆ กัน เปิดทางให้พวกลูกหาบกับคะหยิ่น และพวกที่
มารับล่วงหน้าไปก่อน

“อย่าเพิ่งไปซักถามอะไรพวกนั้นก่อนเลยน้อย เอาไว้ให้ถึงที่เสียก่อน เธอสงสัยอะไรก็มีเวลาซักคุ้ยกันได้ทั้งวันเลย ให้พวกลูกหาบทำเวลาเร่งไปก่อนนะดีแล้วจะได้จัดเตรียมที่พักหุงหาไว้ให้เรา”

ไชยยันต์พูดกับหล่อนอย่างปลอบใจ
คารินบัดนี้มีสีหน้าตื่นเต้นและยิ้มแจ่มใสออกมาได้หล่อนมองดูภูมิประเทศที่ผ่านไปด้วยสายตาพิณิจตึ้น ๆ

“ห้วยเสือร้อง!...”

หญิงสาวพึมพำออกเบา ๆ เหมือนจะพูดกับตนเอง
“การมาตามพี่กลางครึ่งก่อนนี้ รพินทร์ไม่ได้นำเราผ่านมาในเส้นทางนี้เลย แต่นั่นยังจำได้...จำถึงคำบอกเล่าของเขา ก็ตำแหน่งห้วยเสือร้องนี้แหละ ที่เขาเล่าว่า ครึ่งหนึ่งเขามาพักแรมอยู่ และก็ได้พบกับเนวิน นักเสี่ยงโชคชาวพม่า ชมชานมาตกอยู่ในความช่วยเหลืออุปการะของเขาแล้วในที่สุดเนวินก็ตายไปพร้อมกับมอบลายแทงอันนั้น นำเราผ่านนรกดำเข้าไปจนถึงเทือกพระคิ่วะ...มรกตนคร...ชุมเพชรแห่งมหาอุมาเทวี และในที่สุดก็ได้ตัวพี่กลางกลับคืนมา”

เชษฐาและไชยยันต์ไม่ได้ยินเสียงพูดแผ่วเบา ๆ เหมือนรำพึงของน้องสาวคนเล็ก และไม่ได้สนใจอะไรอีก นอกจากเดินตามหลังพวกนั้นไปด้วยความรู้สึกแห่งโชคชัยเป็นครั้งแรก

ที่สุด ขบวนทั้งหมดก็เข้าถึงหมู่บ้านห้วยเสือร้องตามเจตนา ท่ามกลางการออกมาออกคอยต้อนรับของพวกในหมู่บ้าน

ทั้งลูกเล็กเด็กแดง ชาวดงทั้งหมดแสดงความยินดีที่เห็นการมาถึงของคณะ ‘พรวนชุด’ และหนานอินเป็นอย่างยิ่ง

โบเมียะและชอกาเล อันเป็นนายบ้านของทั้งสองแห่งนอกจากคุ้นเคยกับหนานอินอยู่แล้วก็ยิ่งรู้จักคะหยิ่นเป็นอย่างดีอีกด้วย

จึงไม่มีปัญหาอะไรแม้แต่หน่อย...

125

**แค้นปีที่พักของคณะของเชษฐา ถูกกำหนด
ขึ้นกลางลานบ้าน ชำดำแหน่งเดินกับที่รพินทร์
มาพักอยู่นั่นเอง**

**ภายหลังการพักกาย และพักผ่อนทานอาหารกลางวัน
ก็เรียบร้อยแล้ว การสนทนาสอบซักจึงเริ่มขึ้นทันที โดยมี
โบเนียร์ นายบ้านตะเคียนทอง ชอกาเล่ นายบ้านห้วยเสือร้อง
กะเหรี่ยงสะเืองคนเจ็บ ซึ่งบัดนี้พอจะเดินได้แล้ว**

และพวกกะเหรี่ยงอาวุโสอีก 3-4 คน ที่อพยพมาจาก
ตะเคียนทอง อันจะเป็นผู้รายงานข่าวได้ดีที่สุด เข้ามานั่งราย
ล้อมอยู่เบื้องหน้าของกลุ่มเชษฐา ซึ่งติดตามคณะของรพินทร์
มาเบื้องหลัง

ดาร์วิน บัดนี้ไม่มีอาการของความอ่อนเพลียหรือไม่สบาย
ใดๆ เหลืออยู่อีกเลย และอันเนื่องมาจากแม่หล่อนจะพูด

กะเหรี่ยงได้บ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับแคล่วคล่องนัก พี่ชายกลางกับ
หนานอิน จึงทำหน้าที่เป็นล่ามผ่านคำถาม และคำตอบให้แก่
ทั้งสองฝ่ายอย่างกระฉ่างชัดที่สุดเท่าที่ฝ่ายของตนจะถาม และ
กะเหรี่ยงทั้งสองหมู่บ้านจะให้คำตอบได้

แล้วความจริงข้อกังขาทั้งหลายแหล่ ก็ค่อยๆ ถูกเปิดเผย
ออกมาเป็นลำดับ ทางฝ่ายเชษฐาณั้นผู้ทำหน้าที่สอบสวนหรือ
ตั้งคำถามได้ดีที่สุด ละเอียดที่สุด โดยไม่มีการข้ามขั้นตอนเลย
แม้แต่เรื่องที่ปลีกย่อยเล็กน้อยที่สุด คือคาริน วราฤทธิ์

มันเริ่มตั้งแต่สัญญาณภัยที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านตะเคียนทอง
ก่อน ด้วยการอาละวาดของช้างงาดำและโขลงของมัน จนต้อง
หนีภัยคชสารขึ้นไปอาศัยอยู่ตามซอกโพรงของหน้าผาสูง และ
ส่งหน่วยอาสาสมัครเดินทางลงด้านใต้ วัตถุประสงค์ก็คือจะมุ่ง
เข้าหาหมู่บ้านซับบอน แล้วก็จะลงไปตามรพินทร์ ไพรวลัย ยัง
หนองน้ำแห้ง เพื่อบอกข่าวร้ายและขอความช่วยเหลือ

กลุ่มของสะเอิง อันประกอบด้วยอุทะ และพะโต๋ สามคน
เผชิญหน้ากับกระทิงโตน และสะเอิงเคราะห์ร้าย ถูกเหยียบถาก
ที่หน้าท้องไส้ไหล เป็นเวลาเดียวกับที่คณะของรพินทร์ ไพรวลัย
เดินสวนทางขึ้นมาพอดี ยังบริเวณป่าไผ่แห่งนั้น

หม่อมผิวขาวสองคน คนหนึ่งผมแดง อีกคนหนึ่งผมทอง
รวมทั้งคณะของรพินทร์ทั้งหมด หยุดพักกันที่บริเวณป่าไผ่แห่งนั้น
เพื่อเย็บบาดแผลและรักษาพยาบาลสะเอิง ภายใต้การอำนวยการ
การดูแลใกล้ชิดของพรานใหญ่

เมื่อสอบถามมาถึงตอนนี้ คารินค้นเบ้าหลังส่วนตัวของ

หล่อหน้ารูปของสองสาวอเมริกันที่ติดตัวมาส่งให้สะเอิง และ
กลุ่มกะเหรี่ยงพวกนั้นดูทันที เพื่อการยืนยันให้แน่ใจยิ่งขึ้น

“สองคนนี้ใช่ไหม สำหรับผู้หญิงผิวขาว ผมแดงกับผม
ทอง”

“ใช่แล้ว นายหญิง!”

สะเอิงตอบผ่านหนานอินและอนุชามา ภายหลังจากมอง
รูปปราดเดียว

รูปของดร.สแตนลีย์, คีธ, และพ.ต.เชิดวุธ ถูกส่งไปให้ดู
อีกด้วย สะเอิงและพวกนั้นทุกคนยืนยันว่าถูกต้อง

“ขณะที่พบกับพวกของสะเอิงพรานใหญ่มีคนมาทั้งหมด
กี่คน?”

หล่อหน้าถามละเอียดยิบ และโดยไม่ต้องเสียเวลานึกเลย
สะเอิง ซึ่งจัดว่าเป็นคนแรก (เท่าที่เหลืออยู่ในห้วยเสือร้อง) ที่
พบเห็นกับคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ตอบได้ตรงกับรายงานที่
ฝ่ายดารินทร์รู้มาก่อนแล้วจากนายอำพลตลอดจนพวกกะเหรี่ยงที่
จับบอน คือ อเมริกัน 2 คู่ 4 คน นายทหารหนุ่มไทย 1 คน
รพินทร์กับพรานคู่ใจของเขาอีก 4 คน กับลูกหาบ 5 คู่ 10 คน
รวมแล้วเป็นคณะเดินทางทั้งหมด 20 คน สัมภาระอยู่ในเกวียน
ค่อนข้างมาก

“ก็แปลว่าณ ตำแหน่งป่าไฟ ที่สวนทางกับฝ่ายของสะเอิง
ทุกคนของฝ่ายรพินทร์ที่ออกเดินทางกันมายังอยู่ครบถ้วนพร้อม
หน้า”

ไชยยันต์เปรยขึ้น

ดารินทร์ตาลง หวนคิดไปถึงร่องรอยหลักฐานต่างๆ ที่ค้น

ศพของสองลูกหาบที่มาจากหนองน้ำแห่งถูกฝังอยู่ใกล้ๆ บริเวณที่พักนั้นเอง

คารินมองหน้าพี่ชายใหญ่ และไชยยันต์ในทันที ทั้งสองนั่งกันไปเพราะต่างก็จำได้ว่าเจ้าด้วนได้นำคารินและคณะที่ติดตามมาทั้งหมดให้ไปดูยังบริเวณที่มีรอยชุดหลุมฝังศพคนคู่นั้นไว้ก่อนแล้ว แต่ตอนนั้น...ยังนึกเดาอะไรไม่ถูก

จากการบอกเล่า ลำดับเหตุการณ์...รุ่งขึ้น คณะทั้งหมดเคลื่อนย้ายต่อ บ่ายหน้ามายังหมู่บ้านตะเคียนทอง พระไต่และอุณะ ทำหน้าที่แทนลูกหาบสองคนของรพินทร์ที่เสียชีวิตไป โดยทำแคร่แบก หามสะเอิงผู้ยังป่วยอยู่มาด้วยถึงตะเคียนทองโพล์-เพล้ใกล้คำ พบหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านถูกโหดร้ายทำลายป่นปี้ ศพของพวกที่หนีไม่ทันคลุกดินແหลกແหลวเกลื่อนไปหมด และกำลังส่งกลิ่นขึ้นอีก

รพินทร์นำคณะเคลื่อนไต่ตามลำธารสูงขึ้นไปจนถึงบริเวณหน้าผา จึงพบว่ากะเหรี่ยงเหลือตายจากคชภัยที่หมู่บ้าน เคลื่อนย้ายไปอาศัยอยู่ตามชอกบนหน้าผาสูงชัน คี้นั้นฝ่ายของรพินทร์ทั้งหมดพักแรมกันอยู่ใต้หน้าผา แต่ส่งสะเอิงคนเจ็บ ให้ขึ้นไปอาศัยอยู่ในชอกโพรงถ้ำบนหน้าผาซึ่งมีโบเมียะนายบ้านควบคุมอยู่ เมียและลูกของสะเอิงยังมีชีวิตอยู่ และได้มารับสะเอิงขึ้นไปดูแลด้วย

ตอนหัวค่ำ หมอบเบลกับรพินทร์ขึ้นไปเยี่ยมดูอาการระยะหนึ่ง แล้วทั้งคู่ก็กลับลงมายังพรรคพวกที่ตั้งแคมป์กันอยู่ข้างล่าง

ตกตึกของคืนเดียวกัน พวกที่อาศัยอยู่บนหน้าผาเบื่องสูงขึ้นไปได้ยินเสียงเอะอะโวยวายและระดมยิงด้วยปืนชนิดต่าง ๆ

ดังนั้นเช้าทั่วไปหมด ขณะนั้นยังไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น ต่อมาก็ได้ยินเสียงระเบิดมือที่ดังเป็นระยะ ๆ ระคนไปกับเสียงร้องของช่างจำนวนมากมายเหลือเกิน แล้วกลุ่มที่มากับรพินทร์ ก็ถอยกันขึ้นไปสมทบกับพวกกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ตามโพรงบนหน้าผา สิ่งที่น่าประหลาดใจ และพรั่นใจสำหรับทุกคนที่สุดก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ สูญหายไป

ณ ค่ำคืนดังกล่าวไม่มีใครเห็น ทุกคนของฝ่ายเขา ถอยขึ้นไปตั้งหลักบนหน้าผาได้ทั้งหมด เว้นเขาคนเดียวที่สูญหายไป ได้ความว่า...ฝูงผีดิบของมंत्रย่นำโขลงช้างจำนวนมากเข้าบีบล้อมโจมตีหมายขยี้ให้แหลกทั้งคณะในกลางดึกนั่นเอง

พอตะวันขึ้น ภายใต้การนำของบุญคำ และอเมริกกัน อาวุโสหัวหน้าคณะ ทั้งหมดลงไปค้นหาพรานใหญ่ ตามไปพบว่า ถูกล่อไปตกและติดค้างอยู่ในเหวนบนดินเขาสูงหนึ่งไม่ห่างนัก เชื่อว่าเขาถูกล่อให้ไปตกเหว สลบก่อนที่โขลงช้างจะเข้าโจมตีพรรคพวกทุกคน ข้อความเหล่านี้โบเมียะเป็นผู้เล่าแทนสะเอิง ผู้ลงไปกู้เอาตัวพรานใหญ่ขึ้นมาได้ คือหม่อมผมทอง และบุญคำ หามกันกลับมาที่แคมป์พักใต้เชิงผา อันถูกเหยียบย่ำทำลายป่นปี้ไปหมดแล้ว พร้อมทั้งซากช้างนับไม่ถ้วนที่ถูกยิงล้มเป็นภูเขาเลากาอยู่

รพินทร์บอบช้ำมาก เยี่ยวยากันอยู่ที่แคมป์ใต้ตีนผานั้น ตลอดทั้งวัน และพอตกกลางคืน ทุกคน รวมทั้งตัวพรานใหญ่ จึงถูกลำเลียงขึ้นมาอาศัยอยู่ในซอกโพรงบนหน้าผารวมกับกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่อาศัยอยู่ก่อน โดยเฉพาะตัวรพินทร์เอง

ถูกส่งเข้ามาอยู่ร่วมคูหาเดียวกับสะเอิงผู้กำลังเจ็บป่วยจากบาดแผลถูกกระตือรือร้นเหี้ยมบอบอยู่เช่นกัน

เมื่อโบเมียะ นายบ้านตะเคียนทองเล่ามาถึงตอนนี้ ดารินแม่มริมฝีปาก หลับตาลง มันดูเหมือนเหตุการณ์ตอนนี้จะ มาประสานกันได้แล้ว กับภาพเหตุการณ์ที่หล่อน ‘นั่งดู’ มอง เห็นคล้ายๆ ภาพฝัน ซึ่งเมื่อมาได้รับการบอกเล่าเช่นนี้ มันก็ ตรงกันหมดทุกอย่าง

“สะเอิง!...”

หล่อนเอ่ยเรียกเจ้ากะเหรี่ยงเดนตายขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา พยายามจะพูดกะเหรี่ยงด้วยตนเองเท่าที่จะสามารถ

“เจ้ากับเมียและลูกนอนอยู่ในชอกคูหาด้านที่ลึกเข้าไป ส่วนพรานใหญ่ให้น้ำเกลืออยู่ถัดออกมา มีหม่อมผมทองคอย ดูแลอยู่ตลอดทั้งคืนใช่ไหม?”

“ใช่! นายหญิงรู้ได้อย่างไร?”

สะเอิงทำหน้าที่ยื่นถามมา หล่อนไม่ตอบตรงคำถาม

“หม่อมผมทองนอนอยู่ใกล้ๆ พรานใหญ่ มีหนังแกงตากแห้งผืนหนึ่งปูนอน หม่อมคนนั้น บางขณะก็ไม่ได้นอนแต่ลุกขึ้นมา นั่ง และเขียนอะไรบนด้านหลังของแผ่นหนังแกงที่ใช้ปูนอนนั้น ใช่หรือไม่?”

เจ้าคนเจ็บ ที่เพิ่งจะฟื้นจากการป่วย พอเดินได้บ้าง กระย่องกระแย่งสั้นห้าว หน้าซีด

“สะเอิงไม่รู้ สะเอิงยังเจ็บมาก และนอนหลับไปไม่เห็น

อะไร เห็นแต่คนเฝ้าพรานใหญ่คือผู้หญิงผมทอง ไม่ใช่ผมแดง คนผมทองก็ดูท่าจะเป็นหมอด้วยเหมือนกัน เพราะรักษาได้ นิด ยาได้ ให้ยากินได้”

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชามองหน้าน้องสาว

“เธอไปถามอะไรเจ้าสะเอิง ในสิ่งที่ปลีกย่อยไม่เป็นเรื่อง เช่นนั้น”

หล่อนยุติเสีย ไม่ตอบเช่นไร แต่พยักหน้าบอกมาว่า

“เอาละ เล่าต่อไปในสิ่งที่พวกเจ้าทุกคนอันอยู่ในที่นี้รู้”

“ก่อนรุ่งของคืนนั้น นายรพินทร์ตื่นขึ้นมายังปีนอีก และ พวกเราก็ตื่นกันขึ้นทั้งหมด พบว่ามีไอ้ผีดิบ 5-6 ตัว กำลัง พยายามจะปีนไต่หน้าผาขึ้นมา นายรพินทร์กับพวกพรานของเขา ก็ยิ่งร่วงลงไปหมด ตอนนั้นใกล้สว่างแล้ว และดูว่านายรพินทร์ ค่อยยังชั่วขึ้น”

โบเมียะเป็นคนบอก

“เราผ่านหมู่บ้านตะเคียนทองของเจ้า และได้ขึ้นไปอาศัย นอนอยู่บนหน้าผา ที่พวกเจ้าขึ้นไปอาศัยอยู่เหมือนกัน เราเห็น หมู่บ้านและซากศพของพวกเจ้าถูกเผาไหม้หมด ใครเป็นคน เผา?”

เชษฐาถามขึ้นเป็นประโยคแรก

“พรานใหญ่ใช้ให้บุญคำเอาคนของเขาไปเผาทำลายเสีย ทั้งหมด ก่อนที่จะพาพวกเราที่รอดตายและอาศัยอยู่บนหน้าผา ให้เดินทางมาสมทบกับพวกที่ห้วยเสือร้องนี้เพราะอยู่ที่นั่นไม่ได้ อีกแล้ว ตะเคียนทองกลายเป็นหมู่บ้านร้าง”

โบเมียะเป็นคนตอบ และเป็นผู้เล่าความต่อไป...

ตกลายของคืนที่คณะทุกคนขึ้นไปอาศัยอยู่บนหน้าผา ตะเคียนทอง รพินทร์ก็กวาดต้อนเกณฑ์เอาพวกกะเหรี่ยงเหลือตายทั้งหมด ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดง ให้ออกร่วมเดินทางมาด้วย เพื่อมุ่งหน้ามายังห้วยเสือร้องที่นี้ (ตามเส้นทางเคลื่อนย้ายไปซึ่งฝ่ายของเชษฐาแกะรอยมาทุกระยะนั่นเอง) และพอตกบ่าย คณะทั้งหมดก็มาหยุดสังเกตการณ์อยู่ตรงหน้าปากทางเข้า ระหว่างชอกทางเดินแคบๆ ซึ่งตัดทะลุเข้าไปในชอกเขาหินใหญ่ อันมีก้อนหินขนาดมหึมาก้อนหนึ่ง ทางฝั่งซ้ายของหน้าผาตัดถูกลมพัดคอดกั้ว ทำท่าจะขาดมิขาดแหล่ อันชาวป่าในละแวกนี้รู้จักหินก้อนนี้ดีมาหลายชั่วคนแล้ว

ทุกคนฝ่ายของเชษฐา เริ่มหุ่ฝิ่งในทันที เมื่อโบเมียะเล่ามาถึงตอนนี้ เพราะมันเป็นตอนที่สำคัญ และเป็นเหตุการณ์ที่เดายากที่สุด ขณะที่ฝ่ายติดตามมาแลเห็นหินถล่มลงมากองทับเส้นทางเดินนั้นทั้งหมด

การชักถาม จึงเป็นไปในรูปแบบสอบสวนอย่างละเอียด เป็นพิเศษออกไปทีเดียว ไม่เฉพาะดารินเท่านั้น แม้เชษฐา อนุชา ไชยยันต์และหนานอิน ก็ป้อนคำถามด้วย สุดแต่ใครจะสงสัยในแง่มุมใด ซึ่งทั้งโบเมียะ สะเอ็งและกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่มากับคณะ ก็ช่วยกันตอบโดยถืถ้วนเพราะทุกคนรู้เห็นเหตุการณ์อยู่กับตาตัวเองทุกแง่ทุกมุม

“นายรพินทร์หยุดยืนอยู่ปากทาง ให้พวกคณะพวกเราทั้งหมดพักอยู่ด้านต่ำลงไป ตอนนั้นเราไม่เข้าใจว่าเขาหยุดทำไม ในเมื่อเส้นทางระหว่างชอกเขานั้น พวกเราหรือใครก็ตามที่จะอาศัยเดินผ่าน ก็จะต้องผ่านไปมากันตามสบายหลายชั่วคนแล้ว”

โบเมียะพูดซ้ำ ๆ สีหน้าเริ่มแสดงความไม่สบายใจ

“พวกฟาริ่งไปยืนแถวหน้าผาที่ขวางหน้านั้นอยู่ด้วย พูดปรึกษาอะไรกันอยู่ที่นี่นาน แล้วเหม่มผมแดงก็ตะโกนอะไรเข้าไปในซอกผานั้น เสียงมันดังก้องสะท้อนกลับไปมาหลายครั้ง จากเสียงตะโกนของเหม่มผมแดง มีเสียงหินเปราะ ที่เป็นผิวอยู่ตามผนังหน้าผาสั่นสะเทือน บางส่วนก็ร่วงลงมาเป็นฝุ่นมองเห็นชัด โบเมียะว่า นายรพินทร์คงจะต้องการทดลองอะไรสักอย่าง เพราะคงไม่เชื่อใจว่า ระหว่างที่พวกเราทั้งหมดเคลื่อนขบวนเข้าไปตามช่องแคบที่ขนาบด้วยหน้าผาหินเปราะนั้น พวกหินมันจะถล่มลงมากลบฝังพวกเราหรือเปล่า จุดสำคัญที่น่ากลัวที่สุด ก็ตรงหินก้อนใหญ่ที่มีรอยคอดกัwnั่นเอง ถ้าหินก้อนนั้นเกิดขาดในเวลานั้น และกลิ้งหล่นลงมาเมื่อไหร่ ความสะเทือนของมัน จะทำให้หินเปราะที่งอกอยู่สองฝั่งผา...ถล่มทลายตามลงมาแน่ ๆ”

โบเมียะหยุด เอามือลูบหัวเหมือนจะย้อนคิดไปถึงภาพเหตุการณ์สยองที่ผ่านมานไม่นาน

ฝ่ายของเซษฐาทั้งหมดเจียบกริบ จ้องเขม็งไปที่อดีตนายบ้านตะเคียนทอง ซึ่งสามารถให้ข่าวในเรื่องนี้ได้กระจ่างแจ้งที่สุด เพราะฉลาดและพูดจาได้เป็นกิจจะลักษณะกว่าทุกคน

“ต่อไปซิ โบเมียะ”

อนุชาเตือนขึ้นด้วยน้ำเสียงต่ำ ๆ อดคว้นบุหรี่ลึกลับ

ไชยยันต์รินบรินดีลงเต็มแก้วพลาสติกแล้วส่งไปให้ทุกคนของฝ่ายชาวพระนคร สามารถสังเกตเห็นสีหน้าแววตาของ

พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองได้อย่างชัดเจนว่า ตกอยู่ในภาวะออก
สิ้นขวัญแขวนเช่นกัน เมื่อพูดกันถึงตอนนี้

ภายหลังดวดบรันตีของไชยยันต์เข้าไปสองอีกใหญ่ๆ
โบเมียะก็ถอนใจเยือก

“มันเป็นเรื่องน่ากลัวมาก เจ้านายทั้งหลาย...เป็นเรื่องที่
เราทุกคนที่มากับนายรพินทร์เห็นกับตา และลืมไม่ได้ชั่วชีวิต...
เรารู้กันที่หลังว่าระหว่างที่นายรพินทร์ส่องกล้องสำรวจจุดนั้น
แกเห็นเงาของอะไรสักอย่างหนึ่ง...ยีนสองขา มันน่าจะเป็นไก่
ผีดิบรกรนั้น ยีนลับๆ ล่อๆ อยู่บริเวณใกล้เคียงกับก้อนหิน
ใหญ่คอดกึ่งจะขาดมิขาดแหล่ลูกนั้นแกสงสัยว่า...มันอาจเป็น
ตัวการที่คอยดัก ทำให้หินก้อนนั้นขาดกลิ้งลงมามากกว่าพวกเรา
ทั้งหมด ยกขบวนเดินผ่านเข้าไปในช่องแคบนั้น แกจึงวางแผน
ในทันที เพราะเราไม่มีทางเลือกที่จะผ่านเส้นทางอื่นได้ ต้อง
ผ่านช่องแคบนั้นอย่างเดียวเท่านั้น”

“เราอยากรู้ว่าเขาวางแผนอย่างไร พวกเราที่ตามมาข้าง
หลังพบแล้วละว่า หน้าผาทั้งสองด้านเกิดการถล่มหินร่วงลงมา
ทับเส้นทางสูงมาก ซึ่งถ้าใครเดินอยู่ในระหว่างนั้น ก็คงถูกขยี้
แบนหมดและถูกฝังไปเลยในทันที”

ผู้พูดขริมๆ คือเชษฐา เขาใช้ภาษากระเหรี่ยงได้ดีพอใช้
เมื่อเกิดความจำเป็นขึ้นมา

“พรานใหญ่ แบ่งพวกเราทั้งหมดออกเป็น 3 พวก เอา
ความปลอดภัยไว้ก่อน คือพวกของโบเมียะที่อพยพมาจากตะ-

เคียนทอง อันมีทั้งผู้หญิง คนแก่ และเด็ก โดยให้พรานของเขา
สองคนคือเกิดและเส่ย คุมไว้ให้ถอยห่างลงไปในระยะที่พอ
จะหลีกหลบทัน ถ้างั้นผาถล่ม ฝ่ายที่สองเป็นฝ่ายที่จะปีน
หน้าผาที่น่าสงสัยขึ้นไปยังตำแหน่งหินใหญ่คอดกึ่งที่ฐานลักษณะ
ใกล้เคียงชาดนั้น เจตนาจะปีนขึ้นไปดูและคุมเชิงไว้ที่หินก้อนนั้น
ป้องกันไม่ให้อะไรมาทำให้หินก้อนนั้นขาดตกลงมา ฝ่ายที่สองนี้
มีนายรพินทร์เอง ฟาร์้งผู้ชายสองคนกับหม่อมหมแดงอีก 1 คน
รวมเป็น 4 คน ฝ่ายที่สาม จะเป็นฝ่ายที่เดินล่อเข้าไปในซอก
ระหว่างหน้าผาประชิดทั้งสองด้าน มีอยู่ 4 คนเหมือนกัน บุญคำ
จัน นายทหารหนุ่มไทย แล้วก็หม่อมหมแดง พวกที่จะเสี่ยง
อันตรายที่สุด ก็คือพวกที่จะเดินล่อเข้าไปในเส้นทางขณะที่ฝ่าย
ของนายรพินทร์ไต่หน้าผาตรงเข้าไปยึดที่หินใหญ่คอดกึ่งลูกนั้น
ส่วนพวกของโบเมียะไม่ได้ทำอะไร นอกจากเฝ้าคอยดูอยู่ต่ำกว่า
เนินของเส้นทางด้านลงมา”

“พี่ใหญ่นี้ภาพออกไหมครับ ตามที่โบเมียะเล่านี้ ฟัง
เขารู้เรื่องตลอดไหม...เขาหมายถึงพวกของรพินทร์ที่จะปีนขึ้นไป
นั้น มีสแตนลีย์หัวหน้าคณะ พันเอกคีธ และอิสซาเบล ส่วน
พวกที่จะทำหน้าที่เดินล่อเข้าไปในเส้นทางอันตราย มีบุญคำ จัน
เชิดวุธ และคริสติน่า”

อนุชาหันมาบอกกับพี่ชายใหญ่และทุกคน
เซษฐาผงกหัวลงนิดหนึ่ง

“เออละ ยังได้เธอช่วยอธิบายต่อแบบนี้ ก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้น
ลองถามโบเมียะต่อไปซิว่า พวกที่เดินล่อเข้าไปนั้น เป็นพวกที่
เสี่ยงตายมากที่สุด พวกนั้น 4 คน จะมีหลักประกันอะไรในการ

กล้าเสี่ยงถึงเพียงนั้นเพราะถ้าหินถล่มเมื่อไหร่ก็จะถูกฝังทั้งเป็น โดยไม่มีทางเสี่ยงเลย รพินทร์คงไม่ลังอะไรโง่ๆ โดยปราศจากหลักเกณฑ์ไม่ใช้หรือ”

อดีตพรานชุด หันไปส่งภาษากับโบเมียะ ซึ่งเจ้านั้นก็อธิบายว่า

“ที่ตีนเขา ฝั่งซ้ายมือ จะมีชอกโพรง และรูถ้ำ ที่จะมุดลอดเข้าไปใต้ภูเขาฝั่งซ้ายและทะลุไปออกที่อื่นได้ บุญคำกับจันทพอจะรู้ว่าช่องไหนเป็นเส้นทางตัน ช่องไหนเป็นเส้นทางเดินที่มีทางทะลุออก นายรพินทร์นัดแนะกำชับไว้แล้วอย่างเข้มงวดให้บุญคำ และจันทคอยระวังนายทหารกับแหม่มผมทองไว้ตลอดเส้นทางที่เดินล่อเข้าไป ถ้าหากว่าเกิดหินถล่มขึ้นเมื่อใด ให้ทั้งสองคนหลบเข้าไปในช่องใต้ภูเขา โดยหาทางทะลุออกอีกด้านหนึ่งของภูเขาให้ได้ มันเสี่ยงแต่มันก็มีทางรอด ถ้าบุญคำกับจันทนำหลบเข้าไปในช่องใต้เชิงผาที่ถูกตอง โดยไม่นำหลงเข้าไปติดเส้นทางตัน นายรพินทร์วางแผนไว้เช่นนี้ และพวกที่เดินล่ออยู่ข้างล่างก็เข้าใจดีอยู่แล้ว”

โบเมียะอธิบายผ่านอนุชาและหนานอินมา เซษฐา คาริน และไชยยันต์ ฟังออก 60 เปอร์เซ็นต์ แต่ก็กระจ่างแจ้งตลอดเมื่อทั้งสองช่วยถ่ายทอดซ้ำ

ท่านหัวหน้าคณะเอื้อมมือมาตบไหล่โบเมียะเตือนให้พูดต่อ

“พวกของนายรพินทร์ปีนไต่หน้าผาขึ้นไปก่อน พวกของบุญคำคอยอยู่ปากทาง รอสัญญาณ พอฝ่ายของนายรพินทร์ไต่ขึ้นไปใกล้หินก้อนนั้น ก็โบกมือลงมาส่งสัญญาณให้บุญคำนำ

พวกหล่อเดินเข้าไป ส่วนนายรพินทร์ก็ไต่ต่อไป...พวกหล่อ เดินเข้าไปได้ครึ่งทางเห็นจะได้ นายรพินทร์ก็แหงนมองขึ้นไปเห็น ใ้งาดำตัวโต โผล่ออกมาจากแงห็นด้านบน มันเตรียมดักที่จะ ักหินโคนก๊วก้อนนั้นให้ขาดอยู่ก่อนแล้ว แกก็ยิง...มันหลุดหัว ที่มครูดตัวลงมาปะทะกับโคนหินก๊วก้อนนั้น ขาดหักสะบั้นลง มา หินกลิ้งลงมาตามหน้าผา หินหน้าผาทั้งหมดสะเทือน ก็ถล่ม ตามกันลงมาเป็นพรวน เสียงดังเหมือนฟ้าแลบลงมากระทบ กับนรก ดังไปไกลมากมาย มันร่วงลงมายิ่งกว่าสายฝน พรุลง มากลบทับเส้นทางช่องแคบตลอดทั้งแนว ฟ้าถล่มโลกทลายยังงี้ กียังงั้น แม้พวกของโบเมียะเอง ที่คุมเชิงอยู่ห่างๆ ก็ยังต้องหลบ กันจ้ะลหวันไปหมด แผ่นดินสั่นไหว หินบางส่วนกระเด็นมา ถึง ไม่มีอะไรน่ากลัวเท่า พวกเราที่รออยู่เส้นทางด้านต่ำลงไป ขณะนั้นมองอะไรไม่เห็น ได้ยินแต่เสียง เห็นแต่ก้อนหินร่วงพรุ ตามกันลงมา แล้วก็ฝุ่นละอองลอยฟุ้งขึ้นไปจรดก้อนเมฆ...”

โบเมียะเสียงแหบไป กระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ ในขณะที่เชษฐา อนุชา และไชยยันต์เบิกตาโพลงไม่กะพริบ เปิด หูกอยฟัง ส่วนคารินหลับตาลงอย่างหวาดสยองจากภาพพจน์ที่ โบเมียะบอก ทำไมหล่อนจะไม่รู้ ว่าลักษณะนั้นมันเป็นอย่างไร ในเมื่อตนเองก็ผ่านซากของภูผาถล่มนั้นมาแล้ว พร้อม ้ทั้งมาจนอยู่กับปัญหาในข้อที่ว่า นี่มันเกิดอะไรขึ้นอย่างไร

วงสนทนาสอบซัก เจียบกริบกันไปชั่วขณะ...

แล้วผู้ที่ทำลายความเจียบขึ้นก็คืออดีต ‘พรานชด’ ผู้กร้าน ต่อชีวิตเสียจนมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องเล็กไปหมด

“มีใครบาดเจ็บล้มตายบ้าง?”

ดาร์รินรีบวิ่งขึ้นทันทีว่า

“อย่าเพิ่งให้เขาด่วนสรุปชื่ะฟีกกลาง เราต้องการรู้รายละเอียดให้มากที่สุด ที่เขาจะให้เราได้”

พี่ชายกลางจึงเปลี่ยนมาเป็นคำถามว่า

“ภูเขาหินทั้งสองด้านถล่มแล้วยังไงต่อไปอีก ว่าไปตามที่พวกเจ้าเห็น”

โบเมียะ ทำหน้าที่บรรยายต่อ...

เมื่อกัมปนาท สั่นสะเทือนของภูเขาที่ถล่มลงมากลบเส้นทางเดินสร้างลิ้นลง พร้อมทั้งหมอกฝุ่นที่เริ่มจะค่อย ๆ จาง ทุกคนของกะเหรี่ยงอพยพอันหลบอยู่ในที่ปลอดภัย พร้อมกับเสื่อ และเกิด ซึ่งรพินทร์ให้คอยควบคุมดูแลอยู่ ก็พากันเล่นขึ้นไป พบถนนเกิดขึ้นใหม่ยังชอกของทางเดินแคบ ๆ นั้น สูงขึ้นกว่าเดิมร่วม 10 วา และพวกที่ทำหน้าที่เดินล่ออยู่ข้างล่างอันตรายสูญหายไปหมดแล้ว ภายใต้กองหินหรือกองภูเขาที่เกิดขึ้นใหม่นั้นอย่างไม่รู้อนาคต แต่ก็มองเห็นอยู่ชัด ๆ จากสายตาว่า ทุกคนที่เดินไป ถ้าหลบเข้าชอกโพรงที่นัดแนะกันไว้ก่อนแล้วไม่ทัน ก็จะต้องถูกฝังทั้งเป็นอยู่ภายใต้

เบื้องบนขึ้นไป ตรงบริเวณที่รพินทร์นำอีกสามคนได้เข้าไปเพื่อหมายตรงไปยังก้อนหินใหญ่อันเป็นต้นเหตุให้ภูเขาถล่มต่างเห็นว่า ทั้งรพินทร์ สแตนลีย์ คีธ และอิสซาเบล ได้รับบาดเจ็บสะบักสะบอมกันบ้างตามสมควร ระหว่างที่หินเริ่มสะเทือน

ร่วงลงมา แต่โชคดีที่ทั้ง 4 คนในจำนวนนั้น ไม่มีใครถึงแก่พิการหรือถึงแก่ชีวิต เพราะต่างเข้าหลบยึดกำบังหินเอาไว้ได้ตามตำแหน่งต่าง ๆ สุดแต่จะใกล้ตัวใคร เพื่อไม่ให้ตนเองพลอยร่วงลงไปด้วย

สแตนลีย์อันเป็นหัวหน้าคณะดูจะบาดเจ็บบอบช้ำมากกว่าทุกคนถึงกับหมดสติไปชั่วขณะ เพราะกลิ้งลงมากระแทกหินพวกข้างล่างที่วิ่งตามขึ้นมา ได้ไต่หน้าผาขึ้นไปดูเหตุการณ์และให้การช่วยเหลือทันที สแตนลีย์ฟื้นชีวิตอันตราย พอจะได้สติโง่งขึ้นมาได้

แล้วทุกคนก็ตรวจพบว่า ช้างงาดำ ตัวต้นเหตุที่แอบอยู่ข้างก้อนหินมรณะ และถูกปืนของรพินทร์เข้ากลางกะโหลกศีรษะ หัวที่มลงมาชนโคนหินก้อนนั้น ทำให้มันขาด และพลอยพาให้หน้าผาทั้งหมด ถล่มลงมากลบเส้นทางเดินนั้น ยังคงทิ้งซากให้เห็นอยู่ที่เดิม แต่ที่น่าประหลาดใจของทุกคนขณะที่ไต่ขึ้นไปดูนั้นก็คือ งาอันมองเห็นว่าเป็นสีดำสนิทของมัน ขณะที่มันเสียชีวิตไปแล้ว ค่อย ๆ กลายสภาพเป็นงาขาวปนเหลือง เช่นงาช้างธรรมดาไปตามเดิม โดยปรากฏให้เห็นชัดกับตาทุกคนในขณะนั้นที่ละน้อย ส่วนร่างของมนุษย์มันตรัย ไม่มีวิแววว่ามันหายไปทางไหนอย่างไร

เมื่อพยุangkanลงมายังบริเวณที่กองหินถล่มทับปิดทางกลายเป็นถนนสายใหญ่ขึ้น ทุกคนเต็มไปด้วยความวิตก หวาดหวั่นพรันใจ ในกรณีที่ไม่ได้ข่าวใดๆ จากสี่คนที่อยู่ภายใต้หินถล่มนั้นเลย ทั้งรพินทร์และพวกอเมริกันทั้งสามคน พยายามใช้วิทยุเรียกติดต่อตลอดเวลา แต่พวกที่ถูกหินกลบอยู่ข้างล่าง ไม่ได้

ตอบรับเลย เหมือนกับว่าทั้งสี่คนอันประกอบด้วยเชิดวุธ คริส-
ติน่า บุญคำและจัน ซึ่งเดินล่ออยู่เบื้องล่างเสียชีวิตไปหมดแล้ว

การพยายามเรียกวิทยุ การตรวจบริเวณ ได้กระทำกันอยู่
เป็นเวลานาน รพินทร์ทำหน้าที่ปลอบใจพวกนั้นว่า จะอย่างไร
เสีย ทั้งบุญคำและจัน ก็จะต้องสามารถหลุดกระซอกเอาคริสติน่า
และเชิดวุธหลบเข้าไปทางช่องโพรงถ้าได้เชิงเขา และมุดลอดใต้
เขาไปทะลุออกอีกฟากหนึ่ง ซึ่งมีกำหนดนัดแนะกันไว้ก่อนแล้ว
ว่า ถ้าหลบเข้าไปได้แล้ว ก็ให้ลอดใต้เขา ตรงไปดักรออยู่บนเนิน
‘สัปดาห์’ ในทันที อันเป็นจุดนัดพบ แต่วิทยุที่ยังเรียกกันไม่ได้นั้น
ก็คงเนื่องมาจากเหตุขัดข้องบางประการ หรือมิฉะนั้นก็จำนวน
หินที่หล่นลงมาทับโถมสูงพะเนินอยู่นั้น เป็นขนาดที่มากมาย
กำยำกอง และหนาเกินไปกว่าที่คลื่นวิทยุจะเรียกถึงกันได้จาก
วิทยุมือถือ

ผลที่สุด เมื่อไม่สามารถที่จะทำอะไรให้ดีขึ้นไปกว่านั้น
อีกแล้ว รพินทร์ก็นำพวกที่เหลือทั้งหมด เดินต่อไปตามบริเวณ
อันขรุขระไปด้วยก้อนหินอันหล่นลงมาทับโถมบริเวณเดิม และ
บ่ายหน้าไปยังเนินสัปดาห์อยู่ไม่ห่างไกลนัก โดยความหวังว่า เมื่อ
ไปถึง ก็ควรจะได้พบกับกลุ่มของสี่คน ภายใต้การนำของบุญคำ
ไปรอคอยอยู่ก่อนแล้วตามคำสั่ง หรืออาจตามมาจากหลัง

แต่ความรู้สึกของทุกคนในขณะนั้นเต็มไปด้วยความปริ-
วิตกกังวลและเป็นห่วงทั้งสี่คนเป็นอย่างยิ่ง เพราะสภาพการณ์
ทำให้เกิดความรู้สึกสังหรณ์ใจว่า ทั้งสี่ น่าจะหลบไม่ทัน ถูกหิน
บดแหลกและถูกฝังไปหมดแล้ว เพราะช่องโพรงที่จะใช้หลบเข้า
ไปนั้น ก็ได้มีอยู่มากมายนัก ซ้ำยังจะต้องเลือกตำแหน่งให้

ถูกต้องด้วย มิฉะนั้นแม้จะหลบภัยจากหินหล่นทับได้ก็จะต้องไปติดตัน และถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ถูกฝังทั้งเป็นเพราะหาทางออกไม่ได้ ส่วนจะให้คณะที่เหลืออยู่ทั้งหมดรื้อกองหินถล่ม เพื่อตรวจค้นหาซากศพ ก็เป็นสิ่งที่ทำไปไม่ได้ เนื่องจากมันทับถมกันมากมาย สูงเป็นภูเขาเลากา

“เหม่มผมแดง กับฟาร์รังสองคน หวาดกลัวมาก!”

โบเมียะพูด

“โดยเฉพาะเหม่มผมแดงร้องให้ นายรพินทร์เองก็เงิบขริ่มไป แก่ไม่พูดอะไรมากเพียงแต่บอกให้ทุกคนเดินทางต่อไปยัง ‘ยอดลัคน้ำ’ เท่านั้น ส่วนโบเมียะ กับพวกเราทุกคนก็คิดว่าทั้งสี่คน จะไม่รอดอีกแล้ว ต้องตายอยู่ใต้กองหินแน่ๆ”

ทุกคนออกเดินทางต่อไปอย่างเงิบขริ่ม รพินทร์และฝ่ายอเมริกันใช้วิทยุเรียกอยู่เป็นระยะๆ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบมาจากใครคนใดคนหนึ่งในจำนวน 4 คนนั้นเลย มันเงิบอย่างเต็มไปด้วยปริศนาอันน่าระแวง

และในที่สุด รพินทร์ก็นำทั้งหมด ยกเว้นพวกที่สูญหายไปใต้กองหินถล่ม มาถึงตำแหน่งยอดลัคน้ำ อันเป็นจุดหมายนัดพบ วางแคมป์ขึ้นที่นั่น

การมาถึงนั้น...เป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำเข้าไปแล้ว การเรียกวิทยุยังคงมีอยู่เรื่อยๆ ไป คำตอบของคนสูญหายทั้งสี่ คือความเงิบอย่างเหมือนเดิม ความวิตกทวีขึ้นเป็นลำดับสำหรับฝ่ายอเมริกัน (โบเมียะลำดับภาพเหตุการณ์ให้ฝ่ายของเชษฐา ที่ฟังอยู่อย่างตึงอกตึงใจทุกขั้นตอนของเหตุการณ์นั้น)

คำก็แล้ว ตกกลางคืนก็แล้ว ในที่สุดก็ล่วงเลยมาถึงตอน
ดึก ไม่มีวีแววว่าบุญคำ จัน เชิดวุธ และคริสติน่า จะเดินทางมา
ถึงยอดสักตามกำหนดเลย ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง และ
พรานใหญ่เปิดวิทยุรอฟังอยู่ตลอดเวลาด้วยความกระสับ-
กระส่าย ไม่มีสัญญาณเรียกของใครในจำนวน 4 คน ที่หายไป
ได้กองหินถล่มเรียกมาเลย ซึ่งผิดปกติไปมาก เพราะถ้าบุญคำ
นำทุกคนลอดเข้าช่องทางใต้ดินเขาถูกต้องโดยไม่หลงเข้าผิดเส้น
ทาง ก็ควรจะต้องเดินทางมาถึงกันแล้ว

ในที่สุด ฝ่ายอเมริกันอันเป็นนายจ้างที่เหลืออยู่สามคน
คือสแตนลีย์ คีธและเบลก็กลับไปด้วยความอ่อนเพลียสะบัก-
สะบอม

โบเมียะ และกะเหรี่ยงตะเคียนทองทุกคน มาทราบ
ภายหลังว่า หลังเที่ยงคืนของคืนนั้นเอง บุญคำกับจัน ซึ่งมุด
หลบก่อนหินถล่มเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในโพรงถ้ำอันมีทางทะลุออก
ได้ ก็ลอบเข้ามาถึงบริเวณที่พักบนยอดเนินสักดำ ไม่กล้าที่จะ
เข้ามายังบริเวณแคมป์ที่พัก แต่ส่งสัญญาณเรียกพรานใหญ่ออก
ไปพบ โดยบอกความจริงให้ทราบว่า มีเขาเพียงสองคนเท่านั้น
ที่มุดเข้าหลบก่อนหิน สู่โพรงถ้ำใต้เชิงผาอันถูกต้องและสามารถ
จะลอดได้เขาออกมาได้ แต่คริสติน่า กับเชิดวุธนั้นเข้าใจว่า ผลุบ
เข้าอีกช่องโพรงแคบๆ ตอนหนึ่งใกล้ๆ กัน เนื่องจากจวนตัวขีด
สุด จึงไม่สามารถจะไพล่ออกมาได้ เพราะเท่าที่บุญคำทราบนั้น
มันเป็นช่องโพรงที่ตัน ปราศจากทางออก!

ทั้งบุญคำและจัน ก่อนจะลอดใต้ภูเขาออกมาได้ก็ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะหาทางมุดลอดเข้าไปช่วยนำทั้งสองออกมา หรือหาทางที่จะทะลุติดต่อกันให้ได้ แต่ก็ปราศจากผลทำให้ไม่กล้าที่จะรีบกลับมาพบกับพรานใหญ่ และพรรคพวกทุกคนในขณะนั้นก่อน เพราะไปมัวเสียเวลาค้นหาช่องทางเพื่อจะพบอีกสองคนนั้นให้ได้ และลอบกลับเข้ามาพบรพินทร์ยังตำแหน่งนัดอย่างเป็นความลับเพื่อเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง

“บุญคำกับจันบอกว่า ก่อนที่หินจะถล่มลงมานิดเดียว เห็นสองคนนั้นเดินทอดระยะห่างไปทางด้านหลังร่วม 10 ก้าว และมีอาการเข้าเหยงเตี้ยงทะเลาะอะไรกันอยู่เอะอะไปหมด พอหินถล่มครืนร่วงพูลงมา บุญคำกระโดดกลับเข้าไปเพื่อจะจุดทั้งสองให้หลบมุมเข้าช่องทางเดียวกัน ที่หมายตาไว้แล้ว แต่ช่วยไม่ทัน ตัวเองถูกหินก้อนหนึ่งกระแทกถล่มลง โชคดีที่จันเข้ามาคว้าตัว ลากเข้าไปหลบอยู่ช่องโพรงเสียก่อน หลังจากนั้นก็มองไม่เห็นเหม่อมผมหอง กับนายทหารหนุ่มนั้นอีกแล้ว เพราะหินร่วงลงมาอย่างมากมายหนาแน่น ปิดบังไปหมด”

อดีตนายบ้านตะเคียนทองเล่าด้วยเสียงแหบแห้งแล้วชดบรันดีของไชยยันต์อีกอีกใหญ่ก่อนจะบรรยายความต่อ

รพินทร์ เมื่อรู้ความจริง ก็ตกใจมาก คนที่ร่วมรู้ด้วยในขณะนั้นมีแต่เพียงเกิดกับเสยเท่านั้น เขาตัดสินใจทันที ไม่ละความพยายามที่จะไปตามคนทั้งสองให้ได้ทั้งๆที่ปราศจากความหวังใดๆ เหลืออยู่อีก เพราะเป็นที่รู้ล่วงหน้าแน่นอนอยู่แล้วว่า ถ้าหลบเข้าช่องโพรงถ้าผิดตำแหน่ง ก็จะไม่มีโอกาสไพล่ออกมา

ยังโลกภายนอกได้อีกแล้ว จะย้อนกลับออกมาทางเดิมก็ย่อมไม่ได้ เพราะหินภูเขาที่ถล่มลงมาปิดปากทางไว้หมดแล้ว หรือมิฉะนั้น ทั้งสองคนนั้นก็หลบหนีไม่ทันถูกทับแหลกเหลวไปแล้ว แต่ รพินทร์ก็ต้องการความแน่ใจให้ได้

อย่างเป็นความลับ และเงียบกริบที่สุด เขาเรียกเกิด และ เสี้ยมสั่งความไว้ ว่าตนเองจะย้อนกลับไปกับบุญคำและจันอีกครั้ง ยังตำแหน่งช่องทางที่ทั้งสองมุดลอดออกมาได้ และเมื่อ รุ่งเช้าขึ้น ก็ให้เกิดและเสี้ยมนำทางคณะอเมริกันที่เหลือสามคน ลูกหาบ และกะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งหมด บ่ายหน้ามายัง ห้วยเสือร้องทันที โดยไม่ต้องรอกันอยู่ที่ยอดสักดำ เพราะเขา จะตามไปที่ห้วยเสือร้องเลยในเที่ยวขากลับ และได้ฝากจดหมาย ไว้ฉบับหนึ่งถึงฝ่ายอเมริกันเป็นจดหมายสั้นๆ ข้อความอย่างไร โบเมียะก็ไม่อาจทราบได้

แล้วรพินทร์ ก็ลอบออกจากที่พักกลางดึกนั่นเอง สั่งให้ บุญคำและจันนำย้อนกลับไปยังช่องโพรงถ้ำ ที่ทั้งสองทะลุโผล่ ลอดใต้ภูเขาออกมาได้ โดยที่ฝ่ายนายจ้างอเมริกันและทุกคนใน คณะไม่มีใครรู้เลย ในตอนดึกของคืนดังกล่าว มอบหน้าที่ดูแล แค้มป์พักไว้กับเสี้ยและเกิด

เมื่อไปถึงตำแหน่งนั้น ท่ามกลางความมืดของราตรีกาล
เขาสามคนคือตัวพรวนใหญ่เอง บุญคำ และจัน มุดย้อนกลับ เข้าไปยังเส้นทาง ที่พรวนของเขาทั้งสองคนลอดใต้ภูเขาออกมา ได้ พยายามสำรวจไปตลอดเส้นทางอันสลับซับซ้อนของช่องใต้

ภูเขา จนกระทั่งย้อนกลับไปถึงปากทาง อันบัดนี้ ได้ถูกปิดตัน
ทับด้วยกองหินที่ถล่มลงมาสมทบปิดบังไว้จะไหลออกไปเส้นทาง
เดิมก็ไม่ได้ จึงสำรวจย้อนกลับอย่างละเอียดอีกครั้ง

แล้วรพินทร์ก็เป็นผู้ค้นพบว่า ในด้านสูงของเพดานถ้ำ
บริเวณหนึ่งที่บุญคำและจันใช้เป็นเส้นทางเดินออกมานั้น เมื่อ
ปีนขึ้นไปก็จะพบเห็นทางเดินเชื่อมต่อไปยังชอกโพรงถ้ำอื่นๆ ได้
จึงได้ไต่ขึ้นไปยังช่องทางเดินในระดับสูงนั้น และคลำทางค้นหา
ไปเรื่อยๆ ชั่วไม่นาน ก็สามารถหาทางทะลุเชื่อมต่อมายังตำแหน่ง
ถ้ำที่อยู่ติดต่อกัน และน่าจะสงสัยได้ว่า ทั้งคริส และเชิดวุธ น่า
จะเข้าไปติดอยู่ในช่องทางนั้น โดยหาทางออกไม่ได้

และมันก็เป็นความจริง คริสติน่าและเชิดวุธหลบเข้ามา
ติดอยู่ในช่องโพรงถ้ำตันที่ไต่เพดานถ้ำลงมาพบนั่นเอง แต่ยังไม่
พบบุคคลทั้งสอง พบแต่หลักฐานว่า คนทั้งสองมาพักหลับนอน
อยู่ตรงบริเวณหนึ่งของถ้ำตันนั้น และมีร่องรอยของการปีนไต่
ชั้นสูง อาศัยเส้นทางระดับบนอันมีอยู่เหมือนเส้นทางเดินของ
ปลวก กระเลื้อยกระสอพยพตัวกันออกไป รพินทร์กับพรานของ
เขาทั้งสอง ซึ่งสะกดรอยภายในระดับบนของถ้ำได้ภูเขา นั้น ติด
ตามบุคคลทั้งสองไปทุกระยะตลอดทั้งคืนนั้น จนกระทั่งรุ่งสว่าง
โดยไม่ได้หลับนอนเลย เพราะตรวจรอยได้ทุกระยะและพยายาม
กระชั้นชิดเข้าไป

ในที่สุด ตอนสายของวันรุ่งขึ้นนั่นเอง พรานใหญ่กับคน
ของเขาทั้งสองก็ตามรอยมาทะลุออกยังบริเวณหนึ่งของภูเขา
และได้แกะรอยต่อไป ซึ่งก็ไปพบเอาทั้งสองกำลังนั่งพักอยู่ที่ริม
ธารน้ำตำแหน่งหนึ่งพ้นจากบริเวณใต้ภูเขารกนั้นออกมาได้แล้ว

และอยู่ในภาวะหลงทางไม่ทราบว่าจะบ้ายหน้าติดตามพรรคพวกไปทางไหน จึงจะตรงไปยอดสักด้าหรือบ้ายหน้าไปห้วยเสือร้องได้

คารินลอบระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“เป็นอันว่าคีนนั้น พรานใหญ่ย้อนกลับไปติดตามคนที่หายสาบสูญไปได้ภูเขาทั้งสองคนจนพบ?”

“พบ นายหญิง แล้วก็เอาทั้งสองคนนั้นเดินทางกลับมาถึงห้วยเสือร้องที่นี้ตอนบ้ายๆ ทุกคนแทบไม่เชื่อสายตา ฟารังทุกคนดีใจกันเหมือนตายแล้วเกิดใหม่”

โบเมียะตอบ

ไชยยันต์มองสบตาเชษฐา พิมพ์ออกมาเบาๆ ว่า

“ในที่สุด รพินทร์ก็คือรพินทร์นั้นแหละ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยสำหรับคนคนนี้ เขาเป็นมือระดับ ‘ปรมาจารย์’ จริงๆ ในด้านนี้”

“ทั้งสองคนที่ตามกลับมาได้ อยู่ในสภาพเรียบร้อยดีรึ?”

เชษฐาถาม

“แหม่มผมทอง กับนายทหารไม่บาดเจ็บอะไรมาก นอกจากฟกช้ำดำเขียว ถลอกปอกเปิกกันบ้างเล็กน้อย และทั้งสองก็เก่งมาก ที่สามารถค้นหาทางออกได้เอง นายรพินทร์ตามไปเอาตัวกลับมา หลังจากทั้งสองคนหาทางลอดออกมาจากใต้ภูเขาได้แล้ว”

เป็นคำตอบชื่อๆ ของโบเมียะ ซึ่งถอดความออกมาแล้วก็จะได้ใจความดังนี้

“เอาละครับ เราได้คำตอบทั้งหมดอย่างกระจ่างแจ้งที่สุดแล้ว ตรงบริเวณภูเขากล่อมอันเป็นปัญหาของฝ่ายเรามาตลอดนั้น มีใครข้องใจจะถามอะไรอีกไหม?”

อนุชา กำลังจะเข้าหาบทสรุป

“เธอกับหนานอิน ทายถูกอยู่ในข้อหนึ่ง คือการเดินทาง เพื่อยอดสักด้ามายังห้วยเสือร้องนี้ รพินทร์ไม่ได้เป็นฝ่ายนำมา แต่ให้เกิดกับเสียเป็นคนนำอเมริกันทั้ง 3 คน กับพรรคพวกล่องหน้ามาก่อนในขณะที่ตนเอง บุญคำและจัน ไปค้นหาสองคนที่หาย แล้วติดตามมาสมทบทีหลัง เราอยากรู้แน่นอนว่า เมื่อทั้งหมดมาถึงที่นี่โดยปลอดภัยกันทุกคนแล้ว เขาพักกันอยู่ที่นี่กี่วัน ก่อนจะเดินทางเข้ามาเขตนรกดำ”

“พวกนั้นพักอยู่ที่นี่แค่คืนเดียว แล้วก็ออกเดินทางในตอนสาย ๆ”

ชอกาเล่าเป็นผู้บอกในคราวนี้ จากฐานะนายบ้านที่นี่

“วันที่นายรพินทร์นำสองคนที่สูญหายมาถึง แกก็นอนสลบไปตลอดครึ่งวัน มาตื่นเอาตอนใกล้ค่ำ พวกนั้นบอกว่าเสียเวลากันมามากแล้ว เลยไม่ได้อยู่ที่นี้นาน พักแค่คืนเดียว สายรุ่งขึ้นก็ออกบ่ายหน้าเขานรกดำเลย พวกนั้นไปกันเป็นวันที่ 3 แล้ว เมื่อพวกของเจ้านายมาถึงที่นี่”

เชษฐาหรือตาคำนวนอยู่ในใจ แล้วสรุปได้ทันทีกับพรรคพวกทุกคน

“ขณะที่รพินทร์มาถึงที่นี่พวกเราอยู่ในป่าหินเขตโป่งน้ำร้อนนั่นเอง พวกเขาเสียเวลากันมาทุกระยะ ตลอดเส้นทางที่เห็นชัด ๆ ก็เข้าไปสี่วันแล้ว คือที่ป่าไผ่ 1 คืน ตอนที่พบพวก

สะเอ็งที่ตะเคียนทองเสียเวลาถึง 2 คีนติดๆ กันโดยพักอยู่ที่นั่น แล้วก็มาที่ยอดสักด้าอีก 1 คีน เลยทำให้ฝ่ายเรากระชั้นเวลาไล่หลังใกล้เข้ามามากทีเดียว แม้ว่าจุดเริ่มต้นที่หนองน้ำแห่งนั้น เขาจะออกเดินทางล่วงหน้ามาก่อนตั้ง 7-8 วันก็ตาม”

พี่ชายใหญ่เว้นระยะมองไปทาง ‘พรานชด’ และหนานอิน พร้อมกับยิ้มๆ น้องชายกลางติดนิ้วโดยแรง พุดสั้นๆ ว่า

“น่าจะมีหวังตามทันระหว่างทางครับ ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรสำหรับฝ่ายเรา”

จากการสอบถามของหนานอิน ถึงอุตะและพะไต ก็ได้รับคำตอบจากพวกนั้นทุกคนว่า สองกะเหรี่ยงจากตะเคียนทอง คู่่นั้นอาสาเป็นลูกหาบติดตามไปกับคณะของรพินทร์ด้วยทดแทนให้แก่ลูกหาบสองคนอันมาจากหนองน้ำแห่ง ซึ่งเสียชีวิตโดยฝีมือของไอ้ผีดิบมันตรัย คู่หาบจำนวน 5 คู่ 10 คน จึงไม่ขาดไป ส่วนสะเอ็งนั้นความจริงก็อยากจะติดตามไปด้วยเป็นการสนองคุณ แต่ก็ติดขัดที่ตนเองยังเป็นผู้เจ็บป่วยอยู่ จึงปล่อยให้เพื่อนทั้งสองคนไปแทน ตนเองต้องอยู่พักรักษาตัวที่ห้วยเสือร้อง ซึ่งบัดนี้กลายเป็นชมรมใหญ่ของชาวกะเหรี่ยงสองหมู่บ้าน อันถูกรพินทร์กวาดต้อนให้เข้ามาอาศัยอยู่ร่วมกัน เพราะหมู่บ้านตะเคียนทองนั้นร้างไปเสียแล้วจากคชภัย อันเกิดจากอิทธิฤทธิ์รังควานด้วยมายาเม็ดของมันตรัย

“ถ้าพรุ่งนี้ เราออกเดินทาง ก็แปลว่า เราจะไล่หลังเขาสามวัน”

อนุชาบอกกับทุกคน ซึ่งเมื่อทราบความจริงเช่นนี้ ก็ล้วนเต็มไปด้วยความหวังยิ่งขึ้น

ระหว่างที่ทุกคน กำลังนั่งสนทนากับพวกนั้นต่อไป เพื่อจะสอบถามรายละเอียดอื่นๆ เพิ่มเติมให้มากที่สุด ดารินก็ลุกขึ้นเดินมาสะกิดไหล่สะเอ็ง บอกเบาๆว่า

“ตามฉันมาทางนี้หน่อย สะเอ็ง”

แล้วหล่อนก็เสียงออกจากหมู่ นั่งอยู่ใต้โคนต้นไม้ต้นหนึ่ง ห่างออกไปเล็กน้อย ดิดนิ้วเรียกหนานอินให้เข้ามาทำหน้าที่เป็นล่ามให้ด้วย ถ้าหากว่าหล่อนจะพูดหรือฟังสะเอ็งไม่ถนัดนัก ในเรื่องที่จะสอบถามเป็นการส่วนตัวตามลำพัง พี่ชายกับเพื่อนทำเลื่องมองตามแต่ก็ไม่ขัดขวางหรือเอ่ยทักท้วงอะไร เพราะเข้าใจดีแล้วว่าน้องสาวคนเล็กคงมีเรื่องที่จะคุยกับสะเอ็งมากมายนัก จึงจับกลุ่มคุยกันอยู่ที่เดิม

พอนั่งลงใต้โคนไม้ใหญ่ สะเอ็งก็บอกเหมือนจะเปรยว่า

“ใต้ต้นไม้ต้นนี้แหละ ที่นายรพินทร์มานอนสลบไสลอยู่คนเดียวแยกจากพวกนั้น หลังจากที่พาเอาทหารและแหม่มผมทองมาถึงที่นี่ แกกลับเป็นตายไปจนย่ำค่ำ เพราะคงเพลียหนัก”

ดารินเบิกตานิดหนึ่ง มองดูตำแหน่งที่สะเอ็งชี้บอกและนั่งชิงไปชั่วขณะ

นกเขาใหญ่รู้สึกว่าจะเป็นเพียงตัวเดียว ขานคุอยู่บนส่วนหนึ่งส่วนใดของไม้ต้นนั้น

หญิงสาวเงี้ยวสุดบัพพังเสียงคร่ำครวญของมัน น้ำตาจะพาลไหลออกมาอีก ใช้ปลายนิ้วปาดเช็ด แล้วสลัดออกไป คิดอยู่ในใจว่าประเดี๋ยวคุยกับสะเอ็งเสร็จเป็นที่พอใจแล้ว ตัวหล่อนก็จะนอนหลับพักผ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ตรงนี้แหละ

“สะเอ็ง...”

หล่อนเริ่มขึ้นแผ่วเบา ชุ่มสะอื้นไว้

“พวกเราเดินทางมาครั้งนี้ก็เพื่อจะติดตามตัวเขานั้นแหละ
 พรานรพินทร์คนนั้น”

“นายหญิงน่าจะตามทัน เพราะแกออกล่วงหน้าไปก่อน
 แค่ 2-3 วันเท่านั้น โน่น...บ่ายหน้าไปทางโน้น”

เจ้ากะเหรี่ยงเดนตาย ชีมือไปทางขุนเขาทะมึนด้านเหนือ
 ที่เห็นเป็นทิวสลับซับซ้อนอยู่

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ...เราเดินตามทัບรอยเขามาทุก
 ระยะ เราพบทุกแห่งที่เขาผ่านและพัก พบแม้กระทั่งบริเวณที่
 สะเอ็งถูกกระต๊องเหยียบในป่าไฟ ร่องรอยการรักษาพยาบาล และ
 ซากช้างร้ายกลาดเกลื่อนที่พวกเขาอิงล้มไว้ ทั้งที่ป่าไฟและที่ใต้
 หน้าผาตะเคียนทอง...”

หล่อนพูดเนิบช้า โดยพยายามใช้ภาษาของชาวดอยให้
 สะเอ็งเข้าใจได้มากที่สุด หนานอินนั้นนั่งฟังอยู่เฉยๆ เพื่อทำ
 หน้าทีช่วยเหลือถ้าหากว่าทั้งสองฝ่ายจะพูดกันไม่เข้าใจกระจ่าง
 นัก แต่ตอนนี้แกยังเงิบกริบเพราะ ‘นายหญิง’ พูดกะเหรี่ยงได้
 ดีเกินคาด

“...เจ้าเป็นคนเดียวในกลุ่มชุดแรก ที่พบเห็นกับเขา ซึ่ง
 เหลืออยู่ที่ห้วยเสือร้องนี้ เพราะเพื่อนของเจ้าสองคน คืออูตะ
 และพะโต๊ก็ได้ออกเดินทางไปกับเขาแล้ว ฉะนั้นอยากจะคุยอะไร
 กับเจ้าเป็นการส่วนตัว หวังว่าเจ้าคงจะไม่ขัดข้อง

สะเอ็งพยักหน้า

“สะเอ็งจะคุยกับนายหญิงทุกอย่างเท่าที่สะเอ็งรู้เห็นเกี่ยว
 กับพรานใหญ่ เพราะสะเอ็งเองก็คิดถึงแกอยู่ตลอดเวลา”

“ลักษณะท่าทีของเขาเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อสะเอ็งพบ?”

เจ้ากะเหรี่ยงตะเคียนทองทำหน้าที่ไม่เข้าใจ หนานอินช่วยแปลให้ง่ายขึ้นในความหมายของหญิงสาวมันจึงพอรู้เรื่องขึ้นบ้าง

“แกก็คือนายรพินทร์นั่นแหละ ใจดี เมตตากรุณากับพวกเราชาวป่าดอยทุกคนในป่า แล้วใครเห็นแกก็เหมือนเห็นเทวดามาช่วย”

ดอรินยิ้มให้นิดหนึ่ง แล้วหันไปทางหนานอิน บอกผ่านว่า

“ฉันหมายถึงอากัปภิกิริยา ความรู้สึกภายในต่างๆ ของเขา ท่าทีสะเอ็งจะมองเห็นได้ในขณะที่เดินทางร่วมกันมา ช่วยถามให้ทีเถอะ”

พราณครูผู้เฒ่า จึงทำหน้าที่เป็นล่ามภาษา แล้วก็ช่วยแปลกลับมาให้หล่อนฟังเสร็จ

“ไปถามมันอย่างนี้นั่นคงตอบไม่ถูกหรอก นายหญิง พวกนี้นั่นไม่มีความรู้สึกที่ละเอียดพอที่จะมั่วสังเกตอะไรได้ แล้วนายรพินทร์นั้นนายหญิงก็รู้ดีอยู่แล้ว ว่าดูยากมาก หน้าแกเหมือนก้อนหิน ทุกข์ สุข เสียใจ พอใจ หรือไม่พอใจ อย่างหนานอินเองก็ยังอ่านแกไม่ออก มันรู้แต่เพียงว่า แหม่มสองคนนั้น ทั้งผมทองและผมแดงให้การช่วยเหลือมันอย่างดีที่สุด แต่ก็มีรพินทร์คอยดูแลอยู่ตลอดเวลา และฟาร์้งผู้ชายสองคน รวมทั้งนายทหารไทย ตลอดจนพราณทุกคนที่มาด้วยก็ให้ความเมตตาช่วยเหลือพวกมันทุกคน หนานอินว่าทั้งหลายแหล่มันก็เกิดขึ้นจากนายรพินทร์นั่นแหละที่ทำให้ไอ้พวกฟาร์้งยอมเสียเวลาช่วยสะเอ็งไว้ เพราะถึงยังไง ก็ต้องเอาใจแกไว้บ้าง ตอนผ่านضبบอน พวกนั้น

เตือนร้อนเรื่องเสือกินคนอาละวาด พวกฟาร์วังมันก็ให้นายรพินทร์ เดินผ่าน โดยไม่เอาธุระที่หนึ่งแล้ว คราวนี้มันเกิดเรื่องเห็นคาต ไอ้สะเอ็งนอนไส้ไหลจะตายมิตายแหล่อยู่ ถ้านายรพินทร์ขึ้นทำ เป็นใจดำไม่บังคับให้ฟาร์วังพวกนั้นช่วย มันก็ผิดปกติของแกไป"

“เขามีความสุขดีหรือ ในระหว่างเดินทาง?”

หล่อนใช้คำถามที่ง่ายขึ้นอีก แล้วก็รู้สึกตนเอง เจตนาที่จะค้นแสวงหาคำตอบเสียเหลือประมาณ ในข้อนี้ ถ้าอยู่ต่อหน้า ไชยยันต์ เศรษฐา หรืออนุชา หล่อนคงถูกทักท้วงแล้ว สาเหตุนี้เอง จึงสะกิดเรียกสะเอ็งออกมาพบเป็นส่วนตัวตามลำพัง

“ความสุขยังงี้?”

เจ้าสะเอ็งกลับย้อนถามหน้าตาเฉย เพราะความซื่อโง่ของ มัน คารินมัมปาก เอามือถูปลายคาง แล้วควักบุหรืจากกระเป๋า ออกมาจุดสูบ ฟ่นควันลงต่ำเป็นทาง

“เขาหัวเราะไหม เขายิ้มไหม เขาสนุกสนานร่าเริง ฉัน หมายถึงขณะที่พูดคุยอยู่กับพวกนั้น”

“นายรพินทร์เป็นคนไม่ค่อยหัวเราะ ไม่ค่อยยิ้มแล้วก็ไม่ ร้องเพลงหรือเต้นระบำกะใคร แกเงิบ ๆ เฉย ๆ แบบนี้มาแต่ไหน แต่ไรแล้ว”

หญิงสาวอดหัวเราะออกมาไม่ได้ แม้ว่าจะอยู่ในภาวะสลด หดหู่ หล่อนพยายามตั้งคำถามใหม่

“แหม่มสองคน คนหนึ่งผมแดง คนหนึ่งผมสีทอง คน ไหนใจดีกว่ากัน?”

“สะเอ็งก็เห็นดีทั้งสองคน มาช่วยสะเอ็งด้วยกันทั้งคู่ บาง ที่แก้แค้นกัน คนผมแดงหัวเราะเก่งชอบสนุก คนผมทองเงิบ ๆ

ไม่ค่อยพูดมาก ท่าทางดู แต่ก็มีเมตตากับสะเอิง และพวกเราทุกคน”

“ใครสวยกว่ากัน...เอาละ สะเอิงชอบใครมากกว่ากัน ระหว่างสองคนนี้?”

หล่อนหยั่ง

คราวนี้เจ้ากะเหรี่ยงเดนตาย เอามือเกาหัวคิด ดูเหมือนมันก็เพิ่งจะใช้ความคิดเปรียบเทียบ เป็นครั้งแรกในปัญหาที่ตนเองก็ไม่เคยคิดมาก่อนนี้ แล้วก็ยิ้มแหยๆ

“คนผมทองสวยมากนะ นายหญิง...สวยจริงๆ แต่เวลาโกรธก็น่ากลัวมาก คนผมแดงไม่สวยมากนัก ชอบเล่นชอบหัวเราะเหมือนเด็ก แต่รูปร่างอวบๆ สะเอิงว่าหน้าอกกับตะโพกหนาไปหน่อย ไม่ถือตัว”

“เท่าที่เจ้าเห็น พรานใหญ่มักจะพูดกับใครมากกว่ากัน ระหว่างผมแดงกับผมทอง?”

“สะเอิงเจ็บมากในตอนนั้น มองไม่ค่อยเห็นอะไร ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ค่อยเห็นแกพูดกับใคร นอกจากพรานสี่คนของแกแล้ว ก็พวกลูกหาบเท่านั้น อ้อ! ตอนที่สะเอิงถูกระทั่งเหยียบ...นอนไล่ไหลอยู่ พรานใหญ่กับแหม่มผมทองเข้ามาช่วยสะเอิงก่อน แหม่มผมแดงกับพวกตามมาทีหลัง คงจะเป็นเพราะเดินทอดระยะห่างกันมาก ก็อย่างที่สะเอิงได้บอกแล้ว คืนแรกบนหน้าผาตะเคียนทอง ตอนหัวค่ำ แหม่มผมแดงขึ้นไปเยี่ยมสะเอิงพร้อมกับนายรพินทร์ คืนถัดมา นายรพินทร์เจ็บบ้าง แหม่มผมทองเป็นคนนอนเฝ้านายรพินทร์ ในชอกถ้ำเดียวกับสะเอิง...”

แล้วสะเอิงก็หัวเราะอีก บอกต่อไปว่า

“แต่พวกลูกหาบมันมาคุยกัน สะเอ็งได้ยิน มั่นว่าทั้งสองคนนั้นชอบนายรพินทร์มาก มักจะหาเวลาไปคุยด้วยสองต่อสอง ถ้าได้โอกาสแล้วนายรพินทร์ก็มีเรื่องพูดกับคนผมทองมากกว่าคนผมแดง แต่ไม่รู้พูดอะไรกัน เพราะเวลาพูดกันตามลำพังสองคนพูดพารั้ง พวกลูกหาบกับพรานสี่คนฟังไม่ออก”

คารินใจหวิว แต่สู้สะกดไว้ภายใต้สีหน้าเรียบ ๆ

หนานอินก็โพล่งออกมาว่า

“สวยงามนายหญิงคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเอ็งนี้ไหมวะไอ้เอ็ง?”

กะเหรี่ยงเคนตาย พิศดูใบหน้าของหญิงสาวตรงหน้าอยู่ครู่ใหญ่ อาการของมันเป็นไปอย่างซื่อ ๆ โง่ ๆ แท้จริง ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมสอพลอ และยามที่มันมองจ้องคารินขณะนี้ ก็มองตรง ๆ เหมือนมองดูหุ่น อึดใจก็ตอบว่า

“สวยคนละอย่าง ลุงอิน นายหญิงสวยงามอย่างคนไทย แหม่มผมทองนั้นสวยงามอย่างพารั้ง ตัวมันโตนะลุง อะไรต่ออะไรมันก็ใหญ่ไปหมด แต่สมส่วน ส่วนนายหญิงคนนี้บอบบางเหมือนกลีบกุหลาบ”

“เออ เอ็งรู้ไว้ซะด้วย บอบบางเหมือนกลีบกุหลาบอย่างนี้แหละ ลูกป่าอย่างเอ็งนะบุกป่าป้อนเขาสู้อยู่ไม่ได้หรอก รู้ไว้เสียด้วยว่านายหญิงคนนี้ บุกไปถึงเทือกพระศิวะมาแล้ว ไปช่วยข้ากับพรานชดโน่น...ออกมาได้ ม่ายังนั้นข้ากับพรานชดก็ตายไปแล้ว”

สะเอ็งทำหน้าเหลอหรา เพราะไม่เคยรู้จัก หรือรู้ประวัติของคารินมาก่อน หญิงสาวยกมือขึ้นโบกไปทางครูพราน

“ลุงหยุดเถอะ ให้ฉันถามเขาคนเดียวดีกว่า เอาไว้ไม่เข้าใจกันแล้วค่อยแปล”

หนานอินหัวร่อแล้วหุบปากนิ่งลง นั่งฟังอย่างสงบตามเดิม
“แล้วพวกฟาริ่งผู้ชายอีกสองคนล่ะ?”

“ก็ดี นายหญิง นายทหารไทยที่มาด้วยยิ่งดีใหญ่ สนิทกับนายรพินทร์และพวกลูกหาบทุกคน”

“ผู้หญิงทั้งสองคนนั้นเดินป่าเก่งรี?”
สะเอิงชูหัวแม่มือขึ้น

“สะเอิงยังไม่เคยเห็นผู้หญิง ที่ไหนบุกป่าฝ่าดงเก่งอย่างสองคนนั้นเลย นายหญิง ยิ่งป็นก็เก่งมาก ช้างบุกเข้ามา โป้งทรุด โป้งทรุด แต่ดูว่า คนผมทองจะเก่งกว่าผมแดงเสียอีก ไวกว่า แข็งแรงกว่า ขนาดพวกผู้ชายที่มาด้วยทั้งหมดยังสู้ไม่ได้เลย ยกเว้นแต่นายรพินทร์กับพวกพรานของแกเท่านั้น”

คารินพยักหน้าช้าๆ ดวงตาหริ่ง ‘มาเรียคนที่สอง’ หล่นคิดกับตนเอง หรือมิฉะนั้นก็อาจเหนือกว่ามาเรีย ฮอฟมัน เสียอีกกระมัง สำหรับแม่คริสติน่า กรูบิล คนนี้ แต่ก็ไม่น่าพิศวงอะไร ถ้าไม่มีฝีมือจริง ซีไอเอ. ก็คงไม่ส่งตัวมาหรอก

“วันที่เขาออกเดินทางจากที่นี่...”

เสียงของหล่นแผ่วลงเกือบจะเป็นกระซิบ ตาเหม่อมองไปยังทิวขุนเขาทะมึน เหมือนเส้นกันของจักรวาลไกลโพ้นออกไป อันดูจะหาที่สิ้นสุดมิได้

“เขาบอกกับเจ้า หรือพวกเจ้าที่นี่ว่าอย่างไรหรือไม่?”

“แกไม่ได้บอกอะไร สะเอิงมายืนดูอยู่ด้วย แกสั่งให้สะเอิงอยู่ที่นี่และรักษาตัวให้หายเร็วๆ ทั้งหมดออกจากที่นี่ไปอย่าง

เจียบ ๆ ตัดไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ แต่บุญคำบอกกับโบเมียะ และชอกาเล่าว่า คงจะไม่ได้พบกันอีกแล้ว อุทะกะพะไต ก็บอกกับพวกเราทุกคนว่า ไปครั้งนี้ไปตาย แต่ก็ต้องไป เพราะรักนับถือนายรพินทร์เหมือนพ่อ”

คารินฝันยิ้มให้กับสะเอิง พยักหน้าบอกด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เรียบปกติที่สุดว่า

“ฉันขอลาเจ้าแค้นนี้ก่อนก็แล้วกันนะ สะเอิง...เอาละ กลับไปนั่งคุยรวมกลุ่มกับพี่ชายฉันได้แล้ว เพื่อเขาจะมีข้อสงสัยอะไรจะถามเจ้าอีก อ้อ! สำหรับยาที่เหม่อมผมแดงให้สะเอิงไว้นะ ก็ขอให้กินตามกำหนดเวลาที่เขาสั่งให้กินจนกว่าจะหมดนะ อย่าไปทิ้งเสีย”

กะเหรี่ยงเดนตายรับคำ แล้วก็ลุกขึ้น ค่อย ๆ เดินกลับไปยังที่นั่งประชุมสนทนากันเป็นวงใหญ่ตามเดิม คารินยกมือขึ้นป้องปากหาว่า แล้วขยับตัวไปยังตำแหน่งพื้นหินเรียบใต้โคนต้นไม้ ปลดย่ามหลังออก โยนไปทางด้านศีรษะเพื่อจะใช้แทนหมอน แล้วเอนกายลงอย่างโหยหวนละเหี่ย

“ลุงอิน”

“ชะรับ นายหญิง”

“ฉันเพลียและง่วงเหลือเกิน จะนอนหลับหลับที่นี้ก่อนสัก 3-4 ชั่วโมง ถ้าหากพวกนั้นถาม ลุงก็บอกที่เถอะว่า ไม่ต้องห่วง ฉันนอนหลับเอาแรงเท่านั้น ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยอะไรหรอก ถึงเวลาอาหารเย็นค่อยมาปลุกฉันก็แล้วกัน แต่อย่าให้ใครมารบกวนปลุกก่อนหน้านั้น”

กล่าวเบาๆ เพียงแค่นั้น หล่อนก็พาดศีรษะลงกับเบ้าหลัง ตั้งปากหมวกสักหลาดลงมาปิดบังไว้ครึ่งใบหน้า ขาข้างหนึ่งเหยียด ตรงราบอีกทางหนึ่งชันขึ้น มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บน ทรวงอก หนานอินมองดูอาการนอนอย่างง่าย ๆ ของ ‘นายหญิง’ แล้วถอนใจอย่างสงสาร สั่งเวชใจ **ลักษณะของหล่อนยามนี้... เหมือนพราณใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่มีผิด จากสภาพ ทำทางที่นอนอยู่**

แกค่อยๆ ขยับตัวผละออกมาเงยบๆ เท่าๆ กับ ที่ดารี น วราฤทธิ์ก็ผล็อยหลับไปอย่างง่ายๆ ด้วยความ กรากกรำหนัก และแทบไม่ได้พักผ่อนเลยตลอดคืนที่ ผ่านมา...

126

**หล่อนนอนกับรอยของรพินทร์ ไพรวลัย ใน
บ้ายที่เขานำตัวคริสติน่า และเปิดวูรมาถึงหัวย-
เสื่อร้องอย่างแท้จริง เวลาที่ดูเหมือนจะเป็น
เวลาเดียวกันเสียด้วยที่นานอนอยู่ตรงนี้**

นกเขายังคงคร่ำครวญกรูกกรูอยู่บนยอดไม้ต้นนั้นเหมือน
จะร้องเพลงขับกล่อม ในจิตวิญญาณส่วนลึกหล่อนสับสนเหมือน
เสียงใครกระซิบ แว่วเป็นลำนํ้าเพลงสลดแว่วซ้ำกับที่เคยได้ยิน
มาก่อนว่า

“โอ้ใครไหนครวญจนค้ำ พลอดค้ำหรือเธอครวญใคร
เธออยู่แห่งใด-เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งไหน...
ห่างไกล เหลือไกลเกินห่าง อ่างว้าง ผันเคยเคียดไกล
เธออยู่ห่างไกล-เธออยู่ห่างไกล จิตใจไหวหวั่น...
สวดมนต์ ส่งพรวอนฟ้า ขอนิทราแนบเธอนิรันดร์

ถอดหัวใจ ฝึลสัมพันธ์ ฝากกัน
หวันฤทัย จิตใจคำนี้ง ดิตตริงมันในฤทัยคร่ำครวญ
เธออยู่ไหน เธออยู่แห่งไหน ถึงไม่คืนมา?

“ฝากลม พลิวพรหมไชยผ่าน ฝากธารพฤษภา ไม้ป่าช่วย
กล่อมวิญญา ช่วยปลอบทิวา ถวิลหาเธอ...”

ต่อไม้เอน...ทางด้านปลายเท้าของหล่อน แงชายนั่งอยู่
ตรงนั้น เป็นผู้บรรยายลำนํ้าเพลงเศร้าบทนั้นให้เกิดขึ้น

หล่อนอยากจะลุกขึ้นมา แต่หมดเรี่ยวแรง ไม่อาจตั้งกาย
ให้ขึ้นมาได้ เยียงคนถูกสะกดอยู่ในมนต์นิทรา ทว่าในแผ่นภาพ
นิมิตนั้น หล่อนเห็นเจ้าอดีตคนใช้ชาวดงของหล่อนผู้นั้นอย่าง
เด่นชัดถนัดที่สุด

เจ้านั้น พาดปีนปัสตัน 44-40 ประจำมือไปกับตัก ช้อ
ศอกวางไว้บนปีนที่พาดตักอีกทีหนึ่ง ทอดตามงามดำสนิท จับ
นิ่งมาที่หล่อนเยี่ยงทาสผู้แสนจะซื่อสัตย์ภักดีเหมือนอย่างทีหล่อน
เคยเห็นมาก่อนในอดีต และการนั่งเฝ้าดูแลอยู่ในสภาพนี้ ก็คือ
การนั่งเฝ้าเพื่อ ‘พิทักษ์’ นายหญิง อย่างที่เคยปฏิบัติในยุคคน
นั้นเอง!

ในแผ่นภาพฝัน หล่อนเอ่ยเรียกนามของบุคคลผู้นั้น

“แงชาย!”

เจ้าหนุ่มชาวดงพเนจร อดีตคนใช้ของหล่อนยิ้มอ่อนโยน
แสงตะวันบํายที่สาดทอดเป็นเงาเฉลียงร่มไม้ลงมากระทบใบหน้า
อํงามประดุจภาพปั้นเทพบุตรกรีก ซึ่งหล่อนเคยนึกชื่นชอบ
เสียนักหนานั้น แววดาที่มองมาประกาศชัดถึงแววคารวะภักดี
เคารพรักไม่เสื่อมสลาย

“ในที่สุด นายหญิงของแกช่าย ก็ติดตามผู้กองมาจริงๆ”
กระแสเสียงนั้นท่วมลิก

“ฉันจะทนอยู่ได้อย่างไรถ้าปราศจากเขา...ก็เธอไม่ใช่หรือ
ที่ไปบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่ฉัน จนเป็นต้นเหตุให้ฉันต้องติดตาม
เขาในครั้งนี่”

ศิระกะกัมเนิบลงนิดหนึ่ง

“ครับ นายหญิง แกช่ายเป็นผู้บอกเตือนให้นายหญิงทราบ
ในคืนนั้น...ผู้กองกำลังอยู่ในความทุกข์ลำบากแสนเข็ญนัก เขา
ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากลูกน้องคู่ใจเขาสี่คนนั้นเท่านั้น ที่ร่วม
ชะตากรรมอยู่ด้วยกัน หากนายหญิงทอดทิ้งเสียอีกคน เขาก็
อาจไม่ได้กลับหลังคืนไปให้นายหญิงได้เห็นอีกแล้ว”

คำพูดนั้น เบาก็จริง แต่ชัดเจนทุกถ้อยกระทางความ

นัยว่าหล่อนพยายามที่จะลุกขึ้นแต่ก็ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้
คงได้แต่เห็นภาพ และได้ยินเสียงเท่านั้น

“และเธออีกใช้ไหม ที่ไปเข้าฝัน บอกให้หนานอินและ
คะหยิ่นเดินทางมาสมทบกับพวกเราที่หนองน้ำแห้งทำให้ทั้งสอง
คนนั้นมาถึงทันเวลาก่อนออกเดินทางพอดี

“ครับ ถูกต้อง ผมส่ง ‘มื่อดี’ ทั้งสองมาให้นายหญิงใน
การเดินทางครั้งนี้ด้วย ถ้าปราศจากหนานอินกับคะหยิ่น คณะ
ของนายหญิงจะประสบกับความยากลำบากมาก”

“ก่อนอื่น ฉันอยากรู้เหลือเกิน ว่าเธอเองคืออะไร อยู่ใน
ภาวะใด มีชีวิตอยู่หรือว่าดับขันธไปแล้ว เธอจึงสามารถส่ง
สัญญาณติดต่อกับฉัน หนานอิน...หรือคะหยิ่นได้?”

แงชายยิ้มกว้างออกไปอีก จนเห็นไรฟันขาวสะอาดได้
รูปงาม

“นายหญิงถามแงชายในแง่ไหน วิทยาศาสตร์หรือจิต-
ศาสตร์?”

“ก็ถามทั้งสองอย่าง หรือทุกอย่างนั้นแหละ”

“ในแง่ของวิทยาศาสตร์ นายหญิงกำลังหลับฝัน จิตประ-
หวัดคิดไปถึงแงชาย จึงสร้างภาพขึ้นมาเอง ส่วนแง่ของจิตศาสตร์
พรหมศาสตร์หรือศาสตร์ลึกลับอื่นๆอีกหลายแขนงที่มนุษย์ปุถุชน
สามัญยังศึกษาไปไม่ถึง คำตอบก็คือ กระแสจิตของเราทั้งสอง
สามารถส่งถึงกันได้...ที่นายหญิงเห็น และได้ยินอยู่นี้ คือกายทิพย์
หรือดวงจิตของแงชายนั่นเอง ไม่มีตัวตน มีแต่กระแสคลื่นแห่ง
ความคิดที่ก่อตัวรวมกันเข้าเท่านั้น”

หล่อนง ไม่อาจเข้าใจ ถามย้ำ

“เธอยังมีชีวิตรอยู่หรือ ฉันหมายถึงสังขาร อินทรีย์ตาม
หลักของชีววิทยา?”

“มี! แงชายยังไม่ตายหรอก นายหญิง”

“แล้วร่างกายจริงของเธออยู่ที่ไหน?”

“นายหญิงกับคณะ เคยไปส่งแงชายไว้ที่ไหน แงชายก็
อยู่ที่นั่นนั่นแหละ”

“มรกดนคร!”

“ถูกต้อง ณ ที่ขุนเขาจรดขอบฟ้า ที่ทิวารจรดราตรี นั่น
คือ สถานที่ของแงชาย”

“ประหลาด! แล้วเธอสามารถแบ่ง ‘กายทิพย์’ ของเธอ
ออกมาได้อย่างไรกันนี้?”

“นายหญิงรู้คำแปลดีอยู่แล้ว”

“ใช่ซิ...เบื้องหลังพระโกทัณฺฑะสถิตจิตตสา เบื้องซ้าย
 พระโมคลานะ สถิตสถาพร”

“ใช่แล้ว ถูกต้อง แล้วจะต้องมีอะไรสงสัยอีก ในเมื่อนาย
 หญิงภาวนาเคร่งถึงพระอาจารย์อยู่ด้วยถ้อยคำเช่นนี้ อรหันตเจ้า
 ทุกพระองค์ที่นายหญิงกราบไหว้บูชาระลึกถึงและขอพร ท่านก็
 ประสาทพรไว้แล้ว โดยเฉพาะฤาษีโกทัณฺฑะที่นายหญิงเคยไป
 เฝ้ามาแล้วในครั้งนั้น ท่านแผ่เมตตาแก่นายหญิงเป็นพิเศษออกไป
 รับกระแสคลื่นดวงจิตของแกชಾಯ ส่งต่อถ่ายทอดมาให้นาย
 หญิงเช่นขณะนี้ โปรดได้รับรู้ไว้เพียงคนเดียว อย่าได้ปริปาก
 บอกใครเป็นอันขาด ไม่มีใครเขาเชื่อหรือเข้าใจนายหญิงหรอก”

“ฉันดีใจเหลือเกิน แกชಾಯ!”

คารินอุทานออกมา ขยับจะลุกขึ้น แต่ก็ขยับเขยื้อนกาย
 ไม่ได้อยู่เช่นนั้น เหมือนถูกสะกดตรึงไว้ จึงกล่าวต่อไปโดยเร็ว

“มันจะเป็นการวิเศษสุดสำหรับฉันถ้าหากฉันได้เห็นเธอ
 อยู่เสมอในเวลาที่ฉันหลับหรือเข้าสมาธิ”

แกชಾಯส่ายหน้าแหม่นซ้ำ ยังยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

“มันไม่เสมอไปหรอกครับ นายหญิง เพียงชั่วบางโอกาส
 เท่านั้น ที่คลื่นแห่งดวงจิตของแกชಾಯ จะส่งมาถึงนายหญิงได้
 แจ่มใสชัดเจนเช่นนี้ แต่แกชಾಯก็พยายาม...”

“แล้วนี่เธอมาให้ฉันเห็น เธอน่าจะมีข่าวอะไรมาบอกให้
 ฉันรู้บ้าง”

“แกชಾಯให้นายหญิงเห็น มานั่งเฝ้านายหญิงขณะที่หลับ
 เหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติ แต่สิ่งใดก็ตาม...ที่นายหญิงประสงค์จะ

ทราบ แงชายไม่อาจบอกได้เพราะผิดกฎของจักรวาล ผิดธรรมเนียม
วินัยของอรหันต์เจ้า ที่จะบอกอนาคตให้แก่ผู้ใดได้ ฉะนั้น โปรด
อย่าได้ถามอะไรที่แงชายไม่อาจบอกได้เลย”

“ห้ามฉันไม่ให้ถามไม่ได้หรอก แต่อยู่ที่ตัวเธอเองที่จะ
บอกได้หรือบอกไม่ได้ ตกลงไหม?”

เจ้าอดีตกะเหรี่ยงพเนจรกัมศิระลงนิตหนึ่ง

“เช่นนั้น นายหญิงลองถามแงชาย”

“ขณะนี้ รพินทร์อยู่ที่ไหน?”

หล่อนถามโดยเร็วในทันที

“ผู้กองยังมีชีวิต แต่ลำบากมาก หยาดเหงื่อแทบจะหลั่ง
เป็นเลือด”

“เธอตอบไม่ตรงคำถามฉัน!”

“นั่นก็แปลว่าแงชายไม่อาจตอบได้”

“เออละถามใหม่ ฉันจะตามเขาพบไหม?”

“แงชายอยากจะตอบ แต่ก็ตอบไม่ได้”

“เอะ! จิวแล้วนะ แงชาย!”

หล่อนร้อง

“จิวก็คือโทสะ และโทสะก็คือเคราะห์ นายหญิงเอง
ขณะนี้ก็มีเคราะห์อยู่แล้ว อย่าได้เพิ่มเคราะห์ให้แก่ตนเองอีกเลย”

คารินถอนใจแล้วอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“กะล่อนไม่หายอยู่เหมือนเดิมนะ เรานะ!”

“แงชายไม่กะล่อนกับนายหญิง มีแต่ความรักและเคารพ
เท่านั้น”

“เขาจะได้รับอันตรายหรือตายก่อนที่จะตามทันไหม?”

“อันตรายนั่น แวดล้อมผู้กองอยู่ทุกขณะจิตแล้ว แต่จะตายหรือไม่ นายหญิงจะตามทันหรือไม่ แงชายก็บอกไม่ได้อีกเช่นกัน”

“ฉันผิดใช้ไหม ที่ไม่เอาตัวเขาไปกับฉันเสีย ในตอนที่เราพบกันครั้งสุดท้าย”

แกชายยิ้มเศร้าซึมลง แล้วสั่นหน้าเข้มซ้ำ

“ไม่มีใครผิดเลยแม้แต่สักคนเดียว ในเหตุการณ์ที่จะต้องพลัดพรากกันในครั้งนี้ มันเนื่องมาแต่กรรมเก่า ที่เป็นตัวส่งผลบันดาลทำให้เกิดทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นพัวพันกันไปหมดเหมือนสายโซ่”

คารินนิ่งขริ้มไปครู่

“เขายังรักมันคงอยู่ต่อฉันเหมือนเดิมหรือเปล่า?”

“ข้อนี้ แงชายตอบได้ ต่อให้ดับขันธไปแล้ว จิตวิญญาณของผู้กองรพินทร์ก็ยังรักสัตย์ซื่อมันคงต่อนายหญิงอยู่ นายหญิงตัดสินใจถูกแล้ว ที่ติดตามมาในครั้งนี้”

สลับดังนั้น หล่อนรู้สึกเข้มขึ้นเป็นสุขขึ้น แต่แล้วก็หมองเศร้าลงอีก

“เพื่อเก็บกระดูกเขากลับไปใช้ไหม?”

“ระหว่างนายหญิง กับผู้กอง โปรดอย่าคิดว่านายหญิงจะเป็นฝ่ายเก็บกระดูกเขาเพียงข้างเดียว ถึงตัวนายหญิงกับพวกก็เช่นกัน พลาดแม้แต่คนเดียวก็อาจจะไม่เหลือแม้แต่กองกระดูก แงชายขอเตือนไว้ ผู้กองบุกบันไปข้างหน้า นายหญิงสาวรอยติดตามมาเบื้องหลัง...ไม่มีใครเสี่ยงน้อยกว่าใครหรอก โอกาส

ดัชนีนี้มีได้เท่าๆ กัน เพียงแต่ขณะนี้ นายหญิงและพวกยังไม่
ได้เผชิญหน้ากับอันตรายหนักเท่าผู้กองเท่านั้น”

แกชายพูดซ้ำๆ

“ถ้าจะเกิดการตายกันขึ้นระหว่างเขากับฉัน ฉันขอเป็น
ฝ่ายตายก่อนดีกว่า”

“ในเรื่องของความรัก ผู้หญิงทุกคนมักจะพูดเช่นนั้น แต่
สำหรับนายหญิง แกชายรู้ว่าพูดออกมาจากใจจริง”

“แล้วนี่จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรมาเตือน ให้เขาได้รู้บ้างไหม
ว่า ฉันกำลังตามเขามาแล้ว”

หล่อนพูดเป็นเชิงชวนคุยมากกว่าจะเป็นรูปคำถาม

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกชนิด ก็ไม่สามารถที่จะทำผิดศีลผิดกฎ
แห่งจักรวาลได้เช่นกัน เพราะฉะนั้น ผู้กองจะไม่มีโอกาสรู้ได้
เลยว่านายหญิงจะตามมา และไม่เชื่อด้วยว่าจะตาม”

“ถ้าเขาไม่เชื่อว่าฉันจะตามเขามา เขาก็หมั่นน้ำใจรักของ
ฉันมาก!”

“ผู้กองไม่ได้หมั่นน้ำใจรักของนายหญิง แต่คงจะเห็นว่า
เป็นไปไม่ได้ที่นายหญิงจะติดตามเขามา เขาเข้าใจเอาเองว่า เขา
น่าจะเป็นฝ่ายรักนายหญิง มากกว่านายหญิงจะรักเขา”

“โอ้...”

หล่อนคราง อยากร้องไห้ แล้วว่า

“เขาไม่เข้าใจฉันอย่างแท้จริงเลย...ว่าแต่เนิ่นๆ แกชาย ใน
สภาพที่เธอพบกับฉันแบบนี้ เธอเคยไปพบเขาบ้างไหม”

“บ๊อย!”

“เขาไม่สงสัยอะไรหรือ?”

“เขารู้แต่เพียงว่า เป็นจิตใต้สำนึกของเขาที่สร้างภาพ
งายชายขึ้นมาเอง”

“แล้วเขาพูดอะไรกับเธอมัง?”

งายชายหัวเราะเบาๆ

“นายหญิงก็รู้อยู่แล้ว ผู้กอง กับงายชายพบหน้ากันจะมี
อะไรนอกจาก ‘ด่า’ เขาด่างายชายมาตลอดนั่นแหละ”

“เธอคงไปยั่วอะไรเขากระมัง?”

“ก็มีบ้าง ตามประสาคนชื้องาย กับคนชื้อรพินทร์
ไพรวัลย์

“เธอไปพบเขาในเวลาไหน อย่างไร?”

“ก็อย่างเดียวกับนายหญิงนี่แหละ เวลาเขาเคลิ้มเข้าภวังค์
หรือเวลาหลับ เวลาไร้สติเจ็บไข้ได้ป่วย จิตผู้กองนั้นแข็งแกร่งมาก
ถ้าไม่ได้โอกาสจริงๆ งายชายจะแทรกเข้าไปในมโนคติของเขาไม่
ได้เลย บางที่รู้ว่ามียัยรออยู่เบื้องหน้าอยากจะเข้าไปเตือนบอก
ก็ยังเข้าไปไม่ได้ ในขณะที่เขายังมีพลังจิตแข็งแกร่งอยู่”

“ระหว่างที่เดินทางเข้าห้วยเสือร้อง ก่อนเที่ยงวันนี้ ฉันเป็น
ลมหมดสติไป แล้วฉันก็เพื่อเห็นเขา ในความคิดหรือจินตนาการ
ของฉัน เขาทำ ‘มงกุฎไฟร’ ให้ฉันสวม ฉันมีความสุขที่สุดใน
ตอนนั้น แต่พอรู้สึกตัวได้สติขึ้น ก็รู้ว่าเป็นแต่เพียงความเพื่อฝัน
คิดไปเองเท่านั้น”

“นายหญิง คือ ‘มงกุฎไฟร’ ของเขาอย่างแท้จริงในการ
ตามมาครั้งนี้ มงกุฎที่สูงสุดในชีวิตพรานป่าอนาถา และสิ่งที่
นายหญิงเพื่อฝันเห็นไปเองนั้น มันเป็นการพบกันชั่วขณะ ระหว่าง
จิตต่อจิต ผู้กองเองก็รู้สึกมองเห็นภาพเช่นเดียวกับนายหญิง

นั่นแหละ และเขาก็คิดว่าเป็นแต่เพียงความเพ้อพก จิตประหวัดไปเองเหมือนกัน นายหญิงได้พบผู้กองแล้ว ในขณะที่หมดสติไปนั้น”

คารินตะลึง ร้องออกมาว่า

“ถ้างั้นก็แปลว่า...”

“ครับ ผู้กองขณะนี้ เดียวนี้ อาการของเขาไม่สู้จะดีนัก”

“มาลาเรีย! หนาวสั่นเป็นลูกนกชิ ใช่ไหม?”

“นายหญิงหลอกถามแงซาย จนกระทั่งปลั่งจนได้...ครับ ใช่! แต่นายหญิงอย่ามีกังวลไปให้มากเลย ธรรมชาติของผู้กองเป็นอย่างนั้นประจำเช่นที่เราารู้ๆ กันอยู่แล้ว และเขาก็ไม่ได้อยู่คนเดียว หมอเบล คริสติน่า และทุกคนของฝ่ายนายจ้าง กำลังดูแลแก้ไขเขาอยู่”

“เขาอยู่ที่ไหน ห่างที่นี่สักเท่าไร?”

หล่อนถามเร็วปรือ แงซายไม่ตอบ แต่เอามือขึ้นปิดริมฝีปากตนเองไว้ คารินตวาด

“ไม่ยอมตอบอีกแล้ว ไอ้เจ้านี้ เสียแรงรักเหมือนน้องชายแท้ๆ”

“เห็นแก่มหาฤาษีโกทัณฺฑะเถิด พี่สาว! อย่าให้แงซายบอกในสิ่งที่ผิดกฎเลย มิฉะนั้นต่อไปแงซายจะมาพบนายหญิงไม่ได้อีกแล้ว”

คารินถอนใจเยือก

“อ่อนใจจริงอยากร้องไห้...นี่เจ้ากะล่อน ถ้าฉันลุกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้ละก็ ฉันเขกกะโหลกนายแน่”

“นายหญิงลุกขึ้นมาไม่ได้หรอกสภาวะทางกายของนาย-

หญิงกำลังหลับลึก...หลับสนิท คนหลับก็ได้แต่ฝัน ทำอะไรไม่ได้อย่างใจหรรอก”

“ถามอะไรที่พอจะเป็นประโยชน์ต่อการติดตามบ้าง ก็ไม่ยอมบอก เอาละ ถ้างั้นช่วยไปกระซิบ หรือคลใจให้เขารู้หน่อยได้ไหมว่าคารินกำลังตามมา...ขอให้เขาถ่วงเวลาเดิน หรือหยุดรอด้วย”

“ถ้าจะให้บอกแค่เพียงว่า นายหญิงยังรักมันคงผูกงอยู่ ก็พอจะบอกให้ได้ แต่ถ้าบอกว่ากำลังตามติดตามเบื้องหลังแล้ว บอกไม่ได้”

“ทำไม?”

“ขึ้นบอกไป ผู้กองก็จะยิ่งทุกข์ทรมานทรายนั่น อาจผละหนีจากพวกนั้นกลับมาพบนายหญิงเลย มันเป็นการฝืนเส้นทางพรหมลิขิต ทั้งสองฝ่ายยังจะพบกันไม่ได้...จนกว่าจะชดใช้เวรกรรมที่ต่างคนต่างก่อไว้แต่ชาติปางบรรพ์หมดสิ้นเสียก่อน ถ้าไม่หมดในชาตินี้ ก็ต้องไปชดใช้กันต่อในชาติหน้า นี่คือความจริง...ที่จะไม่มีอะไรมาแก้ไขหักเหให้ได้”

“ไปได้แล้ว แงชาย อย่ามานั่งให้เห็นหน้าอีกเลย และไม่ต้องโผล่มาพบหน้าฉันอีกแล้ว”

หล่อนไล่มาอย่างฉุนเฉียว

จอมพเนจรลุกขึ้นช้าๆ เหวี่ยงปืนปัสตันขึ้นพาดไหล่ บ่นเบาๆ

“เหมือนกันเลย คู่รักคู่นี้ อุตส่าห์มาพบ กลับขับไล่แกชายยัน”

“ก็มันกวนประสาทเหลือเกินแล้ว หมั่นไส้เต็มทน ถ้าพบ

ตัวจริงเมื่อไหร่จะหยิกหูเสียให้ขาดทีเดียว แล้วก็ยุให้เมยานี
ตบซ้ายตบขวาแถมขึ้นเข้า ลงศอก...”

“โอ้ย!...”

แงซายร้องหุดคอกลง

หล่อนค้อนขวับ ตวาดมา

“ไปซิ ไปเสียให้พ้นๆ”

เจ้ากะลอนดง อดีตคนใช้ประจำตัวของหล่อนก้าวออก
เดินไปได้แค่ก้าวเดียวก็หยุด มองไปยังดวงตะวันที่กำลังลอยตัว
ลงต่ำ ตะทะขอบเขาด้านตะวันตก

“*สนธยา แล้วนายหญิง...”

“แล้วทำไม?”

หล่อนสะบัดเสียง

“ฟ้าแดง ด้วยซิ”

เสียงนั้นเหมือนจะล่อๆ หล่อนไม่ทันเฉลียวใจคิด ต่อปาก
ต่อคำมาอย่างฉุนๆ อีกว่า

“สนธยา ฟ้าแดง มันหนักหัวอะไรเธอด้วย?”

“...สุริย์ร้อนแรงโรยอ่อนรอนแสงหม่นมัว สกุนาเรียกหา
รังตัว ชะนีเพรียกเรียกผัว รัวเร้าร่ำกำสรวล...”

คารินยกมือปิดหน้า สะอื้นฮัก ร่างของแงซายเดินห่าง
ไกลออกไปเป็นลำดับ ตัดเข้าสู่ละเมาะไม้ แต่กระแสเสียงเพลง
ที่กรีดเฉือนเหมือนจะเอาดวงใจหล่อนออกมาตีแผ่นั้น ยังคง
กังวานวิเวกติดต่อไปในดวงจิตของหล่อนมันเป็นลีลาท่วงทำนอง

และเนื้อหาของข้อความเช่นเดียวกับที่หล่อนเคยได้ยินมาก่อน
แล้วครั้งหนึ่ง เมื่อตอนอาบน้ำอยู่คนเดียว ยามใกล้ค่ำ ณ บริเวณ
ป่าหินของโป่งน้ำร้อนที่ผ่านมาแล้ว จะมีอะไรเศร้าสะเทือนใจ
ยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว สำหรับหล่อน

ใช่ซิ ส่วนลึกของจิตใจของหล่อนมันก็คร่ำครวญโหยหา
ตรงกับเนื้อความเหล่านั้นอยู่แล้วในขณะนี้

โอ้! ชีวิต ชีวิตจิตใจ

มันหนาวเย็นเป็นไขพิโรธลาปครวญ

สิ้นตะวันทรวงศัลย์จาบัลย์รณจวน

เห็นเงาพลบพรางร่างนวลให้โหยหวนชวนเศร้า

สิ้นแสง...สิ้นสีโครกแดงแฝงแดนใจเรา

สายัณห์เงื่อมเงา ลบลาบสล้างเสลา จากห้วงหาหวราวใจ

ฟ้าแดง...ฟ้าแดงผันแปรเปลี่ยนแปลงแปลงไป

ตราบอาสัจฉันยังฝันไผ่

จวบแดนฟ้าอาลัย ฝั่งรอยรักใคร่ฝากเธอ

ในความรู้สึกอันพรั่มว กิ่งได้สติ กิ่งถูกกดจมลงไปสู่
แดนสะกดด้วยพิษไข้ และหนาวสะท้านเยือกจับชั่วหัวใจ รพินทร์
พอจะสัมผัสได้กับอาการเขย่าปลุกและเอ่ยเรียกขานนามเขาอยู่
ริมหู ตาเขายังลืมไม่ขึ้น แต่ครางรับอือ...อือ...ออกไป

“คุณกำลังเป็นไข้ เราจะฉีดยา คุณได้ยินไหม”

หูแว่วเสียงนั้น แยกไม่ออกว่าเป็นเสียงใคร แต่คงไม่ใช่
 ดาริน วราฤทธิ์ ที่วิญญาณกำลังรำเรียกหาแน่ เพราะเป็นเสียง
 ของคนอเมริกันเพศหญิง

เขาพยายามยื่นแขนให้ ซึ่งความจริงแขนข้างนั้นก็ถูกจับ
 ไว้แล้วมีเสียงบอกที่ช่องหูต่อไป

“เราทีมเข้มลงไปในเรื่องคุณไม่เข้า เข็มมันหักไปอันหนึ่ง
 แล้ว!”

ครั้งนี้ได้ยืนชัดกว่าครั้งแรก และได้ยืนซ้ำๆ อยู่เช่นนั้นอีก
 หลายประโยค พร้อมกับมีอุ้งมือมาประคองใบหน้าพลิกกลับไป
 มาเหมือนจะปลุกเรียกให้คืนสติ

รพินทร์พยายามสะกดกลิ่นลมปราณ ยกมือสั่นเทาอีก
 ข้างหนึ่งขึ้นวางลงไปบนแขนข้างที่ถูกยึดถืออยู่นั้น แล้วใช้มือข้าง
 นั้นของตนเองขยี้คลึงซ้ำๆ อึดใจต่อมา ก็ลดมือลง

รู้สึกเสียวแปลบที่ท้องแขนเหมือนถูกมดกัด ต่อมาก็มี
 อะไเร็นๆ มาขีดขยี้อยู่ตรงรอยที่เหมือนถูกมดกัดนั้น พร้อม
 กับเสียงถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

“เอาละ ให้เขานอนพักเถอะ ลักครู่ก็คงดีขึ้นเอง อย่าเพ็ง
 รมกวนอะไรเขาเลย”

“คิดว่าจะมีอาการแทรกซ้อนไหม เบล?”

นั่นดูเหมือนจะเป็นเสียง ดร.สแตนลีย์

“ต้องรอดูอีกสักพักค่ะ แต่คิดว่าคงไม่มีอะไร”

ติดต่อกัน อีกเสียงหนึ่ง ก็สั่งโดยเร็วว่า

“คีธ วุธ ไปเอาผ้าห่มหนาของพวกเรามา...”

และประโยคต่อไป เป็นภาษาไทยของผู้พูดคนเดียวกัน

“บุญคำ ช่วยกันก่อไฟขึ้นเตี้ยวันนี้อีกกองหนึ่งใกล้ๆ เขา รู้วิธีดีแล้วไม่ใช่หรือว่า เวลาเขาเกิดอาการเช่นนี้ขึ้นจะต้องทำยังไงบ้าง...”

มีเสียงเคลื่อนไหวรอบตัว ต่อมาเมื่อเสียงเกิดพื้นหนามาคลุมที่ตัวเขา จมูกได้กลิ่นควันไฟ และศีรษะของเขาที่พาดอยู่กับตักใคร่คนหนึ่ง บัดนี้ถูกยกลงพาดกับผ้าอ่อนนุ่มที่พับทบกันให้สูงขึ้นมาแทนหมอน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่สงบเงียบไปจากประสาทสัมผัสทุกชนิดของเขา อีกวาระหนึ่ง มือทั้งสองรวบประสานกันไว้หว่างอก เริ่มจะตั้งสติสวดภาวนาได้ภายหลังจากสับสนอลเวง มินงไปหมดชนิดจับต้นชนปลายไม่ถูก

มิชามินาน ก็สามารถที่จะควบคุมธาตุทั้งสี่ภายในกายไว้ได้เริ่มอบอุ่นขึ้น เลือดลมเดินสะดวก ความวิงเวียนปวดศีรษะบรรเทาแต่ยังรู้สึกอ่อนเพลีย และง่วงอยากจะพักผ่อนต่อไปหนังตาก็ยังหนัก...ลืมไม่ขึ้นอยู่เช่นนั้น

เขาพลิกตัวมาเป็นนอนหงายเหยียดยาว แต่ยังหลับตาพักอยู่เช่นนั้น ในครั้งนี้มือทั้งสองจากการประสานกำเข้าหากันแน่นเปลี่ยนมาเป็นยึดนิ้วออกแล้วพนมบนอก

“เอ้า! สวดเข้า เอาให้ครบพันแปดร้อยคาบ จะได้ปลุกเสกก่อนกรวดให้กลายเป็นเครื่องรางของขลัง แบบเกจิอาจารย์แจกจ่ายสาธุศิษย์ได้เลย แต่โทษทีนะผู้กอง ถ้าครบพันแปดร้อยคาบเมื่อไหร่ผู้กองก็คงจะต้องนอนพนมมืออยู่แบบนี้ไปอีกอย่างน้อย 3 วัน”

สมาธิของเขาเสียไปเสียแล้ว จากเสียงสัพยอกกระเซ้า
 แย้าแหย่ที่แว่วมานั้น

“แกมันไ้मारผจญ ไ้แกงชายหาดง!”

“แล้วกัน เห็นเพื่อนผู้ร่วมเป็นร่วมตาย กลายเป็น ‘मार
 ผจญ’ ไปเสียแล้ว”

“ก็เลือกโผล่มาทำลายสมาธิของฉันทำไม คนกำลังทำ
 สมาธิภาวนาอยู่”

แกงชายหัวเราะ เอามือข้างหนึ่ง ลูบเส้นผมตนเองที่ยาว
 เป็นคลื่นจดท้ายทอย ขณะนี้นั่งอยู่บนก้อนหินเดี่ยว ๆ ด้านปลาย
 เท้าเขา

“เอาแค่พอให้คุ้มภัยบรรเทาจากโรคภัยไข้เจ็บก็พอแล้วนี่
 ผู้กองมือถือไรเฟิล ช่าสัตว์ตัดชีวิตมาเสียนับไม่ถ้วน แล้วไ้มือ
 เดียวกันนี้แหละพนมสวดชินบัญชร มันไปด้วยกันไม่ได้หรอก
 เขาเรียกอะไรนะอ้อ... ‘มือถือสาکปากถือศีล’ ยังไงล่ะ ฮิ! ฮิ!”

“ฉันว่าจะไม่โกรธ จะไม่ด่าแกแล้วที่เดียวนะ”

“ก็อย่าโกรธอย่าด่าเซ้...เจอหน้าก็แผ่เมตตา ให้ศีลให้พร
 กันบ้าง”

“เออ ถ้างั้นก็ไปสู่ที่ขอบ-ขอบ เกอะไป”

“ฮิ! ผู้กอง แกงชายยังไม่ตายเลยนะนี่ อวยพรอะไรกัน
 พรครึ่ง”

“ถ้าแกยังไม่ตายแล้วทำไมถึงมาคอยหลอกหลอนฉันได้
 อยู่ยงี้เป็นประจำทีเดียว”

แกงชายแยกเขี้ยวขาว

“ถึงไม่ตายก็มาได้ คนดีมีวิชา ศิษย์มีครูชะอย่าง ว่าแต่

ผู้กองเหอะ มีอะไรดีก็เตรียมงัดออกมาใช้ให้หมดได้แล้ว คึกครื้น
นี้ใหญ่หลวงนัก เก่งจริงก็รอด ไม่เก่งจริงก็ดับ ครึ่งนี้เป็นครึ่ง
วัดดวงแล้ว ยิ่งกว่าคราวไปตามนายชดเสียอีก แต่ก็ไม่เลวหรอก
ขนาดโน้มน้าวใจเอาธิดานาคราชให้มาเอ็นดูเป็นมิตรได้ นี่ก็
ต้องนับว่าเก่งเกินคนแล้ว จีบเพื่อจะขอมรรคผลสวัสดิภาพแห่ง
ชีวิตนะไม่เป็นไรหรอก อย่าไปเกี้ยวเข้าล่ะ ประเดี๋ยวยุ่ง นาคเทวี
นะ ฤทธิ์ร้ายยิ่งกว่า แม่ผมทอง บวกแม่ผมแดง บวกแม่แสงโสม
ตั้งล้านเท่า ถ้าเกิดติดใจผู้กองเข้าเมื่อไหร่ล่ะก็เสร็จแห่งแก่...ไม่
มีทางกระดิกได้อีกแล้ว”

“ไ้บ้า! ฉันรู้ตัวเองดีว่าฉันเป็นใคร และเธอผู้นั้นเป็นใคร
คนอย่างฉันไม่ได้กะล่อนอย่างแกนี่”

“เห็นไหม ไปๆ มาๆ ก็วกมาด่าแงซายจนได้ซิหน้า ปาก
ท่องมนต์นะดีแล้ว แต่ปากด่าไม่ดี เค้าเรียกปากเป็นกาลกิณี”

“เฮ้อ! นี่ถ้าฉันลุกขึ้นมาได้ล่ะก็...”

“อย่าๆๆๆ วจกรรมต่อแงซายก็มีแล้ว มโนกรรมก็มีแล้ว
อย่าให้ถึงกับมีบาปทางกายกรรมอีกเลย”

“นอกจากจะมากอยกวนโทสะ ยั่วเย้ากระเซ้าแหย่ฉันเวลา
ฉันนอนแบ็บ แ่อยู่อย่างนี้แล้ว แกเคยมาให้คุณอะไรแก่ฉันมั่ง
ไหมแงซาย?”

“ก็มานั่งคุยเป็นเพื่อนแก็กลุ่มอยู่นี่ ในระหว่างที่ยังคุยกับ
ใครไม่ได้ ยังไม่เรียกว่ามาให้คุณอีกเรอะ อย่าเคร่งเครียดนักเลย
นะ ผู้กองหัดมีอารมณ์ขันไว้มั่ง”

รพินทร์หัวเราะหึๆ

“เออ ฉันจะเชื่อแกวะ...อารมณ์ขัน ในขณะที่น้ำตาตกใน”

“ไฉนน้ำตาหรือจะแก้ปัญหาคใจ ร้องให้ทำไม ร้องทำไมให้
เปลืองชีวิตา...”

เขาอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้อีก

“ทะเลิ่งไม่หาย ทะลิ่งกว่าสมัยก่อนนี้อีก”

แกชายอมยิ้ม

“สมัยก่อนนี้นะ ไม่ทะเลิ่งหรอกนะ แต่กะ ‘เชือด’ ผู้กอง
เลย จนกระทั่งผู้กองเคยรำพันอยู่ในใจว่า ‘ฟ้าให้รพินทร์มาเกิด
แล้ว ไฉนจึงให้แกชายมาเกิดอีก’ นั้นไงล่ะ”

“แล้วแกเชือดฉันลงไหมวะ?”

“ผู้กองเก่งกว่าผมนี่หว่าครับ ลองของออกไปเท่าไร ก็
เห็นแก้ตกทุกที”

“ไม่ใช่แก้ตกอย่างเดียวฉันยังไปช่วยแกทำปฏิจวัตรรัฐประ-
หาร ...เอาบัลลังก์คืนมาให้ได้อีกด้วย หรือจะปฏิเสธ?”

เจ้าอดีตชาวดงพเนจร คู่ปรับเก่ายิ้มพราย

“ก็ไม่ปฏิเสธนี่ บุญคุณของผู้กองนะ สูงท่วมหัวผม ถึง
ได้ทิ้งไม่ได้ยังไงล่ะ”

“บ้านเมืองของแกตอนนี้เป็นอย่างไงมั่ง?”

เขาคุยด้วยตามปกติ

แกชายเบ้าปาก

“แยะปิดหีบงบประมาณไม่ลง เห็นจะต้องรัดภาษีประชาชน
อีกแล้ว คณะที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจประชุมกันแล้วประชุมกัน
อีก ก็ยังนึกไม่ออกว่าจะเรียกเก็บภาษีอะไรอีก เพราะรัดเอา
หมดทุกทางแล้ว”

“ขณะที่ปรึกษาเศรษฐกิจของแกมันโง่ ยังมีอีกตั้งหลายอย่างที่จะเก็บได้แล้ว แต่ยังไม่ได้อะไร”

“มีอะไรมั่งล่ะ ผู้กอง?”

“อากาศที่หายใจเข้าไป แสงตะวัน แสงเดือน ยังไฉะประชาชนได้ใช้ฟรีๆ อย่างไม่ยุติธรรมเลย รัฐบาลเมืองมรกตนครของแกควรจะเรียกเก็บภาษีได้อีก”

แกชายดีดนิ้วเปาะ

“นี่ซิ!...ฟ้าให้แกชายมาเกิดแล้ว ก็ยังส่งรพินทร์ ไพรวลย์ให้มาเกิดอีก ผมเห็นจะต้องเชิญผู้กองให้ไปเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินเสียแล้วละ”

“มัวแต่พูดไร้สาระอยู่นั้นแหละ แกชาย บอกหน่อยซิพรุ่งนี้นั้นควรจะต้องเพิ่มบ้ายหน้าไปทางไหนดี”

“วกกลับ บ้ายหน้าหนองน้ำแห้งไม่ดีกว่าหรือ?”

“เลิกพูดเล่นเสียทีเถอะ ฉันต้องการความช่วยเหลือชั้นนำจากแก ถ้าเป็นไปได้”

รพินทร์พูดเคร่งขรึม

แกชายเอามือลูบคาง ทำท่าไตร่ตรอง

“เดี๋ยวนี้นะ ขอคิดดูก่อน แต่ไม่กลับแน่นอน?”

“แกรู้นิสัยฉันดีอยู่แล้ว”

“สมมุติว่า นายหญิงมารอคอยอยู่ที่หนองน้ำแห้ง หรือว่าเสียงชีวิตติดตามหลังกา”

“อย่าพูดไร้สาระ แกชาย!”

เขาตวาดเบาๆ

“อือม! กรรมเก่าเนาะ! อะไรต่ออะไรมันก็ให้มีเหตุบังตา

ไปเสียหมด แง่ขายเอง ก็ฝึกกฎแห่งเวรกรรมของใครไม่ได้เสีย
ด้วย...เอางี้ดี ๆ คีนี่ เราจะพบกันอีกครั้ง ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไร
ตอนนี้ผมไปก่อนดีกว่า แม่หอมผมแดงนั้นเดินเข้ามาแล้ว หล่อน
จะมาตรวจดูอาการของผู้กองอีกครั้ง พยายามให้แข็งแรงเสีย
โดยเร็วเถอะ ประเดี๋ยวโดนน้ำเกลือคีนี่จะลำบากอีก รับรอง
ว่าแม่เจ้าประคุณนั้นกับฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ‘โด้ป’ ผู้กองเต็มที
เลย เพื่อจะได้ใช้งานต่อไป ผู้กองเจ็บก็ไม่ได้ ตายก็ไม่ได้ พวก
นั้นไม่ยอมหยอก แล้วก็อย่าทำเป็นละเมอ คว่าไปถูกอกหรือ
ถูกอะไรหล่อนเข้าละ จะเป็น ‘อาบัติ’...ไปก่อนละ”

“เฮ้ย! เดี่ยว อย่าเพิ่งไป!!”

เขาหลุดปากออกมาเต็มเสียง

รพินทร์ลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็นก็คือใบหน้าของอิสซาเบล
ที่กำลังก้มลงมองและเขย่าไหล่เขาอยู่ในอาการปลุก

“ไฟรวัลย์! คุณอะอะโวยวายอะไร?”

“ผม...”

เขาหลุดเสียงผ่านริมฝีปากออกมาได้ เบิกตากว้าง พยายาม
มองรอบตัว แล้วมาหยุดที่อเมริกันสาวผมแดงผู้กำลังจ้อง
สังเกตสีหน้าอยู่ในระยะใกล้

“มีอะไรหรือเบล?”

หล่อนยิ้ม ๆ เอามืออังชอกคอเขา

“รู้สิว่าคุณจะละเมอเรียกหาใครสักคนหนึ่งกำลังฝัน?”

พราณใหญ่หายใจแรง ๆ แล้วตั้งกายขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว มือ

ทั้งสองเสียผม ขณะนั้นตะวันอ่อนแสงลงเต็มที่แล้ว มีกองไฟ
ก่ออยู่ใกล้ๆ ตัวเขาอยู่หลายกองบริเวณที่พักของฝ่ายนายจ้าง
และพวกลูกหาบทั้งหลายดูเหมือนจะถูกกำหนดขึ้นตรงบริเวณ
ข้างเคียงโดยรอบที่เขาอนหมดสติด้วยพิษใช้นั่นเอง แต่ในขณะ
นี้คงมีแต่เบลคนเดียวเท่านั้นที่อยู่ใกล้ชิด คนอื่นๆ ดูจะมีภารกิจ
ของตนในด้านตระเตรียมรับกับราตรีกาลที่ช่างใกล้เข้ามา

หล่อนส่งผ้าขนหนูสะอาดชุบน้ำอุ่นผสมไอติโคโลญไปให้
เขารับมาลูบเช็ดใบหน้าอันเป็นมันย่องนั้น

“ใช่ ผมฝันไว้สาระอะไรไปก็ไม่ทราบเหมือนกัน เมื่อไหร่
ผมส่งเสียงเอะอะออกมา?”

เบลพยักหน้า รพินทร์เป่าลมออกจากริมฝีปากแห้งผาก
แล้วเอามือโบกพัดลงอย่างรำคาญตัวเอง ถามว่า

“เวลาเท่าไรตอนนี้?”

“บ่ายสี่โมงกว่าแล้ว...รู้สึกดีขึ้นแล้วยัง?”

“มากทีเดียว เกือบปกติ”

เขาบอก ผลักผ้าห่มที่นุ่มกองอยู่บนตัวออกไป แล้วขยับ
กาย มองกวาดหา ถามต่อมาว่า

“คนของผมไปไหนกันหมดแล้ว?”

“พวกพรานของคุณกำลังหุงหา ดูเหมือนเขาจะช่วยกัน
เคี้ยวซूपจากเนื้อสันกวางที่เสวยยิ่งได้ เพื่อเตรียมไว้ให้คุณอยู่...
ตอนนี้ไม่หนาวไม่มีหนาวแล้วใช่ไหม?”

รพินทร์ถอนใจยาวอีกครั้ง นั่งชันเข่าก้มหน้าเอามือลูบ
เส้นผมของตนเองอยู่เช่นนั้น

“ผมมันเป็นคนมีเวรมีกรรมอยู่กับไอ้โรคประจำตัวชนิดนี้

อย่างเดียวนั่น เป็นขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ช่วยตัวเองไม่ได้เมื่อนั้น พอสร้างก็เหมือนไม่ได้เป็นอะไรเลย หวังว่าพวกคุณคงไม่ตกใจอะไรกันมากนัก”

เบลยกไหล่นิดหนึ่ง

“เราคุ่นเคยกับอาการของคุณดีแล้ว คอยระวังแต่เฉพาะโรคแทรกซ้อนเท่านั้น”

ขณะที่หล่อนกล่าว ทุกคนของฝ่ายนายจ้างรวมทั้งเชิดวุธ เริ่มเดินตรงเข้ามาหาพร้อมกับร้องทัก รพินทร์เงยหน้าขึ้นยิ้มแห้งแล้งกับทุกคน แล้วเอี้ยวกายบิดตัวอย่างเมื่อยขบ

“ทุกคนสบายใจได้แล้วครับ ผมปกติเหมือนเดิม และขอบคุณที่ช่วย”

คริสนั่งบนก้อนหิน(ที่เขาเคยเห็นแกชายนั่งอยู่ก่อนจะรู้สึกตัวลืมตาขึ้นมา) เอามือเท้าคามองมาเจียบ ๆ คีธ สแตนลีย์ และเชิดวุธ เข้ามาสอบถามอาการของเขาและหันไปสอบถามเบลในฐานะแพทย์แล้วคนเหล่านั้นก็มีสีหน้าแจ่มใสขึ้น เมื่อหมอเบลบอกให้ทราบว่าไม่พบอะไรที่ผิดปกติเกินกว่าอาการธรรมดาของไข้จับสั่นอันเป็นโรคประจำกายของเขา เชิดวุธหันไปร้องตะโกนอะไรกับพวกพรานพื้นเมืองครู่เดียวบุญคำก็เดินถือซามพลาสติกขนาดย่อม ๆ บรรจุน้ำซูปที่เคียวจนชั้นคลักจากเนื้อกวาง ส่งกลิ่นหอมฉุย นำเข้ามาตั้งให้ตรงหน้า

“นายไม่เป็นไรแล้ว ฟันตัวเร็วกว่าที่เคยเป็นเสียอีก ยาหมอแหม่มแน่จริง ๆ เอ้า! กินซูปเนื้อสันกวางนี้เสียก่อนจะได้มีแรง”

แกบอกพร้อมกับอาการหัวร่อ ดูไม่วิตกกังวลหรือตื่นเต้น

อะไรนักเพราะความเคยชิน รู้อาการกันดีอยู่แล้ว เขานิ่งมอง
ชามซุปนิ่งเฉยอยู่ เสียงหมอบेलกำชับมาอีกคนว่า

“ควรจะมีอาหารรองกระเพาะไว้ก่อนเพราะมียากินหลัง
อาหาร ส่วนอาหารค่ำเราค่อยกินพร้อมกันภายหลัง ตอนนี้
ปะทะปะทั้งไปก่อนตั้งแต่มาถึงที่นี่คุณยังไม่ได้แตะต้องอาหาร
อะไรเลย”

จอมพราวนเองขณะนี้กำลังระโหยอ่อนเพลียและหิว เมื่อ
เป็นคำสั่งจากแพทย์ประจำคณะเช่นนั้น เขาก็จำต้องปฏิบัติตาม
ก้มหน้าก้มตาตักซุปเข้าปากจนเกือบหมดชาม พอเงยหน้าขึ้นอีก
ครั้ง เบลก็ส่งยาเม็ดสีและลักษณะต่าง ๆ กัน 3 เม็ดส่งมาให้เขา
พยักหน้าบอกให้กลืนเสีย

เขารับมาแล้วมองหน้า

“ผมจะกินยาทุกชนิดที่คุณให้ได้เบล แต่ขออย่างเดียว
อย่าพยายามให้ยาสะกด หรือยานอนหลับแก่ผมเลยนะ เพราะ
อะไรพวกคุณก็คงรู้ดีกันอยู่แล้ว คงไม่ต้องอธิบาย”

“คนป่วยหรือฟื้นจากป่วยเพิ่งรู้สึกตัวขึ้นมา ไม่มีอะไรจะ
ดีไปกว่าพยายามให้นอนพักผ่อนให้มาก ๆ นี่คือหลักของแพทย์
แต่เอาเถอะฉันก็รู้ทันในความต้องการของคุณ รับรองว่าไม่มียา
นอนหลับอยู่ในจำนวนนั้นด้วยหรอก อย่างมากก็แค่ประเภทยา
กล่อมประสาท ไม่ให้คิดอะไรวุ่นวายมากเท่านั้น”

“ทำไมคุณไม่คิดบ้างนะ ว่าในยามเจ็บไข้ได้ป่วยและคุณ
ควรจะต้องพักผ่อนนี้ พวกเราทั้งหมดก็สามารถที่จะดูแลควบคุม
สถานการณ์ได้”

คือบอกหัว ๆ มาเหมือนจะตึง

รพินทร์ไม่ตอบ โยนยาชุนั้นเข้าปากแล้วกระเดือกกลืนเข้าไปด้วยน้ำชุปอีกหนึ่งซ้อน จากนั้นก็คว้าโชดหินพยุงกายขึ้นมา ยืนทรงกายยืดยาวโดยไม่ฟังเสียงว่า ใครต่อใครจะขอร้องให้เขานอนพักต่อไปเช่นไร

“ผมนอนมากแล้ว ผมละทิ้งหน้าที่ลูกจ้างพวกคุณไปไม่น้อยกว่า 2-3 ชั่วโมง และผมไม่ชอบสภาพที่ตัวเองจะต้องมาเป็นคนเจ็บต้องคอยถูกประคับประคองหรือประคบบประหงมเกินความจำเป็น”

กระแสเสียงของเขาห้าวกังวานชัดเจน แม้ปลายเสียงจะมีอาการแหบเบาเล็กน้อย แล้วก็หันไปทางสมุนขวา ถามเรียบ ๆ ว่า

“บุญคำ ทุกอย่างปกติเรียบร้อยดีหรือระหว่างที่ฉันดับเครื่องไป?”

บุญคำไม่ทันจะตอบ อเมริกันอาวุธโสหัวหน้าคณะก็ตอบแทนให้มาว่า

“ไม่ต้องห่วง ทุกอย่างเรียบร้อยดีมาก ท่าเลที่นี้ก็สมบูรณ์และเป็นที่พักแรมได้อย่างปลอดภัยที่สุด ตามความรู้สึกของเราทุกคน มียู้อย่างเดียวงูค่อนข้างชุม แต่ก็ไม่มีตัวไหนพยายามเข้าใกล้หรือแสดงท่าว่าจะทำร้ายพวกเราเลย และเราก็ไม่ไปยุ่งอะไรกับมันตามที่คุณสั่งไว้”

เขามองไปรอบ ๆ อีกครั้ง แล้วแหงนดูท้องฟ้าสีแดง แดงพิศากผ้าอ้อมกระจายอาบภูมิประเทศเหมือนใครเอาไฟสีสาดไหลจากละครต่ำลงไปเบื้องล่างไม่ไกลนัก สระหรือทะเลสาบประหลาดเป็นแผ่นน้ำนิ่งราวกับกระจก ยังเห็นฝูงนกน้ำและพวก

สวอนลอยฟ่องอยู่ลิบ ๆ เป็นทัศนียภาพที่งามจับตายิ่งกว่าตอน
มาพบเห็นครั้งแรก ยามเมื่อใกล้อัสดงคต

“เราเสียเวลากันอีกแล้ว”

เข่าบ่นออกมา

“ถ้าผมไม่เกิดไอ้อาการโรคระยำนี้อันขึ้นเสียก่อน ป่านนี้เรา
คงจะเคลื่อนย้ายคิบบหน้าไปได้ไม่น้อยกว่า 7-8 ไมล์ ก่อนพัก
แรม”

“คุณจะเร่งร้อนไปถึงไหนนะ รพินทร์”

สแตนลีย์ท้วงขึ้น สีหน้ายิ้ม ๆ เต็มไปด้วยความกรุณา

“เมื่อมาพบที่นี่ ผมก็บอกกับตัวเองว่าเราควรจะพักหาที่
ค้างแรมบริเวณนี้แหละ สำหรับวันนี้ไม่จำเป็นจะต้องเคลื่อนย้าย
ไปที่ไหนอีกแล้ว ที่นี้ออกสบายที่สุด และสมมุติว่าถ้าเรามาเที่ยว
กันตามธรรมดาโดยไม่มีภารกิจอะไร ผมสาบานว่าผมและพวก
เราทุกคนคงจะพักแบบปิคนิคกันอยู่ที่นี่อย่างมีความสุขที่สุด ไม่
น้อยกว่า 1 อาทิตย์ทีเดียว...เทค อิท อีซีรี่ แหม่น!”

กล่าวจบ สแตนลีย์ก็ตบไหล่เขาเบา ๆ

รพินทร์ขยับคอเสื้ออันเหนียวหนึบไปด้วยเหงื่อเอื่อยกาย
จนกระดูกสันกรอบ แล้วก้มลงคว้าไรเฟิลกับเป้ประจำตัว เบลก็
คว้าแขนหับ

“เดี๋ยว จะไปไหนไม่ทราบ”

“ทุกคนได้อาบน้ำอาบท่า พักผ่อนกันสบายตัวแล้ว ผม
ยังไม่ได้อาบน้ำเลย มันเหนอะหนะไปหมดแล้วต้องการเปลี่ยน
เสื้อผ้าด้วย พอสร้างไขก็เหงื่อท่วมตัวเลยและหมักหมมมาหลาย
วันแล้ว ขออนุญาตอาบน้ำสักครู่เถอะครับ”

“ฉันว่าคุณเพียงแต่เช็ดตัวไม่ดีกว่าหรือ ชีนอาบน้ำตอนนี้
ดีไม่ดีใช้กลับอีก”

เบลทักท้วงขึ้น มองดูเขาอย่างขอร้อง

“ผมคิดว่าคงไม่เป็นไรหรอก และควรจะให้ผมอาบเสีย
ตอนที่ตะวันยังไม่ตกดิน และยังมีความรู้สึกร้อนอยู่ในขณะนี้
ส่วนถ้าผมจะมีอาการใช้กลับเกิดเป็นอะไรขึ้นมาก็อีก คุณเป็นหมอ
ก็มีหน้าที่รักษาผมไป หรือจะไม่รักษาก็ตามใจ ทุกคนอยู่กัน
บริเวณแค่นี้แหละครับ พักผ่อนกันให้สบาย ผมเองก็ดีใจ
มากที่หลังจากพาบูกป่าเป็นเขาพบแต่สถานที่ที่ทุกคนมาตลอด
เพิ่งจะมาพบกับสถานที่ซึ่งพวกคุณชื่นชอบเอาวันนี้เอง”

กล่าวจบ เขาก็เดินหลีกเบลออกเดินดุ่มตัดไปในระหว่าง
โขดหินเตี้ยๆ บ่ายหน้าลงสู่ริมทะเลสาบทันที เสียงเบลตะโกน
ไล่หลังมาว่า

“โทษฐานขัดคำสั่งหมอ ถ้าใช้กลับก็ไม่รักษาแล้วชุดหลุม
เตรียมฝังเลย”

ร่างสันทัดนั้นเดินดุ่มๆ ไปด้วยอาการปกติ ไม่ยินยอมไม่
สนใจ เบลบ่นอะไรพึมพำขยับจะเดินตามไป แต่คริครว่าขอบ
เข็มขัดไว้ ขณะที่เพื่อนสาวเดินผ่านเฉียดหน้า

“ปล่อยเขาเถอะ คนนี้ไม่ชอบให้พวกเราแสดงความห่วงใย
อะไรเขานัก เพราะมันจะทำให้เขารู้สึกตนเองว่าเขาอ่อนแอ ซึ่ง
เขาทนที่จะเห็นตัวเองอยู่ในภวะนั้นไม่ได้ ทั้งๆ ที่บางขณะเขา
ก็อ่อนแอจริงๆ ขนาดเดินไปนั้นยังเซเลย ประเดี๋ยวก็รู้เองว่า
เราจะต้องรักษาพยาบาลเขาอย่างไรต่อไป”

อิสซาเบลจึงหยุดชะงักอยู่เพียงนั้น

เชิดวุธเดินเฉียดเข้ามากระซิบกับสองสาวว่า

“ใจดำกันเหลือเกินนะ แม่เจ้าประคุณสองคนนี่ ผมไป
เป็นเพื่อนคอยดูแลเขาก็ได้”

แล้วเชิดวุธก็เดินตามหลังไปห่างๆ คริสหัวเราะหยันๆ
บอกไล่หลังมาว่า

“โธ่เอ๊ย! นายจิ้ง...ขนาดพรานลูกน้องเขาทั้งสี่คนยังไม่เห็น
มีใครสนใจจะต้องไปคอยติดตามหรือไปนั่งเฝ้าเป็นเพื่อนอะไรเขา
เลยสักคนเดียวว พวกนี้จะต้องรู้จักเจ้านายของเขาดีกว่าเรา คุณ
อยากจะไปให้เขารำคาญก็เชิญเถอะ”

เชิดวุธไม่สนใจ คงเดินตามหลังรพินทร์ไปเช่นนั้น
แต่ก็คิดอย่างที่คริสติน่าบอกเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นบุญคำ
จัน เกิด หรือเสีย ไม่เห็นมีใครต้องคอยเป็นพี่เลี้ยง
ติดตามรพินทร์ไปสักคน พวกนั้นนั่งล้อมวงโจ้ซุบเนื้อ
กวางกันเป็นที่เอร็ดอร่อย เพราะขาดอาหารสดมาหลาย
มื้อแล้ว

127

**เพราะใหญ่ไม่ได้เดินลงไปยังชายหาด จม
มองเห็นว่าชิดกับริ้นทะเลสาบอย่างที่จะ
เป็นไป แต่เชิดวุธผู้สืบกำหนดานหลังเขามา
เบียด ๆ**

สังเกตเห็นเขาเดินเลาะลัดไปในหมู่ป่าหินอันสวยงามซึ่ง
อุดมไปด้วยกอไม้หญ้าและสวนหินงอกเล็ก ๆ อันวิจิตรตระการตา
ซึ่งบริเวณอันเปรียบเสมือนสวนรุกขชาตินั้น มีสายธารน้ำเล็กๆ
ไหลจากทะเลสาบเข้ามาหล่อเลี้ยงอยู่ทั่วไปเป็นแอ่งเล็กแอ่งน้อย
และสายธารตื้น ๆ ไสแจ้ว ลักษณะของรพินทร์ เหมือนจะเดิน
ตรวจหาสำรวจอะไรสักอย่างหนึ่ง

การเดินตามหลังมาอย่างเบากริบของนายทหารหนุ่ม เขา
สำเนียงได้ชัด แต่ก็ยังไม่ได้หันไปทักทายอะไรทั้งสิ้น และใน
ที่สุดก็มาหยุดอยู่ยังริมพงไม้ดอกไม้ใบอันขึ้น ตามที่ชุ่มชื้นอุดม

ไปด้วยดอกอันออกช่อไสวลานตาไปหมด มีแอ่งน้ำซึ่งไหลผ่าน
สายธารเล็ก ๆ เข้ามาจากทะเลสาบใหญ่เบื้องนอกชั่งอยู่ลึกประ-
มาณโคนขา กว้างไม่เกิน 10 ตารางเมตร

เขาวางไร่เฟิลและยามประจำตัวลงตรงนั้น ตายังกวาด
มองไปรอบ ๆ อย่างแสวงหา หรือทบทวนความจำอะไรบางชนิด
ก็ตำแหน่งนี้แหละ รพินทร์จำได้อย่างแม่นยำ สภาพของมัน
เหมือนกับภูมิประเทศที่เขาหลับฝันและเพื่อไป เมื่อตอนนอน
หนาวสั่นอยู่ ว่าได้มาพำพรอดวิ่งเล่นอยู่กับคาริน ณ ที่นี้ ช่าง
ประหลาดแท้ ภูมิประเทศลักษณะนั้นมันมีอยู่จริง ๆ แม้แต่
ตำแหน่งที่เขาฝันไปว่ามานั่งจัดทำไม้ดอกบรรจุร้อยให้เป็น
'มงกุฎดอกไม้ป่า' ขึ้นเพื่อสวมให้แก่ยอดหญิง

เสียงไลต์เตอร์ดังขึ้น ควันบุหรือบางส่วนถูกลมพัดโชยมาที่เขา ขณะนี้นายทหารรุ่นน้องมาหยุดยืนมองเขานิ่งๆ อย่างเคารพรัก ห่างออกไปแค่ 3-4 ก้าวเท่านั้น

“พวกนั้นเขาใช้ให้คุณตามผมมาหรือ?”

เขาเอ่ยถามขึ้นเรียบ ๆ น้ำเสียงปกติ

“เปล่าครับพี่ ผมตามมาเป็นเพื่อนพี่เองแหละ ตรงข้ามพวกอเมริกัน โดยเฉพาะผู้หญิงสองคนนั้นยังห้ามไม่ให้ผมตามมาก่อความรำคาญกับพี่เลย เขาบอกให้ปล่อยพี่ตามสบาย แต่ผมอยากจะมาเป็นเพื่อนพี่ด้วย ไม่ได้หวังภัยอย่างอื่นหรอก เพื่อพี่เป็นลมหรือเจ็บไข้ขึ้นอีกก็จะได้หิ้วปีกหรือแบกกลับแคมป์ พี่คงไม่รังเกียจหรือไล่ผมไปเสีย”

รพินทร์ยัมนิคหนึ่ง

“ขอบคุณในความรักและปรารถนาดีของคุณ น้องชาย ก็

ดีเหมือนกันเพราะไม่แน่ว่าผมจะไข่กลับเป็นลมพับอยู่ตรงนี้หรือเปล่า คุณตามมาก็ดีแล้ว”

“พี่จะอาบน้ำก็อาบชิครับ ผมจะนั่งเป็นเพื่อนคุยด้วย เราไม่ค่อยมีโอกาสดูกันตามลำพังบ่อยนัก”

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น ดวงตาที่มีแววแห่งผากของเขาเริ่มเป็นประกายแจ่มใสขึ้นเล็กน้อย เมื่อมองไปเห็นกอของว่านออกดอกงามชนิดหนึ่ง เขาเดินช้าๆ เข้าไปหักมาสสามสี่ช่อ แล้วเด็ดใบเฟิร์นกับใบไม้หลากหลาย สิบบริเวณข้างเคียงนั้น นำมารวบรวมกองไว้ตรงแผ่นหินเรียบริมแอ่งน้ำ จากนั้นก็ลงมือถักพันเข้าหากันอย่างประณีต และรวดเร็วใช้เถาวัลย์เส้นเล็กๆ เป็นเชือกผูก เชิดวุธมีอาการงงๆ ยังไม่กล้าถามอะไร แต่เข้ามานั่งสูบบุหรี่ดูอยู่ด้วยใกล้ๆ

ชั่วไม่กี่นาที จอมพรานก็พันช่อดอกไม้เหล่านั้นขึ้นรูปเป็นทรงมงกุฎดอกไม้ปามองดูสวยงามยิ่ง เดียวนี้เขาทำมันขึ้นจริงๆ แล้ว ไม่ใช่เฉพาะในความฝัน แต่ปราศจากบุคคลที่เขาจะสวมให้เท่านั้น ยกช่อมงกุฎดอกไม้ที่ใช้ดอกเบิร์ด ออฟ พาราไดส์เป็นหลักอันนั้นขึ้นพิจารณาดูในมือ พลาบยิ้มซึ้งๆ กับตนเอง

“สวยจังครับ พี่จะทำไปให้ใครนะ เบลหรือคริส?”

รพินทร์คงยิ้มอยู่เช่นนั้น แต่เป็นยิ้มขึ้นขมระทมใจ

“มันควรจะประดับอยู่บนศีรษะของผู้หญิงคนที่ผมรักนะครับคุณวุธ”

เชิดวุธหน้าเจื่อนพลอยเศร้าลงด้วย พุดแผ่วต่ำ

“ผู้หญิงคนที่พี่รัก เธอไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วยไม่ใช่หรือครับ”

“เธอไม่ได้อยู่ที่นี้แต่ผมก็ต้องคิดสมมุติเอาว่าเธออยู่ใกล้ๆ ผมขณะนี้ เหมือนๆ กับขณะที่ผมหลับฝันไปด้วยพิชชี่ และเมื่อไม่มีเธอผมก็ต้องสวมฝากไว้ให้แกโชดหินในบริเวณนี้แหละแทนตัวเธอเอง”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นเดินเอามงกุฎดอกไม้ป่านั้น ไปบรรจุประดับไว้บนยอดหินเตี้ยๆ ก่อนหนึ่งที่โผล่สูงขึ้นมา และสวมครอบประดับลงไปได้อย่างพอดี เอามือแตะริมฝีปากตนเอง แล้วแตะลงที่ก้อนหินอันมีลักษณะเหมือนภาพปั้นสลักหุ่นสตรีสาวยืนแข็งที่อยู่ออยู่ชั่วนิรันดร์ท่อนั้น จากนั้นก็ถอยออกมายืนพิจารณาด้วยสีหน้าคล้ำหมอง เชิดวุธมองดูอย่างเวทนาจับใจ

“เมื่อไม่มีดอกฟ้าในฝันของพี่ยามนี้ ทำไมพี่ไม่เก็บ ‘ดอกหญ้า’ แคมผมไปพลาจๆ ตามที่สุนทรภู่ว่าท่านเคยว่าไว้”

เชิดวุธพยายามปลุกปลอบหัวใจเขา

“ดอกหญ้าไม่สามารถจะมาแทนที่ดอกฟ้าได้หรอกครับ แม้จะเพียงชั่วขณะก็ตาม ถึงแม้จะไม่มีตัวตนของเธออยู่ในขณะนี้ ก็มีเธออยู่ในหัวใจของผมตลอดเวลา เธอเปรียบเสมือน ‘มงกุฎไพร’ ของผมอันนั้นแหละ”

กล่าวแค่นั้น เขาก็ถอดเสื้อผ้าชุดเดิมที่ใส่หมักหมมมาหลายวันออก ปลัดผ้าขาวม้าแล้วลงไปแช่ตัว ฟอกสบู่อยู่ในแอ่งน้ำโดยมีเชิดวุธนั่งอยู่ด้วยใกล้ๆ กระแสน้ำเย็นเฉียบ แต่ก็จ้ำจี้หัวใจเศร้าตรม ช่วยให้สดชื่นมีพลังกำลังขึ้นมาบ้าง ในมุมลับตาของดงหินและไม้ดอกตำแหน่งนี้ ทั้งสองพ้นไปจากหมู่คณะโดยสิ้นเชิง แม้ว่าจะไม่ห่างไปจากที่พักเท่าใดนัก

นายทหารรุ่นน้องขยับปากอยากจะชวนพูดคุยอะไรไป
ถึง ‘มงกุฎไฟร’ ของเขา แต่ก็ระงับไว้เสีย ด้วยเกรงว่าจะเป็น
การสร้างความปลอดภัยให้เพิ่มขึ้นอีก จึงชวนสนทนา
ในเรื่องสนุกเสีย

“ตอนที่หลับหมดสติไปด้วยพิษไข้ ผมถูกคริสบ่นด่าโขม
โจ่งแจ้ง ไปหมด ในกรณีที่ไม่มีใครบอกให้หล่อนหรือพวกหล่อนรู้
ว่าพี่เริ่มไม่สบาย ไอ้ผมก็พาเชื่อมั่นว่าพี่จะไม่เป็นอะไรมาก พอ
เบลมาถึงปรากฏว่าไข้ขึ้น 102 คริสจวกผมใหญ่ในกรณีที่ผมอยู่
ใกล้ขีดฟิตตลอดเวลาในตอนนั้นแล้วโง่ไม่สังเกตอาการพี่ว่าเจ็บไข้
ได้ป่วยยังงี้บ้าง”

เขาวักน้ำขึ้นล้างสบู่ออกจากหน้า

“คุณน่าจะรู้ดีนะ คุณวุธ ว่าคริสเป็นคนมีอำนาจลึกลับ
อยู่ในตัวและในกลุ่มอเมริกันพวกหล่อนถ้าเกิดอะไรขึ้น หล่อน
จะเป็นผู้ออกคำสั่งหรือตัดสินใจมากเสียกว่าดีอกเตอร์สแตนลีย์
อันเป็นหัวหน้าคณะเสียอีกทุกคนเกรงใจหล่อน...แม้แต่ตัวคุณเอง
ก็เถอะ”

เชิดวุธยิ้มแห้งแล้งไม่ตอบอะไร รพินทร์จึงต่อหน้าตาเฉย
ว่า

“เป็นยังงี้บ้างละครับ ธรรมชาติที่นี้รื่นรมย์ดีมาก อาหาร
การกินก็สมบูรณ์ ห่างไกลภัยชั่วขณะ คุณ ‘ซ้า’ หล่อนได้บ้าง
แล้วยัง นอกเหนือจากรายการฟลักในถ้าที่ไปติดกันอยู่?”

บุตรชายท่านนายพลแบ่ปาก

“รายนี้ผมยอมรับว่า ‘ยาก’ จริงๆ แล้วโอกาสมันก็ไม่
อำนวยด้วย บรรยากาศมันไม่เป็นใจเลย ถ้าวันนี้นับตั้งแต่เที่ยง

ที่เรามาถึงที่นี่ หากพีไม่เกิดเจ็บไข้เสียก่อน ผมก็กะไว้แล้วว่า จะหาทาง ‘หลอก’ หล่อนให้ได้ แต่แล้วทุกคนก็มามัวเป็นห่วง พี่อยู่”

“คุณหลอกหล่อนไม่ได้หรอกครับ นอกเสียจากหล่อนจะ เต็มใจสมยอมด้วยเท่านั้น”

“ไอ้ห่าคือนั่นมันก็จ้องอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน แต่ผมอาจ ทำสัญญากับคือนั่นได้”

“สัญญา? สัญญาอะไร”

“ร่วมมือกันสองคนพร้อมกันเลยซิครับ ผมว่าคือนั่นคง ยอมสามัคคีกับผม”

รพินทร์สันศิระชะอย่างไม่เห็นด้วย

“ก็ไหนคุณบอกกับผมว่าคุณรักหล่อน สุภาพบุรุษจะไม่ ทำเช่นนั้นกับผู้หญิงที่เขารักหรอกครับ และถ้าหล่อนรู้สึกว่าถูกรุมขืนใจเมื่อไหร่ละก็ ผมว่าทั้งคุณและคือนั่นแหละมีหวังตายด้วยกันทั้งคู่ มิฉะนั้นหล่อนก็ตายเพราะการขัดขืนต่อสู้ เพราะ ทำให้คุณทั้งสองคนบันดาลโทษะกระทำอะไรที่รุนแรงลงไป จึงขอเตือนว่า ใช้วิธีแบบละมุนละไมดีกว่า ถ้ายังไม่ได้โอกาสก็อย่าเพิ่ง ทนไม่ไหวจริงๆ ก็หันเข้าหาเบลไว้ก่อนเพราะรายนั้นใจบุญเสมอในเรื่องนี้”

เชิดวุธหัวเราะ

“ถ้าไม่ได้เบล ป่านนี้ผมกับคือนั่นคงแก้ขัดกับเสือข้างทาง แรดไปนานแล้ว”

“เชื่อผมเถอะครับ วัวเคยขาม้าแม้จะเคยขี่เพียงครั้งเดียว จะขี่อีกก็ยอมได้ ขอเพียงดูจังหวะโอกาสดีเสียหน่อยเท่านั้น แต่

ก็อย่างที่ผมเคยเตือน อย่าถลำใจถึงกับคิดจะรับเป็นลูกเป็นเมีย เพราะมันเป็นไปได้อยู่แล้ว และก็อย่าให้หล่อนเกิดแหกปาก ร้องโวยวายขึ้น จะเดือดร้อนมาถึงผมอีก ขณะเดียวกันก็ต้องระวังตัวไว้ด้วย เผื่อในขณะนั้นเมื่อไหร่ คุณอาจตายหรือพิการได้ง่ายๆ เพราะความเป็นโรคจิตของหล่อน”

เพียงแค่ขาดเสียงของรพินทร์เท่านั้น กอว่านกระดาส เบื้องหลังของเชิดวุธก็ถูกแหวกออก ร่างคริสติน่า กรูบิล หรือไลล่า อาร์มิเตจ โผล่พรวดออกมาในระยะประชิดหน้า แดงกำแน่นเสียงซ่าๆ ชัดเจน

“บัดซบ! จิตใจต่ำทรามด้วยกันทั้งคู่ในการพูดลับหลังถึง ผู้หญิงคนหนึ่งในลักษณะเช่นนี้!”

เชิดวุธอ้าปากอุทานว่า ‘คริส’ ส่วนรพินทร์ตะลึงอยู่ในแอ่ง น้ำ

สีหน้างามของไลล่า ตึงเครียด เดินเข้ามาหยุดยืนตระ-
หง่านอยู่ตรงหน้าบุคคลทั้งสอง

“คุณ...คุณ...”

นายทหารหนุ่มอีก ๆ อัก ๆ

“ใช่!”

หล่อนยิ้มแค้น ๆ ตาวาว

“ฉันได้ยินได้ฟังนัดชัดเจนทุกถ้อยกระทางความทีเดียว ฟังมาแต่ต้นนั้นแหละ เอาละพ่อหนุ่มกลัดมันเจ้าแผนการ...”

หล่อนใช้เท้าสวมบู๊ทสะกิดที่ตะโพกของเชิดวุธแล้วพยัก
หน้า ตนเองถอยหลังไปพึงแ่งหินใกล้ๆ ในท่าเอนกายกวัكمือ
เรียว

“คัมมอน! พัก มี ไรท์ นาว์...อิน ฟร็อนท์ อ็อฟ อิม!!”

รพินทร์ยังตะลึงงันอยู่เช่นนั้น เพราะคาดฝันไปไม่ถึงว่า คริสจะแอบฟังอยู่แล้วโผล่พรวดออกมา ส่วนเชิดวุธหน้าซัดตกใจ ในคำพูดของหล่อนพยายามปฏิเสธละล้าละลัก

“คริส! คุณเข้าใจผิดนะ เราไม่ได้พูดอะไรพาดพิงไปถึงคุณสักหน่อย...”

หล่อนชี้หน้า

“ยู! ชัน อ็อฟ อะ บีชท์!...ได้นท์ ยู เฮียร์ มี? ไอ เซด คัม แอนด์ พัก มี นาว แอนด์ ยู...”

คริสชี้ไปที่รพินทร์ ยิ้มเห็นไรฟันเหมือนแยกเขี้ยว ทรวงอก กระเพื่อม

“ได้นท์ มูฟ บัต สแตนดิง แธร์ แอส อะ วิธ เนสส์ ลุคกิง แอ็ต มี ดิวริง ไอ’ม บีอิง พักด์ บาย ดิส บัสเตอร์ด”

คำพูดของหล่อนดุเดือด และเปลือยอารมณ์อย่างที่คุณทั้งสองไม่คิดฝันมาก่อนว่าจะได้ยิน รพินทร์หน้าชาแทบจะแทรกแผ่นดิน ส่วนเชิดวุธคว้าไรเฟิลของตนเองได้ก็ลุกขึ้นร้องออกมาว่า

“ตายหะ! ผมเผ่นก่อนละพี่...”

แล้วบุตรชายท่านนายพลผู้ติดตามมาด้วยกับคณะ ก็เผ่นอ้าวไปในทันทีแหวกกอไม้หนีหายไปในพริบตา

บัดนี้จึงมีแต่เขาและหล่อนเท่านั้น ที่ประจันหน้ากัน อยู่สองต่อสอง คนหนึ่งยืนกอดอกอยู่บนฝั่ง อีกคนหนึ่งนั่งผ้า

ขาม้าแข่งเครื่องตัวอยู่ในน้ำ ซึ่งครั้งแรกก็เย็นสบายดี แต่ตอนนี้มันหนาวจนชนลูกเกรียวตัวชาดิก

คริสติน่ายิ้มดูๆ อยู่เช่นนั้น พอเชิดวุธแผ่นลับตาหายไป แล้วหล่อนก็เดินไปที่กองสัมภาระของเขา ฉวยไรเฟิลขึ้นมายึดไว้ในมือก่อนคุมเชิงอยู่ที่ริมฝั่งอันเป็นตำแหน่งที่กองเสือผ้าและเป้หลังของเขาวางอยู่โดยดักทางกันไว้

“ถึงฉันจะไม่ใช่ ‘สุภาพสตรี’ ในสายตาของคุณ แต่ถ้าคุณคิดว่าตัวเองเป็น ‘สุภาพบุรุษ’ คุณก็ไม่น่าจะมาสุมหัวกันนินทาผู้หญิงคนหนึ่งลับหลังไม่ใช่หรือ?”

“เดี๋ยวๆๆ คริส คุณเข้าใจผิดนะ...”

เขาพยายามพูดด้วยเสียงปกติราบเรียบที่สุด แต่หล่อนสวนมาเสียก่อนทันควันว่า

“อย่าปฏิเสธ หรือแก้ตัวอะไรทั้งนั้น ฉันได้ยินอยู่ทั้งสองหูนี้และได้ยินมาแต่ต้นแล้ว ภาษาไทยของคุณ ฉันก็ฟังออกได้ถึง 95 เปอร์เซ็นต์เป็นอย่างน้อย คิดว่าฉันฟังไม่รู้เรื่องกระมัง?”

พรานใหญ่อยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เริ่มทวิตความหนาวขึ้นเป็นลำดับ สภาพที่ตัวเองแช่น้ำและในภาวะการณ์ที่คริสไพล่พรวดออกมาอย่างไม่คาดฝัน ขณะที่เขาสนทนากับเชิดวุธตามลำพังเช่นนี้

“อาจมีการเข้าใจผิด หรือหูคุณเองฟาดไปก็ได้นะคริส แต่ก่อนอื่นผมขอตำหนิว่าคุณไม่มีมารยาทเลย คุณทำที่เป็นว่าไม่ยอมให้พวกเราคณใดตามมาเป็นเพื่อนผม แต่พอเชิดวุธตามมา คุณก็ย่องมาซุ่มแอบฟัง”

แม่สาวผมทองเลือดผสมระหว่างตุรกี และอเมริกัน ทำเสียงหึๆ ในลำคอ

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าฉันเป็นพวกจารชน การสืบความลับมันเป็นหน้าที่ของฉัน ถ้าจะถึงว่าไร้มรรยาทในการย่องมาแอบฟังงานจารกรรมเขาไม่สนใจหรอก ฉันมีสิทธิ์จะรู้ว่าห่างหูห่างตาพวกเรากับเชิดวุธปรึกษาหารืออะไรกันบ้าง”

“ก็แล้วทำไมไม่ฟังและรู้ไว้เป็นประโยชน์แก่ตัวเองเจียบๆ โผล่พรวดออกมาทำไม?”

“ก็มันทนฟังไม่ได้นี่นะ! แทนที่คุณกับเชิดวุธจะพูดความลับอะไรเกี่ยวกับงาน หรือด้านความปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยของเรา กลับมานินทาฉันเสียนี้ ทนไม่ไหวก็ขอเข้ามาร่วมมั่งซิ จะพูดอะไรก็พูดกันซึ่งๆ หน้าเอากันให้ถึงแก่นเลย”

“คุณร้ายกาจมาก คริส!”

“คุณรู้ดีอยู่แล้วนี่ว่าฉันเป็นอย่างไร!”

หล่อนสวนคำ พร้อมยกไหล่

“ถ้าคุณข้องใจอะไรเดี๋ยวเราค่อยปรับความเข้าใจกันก็ได้ ก่อนอื่นผมหนาวแล้ว ขอขึ้นไปปลดเสื้อผ้านก่อนเถอะ”

“ยืนอยู่ตรงนั้นแหละ!”

คริสตวาดแว๊ด ขยับไรเฟิลแต่ก็ไม่ถึงกับส่องปลายปากกระบอกมาที่ตัวเขา เพียงแต่ทำเป็นเล็งไปยังหมู่หินด้านรอบๆ ตัวของรพินทร์ ปากก็บอกต่อมาว่า

“หนาวก็หนาวไป แต่ยืนอยู่ตรงนั้นก่อน...จนกว่าจะพูดกันให้รู้เรื่อง คุณรู้ว่าบทจะใจร้ายขึ้นมาไม่มีใครในพวกเราเห็นมโหฬารเท่าฉันหรอก”

“ผมกำลังทำท่าจะไม่สบายอีกแล้วนะ”

คราวนี้หล่อนยิ้ม

“ไม่สบายก็ไม่สบายไป จะหนาวสั่นจนขาดใจตายก็ให้มันเห็นcataไปเดี๋ยวนี้ มารยาเป็นเหมือนกันนะนายพราน”

“โอ้คริส...”

หล่อนทรุดตัวลงนั่งกุมเชิงตรงตำแหน่งที่เชิดวุธเคยนั่ง

“ไม่ต้องมาโอ้-แอะอะไรทั้งนั้น บอกว่าให้ยืนแช่น้ำอยู่นั่นแหละ ถ้าขึ้นเดินขึ้นมาจะเอาปากกระบอกไรเฟิลนี้กระทุ้งให้หงายหลังผล็องลงไปทีเดียว”

รพินทร์จู้ปากจึกจึก เอามือกอดอกไว้ชนลูกเกรียว ๆ ด้วยความเย็น

“ผมไม่ได้นินทาอะไรคุณสักนิดเดียว มีแต่จะขอร้องห้ามปรามเชิดวุธไว้ ถ้าคุณอ้างว่ามาแอบฟังอยู่และฟังรู้เรื่องคุณก็ต้องได้ยินแล้วว่า วุธกะจะร่วมมือกับคิธลากคุณไปช่วยกันข่มขืนแต่ผมห้ามไว้”

“ซีท! ฉันไม่หวั่นหรอกในข้อนั้น...”

หล่อนว่าเบะปากนิดหนึ่ง

“แต่ในข้อห้ามของคุณนะมันผสมปนเปไปด้วย...กับคำพูดที่พาดพิงไปถึงฉันในแง่ดูหมิ่นเหยียดหยามด้วย”

นั่นคือข้อหา ที่เขาแก้ยากเหลือเกิน...

“คุณฟังผิดนะ คริส...”

“ไม่ผิด!”

สาวสวยผมทองแน่นเสียงพร้อมกับสั่นศีรษะ ถลึงตาสีฟ้าจ้องเขาชั่วขณะ และแล้วในประกายคู่นั้นก็มีการยิ้ม ๆ อยู่ในที่

“เออละ จะยังงี้ก็ขอให้ผมขึ้นไปปลดเสื้อผ้าก่อนเถอะ
 บอกว่าหนาว เห็นไหมสิน้อยู่”

ว่าแล้วเขาก็เดินลุยน้ำเข้ามา คริสต์วัดปากกระบอกไรเฟิล
 แหย่หมับเข้าที่ระดับทรวงอกเขาอย่างเอาจริง

“บอกว่าให้ยืนอยู่นั่นก่อน อย่าขี้ขี้มานะฉันจะกระทุ้ง
 ด้วยปากกระบอกปืนนี่จริง ๆ ด้วย และก็อย่านึกว่าตัวเองจะเก่ง
 ปัดหรือแย่งปืนได้ เพราะมันอาจลั่นโดยอุบัติเหตุ ฉันขี้ขี้หนัก
 ไว้แล้วด้วย”

จอมพรานถอนใจเฮือก ชะงักอยู่ตรงนั้นไม่กล้าเดินเข้า
 มาใกล้ฝั่งอีก บอกต่ำ ๆ ว่า

“นรค! เอापากกระบอกปืนนั้นออกไปให้พ้นตัวผม คุณ
 เป็นนักใช้อาวุธที่เลวที่สุดในการเอาปืนมาจู่อยู่แบบนี้ ถ้าจะยิง
 ก็ยิงเลย แต่ถ้าไม่คิดจะยิงอย่าใช้ปืนในลักษณะนั้น”

“ก็ไหนว่าหนังดี ยังไม่ออก...หรือไม่เข้าไม่ใช่หรือ?”

“โธ...โวย! ”

รพินทร์ร้องออกมาดัง ๆ อย่างขัดใจ

“เห็นไหม เพียงแค่นี้ธาตุแท้หายบคายก็สำแดงออกมา
 แล้ว...”

คริสยัมหยัน เอนปากกระบอกปืนขึ้นฟ้า

“อย่านึกว่าจะเก่งวิเศษสักแค่ไหนนะ แม้จะในอาณาจักร
 ปาตงของคุณนี้ก็ตามรู้ไว้ด้วยว่า ตนเองนั้นมีจุดอ่อน ถ้าฉันคิด
 ไม่ดีหรือคิดร้ายต่อคุณเสียอย่างเดียว ฉันมีโอกาสดังพันครั้งที่
 จะฆ่าคุณเสียเมื่อไหร่ก็ได้ โดยที่ลูกน้องคุณไม่รู้ด้วย”

“ใช่! ผมเชื่อในข้อนั้น แค่อีกินยาหรือยาฉีดยาฉีดยาฉีดยา

ผมก็ตายแล้ว แต่ความตายของผมมันก็หมายถึงความตายของพวกคุณด้วย ให้ผมขึ้นไปก่อนเถอะคริส หนาวจริงๆ”

“เออละ จะยอมให้ขึ้นมา แต่มีเงื่อนไขอยู่ข้อหนึ่ง”

หล่อนลดเสียงเบาลงแต่ยังกร้าวเฉียบ

“เงื่อนไขอะไร?”

“สัญญามาก่อนด้วยสัจจะของลูกผู้ชาย ของพรานผู้ยิ่งใหญ่ ที่คุณอ้างอิงตัวเองและภาคภูมิใจนักหนาว่า เมื่อฉันถามอะไรคุณ คุณจะต้องตอบตามความจริง”

“ตกลง!”

“สาบาน”

รพินทร์ยกมือขึ้นในท่าปฎิญาณตน

คริสพยักหน้าลงอย่างหมายมั่น ลูกขึ้นยืน พร้อมทั้งหลักทางให้

“เออ! ถ้างั้นขึ้นมา จัดการเปลี่ยนไอ้ผ้าห่มอาบน้าทูเรศนั้นเสีย แล้วเช็ดตัวให้แห้งเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ให้เรียบร้อย”

สุภาพบุรุษไพร่เดินเข้ามาใกล้ฝั่ง แต่พอรระดับน้ำต่ำกว่าโคนขาลงไปอันทำให้ผ้าขาวม้าบาง ๆ เก่า ๆ ของเขารัดรูป ก็บอกมาอุบอิบว่า

“หันหน้าไปทางอื่นก่อนคริส จงกว่าผมจะเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทองยิ้มมุมปาก

“ผู้ชายทั้งแท่งทำเป็นเหนียมอายยังกะผู้หญิง โอ้เอ๋ย! ตอน

ที่ไม่สบายอยู่หลายต่อหลายครั้งนะ คุณก็เหมือนกับคนไข้ที่อยู่ในความดูแลของพยาบาล และพยาบาลส่วนมากก็เป็นฉันเสียด้วย ฉันเห็นหมดแล้วละไม่ว่าอะไรต่ออะไรของคุณ หมั่นไส้”

รพินทร์แยกเขี้ยว

“ไอ้ที่อายก็เพราะผมมันคนตัวเล็ก อันเดอร์สแตนด์คาร์ดไชส์! ไม่มาตรฐานเหมือนของเพื่อนชายคนอื่น ๆ ของคุณหรอก แม้แต่ของเชิดวุธหรือคឹธ แล้วก็...ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ”

“อย่ามาทำพูดแตกดัน ความหมายหยาบคายใส่หน้าฉันอย่างนั้นะ ประเดี๋ยวก็ได้จับวัดกันเสียเท่านั้น คุณนะเรอะ อันเดอร์สแตนด์คาร์ด? รูปร่างนะเล็กจริงแหละ แต่ป็นของคุณมันไม่ได้เล็กตามตัวเลข .458 แม็กนัมแอฟริกันนี่ยังไ้ แต่ไม่รู้ว่ามันจะยิงกระสุนออก ยิงได้แม่นยำหรือว่ามีกลไกอะไรบกพร่องหรือเปล่าเท่านั้น”

นั่นมันเป็นคำพูดชนิดสบประมาททำทนายกันเป็นนัย กินลึก แต่คนอย่างเขาไม่ประสงค์จะรับคำทำประเภทนี้ของผู้นับถือคนใดทั้งสิ้น

ในที่สุดเขาก็ต้องจำใจขึ้นมาทั้งผ้าขาวม้าบาง เปียกชุ่มรัดแนบตัวเช่นนั้น คริสยืนกอดปิ่นมองอยู่เฉย ๆ จนกระทั่งเขาจัดการเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เสร็จ คว่าเอาชุดเก่าหมักหมมที่ถอดกองทิ้งไว้ จะนำไปซักที่แอ่งน้ำ แต่หล่อนใช้ลากล้องไรเฟิลกันไว้ บอกว่า

“ไม่ต้องซักหรอก! ลูกน้องมีตั้งเยอะตั้งแยะ หอบเอาไป

ให้พวกลูกหาบหรือพรานคนใดคนหนึ่งของคุณชักให้ก็ได้ มา
พูดกันตามที่สัญญาไว้ดีกว่า”

รพินทร์ต้องยอมจำนนเอาผ้าขาวม้าห่อเสื้อผ้าไว้แล้วหัน
มาทางหล่อนถามอย่างอ่อนใจว่า

“ว่ามา มีอะไร?”

หล่อนมองเขานิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง ยังไม่ยอมคืนปืนให้ คง
ยึดถือปืนไว้เช่นนั้น แล้วบ้วนปาก

“นั่งลง!”

เขานั่งลงตามคำสั่ง ใช้ผ้าเช็ดตัว เช็ดผมบนศีรษะไปพลาง

“อย่าให้ช้านักนะ ใครเขาจะสงสัย”

“สงสัย? เรื่องอะไร?”

เขาไม่ตอบ คริสยีนกึ่งพิกกึ่งนั่งบนแ่งหิน แล้วเริ่มต้นด้วย
เสียงเบาเรียบ แต่จริงจังด้วยความหมายคาดคั้น

“เมื่อตอนที่พวกเราทั้งหมดกำลังเดินลงเนินบ่ายหน้าเพื่อ
ที่จะมาพบทะเลสาบที่นี่ คุณเดินล้ำหลังประกบคู่อยู่กับอาจารย์
ตลอดเวลา และเป็นเวลานานทีเดียว ที่สังเกตเห็น”

“ฮึมม์ แล้วยังงี้?”

“คำถามก็คือ คุณกับอาจารย์คุยอะไรกัน?”

“เอ๊ะ! คุณสงสัยอะไรกัน?”

เขาทำหน้าฉงน

“ก็สงสัยว่าคุณคุยอะไรกันนะซิ เนื้อหาสาระที่พูดคุยกัน”

“เขาอธิบายให้ผมฟังถึงเรื่องกัมมันตภาพรังสี...”

หล่อนชี้หน้ามาทันทีก่อนที่รพินทร์จะพูดต่อไป

“อย่าผิดสัจจะ โกหกหรือกลบเกลื่อนนะ ไหนบอกว่า
สาบานไว้แล้ว ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย”

รพินทร์ขี้ปลายจมูก

“ทำไมคุณไม่ถามอาจารย์ของคุณดู มาถามผมทำไม?”

“ที่ฉันถามคุณ ก็เพราะฉัน ‘เชื่อ’ ในความเป็นจริงของ
คุณมากกว่า ฉันเชื่อว่า你不โกหก”

“แล้วคุณเองล่ะ เคยโกหกไหม?”

“นี่ฉันถามคุณนะ! อย่าเจออกรนอกทางหรือบ้ายเบี่ยง”
หล่อนจ้องตาเขม็ง

“ผมเป็นสุภาพบุรุษนะ ผมจะไม่พูดอะไรไร้สาระหรือให้
ใครต้องเกิดความเสียหาย”

“มันไม่ใช่เป็นสิ่งที่ไร้สาระ รพินทร์!...”

ไม่เพียงแต่จะพูดชัดเจนเท่านั้นคนไทยเท่านั้น โดยเฉพาะ
ในนามของเขาหล่อนเรียกได้ชัดเจนเหลือเกิน ไม่มีแปร่งเลย

“และฉันคิดว่าฉันน่าจะเป็นผู้เสียหายมากกว่าผู้เสียหาย
ย่อมมีสิทธิ์ที่จะรับทราบว่าตนเองเสียหายอย่างไรบ้างเมื่อคุณอ้าง
ว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษ คุณก็ต้องบอกความจริงแก่ฉัน เพื่อฉัน
จะได้หาทางแก้ไข หรือปกป้องตนเองได้บ้าง”

“ผมสงสัย ว่าคุณ ‘สงสัย’ อะไร เกี่ยวกับการเดินคู่กัน
มา ระหว่างผมกับหัวหน้างานของคุณ”

คริสยิ้มแค้นๆ

“ฉันสงสัยว่า อาจารย์หรือหัวหน้างานของฉันจะพูดอะไร
กับคุณเกี่ยวพันพาดพิงมาถึงฉัน อย่าถามอีกว่าทำไมถึงต้อง

สงสัยเช่นนั้น ฉันมี ‘เซ็นส์’ พิเศษอยู่กับตัวเสมอและมักจะไม่นึกด้วย”

“ถึงได้คอยหันกลับมาองจับสังเกตุอยู่ตลอดเวลา?”

“ใช่ ฉันจับสังเกตุอยู่ตลอดเวลานั้นแหละ แม้จะล่องหนาลงมากก็ตาม”

“เออละ เมื่อคาดคั้นนัก ผมก็จะบอกให้ตามจริง...ด็อกเตอร์สแตนลีย์ อาจารย์หรือหัวหน้างานของคุณ คอยอะไรในแง่สนุกสนานครึกครื้น ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นการปลุกปลอบใจผม หรือมีแผนอะไรสักอย่างเฉพาะผม โดยเอาคุณเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เขาบอกว่า...”

จอมพรานขี้ปลายจมูกแรงๆ อีกครั้ง แล้วโพล่งออกมาว่า

“ตัวเขาเอง เคยมี ‘เพศสัมพันธ์’ กับคุณอย่างเร้นลับมาก่อนโดยไม่มีใครรู้ และเขาเข้าใจในอารมณ์เพศของคุณอย่างดีที่สุด ว่าคุณถนัดในลีลาทำท้ออย่างไรบ้าง ชมว่าคุณเป็นสิ่งที่ ‘มหัศจรรย์’ ในเรื่องชนิดนี้ แล้ววิเศษสุดในด้านเช็กชวล รีเลชั่น คุณปรนนิบัติเขาได้ดีมาก ไม่เคยแสดงพิษสงใดๆ แก่เขาตามธรรมชาติวิสัยของคุณเท่าที่เขาเคยรู้ประวัติมาเลย แต่เขาไม่เคยสนใจอะไรคุณมากไปกว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่ง และยืนยันด้วยว่าคุณไม่ใช่ผู้หญิงในทรนศนะของเขา!”

ตลอดเวลาที่รพินทร์พูด คริสนั่งฟังอย่างสงบปกติ ไม่มีความรู้สึกอะไรที่จะสื่อให้เห็นทั้งสิ้น เหมือนฟังเรื่องธรรมดาที่สุด

“ขอบใจ! เดียวนี้ฉันเชื่อแล้วว่าคุณเป็นคนมีสัจจะและไม่

โกหก คุณเป็นคนที่ฉันนับถือและขอคารวะ...แล้วคุณเชื่อไหม ในสิ่งที่เขาบอกให้ฟัง?”

“ผมไม่เคยเชื่ออะไรในสิ่งที่ไม่ได้เห็นกับตา”

“ฉันบอกแล้วว่าอย่าบ้ายเบี่ยงกลบเกลื่อน ตอบออกมา จากความรู้สึกที่แท้จริงของคุณดีกว่า รพินทร์”

เขามองสบตาหล่อน ซึ่งหล่อนก็ประสานสายตานิ่ง ต่างคนต่างอ่านกัน แล้วจอมพราวนก็ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ผมไม่เชื่อ”

“ทำไมถึงไม่เชื่อ?”

“หัวหน้าของคุณอาจต้องการ ให้เกิดผลอะไรบางอย่าง ในสิ่งที่เขาแก้งเล้าให้ผมฟังก็ได้”

“ผลอะไร?”

“มันหลายแฟ็กเตอร์เหลือเกิน เขาอาจแอบชอบคุณอยู่ เจียบ ๆ ภายใต้มาคของหัวหน้าคณะที่จะสูงส่งกับผู้ที่บังคับบัญชา ไม่ได้ แต่ความจริงเขารักคุณ ต้องการคุณ และกันทำไมให้ผม เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับคุณ นั่นข้อที่หนึ่ง หรือถ้าจะมองอีกใน มุมกลับ ก็อาจจะต้องเป็นการกระตุ้น เร่งเร้าความรู้สึกของผม เพื่อที่จะให้ผมมีอะไรเกี่ยวข้องกับคุณในด้านนี้เสียโดยเร็ว บอก ตามตรง ขณะที่ไดยินเขาพูดพรรณนามาให้ผมฟังนั้น ผมมี ความรู้สึกในด้านนี้ขึ้นมาอย่างประหลาด มันตื่นเต้นโชนชันไป หมด เพราะมองเห็นตามภาพที่เขาบรรยายด้วยคำพูดตลอด ด็อกเตอร์สแตนลีย์ เป็นคนที่ผมยอมรับว่าฉลาดลึกมาก และ ไม่ต้องการให้คุณโกรธ หรือประณามเขาด้วยในสิ่งที่คุณบังคับ ให้ผมเล่าตามจริง”

คริสติน่าเสยผมทองอันอ่อนนุ่มเหมือนมุ่นไหมของหล่อน
บอกมาเบา ๆ ว่า

“ฉันไม่โกรธ หรือประณามเขาหรอก แล้วก็ไม่ได้คิดอาฆาต
อะไรเขาด้วย เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาบอกคุณ...”

หล่อนเว้นระยะนิดหนึ่ง คิ้วขมวดหรือออกมาจุดสุม เมื่อพ่น
ควันเป่าเป็นทางขึ้นสูงด้านบน ก็บอกต่อมาว่า

“มันเป็นความจริงทุกอย่าง!”

“คริส!”

“ใช่ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ!”

“คุณหักโคเลแม็กซ์...ในสิ่งที่ผมคาดฝันไปไม่ถึงเสมอ!”

“ตกใจมากหรือ?”

“ค่อนข้าง...”

“คุณรู้สึกอย่างไรบ้างล่ะ ตอนนี่?”

“เฉยๆ ปกติ ธรรมดา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราคาดคิดไปไม่
ถึง มันย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ ชีวิตของผมมันเคยชินเสียแล้ว”

รพินทร์กล่าวด้วยคำหน้าเรียบเฉย และตระหนักว่า
หล่อนกำลังจับตาดูปฏิกิริยาของเขาอยู่ทุกขณะ

“คุณไม่คิดจะถามอะไรฉันบ้างเลยหรือ เกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ก็ไม่ว่าจะถามอะไร ในเมื่อคุณยอมรับว่าเป็นความจริง
ผมก็ยอมรับว่ามันเป็นความจริง ก็เท่านั้นเอง!”

“ฉันไม่เคยประกาศเกียรติคุณอะไรของตัวฉันเอง ว่า
ประเสริฐเลิศเลออะไรเลยไม่ใช่หรือ”

“ถูกต้อง คุณไม่เคย”

“แน่ใจหรือว่าคุณไม่มีคำถามอะไรในเรื่องนี้อีก”

“สำหรับเตี๋ยวนี่ ไม่มี แต่ข้างหน้า ถ้าเกิดสงสัยก็อาจถาม
จะได้ไหม?”

“ทุกเวลา”

“ถ้าเช่นนั้น เราต่างฝ่ายต่างหมดข้อข้องใจแล้วใช่ไหม?”

“หมด...คุณได้ปฏิบัติตามที่คุณสาบานไว้แล้วก่อนขึ้นจาก
น้ำ”

“คราวนี้ผมขอเป็นฝ่ายขอรับรองคุณบ้างได้ไหม”

“ว่ามา”

“อย่าให้เชิดวุธรู้ในเรื่องที่เราคุยกันนี้...อย่าก่อความวุ่นวาย
หรือโกรธเชิดวุธที่เขามาพูดอะไรถึงคุณที่นี่...และเลิกกล่าวหาผม
เสียที่ว่าผมนินทาคุณ ผมไม่ได้พูดถึงคุณขึ้นก่อนเลย วุธต่างหาก
ที่มาพูดขึ้น ผมเพียงแต่แนะนำเขาเท่านั้น และผมขอโทษ ถ้า
หากว่าคำพูดอะไรจากผมที่คุณแอบฟัง ทำให้คุณรู้สึกว่าคุณหมิ่น
เหยียดหยามคุณ โดยสัจย์จริงผมไม่ได้มีเจตนาเลย”

“ตกลง!”

หล่อนบอกง่าย ๆ พร้อมกับโยนไรเฟิลคืนไปให้เขา รพินทร์
รับไว้พร้อมกับลุกขึ้นยืน ก้าวเข้ามาจับแขนหล่อน บอกอย่าง
อ่อนโยนว่า

“ถ้างั้น เรากลับขึ้นไปข้างบนกันเถอะ”

คริสเคลื่อนตามโดยดี ทั้งคู่ออกเดินมาด้วยกัน และ
ทันใด หล่อนก็มาหยุดชะงักยืนดูอยู่ที่ ‘มงกุฎไฟร’
ซึ่งเขาทำสวมไว้กับแ่งหินอย่างพิชารณาลึกซึ้ง

“สวยจัง”

หล่อนพึมพำ ชำเลียงดูเขา รพินทร์ยืนเฉย แต่พอเอื้อมมือจะแตะ เขาก็คว้าข้อมืออย่างฉับพลันแต่สุภาพ

“กรุณาอย่าไปแตะต้องมันเลย โปรดเถอะ”

“คงมีความหมายมากนะ สำหรับคุณ?”

“แน่นอน...ที่สุดในชีวิตเลย!”

“จะสวมทิ้งไว้กับแ่งหินอย่างนี้นะหรือ?”

“ปล่อยไว้อย่างนี้แหละ ชั่วนิรันดร์กาล”

“คิดหรือว่า เจ้าของแท้จริง เขาจะตามมาพบเข้า?”

“พบหรือไม่พบก็ไม่สำคัญหรอก ผมทำขึ้นตามบงการของหัวใจที่สั่งให้ทำ”

“ในโลกนี้ คงยากนัก...ที่ผู้หญิงสักคนหนึ่งจะได้ความรักที่ซื่อสัตย์มั่นคงจากผู้ชายอย่างคุณ ฉันทภาควุมิปลื้มใจแทนให้แก่เธอนั้นเหลือเกิน”

“คุณไม่ได้เห็นผมเป็น ‘ไอ้จิ้ง’ หรือกรร?”

คริสไม่ตอบ แต่สั่นศีรษะช้า ๆ แล้วออกเดินนำหน้าเขาไปตามสุ่มทุมพุ่มพฤกษ์ อันงามไปด้วยโชดหินและมวลรุกขชาตินานาพันธุ์นั้น บ่ายหน้ากลับขึ้นที่พัก รพินทร์เดินตามหลังมาติด ๆ ด้วยความรู้สึกอันหนาวเยือกทรวงอย่างประหลาด ครั้งหนึ่ง เมื่อเห็นเขาเดินช้าและมีอาการชวนเซ หล่อนเหลียวกลับมาดู จากนั้นก็เดินเข้ามาฉวยไรเฟิลไปถือแทนให้ และประคองเขาพาเดินขึ้นไปพร้อมกระซิบบ

“คุณกำลังอ่อนแอ และมีอาการไข้ขึ้นอีกแล้วนะ กลับถึงแคมป์ต้องกินยาอีกครั้ง อย่าคิดอะไรมาก เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อ

กัน ไม่ว่าอะไรทั้งนั้นที่ฉันจะช่วยคุณได้ ฉันจะทำทั้งนั้นโดยไม่ลังเลเลย ประเดี้ยวกนิยาสักเม็ด ก็คงหาย คุณไม่ควรเอาหน้าเย็นมารดศีรษะในขณะที่เพิ่งสร้างไขรู้ไหม?”

“คริส”

“หือม”

“ถ้าไม่ถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ คุณจะหันเข้าหาอาชีพแพทย์ที่เรียนสำเร็จมาไหม”

“คงไม่หรอก ฉันไม่ชอบงานรักษาพยาบาลคนทั่วๆ ไป นอกจากคนที่ฉันสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งมันผิดจรรยาของแพทย์ คินนี่ จะโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม ระหว่างฉันกับเบลจะต้องมีคนใดคนหนึ่ง คอยอยู่ใกล้ชิด...และระวังดูแลอาการของคุณตลอด คิน คุณมีสิทธิ์เลือกเอาได้ จะเอาแพทย์ที่ถูกต้องตามกฎหมายอย่างเบล หรือหมอเถื่อนที่ถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์อย่างฉัน”

“ถ้าฉันขอเลือกคุณ”

“ทำไม?”

“คินที่แล้ว เบลมานอนเฝ้าผมก่อนแล้ว คราวนี้ก็ควรจะเป็นเวรของคุณบ้างสิ แล้วอีกอย่างหนึ่ง เพื่อผมนี้ก็ขึ้นมาได้ว่า อยากจะถามอะไรคุณ เกี่ยวกับเรื่องดีอกเตอร์สแตนลีย์ ผมก็จะได้ถามยังงี้ล่ะ”

คริสยิ้มขึ้นๆ แขนโอบประคองในลักษณะห้วปีกเขา แข็งแรงเกินสภาพหญิงทั่วๆ ไป

“ก็ไหนว่าไม่สนใจ หหมดคำถามแล้วยังงี้ล่ะ?”

“ก็อาจเกิดความสนใจ สงสัย อยากถามขึ้นมาอีกก็ได้ นี่นะ”

“ยิ่งถาม ก็ยิ่งแสดงอาการไข້ของคุณเปล่าๆ”

“ถ้าแสดงแล้ว มียาที่จะแก้ได้ไหม?”

“ก็อาจมีนะ เพียงแต่ว่า จะยอมให้แก้หรือไม่เท่านั้น...
เกาะไหล่ฉันไว้เฉยๆ รพินทร์อย่าถูกหน้าอก”

ประโยคหลังหล่อนจ่อริมฝีปาก กระซิบเบาที่สุดริมหูเขา
“ขอโทษ...ขอโทษจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจเลย ผมเริ่มมีน เวียน
หัวอีกแล้ว”

“แข็งใจหน่อย อยากอวดเก่งนี่นะ เบลเขาห้ามแล้วก็ไม่
เชื่อ ว่าอย่าเพิ่งลงอาบน้ำ ใจคุณนะแข็งแรงเสมอ แต่บางขณะ
...สังขารคนเรามันก็ไม่อำนวยให้เหมือนกัน อ้าว! อย่าเร่งตัวลง
ไปอย่างนั้นซิ ฉันอุ้มคุณไม่ไหวนะ จะบอกให้...”

ไม่ทันขาดเสียงของแม่ผมทอง ซึ่งประคองพาเขาเดิน
ตุบตุบเป่กันขึ้นไปตามแนวป่าหิน ร่างของรพินทร์ ไฟรวัลย์ กิ่งอ
คุ่มรังเอาหล่อนให้ก้มลงด้วย แล้วในที่สุดตัวเขาเอง ก็ลงไปนอน
ตะแคงสันเทียมอยู่กับพื้นกรวด ริมฝีปากเขียว

คริสตังวิทย์ที่เหินบเวยออกมาทันที

“เรียกทุกคน! ขอกำลังลูกหาบ หรือพรานสัก 4 คนเถอะ
รพินทร์จับไข่อีกแล้ว ลงมาช่วยกันแบกขึ้นไปหน่อย เร็ว!”

“แน่นหน้าอก...หายใจไม่ออก ผมเป็น...ตะคริว!...”

เขาบอกออกมาอย่างยากเย็น คริสคว้ามือกที่กำลังกั้น
สัมผัสได้ว่ามันเย็นเหมือนศพ และแข็งทื่อไปหมด

“เบล!”

หล่อนตะโกนก้องลงไปในวิทย์มือถือละล่ำละลักอีกครั้ง
ดังกว่าครั้งแรก

“เอาออกซิเจนลงมาด้วย คนเจ็บมีอาการเหมือนเส้นเลือดตีบกะทันหันคล้ายๆ อาการอัมพาต! โลหิตไม่ขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมอง อาการแทรกซ้อนที่เราไม่เคยรู้ในประวัติของเขาเกิดขึ้นแล้ว! ด่วนที่สุด เดี่ยวนี้!”

เสียงเบลดังก้องออกมาจากวิทยุพอๆ กันว่า

“เรากำลังจะลงไปเดี๋ยวนี้! ช่วยฉุกเฉินการหายใจของเขาก่อน เป่าลมเข้าไปในปาก ให้นอนนิ่งๆ อยู่ตรงนั้น อย่าพยายามขยับเขยื้อนใดๆ ทั้งสิ้น!”

128

**ดาร์ม วราฤทธิ์ รู้สึกตัวตื่นขึ้น เป็นเวลาเข้า
ได้เข้าไฟ ผู้ที่เข้ามาปลุกหล่อมเขย้าเบา ๆ คือ
ไชยยันต์ ส่วนเชษฐายืนดูอยู่ใกล้ ๆ ด้วย
หล่อมขยี้ดา แล้วลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว มองไปรอบ ๆ**

**เห็นบริเวณกลางลานของหมู่บ้านห้วยเสือร้องลูกพลอนแพลง
ไปด้วยกองไฟที่ก่อไว้หลายกอง** และผู้คนไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเดิน-
ทางมากับหล่อม และพวกกะเหรี่ยงเจ้าของถิ่นเดินกันอยู่อย่าง
พลุกพล่านแลดูน่าอบอุ่น ห่างจากตำแหน่งที่หล่อมแยกตัวมา
นอนหลับอยู่ใต้โคนต้นไม้ใหญ่ไม่มากนัก

ไชยยันต์ส่งกระบอกไม้ไผ่ที่บรรจุน้ำไปให้ พร้อมกับบอก
ยิ้ม ๆ ว่า

“หลับสนิทสบายไปตั้งร่วม 4 ชั่วโมงที่เดียววนะน้อย ตื่นขึ้น
มาทานอาหารเย็นเสียก่อนเถอะ แล้วจะนอนต่อกี่เอยา”

หญิงสาวรับกระบอกไม้ไผ่ไปรินน้ำลูบหน้าแล้วใช้ผ้าขนหนู
ผืนเล็ก ๆ ซับ การได้หลับพักผ่อนไป ทำให้หล่อนมีกำลังสดชื่น
ขึ้นมาก ถามว่า

“เวลาเท่าไร”

“หกโมงครึ่งแล้ว ฉันหมายถึง 18.30 น.”

คารินยิ้มเนือย ๆ หล่อนไม่คิดว่าจะหลับมาจนถึงเวลาย่ำ
ค่ำขนาดนี้ เหลือบไปทางพี่ชายใหญ่ ที่ยืนพินิจดูอยู่ทางอีกด้าน
หนึ่งด้วยแววตากรุณา แล้วปิดปากหาว บิดกายอย่างเมื่อยขบ

“หลับไม่รู้เรื่องเลยจริง ๆ บอกลุงอินให้มาปลุกตอนเย็น ๆ
ไม่นึกว่าเธอกับพี่ใหญ่จะเป็นคนมาปลุก”

“ลุงอินจะมาปลุกตั้งแต่ 6 โมงเย็นแล้วละ...”

เซษฐาบอกยิ้ม ๆ

“แต่พี่เห็นว่าเหนื่อยเพลียมาทั้งวันเมื่อคืนที่แล้วก็ไม่ค่อย
ได้มาพัก เลยปล่อยให้นอนเต็มที่เสียก่อน ตอนนี้อาหารเย็น
พวกนั้นจัดเสร็จแล้ว ก็เลยเดินเข้ามาดูกับไชยยันต์ เห็นหลับ
สบายดี รึนไม่ได้ไต ไรไม่ได้ตอม มดสักตัวก็ไม่ได้ก่อความ
รำคาญให้ แม้วามันจะเดินกันอยู่พลุกพล่านแถว ๆ นี้เต็มไปหมด
...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างล่ะ?”

“ดีขึ้นมากค่ะ พี่ใหญ่ สมองค่อยปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้น
บ้าง ไม่มีนื้อเหมือนตอนกลางวันนี้อีกแล้ว เป็นการพักที่ได้
ผลดีมาก”

“ดี! แล้วไม่ใช่คืนนี้ ไม่ยอมนอนอีกนะ เพราะพี่กำหนด
ไว้แล้ว พวกเราทุกคนคืนนี้จะต้องหลับอย่างช้าที่สุดไม่เกิน 5
ทุ่มคืนนี้ เอาแรงกันให้เต็มที่เลยสำหรับวันพรุ่งนี้ ตลอดเวลาที่

น้อยมานอนอยู่ตรงนี้ ก็สังเกตดูอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน เห็นหลับได้สนิทสบายดีก็เลยปล่อยให้นอนไปเรื่อย ๆ”

หล่อนมองไปทางลานบ้านอันเป็นที่ชุมนุมของพวกนั้นอีกครั้ง

“พี่กลางอยู่ไหนคะ กำลังทำอะไร?”

“อยู่โน่น ตรงแคมป์ที่พักของเรานั้นแหละ ยังคุยกับพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองกับพวกห้วยเสือร้อง เราช่วยกันหาข้าวได้หมดแล้ว เกี่ยวกับรพินทร์และคณะของเขา เท่าที่พวกนั้นจะให้ได้ทุกแง่มุม ในขณะที่น้อยแยกตัวมานอนพัก”

กล่าวจบ พี่ชายก็ส่งมือไปให้จับ ดารินยืดฝ่ามือแข็งแรงไว้ พลังดังกายขึ้นยืน ไม่ลืมคว้าไรเฟิลประจำตัวที่วางแนบอยู่ข้างกายขณะหลับขึ้นมาด้วย

แล้วทั้งสามก็พากันเดินเข้าไปรวมกลุ่มในบริเวณแคมป์ที่พักนอนสำหรับคืนนี้ อันพรรคพวกทุกคนอยู่ครบ อาหารบ้านป่า และอาหารกระป๋องอุ่นส่งวันจួយ เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว อนุชากำลังนั่งปรึกษาอะไรอยู่กับหนานอิน พอเห็นพี่ชายใหญ่กับเพื่อนไปตามตัวน้องสาวคนเล็กเข้ามา ก็ร้องทักว่า

“เป็นไงบ้างน้อย หลับเสียลืมโลกที่เดียวนะ เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วขนาดเข้าไปจับตัวยังไม่รู้สึกเลย”

หล่อนยิ้มให้ อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นชัด

“ก็ได้พักพอสมควรค่ะ พวกนั้นไปไหนแล้ว โบเมียะชอ-กาเล่ แล้วก็สะเอิง”

“กลับไปอาบน้ำอาบท่า ทำธุระอะไรส่วนตัวกระมัง นิด

ไว้แล้วจะให้ทั้งสามคนนั้นมาร่วมกินอาหารกับเราเย็นนี้ เดี่ยวคง
มา อ้อ! นั่นไงเดินกันมานั่นแล้ว”

พืชายกลางบู่ปาก

อาหารค่านัน ตัวแทนฝ่ายกะเหรี่ยงทั้งสองหมู่บ้านที่มาร่วมกันอยู่และประจักษ์พยานสำคัญของเหตุการณ์คือสะเอิงถูกขอร้องให้เข้ามาร่วมกินอาหารและสนทนาอยู่ด้วย เพื่อให้ข่าวสารเพิ่มเติม ถ้าหากว่าฝ่ายของ ‘พรวนชด’ จะยังมีข้อสงสัยและสอบถามขึ้นอีก

อากาศที่ห่วยเล็ร้องเย็นจัด และน้ำค้างแรง แต่คณะติดตามรพินทร์อบอุ่นด้วยไฟกองใหญ่ๆ หลายกอง ที่กองไว้ล้อมรอบ โบกี้เยาะกับชอกาเล่ได้เสนอแล้ว ที่จะให้ทุกคนขึ้นไปพักอาศัยหลบลม หลบน้ำค้างอยู่บนเรือนหลังใหญ่หลังหนึ่ง แต่ทุกคนไม่ปรารถนา ต้องการจะพักกลางลานดินอย่างที่เคยปฏิบัติกันมาแล้ว ตลอดระยะเวลาการเดินทางเพื่อความสะดวกสบาย และขอขอบใจในการต้อนรับอย่างอบอุ่น ตลอดจนร่วมมือให้ข่าวเป็นอย่างดีที่สุด

จากคำบอกเล่าเพิ่มเติมของพวกตะเคียนทอง และห้วย-
เสือร้องทุกสิ่งทุกอย่างของหมู่บ้านอันอยู่ประชิดเขตนรกตำแหน่งนี้
ปกติราบคาบเรียบร้อยเป็นอย่างดีที่สุด ภายหลังจากที่คณะของ
รพินทร์ออกเดินทางจากไปแล้ว ไม่มีวีแววของอันตราย หรือ
เภทภัยใดๆ เข้ามาแผ้วพานรบกวนเลย

“พราณใหญ่บอกไว้ว่า ไช้ช้างผีสิงกับไฉ้พวกผีดิบจะติด

ตามจองล้างจองผลาญคณะของแกไป จะไม่เข้ามารังควานอะไร
พวกเราอีกแล้ว ขอให้พวกเราทางนี้สบายใจได้”

ทั้งชอกาเล่ และโบเมียะบอก

“พวกนี้ให้ความหวังเราไว้ด้วย”

อนุชาพูดขึ้นกับคณะของตน

“ว่าถ้าพวกเราคำนวณทิศทางถูก และก้าวสกดให้ดี มี
หวังตามทันกันในเร็ววันนี้แหละ”

“ภาวนาไว้ว่า ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ และมันก็น่าจะเป็น
ไปได้ด้วย เพราะถ้านับการเริ่มต้นจากห้วยเสือร้องนี้ โดยเรา
ออกเดินทางพรุ่งนี้ เราก็ตามหลังเขาแค่ 3 วันเท่านั้นโอกาสมี
ถึงกว่า 60 เปอร์เซ็นต์”

เซษฐาเอ่ยขึ้นอย่างเต็มไปด้วยความหวัง

“ไ้การจะก้าวสกด ดักหน้า โดยคำนวณทิศทางแบบ
ทายใจกันนี้ก็ต้องขอฝากไว้กับความสามารถของลุงอิน คะหยิ่น
และแก ในฐานะ ‘พรานชด’ เท่านั้น...”

ไชยยันต์บอกปนหัวเราะขำๆ แล้วต่อมาว่า

“และให้ตายเถอะ ถ้าเรามีแงชายอยู่ที่นี่เป็นคู่คิดอีกคน
หนึ่งเหมือนแต่ก่อน ฉันไม่วิตกเลย เพราะไม่มีใครในโลกนี้ที่จะ
อ่านความคิดของรพินทร์ได้ดีเท่ากับแงชาย คนคู่นี้ทันกันหมด
ทุกอย่าง”

คารินหรีตาคิดอะไรอยู่ในใจ ไม่มีใครทันสังเกตอากัปภิกิริยา
ของหล่อน ไซ้ซิ ถ้า ‘แงชาย’ อยู่ด้วยเสียคนเดียว เรื่องยากก็
จะกลายเป็นเรื่องง่ายไปในทันที สำหรับการติดตามรพินทร์ใน
ครั้งนี้ แต่แงชายอยู่ที่ไหน? เท่าที่หล่อนพบปะเสวนามาแล้ว

ในขณะที่หล่อนหลับอยู่นั้นจะวินิจฉัยได้อย่างไร นอกจากจะโยน
ทั้งทุกสิ่งทุกอย่าง ลงไปสู่เรื่องของความคิดฝันอันพุ่งชนที่หล่อน
สร้างขึ้นมาเองภายใต้บังคับของจิตได้สำนึก ทว่ามันเป็นภาพ
ที่แจ่มชัดจริงจังเหลือเกิน ทั้งภาพและทั้งในข้อความสนทนา
โต้ตอบนั้น

ที่แน่นอนที่สุด ก็คือ หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยเรื่อง
นี้ให้พรรคพวกทุกคนทราบได้เท่าๆ กับเรื่องราวความลึกลับยอก
ย้อนของมนตร์ย อันเคยมาบอกเล่าถึงอดีตชาติแต่ปางบรรพ์
ของหล่อน นอกจากจะเก็บไว้แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และถ้า
หากมันจะเกิดอะไรขึ้น ก็จะต้องหาทางแก้ไขด้วยตนเอง ชนิด
ปริปากบอกพรรคพวกทุกคนไม่ได้เลย

เชษฐาเชื่อเชิญให้กะเหรียงระดับหัวหน้าหมู่บ้านทั้งสอง
และสะเอิง ร่วมวงอาหารค่ำอยู่ด้วย กินไปพลางก็สนทนากันไป
พลางตามสบาย

ตลอดเวลา คารินยังสงบปากคำได้แต่เป็นฝ่ายฟัง และ
ไตร่ตรองด้วยสมองอันชาญฉลาดของหล่อน ความคิดของหล่อน
ตอนนี้แจ่มใสขึ้นแล้ว ภายหลังจากที่ได้พักผ่อนระยะหนึ่ง...พี่ชาย
กลางของหล่อนกับหนานอินไม่ใช่คนโง่เลย ที่จะสอบถามล้วงลึก
ซอกแซกเข้าไปในทุกแง่ทุกมุมของคณะที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว ยิ่ง
ประกอบกับเชษฐาผู้สุขุมและถืถ้วนเป็นผู้คอยควบคุมและชี้แนะ
ข้อความสนทนาอันอยู่ในรูปของการ ‘สอบสวน’ กลายๆ เช่นนี้
อีกคนหนึ่ง ตัวหล่อนเองก็แทบจะไม่ต้องถามอะไรอีกเลย ยกเว้น
อย่างเดียวถ้าจะถามก็หนักไปทางเหม่่มสาวทั้งสองคนที่ร่วมคณะ
มาด้วยเสียมากกว่า ซึ่งหล่อนก็รู้ดีว่าขึ้นไล่เลียงอะไรมา ก็

ถูกพี่ชายและเพื่อนพิจารณาไปในด้านความหึงหวงไร้สาระโดยใช้เหตุเสียเปล่า ๆ

ข้อความโดยสรุป ที่สอบได้จากพวกนั้นก็คือ ทั้งคณะของพวกที่ล่องหน้าไปก่อนยามเมื่อผละออกจากห้วยเสือร้องไป ล้วนอยู่ในสภาพแข็งแรงและกำลังใจอันเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ด้วยกันทั้งสิ้น ในการที่จะบุกป่าฝ่าภัยไปเบื้องหน้า จำนวนครบเท่ากับที่ออกจากหนองน้ำแห่งนี้คือ 20 คน โดยมีอุทะ พะโต้เข้ามาแทนลูกหาบที่เสียชีวิตตรงป่าไผ่สองคน อุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องอำนวยความสะดวกพร้อม ส่วนสิ่งของบางอย่างอันน่าจะถือว่าเป็นความลับของฝ่ายอเมริกันนั้น จะมีอะไรบ้าง พวกตะเคียนทองกับพวกห้วยเสือร้องไม่อาจทราบได้

ลักษณะของรพินทร์ พวกนั้นทุกคนยืนยันว่าจะไม่มีการหันกลับ ถ้างานที่ได้รับมอบหมายไม่บรรลุเป้าหมาย ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคนบ่งชี้ความมอบความไว้วางใจให้แก่เขาเต็มที่ และให้ความใกล้ชิดสนิทสนมฉันเพื่อน

คนที่อ่อนหัด น่าเป็นห่วงที่สุด ควรจะพิจารณาได้ว่า เป็นนายทหารหนุ่มฝ่ายการข่าวของกองทัพไทยที่มาด้วย คือ พ.ต. เชิดวุธ เพราะชำนาญทางป่าเขาน้อยที่สุด แต่ก็หาญกล้าและใจสู้โดยไม่ถอยเช่นกัน

สำหรับหญิงอเมริกันสองคนนั้น ยังไม่มีปัญหาเมื่อค่อย ๆ สอบซักในพฤติการณ์มากขึ้นไป ฝ่ายเชษฐาก็ตกลงความเห็นทันทีว่าเป็นบุคคลที่ฝึกมาแล้วอย่างเป็นพิเศษทีเดียวในด้านความรู้ความสามารถ และการผจญภัยในทุกรูปแบบ บางทีน่าจะเหนือกว่า

มาเรีย ฮอฟมัน (อนันตริย์) ที่ทุกคนเคยรู้จักเสียอีก โดยเฉพาะคนผมทองที่ชื่อคริสติน่า

เมื่อพิจารณากันอย่างรอบคอบทุกด้านแล้ว ก็เห็นได้ว่าทั้งคณะ 20 คนที่ล่องหน้าไปก่อน ล้วนอยู่ในขีดความสามารถสูงทั้งสิ้น แม้กระทั่งบรรดาลูกหาบ

เชษฐาใช้ความคิดนิ่งๆ เช่นเดียวกับน้องสาวคนเล็ก ปล่อยหน้าที่สนทนาให้เป็นของอนุชา หนานอินและคะหยิ่นสำหรับคะหยิ่นเองนั้นมาบัดนี้ มันก็ฉลาดขึ้นมากทีเดียว รู้จักชักโน้� ถามนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการติดตาม ไม่ได้โง่เชื่อ เอาแต่โอ้หังลำพอง เหมือนสมัยก่อน เพราะมันย่อมนตระหนักดีว่าในด้านการนำทางแล้ว เว้นจากครูพรานหนานอิน ซึ่งยกไว้เสียคนหนึ่งแล้ว มันจะต้องเป็นที่ปรึกษาใกล้ชิดกับ ‘พรานชด’ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“น้อย...พี่ใหญ่...มีอะไรที่จะถามพวกนี้อีกไหมครับ?”

ขณะที่ดื่มกาแฟหลังอาหาร คุณชายอนุชา หันมาถามพี่ชายและน้องสาวผู้ตลอดเวลาสดับฟังอย่างเดียว

“ทุกสิ่งทุกอย่าง เธอกับลุงอินและคะหยิ่นก็ ‘แคะ’ ออกมาจากพวกนี้จนหมดแล้วนะ เท่าที่เขาจะให้เราได้ ซึ่งก็ต้องรับว่า...เราได้ข้อมูลมากที่สุดแล้วในคณะของรพินทร์ สำหรับพี่ คงไม่มีคำถามอะไรแล้วกระมัง ว่าแต่น้อยเถอะ?”

ประโยคหลัง เขาหันมามองดูน้องสาวคนเล็ก ซึ่งเอามือเท้าคาง เหมือนดูเปลวไฟในกองอยู่ เหมือนจะเข้าภวังค์ เมื่อถูกพี่ชายหันมาถาม ก็ตื่นจากความคิดคำนึง

“น้อยก็คิดว่าหมดคำถาม หรือนึกไม่ออกในตอนนี้นะ ว่า จะถามอะไรอีกบ้าง นอกจากจะให้พี่กลาง กับลุงอินช่วยสอบถามพวกนี้ เกี่ยวกับ ‘เจ้าด้วน’ ของน้อยเท่านั้น”

หล่อนเอ่ยอย่างกังวลในอีกแง่หนึ่ง

หนานอินเข้าใจดี หันไปส่งภาษากับพวกนั้นโดยเร็ว ได้ตอบกันอยู่พักหนึ่ง ก็หันมาบอกนายหญิง

“พวกนี้รู้จักไ้ด้วนดีทั้งนั้นแหละนายหญิง และเข้าใจตามคำสั่งของนายรพินทร์กันมานานแล้วว่า ห้ามไม่ให้ใครไปยิงหรือทำอันตรายมัน ยกเว้นแต่ถ้ามันจะฆ่าใครก่อน แต่มันก็ไม่เคยฆ่าใครเลย นอกจากนานทีก็จะเข้ามาหักพืชไร่ที่พวกนี้ปลูกไว้กิน แล้วก็ไล่ขับพวกชาวป่าเล่นสนุกๆ ตามประสาความทะลึ่งของมัน แต่พอไล่ทัน ก็ไม่เห็นมันทำอะไร อย่างมากก็ใช้วงเจียเล่นเบาๆ แล้วมันก็ไป พวกตะเคียนทองกับพวกห้วยเสือร้องนี้รู้จักมันดี แต่ปีเศษมาแล้วไม่มีใครพบเห็นมันแถวๆ นี้เลย ทุกคนรู้ว่าเป็นช้างของนายรพินทร์ ที่แกขอร้องไว้ไม่ให้ใครทำอะไรมัน พวกชาวป่าทุกคนเชื่อฟังนายรพินทร์มาตลอดในคำสั่งนี้”

หญิงสาวพยักหน้าอย่างพอใจ

“วันนี้ ขณะที่เราเดินทางออกจากยอดสักดำ เจ้าด้วนก็หายหน้าไปเลย จนกระทั่งเรามาถึงที่นี่ ถามพวกเขาดูซิว่า มีใครได้แว่วของเจ้าด้วนวันนี้บ้างหรือเปล่า?”

“พวกที่นี่ไม่มีใครเห็นเจ้าด้วนวันนี้เลย และขณะที่นายหญิงนอนหลับอยู่ มันก็ไม่ได้โผล่เข้ามาแถวๆ นี้”

คะหยิ่นเป็นผู้ตอบมาเป็นภาษาของมัน

“เออล่ะ นอกจากรพินทร์แล้ว ฉันก็ขอส่งกำชับไว้อีกคน ว่า ใครพบเห็นเจ้าด้วนที่ไหน อย่าได้ยิงหรือทำอันตรายมันเป็น อันขาด คินนี่มันอาจเข้ามาที่นี่ก็ได้ หรือบางทีพรุ่งนี้ หรือวัน ต่อๆไป มันอาจไปดักรอเราอยู่ข้างหน้าอย่างที่มีมันเคยทำมาแล้ว”

พวกตะเคียนทอง และห้วยเสือร้องรับปากหล่อน อนุชา นั้นหัวเราะหึๆ

“นึกว่าจะถามเรื่องอะไร ดันถามถึง ‘เจ้าด้วน’ น้อยนี่ก็ มีอะไรแปลกๆ อยู่เสมอนะ อยากจะรู้เหมือนกันว่า ระหว่าง รพินทร์กับเจ้าด้วน เธอห่วงใครมากกว่ากัน”

คารินมองหน้าพี่ชายกลาง แล้วถอนใจเบาๆอย่างอ่อนใจ

“พี่กลางนี่ อะไรๆ ก็ดีสารพัด เสียอย่างเดียว เซ็นส์ หยาบเหลือเกินไม่ค่อยจะยอมเข้าใจอะไรในความรู้สึกของน้อย เลย รพินทร์นั้นไม่ต้องพูดถึงหรอก และไม่จำเป็นที่จะต้องเอา คนไปเปรียบเทียบกับสัตว์ด้วย แต่เจ้าด้วนมันเป็นสื่อกลาง...มัน มีความผูกพันอยู่กับรพินทร์และน้อยด้วย ตลอดเวลาที่ผ่านมา มันก็ พิสูจน์แล้วว่า มันเป็นตัวหนึ่งในคณะของเรา ที่จะให้ความร่วมมือช่วยเหลือมาตลอด ระยะทางข้างหน้าต่อให้เราบุกไปถึงไหน น้อยก็มีความเชื่อมั่นว่า มันจะต้องติดตามเราไปทุกระยะ และ จะต้องมีส่วนช่วยเราเป็นอย่างมาก ใครอาจคิดว่ามันเป็นช้างเถร ตัวหนึ่งที่ไร้ความหมาย แต่น้อยแน่ใจว่า มันคือเพื่อนที่ดีที่สุด ไม่น้อยไปกว่าพวกเราที่มาด้วยกันนี้ทั้งหมดเลย และถือว่ามัน คือผู้ร่วมคณะของเราตัวหนึ่ง เราเคยมีบุญคุณต่อมัน และมัน ก็สนองตอบต่อบุญคุณของเราเสมอ ด้วยความรู้สึกที่เกือบจะ เหมือนคน เพียงแต่มันพูดภาษาคนไม่ได้เท่านั้น”

พี่ชายกลางโบกมือ พุดมาโดยเร็วว่า

“เอาเถอะๆ ไม่ขัดศรัทธาหรอก ตามสบาย รับรองให้ได้
ว่าไม่มีใครคิดทำอันตรายมันหรอก สบายใจได้ แต่ตอนนี้ไม่รู้
พ่อเจ้าประคุณลูกชายของเธอหายหัวไปไหนเสียแล้ว”

“มันไม่หายไปไหนหรอก และจะไม่มีวันทิ้งพวกเราอย่าง
เด็ดขาด ถึงไม่พบวันนี้ คืนนี้ ก็ต้องพบมันแน่ในหนทางข้าง
หน้า ไม่ว่าจะทुरुเชิญกันดารสักเพียงไหน”

“เธอเชื่อมั่นถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ฉันเชื่อ...และรู้ด้วยว่า พวกเราทุกคนรวมทั้งชาวป่าพวก
นี้จะอ้างว่าในนรกดำนั้น สัตว์ใดๆ ก็ตามที่เคยใช้ชีวิตหากินอยู่
ในเขตป่านอก จะไม่บังอาจย่างกรายเข้าไปเลย แต่คอยดูน้ำใจ
ของเจ้าด้วนก็แล้วกัน มันจะต้องตามเราเข้าไปด้วย ถ้ามันไม่
ตายเสียก่อน เพราะไอ้ช่างผีลงพวกนั้นรุ่มซ่า ทว่าฉันก็เชื่อมั่น
ว่า ไอ้พวกนั้นก็ทำอะไรมันไม่ได้หรอก ฉันฝากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้
คอยดูแลรักษามันไว้แล้ว ถึงตอนนี้ก็เชื่อว่ามันไม่ไปไหนไกล คง
ป่วนเปื้อนดูแลใกล้ๆ นี่แหละ เพียงแต่ไม่อยากปรากฏตัวออก
มาเท่านั้น เพราะเห็นว่าเราเข้ามาพักอยู่ในหมู่บ้าน อันเป็นชมรม
ของมนุษย์ที่ไม่ค่อยจะเข้าใจมันอยู่แล้ว”

ไม่มีใครในหมู่คณะ จะสนใจโต้เถียงกับหล่อนอีก
ในเรื่องนี้ เพราะรู้ว่า...ระหว่างดารินกับเจ้าด้วน ช่างป่า
สันดานประหลาดตัวนั้น มีจิตผูกพันต่อกันเป็นพิเศษ อัน
ยากที่จะเข้าใจได้

คราวนี้ก็มาถึงข้อวินิจฉัย หรือการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับ

โหล่งช้างผีสิง และไอ้ผีดิบมนตร์ย ที่เริ่มเปิดฉากอละวาดขึ้น เป็นครั้งแรกที่หมู่บ้านตะเคียนทอง อย่างชนิดที่โบเมียะนายบ้าน ตะเคียนทองเองก็ไม่รู้สาเหตุ และลูกกลมกลายเป็นศึกติดพันอยู่กับฝ่ายคณะของรพินทร์ที่สวนทางขึ้นมาจนกระทั่งขยายลามปามมาถึงคณะของเชษฐาที่ติดตามมาเบื้องหลังด้วยโดยนำมาเปรียบเทียบระหว่างปุมเดินทางของทั้งสองฝ่าย ซึ่งก็ได้ความแน่ชัดแล้วว่า มั่นก่อกวรวังความจองล้างจองผลาญ ทั้งคณะของรพินทร์และคณะที่ติดตามหลังมา รวากับจะแบ่งกำลังไว้สำหรับโจมตีพร้อมกันทั้งสองด้านทีเดียว เพราะคำนวณดูจากวันเวลาที่เกิดเหตุขึ้นของแต่ละฝ่าย มันล้วนเป็นเวลาใกล้เคียงกันเหลือเกิน ประเดี๋ยวไปดักหน้าเล่นงานทางด้านรพินทร์ ประเดี๋ยววกกลับลงมอดักด้านหลังของเชษฐา รวากับจะแบ่งภาคได้ ทั้ง ๆ ที่ระยะการเดินทางของทั้งสองฝ่ายทิ้งช่วงห่างกันพอสมควรทีเดียว

“พวกเรามนุษย์ขาสั้น ๆ เดินกันทั้งวัน ช้างมันเดินแค่สาม ชั่วโมงเท่านั้น...”

หนานอินว่า

“แล้วไอ้ผีดิบพวกนั้น มันก็อาศัยมากับช้างบ้าง หรือซุ่มแอบอยู่ตามที่ต่าง ๆ บ้าง เต็มป่าไปหมด มันถึงได้ราวีทั้งด้านพรานใหญ่กับด้านของเราได้ทุกเวลาที่มันได้โอกาส”

“นี่ก็เป็นเหตุผลที่เราพอจะฟังได้เหมือนกัน สำหรับครุพรานที่ให้ความคิดเห็นมา”

“แล้วทำไมมันถึงเริ่มต้นอละวาดขึ้นที่ตะเคียนทองเป็นจุดแรก?”

ไชยยันต์ถามเปรยกับทุกคนในหมู่พวกของตน

อนุชาไม่มีความเห็นอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาถนัดเฉพาะแผนเดินทาง และแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น แต่เชษฐา ดารินและไชยยันต์ล้วนอยู่ในประเภทนักคิดค้นไตร่ตรองอ่านเหตุการณ์

“มันจะเป็นอย่างนี้ได้ไหม...”

ในที่สุด ราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะผู้ปรีชาชาญ ก็เริ่มขึ้นอย่างระมัดระวัง

“มนตร์ยหวนกลับมาในคราวนี้มีเจตนาโดยตรงที่จะประกาศศึกกับรพินทร์ ซึ่งมันถือเป็นคู่แค้นพยาบาทอยู่ จึงสร้างสถานการณ์ให้เป็นที่เลื่องลือว่า...มีโอรสของช้างงาดำ เข้ามาอาละวาดทำลายหมู่บ้านตะเคียนทอง เป็นการวางแผนที่จะให้ข่าวแว่วไปถึงรพินทร์ เพราะจะอย่างไรเสีย พวกชาวป่าทุกแห่งในย่านนี้ ถ้ามีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นที่เหลือความสามารถที่จะจัดการลงไปได้เอง ก็จะต้องไปแจ้งข่าวขอความช่วยเหลือเป็นประจำอยู่แล้ว ซึ่งนั่นก็เท่ากับเป็นการเรียกทหารพินทร์ให้เดินทางเข้ามาสู่กับดักที่รอคอยอยู่ของมัน ดังเราจะเห็นได้ว่า...พวกตะเคียนทองก็ได้ส่งอาสาสมัครสามคน คือ อุตะ พะโต๊ และสะเอ็ง ให้บ่ายหน้าลงไปพบรพินทร์ตามที่เรารู้จักกันแล้ว ที่นี้ก็เป็นเวลาประจวบเหมาะแก่รพินทร์เอง ก็มีความจำเป็นที่จะต้องนำทางอเมริกันพวกนั้น สวนทางมาพอดี จึงแทนที่จะต้องตามไปจนถึงหนองน้ำแห้งก็ได้พบกันครึ่งทางเลย”

ทุกคนเงยบั้นไปชั่วขณะ ไชยยันต์มองหน้าดารินเหมือนจะฟังความเห็น

หล่อนก็พยักหน้านิดหนึ่ง

“ผิดถูกแน่นอนอย่างไรยากจะวินิจฉัย แต่คำพูดของพี่ใหญ่ก็มีเค้า”

“ฉันก็ว่าน่าจะเป็นอย่างที่เขาว่าแหละ หรือยังไงกลาง?”
 ไชยยันต์กล่าวแผ่วเบา

อดีต ‘พรานชด’ ยิ้มแค้นๆ ตอบตามตรงว่า

“สำหรับฉัน ไม่มีความเห็นอะไรในเรื่องนี้ เพราะไม่เคยรู้ประวัติของมนตร์ หรือนิทานครมมาก่อน นอกจากคำบอกเล่าที่นำมาเล่าให้ฟังภายหลังเท่านั้น แก น้อย พี่ใหญ่และคะหยิ่น เคยผจญกับมันมาก่อนแล้วในยุคก่อนหน้านี้ ก็น่าจะวิเคราะห์ได้ดีกว่า แต่ก็มีข้อสงสัยอยู่ว่า ถ้ามันอาฆาตพินทร์ ทำไมถึงไม่จ้องเล่นงานเขาหรือฝ่ายเขาคนเดียว ดันมาเล่นงานฝ่ายเราด้วยทำไม”

คารินขยับปากจะโพล่งอะไรออกไป แต่แล้วก็คิดขึ้นมาได้ ระวังคำพูดนั้นไว้เสีย เปลี่ยนประโยคเสียใหม่ว่า

“มันไม่ได้พยาบาทพินทร์เพียงคนเดียวหรอกนะคะ พี่กลาง ถึงน้อย ไชยยันต์ และคะหยิ่น ก็เคยอยู่ในคณะที่ร่วมกันทำลายล้างเป็นศัตรูมันมาก่อนแล้ว จนมันพินาศไปแล้วครั้งนั้น โดยเฉพาะตัวน้อยเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าพินทร์เลย ถ้าจะพูดถึงความแค้นพยาบาทที่มันมีอยู่ เพราะขณะตะลุมบอนกันในปราสาทพันธุวัติ น้อยเองเป็นคนที่วิ่งเข้าไปกระชากกริชอาถรรพณ์ของมัน ที่ปักตรึงอยู่กับคัมภีร์มายาวิไนต์แทนบรรทมของพันธุวัติ ทำให้อาคมของมันเสื่อมลง และพวกมันต้องพ่ายแพ้ไปในครั้งนั้น”

อนุชาอัครวันบุหรีลิก แล้วคราว “ฮือม” ในลำคอ พร้อม
กับหันไปพูดกับพรานเฒ่าคู่ชีพเบา ๆ ว่า

“ตอนที่พวกเขาตามเรามา เขาพบกับความมหัศจรรย์
ลึกลับต่างๆ ในนรกดำมากมายเหลือเกิน แต่เราสองคนแทบจะ
ไม่พบอะไรเลย นอกจากความเปลี่ยว ความหิว ความลำบาก
ในการเดินทางเท่านั้นนะลุงอิน”

“ของอย่างนี้มันไม่แน่หรอก นายชด มันสุดแต่เวอร์เก่า
กรรมเก่าของใคร นรกดำ...กับเส้นทางไปเทือกคิวะมันลึกลับ เดิน
เข้าไปสัก 10 พวก แต่ละพวกก็อาจพบไป 10 แบบ 10 ชนิดไม่
เหมือนกันเลยก็ได้ ว่าแต่นายใหญ่เถอะ พรุ่งนี้เราก็ก่อการเดินทาง
แล้ว จะให้หนานอิน กับพรานชดนำทางยังงี้ ก็บอกเสียล่วงหน้า
เลย”

ครูพรานหันเข้าหาการวางแผนเตรียมสำหรับวันรุ่งขึ้นใน
ทันที

เชษฐาใช้ความคิดหนักมาก เมื่อเจอเข้ากับการขอความ
คิดเห็นชนิดนี้

“แล้วสองคนคิดอย่างไรละ ปรึกษากันแล้วรึยัง?”

“ผมคิดว่า...เราควรจะทำใจพิเคราะห์ แล้วออกก้าวสกัด
ละครับ จะไม่แคะรอยทับเส้นทางอย่างเดิมอีกแล้ว เพราะม่าย
งั้น มันก็ไม่ทันกันสักที”

อนุชาตอบอย่างตัดสินใจเด็ดขาด

“แล้วเธอคิดว่าเธอจะทำใจหรือเดาใจพิเคราะห์ออกหรือ?”

น้องชาย นักพญายักษ์ตัวฉกาจในอดีตยี่มชนิดหนึ่ง ยักไหล่
อย่างมั่นใจในตนเอง

“ก็ต้องเสี่ยงกันล่ะครับ ผมมีลุงอิน กับคะหยิ่นเป็นที่ปรึกษาสำคัญในเรื่องนี้”

“ถ้าพลาด ก็แปลว่าแยกเส้นทางเดินกันออกไปคนละทิศเลยนะ” ไชยยันต์ติง

“ก็บอกแล้วยังไงว่า...ต้องเสี่ยง ฉันตั้งใจมาแต่แรกแล้ว ในระยะต้นๆ เราเดินแกะที่บรอยเขา เพื่อแสวงหาข่าวจนกว่าจะถึงสถานี่ปลายทาง อันหมายถึงล่องเข้าสู่เส้นทางดำมืดแล้ว ต่อจากนั้นก็ใช้วิธีตามกันด้วยไหวพริบ ปฏิภาณ และทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตา แล้วจะมามัวแกะรอยอยู่ทุกระยะไปมันไม่ไหวหรอก ตามไม่ทันแน่ๆ และมันอยู่ที่ดวงด้วย ถ้ารพินทร์จะรอดตายในครั้งนี้ โดยเราเอาตัวกลับมาได้ เราก็จะต้องสกัดเขาพบ แต่ถ้าใช้ความสามารถขีดสุดท้ายแล้วยังไม่พบก็ เอวัง! นี่ก็พูดกันตรงๆ อย่างนี้แหละ”

“ลุงอินมีเหตุผลอะไรที่ดีกว่าความบ้าระห่ำอย่างพรานชดนี้มันไหม ?”

คารินถามเสียงเครือไปทางครูพราน แกย้มขมzimๆ

“เหตุผลของหนานอินก็มีเหมือนกัน คือในป่าแล้ว ถ้าใครคิดจะแกะรอยนายรพินทร์ให้ทัน คนนั้นก็โง่ เพราะไม่มีวันตามแก้ทันหรอก นอกจากจะใช้วิธีดักสกัดอย่างพรานชดว่า หรืออีกอย่างหนึ่งก็ต้องภาวนาสาปแช่งให้ตัวนายรพินทร์เองหรือใครในพรรคพวกเขาไปบาดเจ็บหยุดการเดินทาง ทำให้เสียเวลาอยู่นานๆ เราถึงจะตามรอยได้ทัน”

“ถ้างั้นก็ขอที่ อย่าภาวนาสาปแช่งให้รพินทร์ หรือคนใดคนหนึ่งในคณะของเขาต้องเจ็บป่วยขึ้นเลย”

นายหญิง พุดแผ่วๆ

“เออละ ในชั้นแรกนี้ เราจะรับหลักการของกลางและ
 ลุงอินก่อน แต่อาจจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ตามภูมิประเทศเหตุ-
 การณ์ หรือสิ่งเฉพาะหน้าแทรกแซงเข้ามา ที่นี้มีเรื่องอุปสรรค
 ที่จะมาขัดขวางการเดินทางของเรา และจ้องจะเอาชีวิตพวกเรา
 อยู่ในขณะนี้ด้วย คือ มัณตริย์ มันจะคอยเป็นมารผจญอยู่ตลอด
 เวลา ชนิดถ้าพลาด ไม่คนใดคนหนึ่ง หรือทั้งคณะก็ตายหมด
 เราจะหาทางแก้ไขป้องกันยังไง?”

“พบที่ไหน ก็ชดกันที่นั่น!”

อนุชาพูดอย่างไม่หวั่น หัวเราะเบาๆ ไปพลาง

“แต่ผมก็ปรึกษากับลุงอินและคะหยิ่นแล้วว่า ถ้าเป็นไปได้
 ในระหว่างการก้าวสักรพิณทร์ไปพลางนั้น เราก็จะพยายาม
 ค้นหาซากของนิทรานครให้พบอีกครั้ง ถ้าเราพบเมื่อไหร่ หมายถึง
 ถึงพบสุสานฝังศพของพวกมัน เราก็จะหาทางทำลายล้างมันเสีย
 ให้หมดกังวลไปข้อหนึ่ง ก็ยังไม่แน่เหมือนกัน ผมคิดว่าในขณะนี้
 แม้ทางด้านรพิณทร์เอง ก็อาจพยายามบ้ายหน้าเข้าหานิทรานคร
 เช่นเดียวกับเราเหมือนกัน เพราะเขาต้องรู้ดีว่า หากยังปล่อยให้
 มัณตริย์มีฤทธิ์เดชอยู่เช่นนี้ การเดินทางของเขาต้องเต็มไปด้วย
 อุปสรรค ถ้าเขามุ่งนิทรานคร และเราก็มุ่งไปที่นั่น บางทีเรา
 อาจได้พบกันที่จุดนั้นก็ได้”

เชษฐา ไชยยันต์นั่งคิด แต่ดารินเพิ่งจะมีความเห็นตรงกับพี่ชายกลางเป็นครั้งแรก

“น้อยก็คิดว่า เราควรจะทำอย่างพี่กลางพูดเหมือนกัน
 ค่ะ เราต้องทำลายมัณตริย์ให้ได้เสียก่อน เป็นด่านแรกทีเดียว”

“แล้วเธอคิดว่าเธอพอจะจำทางได้ไหมล่ะ?”

พี่ชายกลางถามอย่างกระตือรือร้น

“ถ้าพี่กลางหรือลุงอิน้นำเจียดเข้าใกล้เคียงบริเวณลักษณะของป่า ทุ่ม และทิวเขาอาจทำให้น้อยจำได้ค่ะ แต่ถ้าจะถามว่าออกจากห้วยเสือร้อง จะให้มุ่งไปทางไหน น้อยก็นำไม่ถูกเหมือนกัน”

“ไม่เป็นไร เราจะลองกันดู...”

อนุชาพูดง่าย ๆ แล้วเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ กล่าวต่อมาว่า

“คิดว่าเราควรจะพักผ่อนเอาแรงกันไว้ดีกว่า ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เราจะเดินกันหนักกว่าที่แล้มาหลายเท่า หรือใครยังอยากจะคุยอะไรกันอีกก็เชิญ สำหรับฉันนอนก่อนล่ะ”

ว่าแล้ว อดีตพรานชุด ก็คลานเข้าไปประจำที่นอนของเขา เอนตัวลงอย่างง่าย ๆ โดยไม่สนใจกับอะไรอีกตามวิสัยของนักผจญภัยที่กร้านต่อเหตุการณ์ ไม่วิตกวิจารณ์ต่อสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

ไชยยันต์สะกิดตาริน แล้วเอียงหน้าเข้ามากระซิบว่า

“ยังไง พี่ชายคนนั้นของเธอ มาดเขาเหมือนรพินทร์ไพรวัลย์ไหม?”

ราชสกุลสาวเบะปากนิดหนึ่ง

“ก็คงพยายามจะทำให้เหมือนกระมัง แต่บอกตรง ๆ ผิดกันยังกะฟ้ากับดิน รพินทร์ดูหยาบกระด้างก้าวร้าวในผิวนอกก็จริง แต่เนื้อในของเขาอ่อนโยนโรแมนติกที่สุด แต่รายนี้มีแต่ความซุ่ม ไม่มีเซนต์เมนตัล คาแร็กเตอร์ เลย อย่างนี้อย่างไรล่ะ

ถึงได้หาผู้หญิงดี ๆ คนไหนรักจริงไม่ได้สักคนเดียว ทั้ง ๆ รูปร่างหน้าตาสวยงามก็ดี”

เชษฐาหัวเราะเบา ๆ บอกมาว่า

“อย่าแอบนินทาพี่เขา อย่างน้อยเขาก็ยังอุตส่าห์มาเป็นมัคคุเทศก์นำทาง เพื่อตามรพินทร์ให้แก่น้อยนะ”

ดารินยิ้มเจื่อน ๆ

“ก็เพราะเรื่องนี้แหละสิคะ จะหมั่นไส้เขม่นหน้าสักแค่ไหน น้อยก็จำต้องทน เอาละค่ะ ตอนนี้เขาจะให้เรานอน เราก็นอนกันเถอะ เขาเป็น ‘มัคคุเทศก์’ หรือ ‘พราณใหญ่’ ของเราเต็มภาคภูมิทีเดียว ต้องปล่อยให้เขาแสดงเต็มที่”

ทุกคนเตรียมเข้านอนประจำที่ของตน เป็นครั้งแรกที่ เชษฐาและไชยยันต์ ขอยาเม็ดนอนหลับจากน้องสาวเล็กอันเป็นแพทย์ประจำคณะ เพราะทั้งสองต้องการหลับให้สนิทที่สุด เอา กำลังไ้ววันพรุ่งนี้ ประกอบกับแน่ใจว่า การพักผ่อนอยู่ยังบริเวณของหมู่บ้านห้วยเสือร้อง จัดได้ว่าเป็นตำแหน่งที่ปลอดภัยที่สุด คงไม่มีอันตรายใด ๆ จู่โจมเข้ามากลางดึกแน่ ๆ ซึ่งดารินก็จัดให้ตามประสงค์

มันยังอยู่ในเกณฑ์หัวค่ำ แม้ว่าบรรยากาศของหมู่บ้านกลางดงลึกจะดูแลเปลี่ยวตึกสักขนาดไหนก็ตาม ประกอบกับที่ตนเอง ก็ได้นอนพักผ่อนมาพอสมควรแล้วเมื่อตอนบ่าย ดารินจึงยังไม่รู้สึกง่วงใด ๆ ทั้งสิ้นหล่อนถือไฟฉายประจำตัวและไฟฉายออกเดินตรวจดูความเรียบร้อยของบริเวณแคมป์ที่พัก อันมีพวก

ลูกหาบนอนพักอยู่เป็นกลุ่ม ๆ บ้างก็ยังนั่งสูบบุหรี่คุยกันอยู่เบา ๆ ริมกองไฟ

หญิงสาวเดินเยี่ยมสอบถามอาการของคนร่วมตาย อันแท่ที่จริงก็เป็นลูกบ้านหนองน้ำแห่งของรพินทร์เหล่านั่นทั่วหน้าทุกคน ใครมีอาการเจ็บป่วย ตะครันตะครออย่างไร ก็ตรวจอาการแจกยาสั่งให้กินสกัดใช้ป้องกันไว้ด้วยน้ำใจอันอารีห่วงใยทุกคนให้ความรักความเคารพอย่างเต็มที่ ชนิดพร้อมที่จะไปตายด้วยได้ในทุกหนทุกแห่ง อย่างชนิดไม่มีใครคิดทอดถอนใจหลังกลับ โดยไม่จำเป็นจะต้องมาอย่าให้คำมั่นสัญญาใดๆ อีกทั้งสิ้นมองรู้กันด้วยแววตา

นายชวน อันเป็นหัวหน้าลูกหาบในชุดนี้ ทำหน้าที่เดินตามหลัง โดยช่วยถือหีบเวชภัณฑ์ขนาดเล็กให้หล่อน

แล้วในหมู่ของลูกหาบ อันค่อย ๆ ตีวงล้อมนายหญิงเข้ามา นั่นเอง ดารินก็ทรุดตัวลงนั่งเสวนาปราศรัยอยู่กับพวกนั้น ทุกคนรู้จักกับหล่อนดีเสียกว่า ‘พรานชด’ หรือคุณชายอนุชา ผู้เป็นผู้นำทางในครั้งนี้เสียอีก เพราะตระหนักดีแก่ใจว่า ‘นายหญิง’ คนนี้คือใคร เกี่ยวพันแน่นแฟ้นอย่างไรกับรพินทร์ ไพรวลย์ อันเป็นเจ้านายของพวกเขามาโดยตรง นอกจากกิตติศัพท์ในด้านบุกเทือกพระคิจะผ่านมาได้สำเร็จแล้วตลอดระยะทางที่เดินมาด้วยกัน ทุกคนก็ล้วนเห็นฝีมือและน้ำใจของ ‘นายหญิง’ คนนี้เป็นอย่างดีว่า ไม่ได้ด้อยไปกว่าพรานอาชีพมือชั้นหนึ่งเลย แม้จะดูรูปโฉมภายนอกว่าเป็นสุภาพสตรีค่อนข้างบอบบางสำอองโฉมสักเพียงไรก็ตาม

“ทุกคนรู้ดีแล้วใช่ไหม”

หล่อนกล่าวกับคนเหล่านั้นอย่างอ่อนโยน รักสนิท

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เราเริ่ม ‘หนัก’ กันละ และจะหนักขึ้นทุกที เมื่อลึกเข้าไปในเขตป่าดำนั่น”

ลูกบ้านหนองน้ำแห่งของรพินทร์ฉลาดกว่าพวกกะเหรี่ยงบ้านป่านัก บางคนอาจเรียนหนังสือถึงขนาดอ่านออกเขียนได้ และอยู่ในเขตที่ความเจริญแผ่ไปถึง อย่างน้อยก็รู้จักฟังวิทยุกระจายเสียง ต่างยืมๆ และมองจับมาที่หล่อนเป็นตาเดียว บางคนอาจคิดไปไกลถึงว่า ‘นายหญิง’ ก็คือ ภรรยาของนายรพินทร์เสียด้วยซ้ำ เพราะเคยเห็นมาพักแรมอยู่ด้วยกันที่หนองน้ำแห่ง อันถือว่าแท้ที่จริงหล่อนก็คือ เจ้านายโดยตรงอีกคนหนึ่ง

“นายหญิง กับพวกเจ้านายทั้งหลายไปถึงไหน พวกเราก็ไปถึงนั่น”

นายชวน ตอบแทนให้แก่ทุกคน

“อย่าให้ถือว่าเป็นการบังคับนะ ก่อนจะมาถึงห้วยเสือร้องนี้ ทุกคนก็เห็นอยู่แล้วว่าเราผจญอยู่กับอะไรบ้าง ทุกคนมีสิทธิ์ตายเท่าๆ กันทั้งนั้น ถ้าใครคิดเปลี่ยนใจห้วงหลังทางบ้านก็รีบบอกมาเสียในคืนนี้เลย ฉันยินดีจะอนุญาตให้กลับได้ โดยจะขอกะเหรี่ยงจากห้วยเสือร้องที่นี้ไปแทนคนที่คิดจะกลับ”

มีอาการส่ายหัว และปฏิเสธกันอยู่พึมพำ แล้วลูกหาบอาวุโสอีกคนหนึ่ง ร้องจากหัวหน้าลูกหาบ ก็พูดเหนือๆ แต่ก็แสดงความจริงใจอันแน่วแน่ว่า

“ไม่มีใครคิดถอยกลับหรอก นายหญิง และไม่เพียงแค่นายหญิงหรือพวกเจ้านายทั้งหลายเท่านั้น ที่เป็นห่วงนายรพินทร์

พวกเราก็เป็นห่วงแกที่สุด ตอนที่แกพาพวกฝรั่งไป พวกเราก็ภาวนาอยู่ว่า เมื่อไหร่นายหญิงจะรู้และออกตาม เราคอยดูอยู่เหมือนกันว่า นายหญิงถ้ารู้ความจริง...จะออกตามนายรพินทร์ไหม พวกเราดีใจที่นายหญิงออกตามจริงๆ ในเวลาไม่ช้าจนเกินไปนัก”

หล่อนยิ้มกับคนเหล่านั้น สดลมหายใจเล็กๆอย่างชื่นใจต่อความภักดี

“ฉันขอสัญญาว่า ฉันจะพยายามเอาตัวนายรพินทร์กลับมาให้ได้ ไม่ว่าจะลำบากยากแค้น ความตายมาขวางหน้าเช่นไร วัตถุประสงค์ของเราตรงกันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนของพวกเรา จงมาร่วมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว กัดฟันต่อสู้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปสรรค ชีวิตของพวกเธอทั้ง 10 คนที่มานี้ แต่ละชีวิต อย่าถือว่าเป็นเพียงลูกหาบ ทุกชีวิตมีความสำคัญเสมอเท่าเทียมกับพวกเราทั้งสิ้น ฉันจะไม่ยอมทอดทิ้งหรือเห็นว่า ชีวิตของใครไร้ค่าเลย ใครเจ็บไข้ได้ป่วยหรือใครเกิดปัญหาอะไร ขอให้บอกกับฉันทันที ถ้าตายเราจะตายด้วยกัน ถ้ารอดเราก็รอดด้วยกัน และขอให้ทุกคนพยายามรักษาตัวเองให้ดีที่สุด เท่าๆ กับที่คอยช่วยกันไว้ด้วยไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

คารินให้โอวาทเป็นครั้งแรก และครั้งสุดท้าย ก่อนที่คนเหล่านี้จะล่องเข้าสู่ดินแดนมรณะ

ทุกคนเงยบกริบ ฟังและจ้องมาที่หล่อนอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ฉันรู้ดีว่า ทั้ง 10 คนที่คัดมานี้ ล้วนแต่เป็นพรานมือดีของหมู่บ้านหนองน้ำแห้งทั้งสิ้น และแต่ละคน ก็ล้วนเป็นญาติมิตร พี่น้องกับพวกที่รพินทร์เลือกเอาไปก่อนแล้วในจำนวน 10 คนเท่ากันใช่ไหม?”

“ใช่ นายหญิง พวกที่นายรพินทร์เลือกเอาไปก่อน 10 คนเป็นเพื่อน เป็นญาติของพวกเราทั้งนั้น เราเพิ่งจะมารู้เอาทีนี้ว่า ตายไปแล้วสองคน ที่ป่าไผ่”

คนหนึ่งกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงซึมๆ เพราะอาจเป็นญาติหรือฉะนั้น ก็เพื่อนรักของสองคนที่ตายไปในชุดของรพินทร์

“ฉันเสียใจด้วยจริงๆ สำหรับสองคน ที่ถึงแก่ชีวิตนั้น จนรพินทร์ต้องเอาอูเถาะ และพะโต้ไปแทน แต่สำหรับด้านเรา โชคดีกว่า...ยังไม่มีใครบาดเจ็บมากมาย หรือถึงแก่ชีวิตเลย จนกระทั่งเราเดินทางมาถึงห้วยเสือร้องนี้ ฉันขอพูดในที่นี้ว่า ไม่เพียงแต่รพินทร์เท่านั้น...ที่เราจะไปตามกลับ แต่หมายถึงคนของรพินทร์อีก 8 คน อันล้วนเป็นคนของหนองน้ำแห้งญาติมิตรกับพวกเราทั้งนั้น”

ทั้งสิบคน พึมพำกันอีก แล้วพยักหน้ารับ

“ถูกแล้ว นายหญิง เราจะไปตามไอ้พวกนั้นด้วย มันเพื่อน มันญาติของเรทั้งนั้น”

มันเป็นหลักจิตวิทยาที่ดีมาก สำหรับคาริน ที่เข้ามาสังสรรค์เสวนากับลูกหาบพวกนี้ ในคืนนี้ นอกจากจะเป็นการหยั่งทางเสียงแล้ว ยังเป็นการปลุกฝังโน้มน้าวจิตใจให้คนทั้ง 10 หมดสิ้นอาการลังเลท้อถอย หรือคิดกริ่งเกรงกับภยันตรายข้างหน้าไปในตัวด้วย ซึ่งมันเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับเส้นทางมฤตยู

ไม่รู้อนาคตอันจะเริ่มต้นอย่างจริงจังในวันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ถ้าแม้ว่า ก่อนจะออกเดินทางจากหนองน้ำแห่งนี้จะมีการปฐมนิเทศมาก่อนบ้างแล้วก็ตาม คืบนี้จะเป็นการอบรมหยั่งใจกันเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว พี่ชายของหล่อนทั้งสองคนอาจมองข้ามเสียในเรื่องนี้ แต่คารินถือเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง พวกลูกหาบทุกคนก็เผชิญหน้ากับอันตรายมาพอดูแล้ว อาจมีบางคนใจไม่ถึง คิดอยากจะกลับหลังหันก็ได้ แต่ปรากฏว่าไม่มีใครคิดเช่นนั้นเลย

หล่อนจำคนเหล่านี้ได้ ส่วนมากก็ล้วนเป็นลูกหาบคณะเก่าสมัยที่ออกเดินทางกันมาในคราวแรก และถูกสั่งให้เดินทางกลับ เมื่อมาถึงหมู่บ้านหล่มช้างของคะหยิ่นทั้งสิ้น โดยคราวนั้นคัดเอาไปเฉพาะพราณคูใจของรพินทร์สี่คน คือบุญคำ จัน เกิด และเส่ยเท่านั้น

“อีกสิ่งหนึ่ง ที่ฉันจะขอรับรองพวกเราก็คือ...”

หล่อนกล่าวซ้ำๆ ต่อไป อย่างหนักแน่นจริงจังในน้ำเสียง แต่ก็กอปรไปด้วยความเมตตาเหมือนเดิม

“เกี่ยวกับ ‘พราณชุด’ หรือพี่ชายคนกลางของฉัน...ทุกคนอาจไม่คุ้นเคยกับเขานัก เขาเป็นคนที่เฉียบขาดโผงผาง และดูว่าไม่ค่อยจะสนใจกับใคร นิสัยของเขาเป็นเช่นนั้นเอง ขอให้ทุกคนอย่าได้คิดเกลียดชังเขา อย่างน้อยก็ยังมีฉัน และนายใหญ่อยู่อีกถึง 2 คน ที่สามารถจะทำความเข้าใจ รู้ซึ่งถึงจิตใจของพวกเธอทั้งหมดได้”

พวกนั้นนั่งเจี๊ยะบ บางคนยิ้มจืด ๆ แต่ไม่มีปฏิกิริยาเช่นไร
 นายชวนอันเป็นหัวหน้า จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เรื่องนั้นนายหญิงไม่ต้องเป็นห่วง ถึงพวกเราไม่สนิทกับ
 พรานชด แต่เราก็เคารพในความสามารถ ในน้ำใจของเขา ที่มา
 ในครั้งนี้ด้วย ไม่เสียแรงที่นายรพินทร์ยอมนำทางไปตามตัวใน
 ครั้งนั้น พรานชดจะดูว่ากล่าวอะไรพวกเรา พวกเราก็จะไม่
 โกรธถือสา”

“ดีมาก อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่ฉันก็แล้วกัน และ ณ
 ที่นี้ ฉันขอถามพวกเราทุกคนเลย ขอให้บอกมาตามตรงไม่ต้อง
 เกรงใจ พวกเราที่มาด้วยกันทั้ง 10 คนนี้มีความเชื่อถือ ไว้วางใจ
 ฝ่ายของฉันเพียงไหน ที่บังอาจมาตามรพินทร์ครั้งนี้”

“พวกเราคิดมาเหมือนกันในครั้งแรก ๆ”

หัวหน้าลูกหาบก็คนจริงเหมือนกัน พุดโพล่งออกมาตาม
 ตรง

“คิดว่า คงจะไปตายกันเสียทั้งหมดนี้แหละ ที่เรายอมมา
 ด้วยก็เพราะห่วงนายรพินทร์ ไม่น้อยไปกว่าพวกของนายหญิง
 แต่เมื่อเราได้ลุงอินเข้ามาช่วยอีกคน ได้คะหยิ่นมาจากหล่มช้าง
 พรานชดนั้น แม้เรายังไม่ได้เห็นฝีมือชัดเจน เราก็รู้ว่าเขาก็มี
 หนึ่งเหมือนกัน สำหรับนายหญิง นายใหญ่ และนายทหาร
 ไชยยันต์นั้น ล้วนแต่ผ่านศึกสงครามมาแล้วทั้งสิ้น เราก็แน่ใจว่า
 เราได้ผู้นำที่ดีที่สุดแล้วในการไปตามนายรพินทร์ครั้งนี้...พวกเรา
 ทั้งหมด 16 คน พวกนายรพินทร์ทั้งหมด 20 คน ตามกันสุด
 หล้าฟ้าเขียว ถึงป่าหิมพานต์เลยนายหญิง นรกหรือสวรรค์ได้
 ings”

คารินยิ้มออกมาอีกครั้ง ส่งมือไปให้พวกนั้นจับทีละคน
เขย่าและบีบแน่นเป็นรายตัว

“ฉันจะไม่ลืมพวกเราทุกคนเลย ไม่ลืมหนองน้ำแห่งของ
เธอด้วยถ้าเราตามตัวรพินทร์กลับมาตามที่ตั้งใจไว้ ฉันจะทำให้
หนองน้ำอันก้นดาร์ของพวกเรา เป็นแหล่งที่เจริญที่สุดแห่งหนึ่ง
เป็นแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ และทุกคนที่นั่นจะมีชีวิตอย่างสุขสบาย
ที่สุด จะมีโรงเรียน จะมีโรงพยาบาล มีทุกสิ่งทุกอย่างเช่นใน
เมืองเขามีกัน ฉันบันดาลขึ้นได้ เชื่อไหม?”

ทั้งหมด แสดงความปีติยินดี

“เราเชื่อ ถ้านายหญิงจะทำเสียอย่าง นายหญิงต้องทำ
ให้ได้ เพราะนายหญิงเป็นเศรษฐีของเศรษฐี มีเงินล้นเหลือ...
แต่นายหญิงให้เรารู้ล่วงหน้าเสียก่อนดีกว่า ถ้าตามกันพบกลาง
ทาง ระหว่างเราสองฝ่าย...จะทำยังไง พวกฟาร์ริงมันคงไม่ยอม
ให้นายรพินทร์กลับแน่ๆ จนกว่ามันจะเสร็จงานของมัน”

ประโยคหลังเป็นคำถามที่ฉลาดที่สุดของหัวหน้าลูกหาบ
ซึ่งหล่อนเองก็ยังไม่เคยคิดไว้ก่อนเลย

คารินนิ่งอิงไปครู่ ควักบุหรือออกมาจุดธูปอัดควันลึก

“นี่เป็นคำถามที่ดีมาก และเราได้มองข้าม ไม่ได้วางแผน
กันไว้ก่อนเลย...หากเราตามพบประจันหน้ากันเราจะทำอย่างไร
ถ้าฟาร์ริงพวกนั้นไม่ยอมให้รพินทร์กลับ...”

หล่อนพึมพำ ชะงักนิ่งไปชั่วครู่ แลไปยังทุกคน

“เออละ ฉันขอความเห็นของพวกเธอบ้าง จะให้พวกเรา
ทำยังไง?”

“แย่งตัวกลับมาเลย ถ้าฟาร์ริงมันไม่ยอม ก็รบกัน ยิงทิ้ง

ให้หมดกลางป่านั้นแหละ พวกนายหญิง ก็มีปืนสงครามมาด้วย
 กลัวอะไรมัน”

หลายคนโพล่งออกมาเป็นเสียงเดียวกัน แม้แต่หัวหน้า
 ของพวกนั้น

หญิงสาวแม้มริมฝีปากแน่น

“ความจริง ทางฝ่ายฉันเตรียมพร้อมมาแล้ว แต่เราไม่
 อยากจะให้เสียเลือดเนื้อชีวิตกันขึ้นเลย พุดง่าย ๆ ก็คือ ไม่อยาก
 ชำาคน”

“แต่มันอาจชำาเรา”

“ถ้าพิสูจน์หรือรู้แน่ชัดอย่างนั้น ก็ช่วยไม่ได้ เมื่อถึงคราว
 จำเป็น เราก็ต้องทำได้ทุกอย่าง”

“ขอให้ชวนถามนายหญิงอะไรสักคำเถอะ ไ้เรื่องรบกัน
 นะเราไม่กลัวหรอก แต่ถ้า...”

“ว่าไปซิ อะไ?”

“ถ้า...”

เสียงหัวหน้าลูกหาบอ้อมแอ้ม หลบตาหล่อน

“ถ้านายรพินทร์ไม่ยอมกลับ โดยจะขอไปทำงานให้สำเร็จ
 เสียก่อนละ นายหญิงรู้นิสัยนายรพินทร์ดีอยู่แล้ว แกเป็นคนมี
 ลัจะ ลงรับปากกับใครแล้ว ก็จะไม่เสียคำพูด”

คราวนี้คารินอึ้งไปนาน นี่ก็เป็นอีกปัญหาที่หล่อนไม่เคย
 คิดมาก่อน ในที่สุดก็ฝืนยิ้ม แล้วตอบแผ่วเบาว่า

“ถ้าเราตามเขาพบแล้ว ขอร้องให้รพินทร์กลับแล้ว แต่
 เขายังไม่ยอมกลับ ฉันทักพวกเราทั้งหมดจะเป็นฝ่ายกลับเอง!

จะปล่อยให้เขาไปตามปรารถนา และถือว่าเป็นความผิดของฉันเอง ที่ตามเขามา”

“ถ้านายรพินทร์ขอให้พวกของนายหญิงร่วมทางไปด้วย?”

“ไม่! ฉันไม่ไปกับพวกเขาหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างระหว่างเขากับฉัน หมดสิ้นกันเพียงเท่านี้ ถ้าขอให้กลับแล้วไม่กลับ”

กล่าวเพียงแค่นั้น ราชสกุลสาวก็ผุดลุกขึ้นยืน หันหน้าออกสู่ป่ามืด ซ่อนน้ำตายืนกายสั่นอยู่

ขณะนั้นเองก็มีเสียงห้าว ๆ ดังขึ้นมาว่า

“นายช้วน! เห็นเจียบ ๆ ขรีม ๆ เราฉลาดมากนะ ฉลาดที่ถามนายหญิงแบบนี้!...”

จำได้ชัดเจนว่านั่นคือเสียงของอนุชา พี่ชายกลาง หรือ ‘พรานชด’ แล้วก็มีเสียงก้าวเหยียบกรวดเล็ก ๆ ออกจากพื้นหลัง ไซดหินใหญ่ที่ทั้งกลุ่มนั้นผิงไฟกันอยู่

“ฉันจะบอกให้เอง สำหรับคำถามข้อนี้ ถ้าตามพบกันกลางทาง ขอร้องให้รพินทร์กลับแล้ว เขายังไม่กลับ ฉันจะยิงเขาทิ้งเสียด้วยมือเอง และจะยิงน้องสาวคนนี้ของฉันด้วย! ให้เขตายไปด้วยกันทั้งคู่เลย”

พวกลูกหาบทุกคนตะลึง และเจียบกริบลงในทันใด

คารินปิดหน้า ร้องให้ออกมาเบา ๆ ต่อมาก็รู้สึกว่ามีวงแขนแข็งแรงมาโอบไหล่ไว้ หล่อนสะอื้นจนตัวโยน พุดทั้งร้องไห้

“ใช่แล้วค่ะ พี่กลาง ถ้าพี่กลางยิงรพินทร์ พี่กลางก็ควร

ยิ่งน้อยด้วย ค่าที่สะเออะตามเขามา พร้อมทั้งพาเอาพี่ๆ เพื่อน
และคนอื่น ๆ ให้ต้องมาพลอยเดือดร้อนด้วย หากกรณีที่นาย
ชวนตั้งเป็นคำถามขึ้นเกิดขึ้นจริง น้อยขอตายดีกว่า แต่น้อยจะ
บังอรพิณทร์ไว้ ไม่ให้ถูกลูกปืน”

“ถ้าบัง ก็แปลว่าทะเลพวงกันทั้งสองคนเลย”

พี่ชายกลาง ซึ่งครั้งแรกเหมือนจะหลับไปแล้ว แต่ย่อง
ตามมาแอบฟังเมื่อไหร่ไม่ทราบ กล่าวขึ้นเรียบๆ โอบกอดน้อง
สาวแน่นไว้นั้น แล้วประคองพาเดินออกไปยังบริเวณที่โล่ง
กลางความมืดของราตรี ณ ห้วยเสือร้อง เบื้องหน้าคือราวไพร
พอห่างออกมาได้เล็กน้อย ดารินก็หันกลับมา ชบหน้าลงกับอก
ของพี่ชายกลาง ร้องให้เสียงดัง

“ตกลงค่ะ พี่กลางต้องยิ่งน้อยจริงๆ นะคะ ถ้ามันเกิด
กรณีอย่างนั้นขึ้น น้อยไม่อยู่เป็นผู้เป็นคนอีกแล้ว แต่ขออย่าทำ
อะไรพิณทร์เลย”

“นึกว่าจะนอน แอบหนีมาคุยกับพวกลูกหาบก็ไม่รู้ แล้ว
ตัวเองก็ปวดร้าวเอง”

อนุชาพูดขำๆ แต่หางเสียงเวทนาปรานี น้องสาวสั่น
หน้าไปมาเกลือกกลิ้งอยู่กับอก

“น้อยนอนไม่หลับ...น้อยไม่คิด...ไม่คิดว่าจะถูกถามด้วย
ความจริงที่อาจเกิดขึ้นได้จากพวกลูกหาบ”

“อย่าร้องไห้ อย่าอ่อนแอ อย่าวาดภาพอะไรก่อนที่มัน
จะมาถึง และอย่าคิดอะไรที่ไม่เป็นมงคลกับตัวเอง”

“พบกันกลางทาง รพิณทร์อาจไม่ยอมกลับมาจริงๆ ก็ได้ค่ะ
ถ้างานของเขายังไม่สำเร็จ”

“บอกแล้วว่า อย่าเพิ่งคาดคะเนอะไรในสิ่งที่ทำให้ตนเอง
 ไม่สบายใจ”

“น้อยรู้นิสัยรพินทร์ดีค่ะ เท่า ๆ กับรู้นิสัยพี่กลางด้วย น้อย
 ไม่เคยกลัวอะไรเลย แต่ครั้งนี้กลัวจริงๆ”

“กลัวพี่จะฆ่าแฟนนะเหรอ?”

“พี่กลางทำได้แน่ๆ ถ้ามันเกิดในกรณีที่ว่านั่นขึ้น”

อนุชาหัวเราะเบาๆ ลูบบนศีรษะด้วยมืออันอ่อนโยน

“ไม่หรอก พี่พูดเล่นนะ ถึงอย่างไรพี่ก็ต้องหาทางเอาตัว
 รพินทร์กลับให้ได้ และเชื่อด้วยว่า ถ้าเขาเห็นน้อย เขาก็ต้อง
 ยอมกลับ เมียอุตส่าห์เสี่ยงชีวิตออกมาตามแบบนี้แล้ว ยังไม่
 ยอมกลับอีก เขาก็ไม่ได้รักเมียของเขาเลย”

“น้อยไม่ใช่เมียเขาจะคะพี่กลาง!!”

หล่อนร้องขึ้น

“เอาเถอะ ถึงที่แล้วมาจะอ้างว่าไม่ได้เป็นเมีย แต่ต่อไป
 ข้างหน้าถ้าไม่ตายจากกันไปเสียก่อน ก็จะต้องเป็นเมียเขาอยู่
 วันยังค่ำ พี่อาจโง่กว่าใหญ่ แต่ก็ไม่ได้โง่เกินไปนักหรอก น้อยนะ
 เตรียมพร้อมที่จะเป็นเมียเขาอยู่แล้ว ในการเดินทางมาในครั้งนี้
 หรือจะปฏิเสธ?”

คารินนิ่ง เอาแต่สะอื้น พี่ชายนำกอดเดินช้าๆ ฝ่าลม
 หนาวต่อไปอย่างปราศจากจุดหมาย ภายในอาณาบริเวณที่ตั้ง
 แค้มป์ น้ำเสียงที่กล่าวต่อไป เป็นเสียงปลอบโยน

“อย่าคิดอะไรให้มากตามกันมาแบบนี้แล้วเอาตัวกลับไม่
 ได้ก็ให้มันรู้ไป พี่ก็เชื่อว่ารพินทร์รักน้อยมาก และเขาคงไม่รู้หรอก
 ว่าน้อยกล้ามาตามเขา ถ้ารู้...เขาก็คงหยุดรอหรือหนีกลับแน่”

“พี่กลางรู้จักจิตใจของรพินทร์ดีแล้วหรือคะ สัจจะเป็นสิ่งที่เขายึดถือเหนือชีวิต สำหรับคนคนนี้”

“ทุกสิ่งทุกอย่างมีข้อยกเว้นทั้งนั้น สัจจะที่จะเดินทางไปกับແມ່สาวสวยสองคนนั้นนะเหรอ? มันไร้สาระเกินไป รพินทร์กล้าเดินทางในครั้งนี่ เป็นจิตใต้สำนึกที่เขาเองก็ 모르ตัว นั่นคือประชดตัวเอง เพราะคิดว่าชาตินี้เขาคงจะไม่ได้มีชีวิตร่วมกับน้อยต่างหาก นี่พี่เอาจิตวิทยาเข้ามาเป็นข้อวิเคราะห์ ถ้าจะถือสัจจะในข้อนั้น เขาไม่ถือสัจจะที่ให้ไว้แก่น้อยบ้างหรือว่า ทั้งเธอและเขาจะไม่มีวันพรากจากกัน? แล้วเขาก็จากไปแบบนี้เขาเสียสัจจะไหม ไ้เรื่องหน้าที่หรือความสำคัญระดับประเทศชาตินั้นนะ มันเป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น เขายอมตาย...เพื่อสร้างมรดกกองโตไว้ให้คุณแม่ของเขา ยอมตาย...เพื่อบีบคั้นทำลายจิตใจของน้อย ในกรณีที่ทอดทิ้งเขาไปนาน จนเขาไม่แน่ใจ...ว่าน้อยจะยังมีเยื่อใยแท้จริงอยู่กับเขาหรือเปล่า ตายเพื่อให้ผู้หญิงคนหนึ่งระลึกถึงคุณงามความดีของเขาตลอดไป แผลงเอาความแค้นที่เขาไม่รู้ตัวไว้ด้วย”

“พี่กลางมีเหตุผลอะไร ที่จะวินิจฉัยเช่นนี้คะ?”

“มีสิ ก็จดหมายลายังไงล่ะ นั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งพินัยกรรมทั้งหมด ก็ฝากไว้ให้แก่พี่ใหญ่ด้วย เมื่อฝากไว้กับพี่ใหญ่ เขาก็รู้ว่ามันจะต้องรู้มาถึงเธอด้วย นี่แหละที่ทำให้พี่วิเคราะห์ออกมาได้แบบนี้ เพียงแต่ไม่ยากพูดเท่านั้น”

“แล้ว...แล้วพี่ใหญ่กับไชยยันต์ล่ะคะ วิเคราะห์เหมือนพี่กลางหรือเปล่า?”

น้องสาวถามเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบ

“พี่ไม่อาจรู้ได้ เพราะพี่ไม่เคยพูดเรื่องนี้กับสองคนนั้นเลย เขาก็ไม่เคยพูดอะไรกับพี่ ส่วนพี่เองก็ไม่เคยคิดว่าจะพูดอะไร กับน้อยในเรื่องนี้เหมือนกัน บังเอิญแอบมาได้ยินอะไรเข้าคินนี้ ก็เลยขอพูดเสียเลย”

“พี่กลางคะ...”

“หือม?”

“น้อยเคยคิดว่า พี่กลางเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ที่สุด แต่ แท้ที่จริงพี่กลางเป็นคนที่ละเอียดอ่อนที่สุดคนหนึ่งเหมือนกัน บางทีจะยิ่งกว่าน้อยเสียอีก”

“พี่ไม่ค่อยจะเป็นคนชอบแสดงความเห็นหรือพูดมากอะไร กับใครนะ และน้อยก็อาจไม่เข้าใจพี่พอ พี่ใหญ่ กับไชยยันต์ กลับสนิทไปแล้ว เพราะไม่เฉลียวคิดอะไรเลย ตอนเขาขอยา นอนหลับน้อย พี่ก็เห็นได้ยิน แต่พี่ทำเป็นหลับ รอดูซิว่า ถ้า ทุกคนหลับหมดแล้ว น้อยจะเคลื่อนไหวทำอะไรบ้าง พี่มันคน โง่ แต่ก็บอกแล้วว่าแม้จะโง่ก็ไม่เง่าจนเกินไปนักหรอก”

คารินกราบลงกับอก แล้วกอดไว้

“น้อยกราบขอโทษพี่กลางค่ะ บางทีปากน้อยก็พล่อยถ้า พี่กลางเป็นคนหยาบกระด้างไม่มีอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนเลย พี่ กลางจะเขียนบทกวีกินใจได้ถึงเพียงนั้นเชียวหรือน้อยเองก็มอง ช้ามไปเสียในข้อนี้”

“เราทะเลาะ ขัดแย้งกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้วนะ แต่ก็ไม่เคยมีอะไรรุนแรงหรอก และพี่ก็รู้ว่า...น้อยรักพี่ ม่ายังนั้นคงจะไม่ ลุ้นพี่ใหญ่ออกป่าตามพี่ในครั้งนั้นหรอกหนักนิดเบาหน้อยอะไร พี่ก็ไม่เคยถือ สำหรับน้องสาวคนเดียว แต่จะให้พี่ ‘นุ่มนวล’

เหมือนพี่ใหญ่เขาน่ะไม่ได้หрок มันคนละสไตล์กัน...ไป อย่า
ร้องให้เลย กลับไปนอนกับพี่ดีกว่า”

ว่าแล้ว คุณชายอนุชา ก็ประคองน้องสาวให้บ้ายหน้า
กลับที่พักนอน แต่ดารินหยุดยืนอยู่กับที่

“เดี๋ยวกะ”

“มีอะไรอีกล่ะ กลัวพี่ฆารพินทรอย่างงั้นหรือ”

“ไม่กลัวหрокคะ น้อยอยากถามพี่กลางสักนิดว่า พี่กลาง
คิดว่ารพินทรเขาจะรักน้อยจริงไหมคะ”

อนุชาแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า ที่มีดาวอยู่เพียงดวงเดียว

“เดี๋ยวกถามดาวดูก่อนนะ...”

อาการสัพยอก อึดใจก็ก้มลงบอกว่า

“ดาวไม่ตอบ เพราะมันตอบไม่ได้ พี่ตอบเองก็แล้วกัน
รพินทรรักน้อยยิ่งกว่าชีวิตของเขาเสียอีก แต่เป็นรักอย่างสงบ
เสียมเจียมตัวเจียมใจที่สุด พี่รู้มาตั้งนานแล้ว ก็พี่ไม่ได้เตือน
น้อยเองหрокหรือว่า...ก่อนที่เราจะไปเที่ยวรอบโลกกันคราวนั้น
ให้น้อยชวนเขาไปด้วย แต่น้อยกลับบอกว่า ช่าง! ปล่อยให้
หนองน้ำแห่งนั้นก่อนเถอะ...เรามันก็ชอบแกล้ง เอาแง่เอางอน
ทำที่เป็นหยิ่งไว้ตัวกับเขาอยู่เหมือนกันนี่นา”

ดารินยิ้มออกมาได้ โผเข้ากอดพี่ชายกลางแน่น แล้วจูบ
ที่คางอันครึ้มไปด้วยเครา

“น้อยดีใจจัง ที่ได้ยินพี่กลางพูดอย่างนี้ นึกว่าพี่กลางจะ
ไม่ยอมเชื่อเสียอีก ว่ารพินทรรักน้องสาวของพี่อย่างบริสุทธิ์ใจ
เขาไม่ได้มุงหวังในฐานะอะไรของน้อยเลยจนนิดเดียว และไม่
เคยฉวยโอกาสแม้แต่ครั้งเดียว แม้ว่าเราจะอยู่ด้วยกันสองต่อ

สองบ่อยครั้งที่สุด นับตั้งแต่ป่าเขาลำเนาถ้ำ จนกระทั่งบนที่นอน
 ที่น้อยไปแย่งที่เขานอน”

“จริงหรือ?”

พี่ชายกลางเข้ามาอีก จ้องหน้า

“สาบาน ให้ตายดับไปต่อหน้าดวงดาวนั้นเดี๋ยวนี้ก็ได้คะ
 น้อยรู้เหมือนกัน พูดไปใครก็ไม่เชื่อ”

“ฮือม! ไฉนที่น้องเขยอย่างนี้หายาก สำคัญว่า หมอนี่
 เป็นกระเทยหรือเปล่า?”

“บ้า! พี่กลางนี้ พูดอะไรก็ไม่ว่า จะมาหลอกถามอะไรน้อย
 ไซ้ไหมล่ะ?”

น้องสาวยิ้มครึ่งบึ้ง ทบอกลเบาๆ แล้วทั้งสองก็เดินจูงมือ
 กันช้าๆ กลับที่พักนอน

“ว่าแต่ให้พี่ถามปัญหาน้อยบ้าง”

“ถามซิคะ แต่อย่าถามว่าเป็นเมียหรือเปล่า เพราะปฏิเสธ
 มาหลายครั้งและเสียใจอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้ายอมเป็นเมีย
 เสียในตอนนั้น ก็คงไม่ต้องลำบากมาตามเหนื่อยยากถึงเพียงนี้”

“สมมุติว่าเขามีความสัมพันธ์กับหม่อมคนใดคนหนึ่งนั้น
 และน้อยรู้เข้า?”

“ทางกายไม่เป็นไรคะ เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติและสิ่ง
 แวดล้อมบีบบังคับ แต่ขออย่าให้เป็นทางใจเลย และเมื่อพบ
 น้อยแล้ว ก็ขออย่าให้เกิดขึ้นอีก”

หล่อนตอบโดยเร็วชนิดไม่ลังเล

“ใจถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?”

“โอ้ ผู้ชายทุกคน จะห้ามไปได้ยังไงคะ ในเรื่องแบบนี้”

พี่ชายตบหลังเบา ๆ

“น้ำใจนักกีฬาดีมาก ให้มันได้ยังงี้ซิ น้องพี่ แต่เชื่อพี่เถอะ รพินทร์คงไม่หอรอก พิสูจน์จากตัวน้อยเองก็น่าจะรู้แล้วนี่ ไซ้ไหม ถ้าเขาเป็นคนโกลล์ผู้หญิงไม่ได้ น้อยก็เสร็จไปนานแล้ว”

“อย่ามาพูดเข้าข้างเขา เพื่อให้กำลังใจน้อยเลยคะ ก่อนจะนอนหลับในแต่ละคืน ก็ยังอดสะดุ้งไม่ได้ แต่ก็พยายามทำใจให้กว้างขวางไว้”

ดาริน วราฤทธิ์ เริ่มแจ่มใสขึ้น เดินคลอกับพี่ชาย
อันเป็นคู่อรามาจนถึงที่พัก แล้วยึดเอาที่นอนระหว่างพี่ใหญ่ ชิก ขวามือ กับพี่ชายกลาง อันถอยออกไปขนานซ้าย ดึงผ้าห่มไปให้ เมื่อต่างศีรษะถึงหมอนยาง อนุชา ก็บอกว่า

“รับสัจจะกับพี่บ้าง คึนนี้...ไม่มีการลุกขึ้นมาจากที่นอนอีกแล้วหลังที่พี่หลับไป”

“ให้สัตย์คะ!”

“ขอแฉ่เลี่ยม 1 เม็ด 2 มิลล์ก็พอ พี่จะหลับบ้างละ”

น้องสาวขมิ้มมันรับจัดยาให้ อนุชา กลืนยาระงับประสาท แล้วหลับตาลง น้องสาวพลิกตะแคงกายเข้ากอดไว้ จูบแก้ม แล้วกระซิบที่ข้างหูเรียกอีก

“พี่กลาง...”

“อะไรอีกละ ยายนี่ ว้า...”

“อย่าฆ่ารพินทร์นะคะ ถ้าพบเขาแล้วไม่ยอมกลับ”

พี่ชายกลางไม่ตอบ แต่เอามือเชกศีรษะเบา ๆ แล้วพลิก

ตัวนอนตะแคง หันหลังให้เสีย...น้องสาวยังจุกจิก อยากจะให้
หันมาคุยอะไรด้วยอีก เตียวทูปเตียวหยิกบัดนั้นเอง อุ้งมือของ
พี่ชายใหญ่ที่นึกว่าหลับไปนานแล้ว ก็จับบีบมาที่ไหล่บอกต่ำๆ
ว่า

“สวดมนต์ภาวนา แล้วก็หลับไปเสีย! อย่ายุกยิก
ให้มันมากนักเลย ประสาทกินแล้วนะเรานะ!”

หล่อหน้าใจหายวาบ นอนตัวแข็งไปในทันทีแทบไม่
กล้ากระดุกกระดิก

129

**ขาดคำสั่งของอิสซาเบล ที่ตะโกนกร้องออกมา
มาจากลำโพงของวิทยุมือถือที่ใช้ติดต่อกัน
คริสต์น่านกลับเข้าซ่อนต้นคอของรพินทร์ผู้จำ
ปากพะบางเหมือนจะตะกายหาอากาศหายใจ แล้วอดลมหายใจ
ไว้เต็มปอด เป่าซ่าๆ แต่หมักแน่นลงไปในปากของเขา โดย
จรดปากของหล่อนแนบกับเขา ขณะเดียวกัน มืออีกข้างหนึ่ง
ก็ขยำนวดที่ทรวงอกดำเหม่งหิวใจ**

ครูเดียวเท่านั้นที่หล่อนกำลังซูลมุนปฐมพยาบาลฉุกเฉิน
คนเจ็บอยู่ คณะพรรคทั้งหมดก็เล่นกันลงมาทั้งโขยง และมอง
เห็นสภาพนัดท่ามกลางความโพล้เพล้ซมุกซมัวของสถานที่ ไม่
ว่าจะเป็นฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด เชิดวุธ พรานพื้นเมืองทั้ง
สี่ และพวกลูกหาบ ทุกคนร้องเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า

“เป็นยังไงบ้าง?”

คริสเองก็บอกอะไรไม่ถูกเหมือนกันในขณะนั้น พอเชิดวุธแบกท่อออกซิเจนมาถึง หล่อก็หมุนเปิดวาล์วแล้วเอาหน้ากากครอบกับจมูกของคนป่วยทันที อิสซาเบลนั้นคว้าซีฟजरหมับก่อนอื่น ร้องบอกเร็วปรือ

“ขอแรงหน่อย แบกเขาขึ้นไปแคมป์เร็ว วุธ เอาท่อออกซิเจนและหน้ากากครอบไว้ด้วย ขณะที่ห้ามเขาขึ้นไป”

เพียงแค่คำสั่งของหมอเบลเท่านั้น บุญคำ เกิด เส่และจัน สี่คนก็ตรงเข้าห้ามหวัห้ามท้ายเจ้านาย หิ้วลอยขึ้นมาทันที นำประคองลื้อขึ้นไปโดยไม่ให้พวกลูกหาบคนใดแตะต้อง ส่วนเชิดวุธก็สะพายท่อออกซิเจนซึ่งยังมีหน้ากากครอบจมูกอยู่ กิ่งวิ่งกิ่งเดินไปพร้อม ๆ กับพวกนั้น เหตุการณ์จ๊าละหวั่นชนิดเร่คว่นเกิดขึ้นอีกครั้ง

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด หันขวับไปทางคริสเป็นตาเดียว หล่เองก็ทะเล่พรวดขึ้นยืน รายงานโดยเร็ว

“เขาลงไปแช่อยู่ในน้ำซึ่งเย็นมาก เอาน้ำารดคีระหวัด้วย พอขึ้นมาก็มีอาการมีน และมีตะคิวจับตามแขนขาหมดสติ ล้มลงไปในนอนเกร็งอยู่กับพื้นในขณะที่ฉันพยายามประคองไต่ทางขึ้นไป”

“บอกแล้ว ไม่ควรจะปล่อยให้เขาลงมาอาบน้ำในขณะที่เพ่งพื้นไ้เลย”

เบลบ่นแซ่ด สี่หน้ามีแววกังวลหนัก แล้วพยักหน้าให้ทุกคนกิ่งวิ่งกิ่งเดินตามขึ้นไปทันที ตลอดเส้นทางสั้น ๆ นั้น ก็แอบกระชิบถามอะไรคริสชุบชิบ

บนที่ปัก ร่างอันไร้สติของพราณใหญ่ ถูกวางราบลง
กับพื้นอีกครั้ง พวกลูกหาบที่เล่นตามขึ้นไปด้วย จัดที่สำหรับ
นอนพักของเขากันอย่างเร่งด่วน ทั้งหมดเข้ามารายล้อม โดย
เฉพาะเบลพร้อมหุฟั้ง คริสพร้อมเครื่องวัดความดัน โดยช่วยกัน
อย่างฉับไวคนละด้าน ไม่ปล่อยให้เวลาล่าช้าไปแม้แต่วินาทีเดียว

สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ ล้อมคูลูกอยู่ใกล้ชิดพร้อมที่จะให้
การช่วยเหลือได้ทุกขณะ สุดท้ายแพทย์ประจำคณะจะสั่งการ
เช่นไร หน้ากากพลาสติกหรือฝาคกรอบออกซิเจน เชิดวุธยังถือ
ประคองครอบไว้ที่ริมฝีปากและจมูกของรพินทร์อยู่เช่นนั้น

“อาจารย์คะ ขอเซไลน์ 500 ซี.ซี. และบอกให้พวกนี้ตัดไม้ปักทำเสาเตี้ยวนี้!...”

หมอเบล สะบัดผมเงยหน้าขึ้นหลังจากหุบฟุ้งหัวใจพร้อมกับพูดแผ่วต่ำแต่เร็วที่สุด หัวหน้าคณะแผ่นเข้าไปที่หีบเวชภัณฑ์ซึ่งเตรียมพร้อมไว้แล้วทันที หัวมาส่งให้ เบลหันไปทางคริส สั่งติดต่อกันโดยไม่ยอมเสียเวลาว่า

“แคลเซียม คลูโกเนท 10 ซี.ซี. เอาทางแขนขวาด้านเธอ
นั้นแหละเดินตัวยำช้าๆ นะ พยายามให้ช้าที่สุด ระวังข้อศอก!”

คริสติน่า ซึ่งความจริงก็คือแพทย์เช่นเดียวกัน (แต่ชอบ
ฆ่ามากกว่าชอบรักษา จนถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์) หันขวับ
เข้าหาเครื่องมือแพทย์

จนกับเกิด รู้จักวิธีใช้น้ำเกลืออยู่แล้ว กระโดดไปตัดกิ่งไม้
มิง่ามพอสำหรับจะแขวนถุงน้ำเกลือสำเร็จรูปได้ ปักลงใกล้ๆ
แล้วก่อนที่เบล กับคริส จะทิ่มเข็มลงไปยังแขนทั้งสองด้านของ
รพินทร์นั่นเอง บุญคำก็บอกว่า

“เดี๋ยวๆๆ แหม่ม! ให้บุญคำเปิดทางให้เสียก่อน ตอนนี้ นายไม่ได้สติ บอกอะไรคงไม่รู้เรื่องหรอก แต่บุญคำรู้วิธี ชื่นไม่เปิดทาง ประเดี๋ยวเข็มฉีดยาหักอีก”

คริส กับเบล กำลังจะจิ้มเข้าหาเส้นเลือด ถือเข็มชะงัก กันอยู่ชั่วขณะ ตาพรานเผ่าสมุนขวาโคดไปอยู่ทางด้านปลายเท้า ของเจ้านาย ซึ่งบัดนั้นนอนตัวแข็งกายเย็นราวกับศพ แขนขาเกิด อาการเกร็งไปหมด แล้วแกก็ลงขัดตะหมาด พนมมือขึ้นเสกเป่า อะไรรออยู่ชั่วอึดใจก็ลูบเข้าของรพินทร์ซ้ำๆ สะบัดมือออกทางปลาย เท้าโดยทำซ้ำๆ กันเช่นนั้น ครบ 3 ครั้ง แล้วพยักหน้า บอกว่า “เอ้า! ทิ่มเข็มได้แล้ว แหม่ม”

ทั้งเบลและคริสควานหาเส้นเลือดที่เห็นเด่นชัดที่สุดของ แขนคนละด้านพร้อมกัน คนหนึ่ง...เลือกเข็มน้ำเกลือที่แขวน เรียบร้อยแล้วเข้าไปทันที สแตนลีย์กระโดดเข้าไปปรับระดับการ หยดของน้ำเกลือให้ได้ขนาดกำลังพอดี ส่วนคริสก็นำเดินด้วยยา แคลเซียมเข้าเส้นเลือดซ้ำๆ โดยมีเบล และทุกสายตาจับจ้อง อยู่ทุกขณะ หล่อนจืดเข้าเส้นเลือดอย่างแผ่วเบา และแฉ่มซ้ำ ด้วยฝีมืออันชำนาญที่อยู่ก่อนแล้ว กว่าจะหมดก็หลายอึดใจ เสร็จ แล้วถอดเข็มออก ขยี้ด้วยสำลีชุบแอลกอฮอล์

คีธ กับเชิดวุธ ช่วยกันคลี่ผ้าห่มผืนใหญ่ คลุมให้อย่าง มิดชิดจากปลายเท้าจรดหน้าอก เสี่ยงกับพวกลูกหาบก่อกองไฟ รอบด้าน ให้ลูกโซนขึ้นมาอีก และระวังทิศทางควันกับเปลวไฟ ไม่ให้แลบเลียเข้ามาระทบร่างกายคนเจ็บ ทุกคนดูเหมือนจะ ลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้น นอกจากพะวงล้อมอยู่ที่คนเจ็บ อันอาการ ของเขาผิดแปลกไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น

เสร็จสิ้นจากการช่วยเหลือในขั้นแรก เบลถอนหายใจ
เฮือก จ้องหน้าอันซีดเซียวของคนเจ็บเขม็ง

“เขาเป็นอะไรขึ้นมาอย่างกะทันหันนี้ เบล เท่าที่ตรวจดู
อาการ?”

คิธ กับเชิดวุธถามขึ้นเกือบพร้อมกัน

“อิสคี่เมีย! ในประวัติของเขาไม่เคยบ่งบอกถึงอาการชนิด
นี้มาก่อนเลย”

“อิสคี่เมีย?...หมายความว่ายังไง?”

เชิดวุธถามละล่ำละลัก

“เส้นเลือดตีบอย่างกะทันหันเฉพาะแห่งชั่วขณะ เลือดไม่
พอส่งขึ้นไปเลี้ยงสมองแล้วก็เกิดอาการตะคริวจับตามแขนขา นี่
คืออาการใหม่ของเขาที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนอย่างที่ฉันบอกแล้ว
ว่ามันอาจเกิดอาการแทรกซ้อนอะไรขึ้นมาจากชนิดที่เราไม่รู้ก็ได้
โชคดีมากที่คริสไหวทัน และเราก็ลงมือช่วยในทันที”

“หนักมากไหมนี่?”

นายทหารหนุ่มถามแทบไม่หายใจต่อไป เบลแม้ริมฝีปาก
ยังไม่ตอบ คำชีพจรรอยอยู่ตลอดเวลา ต่อมาจึงตอบไม่ตรงคำถาม
นักกว่า

“อีกสักครู่อาจดีขึ้นในด้านตะคริว เพราะคริสให้แคลเซียม
ช่วยแล้ว แต่จะรู้สึกตัวได้สติเมื่อไหร่ ก็ต้องคอยดูกันก่อน”

“โรคหัวใจหรือนี่?”

สแตนลีย์ถามเสียงขรึม เต็มไปด้วยความกังวล

“ก็...ไม่เชิงค่ะ แต่มันก็คล้าย ๆ ทำนองนั้นเหมือนกัน ภาวนา
ขอให้เป็นการที่เกิดขึ้นฉาบฉวยเฉพาะครั้งเถอะ อย่าให้เกิด

ขึ้นบ่อจะดีที่สุด ถ้ามีจะนั่นแทนที่จะเป็นมัลลเทศก์นำทางเราต่อไป เขาจะต้องถูกส่งเข้าโรงพยาบาลทันที...”

หมอเบลพูดเบาๆ แล้วหันไปสอบถามพรานคู่ใจทั้งสี่ของรพินทร์

“เจ้านายของพวกเธอ...เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนไหม เท่าที่อยู่ด้วยกันมา คือเป็นตะคริว แขนขากระดิกไม่ได้ แล้วก็มึนหัว หายใจไม่ออกจนหมดสติอย่างนี้”

สี่พรานมองหน้ากันเองไปมา สายตาของแต่ละคนแสดงความวิตกกังวลชัด บุญคำเป็นคนตอบว่า

“เอ ไม่เคยนะ หม่อม เจ้านายของบุญคำ...อย่างมากที่สุดก็แค่หนาวจับสั่นธรรมดาเท่านั้น อาการที่เห็นนี้ ยังกะมีอะไรมาบีบคอบหายใจไม่ออกอย่างนี้ไม่เคยมีมาก่อน”

“อือม ก็แปลกนะ...”

หมอเบลคราง เอานิ้วเกาหลังใบหู เต็มไปด้วยความฉงนงุนงง

“ในประวัติของเขาที่เราู้ก็ไม่เคยมีอาการแบบนี้มาก่อน มันเป็นอาการใหม่ของเขาทีเดียว เกี่ยวกับเส้นเลือดตีบ เลือดขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมองไม่พอ ตอนนี้เขาไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง จนกว่าตัวยาจะออกฤทธิ์...คริส วุธ...ทั้งสองคนลงไปตรงที่เขาอาบน้ำ สังเกตไหมว่าเขาแช่น้ำอยู่นานแค่ไหน?”

“ก็ค่อนข้างนานทีเดียว แต่จะให้ตีถามคริสดีกว่า เพราะผมขึ้นมาก่อน”

เชิดวุธหน้าซีด ตอบอุบอิบ พยักหน้าไปทางคริสติน่า

“ใช่! เขาแช่น้ำอย่างสบายใจอยู่นาน และยังตากลมเย็น
อีกพักใหญ่ก่อนจะเช็ดตัวให้แห้ง...เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่”

คริสติน่าบอกอย่างกระสับกระส่าย

“อาการ อีสคีเมีย มันเกิดขึ้นมาได้ยังไงกันนี่ เบล?”

อเมริกันสาวโสเภณีสั้น สอดมือลอดผ้าห่มเข้าไปจับขาของ
คนป่วยคลำดู เบลชี้ไปที่สมองของตนเอง

“แอนไซอิตี ในสมองนี่ค่ะ!...ความรู้ร้อนกระวนกระวาย
ใจ ความวิตกกังวล ความตึงเครียดทางสมองและอารมณ์ ทำ
ให้เส้นเลือดเกร็งขึ้นได้ ทำให้เลือดเดินไม่สะดวก โดยเฉพาะที่
จะขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมอง...ตลอดเวลา นับตั้งแต่รพินทร์เข้ามารับ
หน้าที่นำทางให้แก่เรา เขาเต็มไปด้วยความวิตกกังวล ความตึง-
เครียดมาทุกระยะ อารมณ์ก็ไม่ปกติ มีความรู้สึกที่ฝืนต่อต้าน
และเครียดเหลือเกิน มีความปวดร้าว ซึมเศร้าอยู่ในส่วนลึกของ
จิตใต้สำนึกด้วย โดยที่ตัวเขาเองก็อาจไม่รู้ตัว หรือพยายาม
สะกดกั้นฝืนไว้ ยิ่งมาประกอบกับสุขภาพที่ยังไม่แข็งแรงดีนัก
เพราะอาการจับสั่นเมื่อกกลางวัน พอสร้างไขก็ไปอาบน้ำเข้าอีก
มันก็เป็นเหตุให้เกิดอาการอีสคีเมียขึ้นมาได้ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่พอ
ดูทีเดียว และเราก็คาดไม่ถึงมาก่อน”

ทุกคนอิงไปชั่วขณะ ในคำบอกเล่าของหมอเบล เชิดวุธ
ครางเบา ๆ ว่า

“โอ้ พี่...”

แล้วก็เงยไป นั่งหน้าเต้าหน้าตาซึม คริสเงยบขริม มือ
จับแขนอีกข้างหนึ่งของรพินทร์ไว้นั่น สแตนลีย์เม้มปากหรีตา
ลง ส่วนนายคิธเอามือเคาะกะโหลกบ่นอะไรอุบอปปอยู่ในลำคอ

“คนเป็นโรค ‘โฮมซิค’ คิดถึงบ้าน คิดถึงผู้หญิงคนที่ตัวรัก...เฮ้อ! ถึงไอ้เครื่องคอมพิวเตอร์เวอร์นั้นมันจะดีดชื่อของเขาออกมา แต่เราก็เพิ่งจะมาแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เองว่ามันเลือกให้เราผิดเสียแล้ว เขามีความสามารถก็จริง แต่เรื่องภายในหัวใจของเขาเอง มันอาจทำให้เขาตายเสียในครั้งนี้ก็ได้อ”

“เครื่องเวชภัณฑ์ของเรา มีมาพอเพียงกับอาการของเขาไหม เบล?”

หัวหน้าคณะกระซิบถาม

“ยาที่จะรักษานะ พอมีหรอกคะ แต่เราขาดเครื่องมือตรวจสอบอีกหลายชนิด เพราะคิดไม่ถึงว่าการเดินทางครั้งนี้ของเรา จะต้องมียาพยาบาลเคลื่อนที่ไปด้วย ก็นึกว่าแค่เจ็บป่วยกันธรรมดา หรือมีการผ่าตัดที่ไม่ใหญ่จนเกินไปนัก เราก็พอทำกันได้ อาจารย์อย่าเพิ่งคิดอะไรให้มากไปก่อนเลยคะ ดูอาการเขาก่อน เขาอาจค่อยยังชั่วขึ้นภายใน 2-3 ชั่วโมงนี้ก็ได้อ แต่ก็ต้องนอนพักรักษาตัวแน่ๆ ช้าหรือเร็วก็สุดแต่สภาพ”

“แล้ว...ไอนั้น?”

คิธบ้วยปากไปทางถุงน้ำเกลือที่หยดต้งๆ ผ่านท่อพลาสติกเล็กๆ เข้าเส้นเลือดคนเจ็บผู้นอนสงบอยู่เหมือนคนตายไปแล้วครึ่งตัว

“เราจำเป็นจะต้องช่วยด้วยน้ำเกลือด้วย เพราะเขากำลังอ่อนแออีดิโรยมาก อาหารก็ยังไม่ได้กินเลย ถู้นั้นกว่าจะหมดก็อยู่ในราว 9 ถึง 10 ชั่วโมง”

“ตอนนี้ปลอดภัยหรือยัง?”

เชิดวุธตั้งคำถามมาอีก

“ในทรรศนะแพทย์ ก็พอจะพ้นวิกฤตไปได้ชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว สำคัญที่สุดก็คือต้องให้เขาพัก และถ้าจำเป็น เราต้องหยุดการเดินทางเพื่อให้เขาฟื้นตัวสักวันสองวัน หลังจากนั้นก็ดูอาการต่อไปอีกว่า อาการชนิดนี้มันจะเกิดขึ้นถี่บ่อยแค่ไหน ถ้าบ่อยชายคนนี้ก็พิการแล้ว จิตใจเขาจะแข็งแกร่งขนาดไหน ร่างกายก็ค้ำเป็นตรงข้าม”

สแตนลีย์หันไปหาเรืออะไรกับคิธอยู่ครู่ ก็หันมาทางหมอเบล

“มีอะไรที่เราจะขอให้หน่วยเหนือส่งมาช่วยเหลือเพิ่มเติมบ้างไหม เกี่ยวกับยาและเครื่องเวชภัณฑ์ สมมุติว่าถ้าเราติดต่อกับวิทยุกับเขาได้อีกครั้ง”

เบลหัวเราะจืด ๆ

“มันจะเป็นเรื่องโกลาหลยุ่งยากมากทีเดียวค่ะ ถ้าเรารายงานให้เขาทราบว่า เกิดอะไรขึ้นกับพรานนำทางของเราและที่สำคัญที่สุดก็คือ...ฉันคิดว่าพวกนั้นหาพิกัดของเราไม่ถูกแล้ว นับตั้งแต่เราออกจากห้วยเสือร้องมา สำหรับฉัน...บอกตามตรงเลย ถ้าติดต่อกับหน่วยเหนือได้ ก็อยากจะให้เขาส่ง ฮ. มารับพวกเราทั้งหมดกลับเสียให้รู้แล้วรู้รอด ในเมื่อมัคคุเทศก์นำทางมีอาการแบบนี้ขึ้นมาเสียแล้ว เราจะเอาเขาไปฆ่าโดยไม่เจตนาเสียเปล่า ๆ คิธบอกมาตะก็ถูกแล้ว รพินทร์เป็นโรคโฮมซิคและเลิฟซิค จิตใจของเขาสำคัญที่สุด ถ้ามันพิการเสียอย่างเดียว ร่างกายก็พลอยพิการไปด้วย เราพยายามทำให้เขามีความสุขในระหว่างทางบ้างพอสมควร แต่เขาก็ไม่ยอม เลยเคร่งเครียดหมกมุ่นเหลือเกิน”

“ถ้างั้นก็ถามจริง ๆ เอะ ทั้งสองคน”

สแตนลีย์มองไปทางสองสาวผู้ร่วมคณะ อันที่แท้จริงก็คือผู้เชี่ยวชาญในทางแพทย์อีกโสดหนึ่ง นอกเหนือจากความเชี่ยวชาญในด้านอื่น ๆ

“อุปัทวเหตุที่เกิดขึ้นกับสุขภาพของรพินทร์ในครั้งนี้ พอจะช่วยกันเอาไว้อยู่ไหม”

เบลนิง คริสบอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“จะอยู่หรือไม่อยู่ มันก็ประกอบกับตัวเขาเองด้วยค่ะ เขาจะต้องทำจิตใจให้สบายกว่านี้ และยอมปฏิบัติตามคำสั่งของเราในด้านเยียวยา แต่สำหรับเราสองคนนั้นไม่ต้องห่วง...สุดฝีมือเลยใช้อย่างอื่น เรารักษาได้ แต่ไข้ใจ ถ้าคนไข้ไม่ยอมช่วยเหลือตัวเองด้วย ก็ไม่มีหมอคนไหนในโลกจะช่วยได้”

หมอเบลพยับหน้าลงนิดหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

“คริสพูดถูกแล้วค่ะ อาจารย์ เราจะต้องรักษาทางจิตใจของเขาด้วย ไม่ใช่เฉพาะทางร่างกายอย่างเดียว บอกตรง ๆ ถ้าตอนนี้...มีคู่รักของเขามาอยู่ที่นี้คนเดียวเท่านั้น ชายคนนี้จะปกติโดยเร็วที่สุด และจะนำทางไปได้ทุกหนทุกแห่งชนิดสุดหล้าป่าหิมพานต์ทีเดียว”

หัวหน้าคณะโบกมือ

“อย่าพูดอะไรไร้สาระ มันเป็นไปได้อยู่แล้ว พวกเรา มาช่วยกันก็แล้วกัน”

เบลยกไหล่นิดหนึ่ง หัวเราะแค้น ๆ

“ช่วยอะไร ในเมื่อเขาไม่ยอมให้เราช่วยเลย โดยเฉพาะฉันกับคริส นี่พูดกันตามตรงเลย ถ้าการเดินทางครั้งนี้ ไม่มี

ผู้หญิงมาด้วย โดยมีแต่ผู้ชายล้วนๆ อาการของเขาอาจดีกว่านี้”

“หมายความว่ายังไง ผมไม่เข้าใจ”

เชิดวุธถามอย่างงุนงง

“ก็หมายความว่า การมีผู้หญิงร่วมคณะมาด้วย ในเมื่อเขาเองก็เป็นผู้ชาย มันเป็นการบีบคั้นทรมานใจเขามาก ทำให้เขายังคิดถึงคู่รักมากขึ้นไปอีก ไ้ครั้นจะคบหาสนิทสนมกับเราสองคน สมองโง่ๆ ของเขาก็คอยบีบบังคับตนเองไว้ ถือว่าเป็นบาปผิด เป็นการผิดสัจจะที่ให้ไว้กับคู่รัก หรือให้ไว้กับตัวเองก็ตามที่เถอะ ฉันรู้ว่า...เขามีความต้องการ แต่ก็ต้องฝืนและอดกลั้น แล้วคิดดูมันจะทรมานสักแค่ไหน เอาละ นี่ก็พูดกันตรงๆ เลยในฐานะจิตแพทย์ ฉันไม่เคยคิดว่าจะต้องวินิจฉัยเรื่องชนิดนี้ออกมาให้ใครฟัง แต่ผลมันก็ได้เกิดขึ้นแบบนี้แล้ว ก็พูดกันตามตรงดีกว่า ปิดบังไว้ก็ไม่มีประโยชน์ คนหิวแต่ไม่ได้กิน ขณะที่ย่อมองเห็นอาหารล่อตาอยู่ คนเศร้าร้อนทศ แต่ไม่มีใครเป็นเพื่อนปลุกปลอบใจ...มันจะเกิดผลอะไรขึ้นบ้าง คิดดูเอาเองก็แล้วกัน”

นี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่อิสซาเบลพูดอย่างแพทย์แท้จริง

“คริส เธอคิดยังไง ?”

หัวหน้าคณะหันไปถามแม่ผมทอง หล่อนถอนใจแผ่วเบา

“ฉันเรียนในครั้งแรกมาในทางเวชกรรมและศัลยกรรม ก็จริงค่ะ แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้รักษาใคร แต่เบลเขาเป็นไซโคทริสท์ด้วย เพราะฉะนั้น เขาน่าจะลงความเห็นให้ข้อวินิจฉัยได้ดีที่สุด ถึงตัวอาจารย์เองก็เป็นนักจิตวิทยาอยู่แล้ว”

“ไอ้เสือนีมีความเชื่อมั่นอยู่ได้ยังไงนะ ว่าคู่รักของเขายังมีความซื่อสัตย์มั่นคงอยู่กับเขไปอีก จนกระทั่งไม่คิดจะปล่อยอารมณ์กับเพศตรงข้ามคนไหนบ้างเลย...เอางี้ดีกว่า ฉันมีอะไรติดตัวมาด้วย มันจะช่วยประกอบในการรักษาเขาขึ้นมาได้บ้างไหม”

ว่าแล้ว นายคิธ ก็หันไปรื้อถุงย่ามส่วนตัวอึดใจเดียวก็ส่งอะไรชนิดหนึ่งไปให้หมอเบลดู มันบรรจุอยู่ในกล่องกระดาษห่อหุ้มยังไม่ได้เปิด แต่ถามว่า

“อะไร ?”

“อาร์ติฟิเชียล พุสซี...ทำด้วยยางอย่างดี ใกล้เคียงเนื้อมนุษย์ที่สุด ทำงานด้วยแบตเตอรี่แห้ง เปิดสวิตช์มีการสั่นสะเทือนและดูดได้ด้วย ถึงแม้จะเป็นแค่ฐานหรือแป้นของมันอย่างเดียวก็ตาม ถ้าเขาไม่กล้าใช้ของจริง ก็ให้เขาใช้ไอ้นี้แก้ขัดก็ได้ อย่างน้อยมันก็พอจะทำให้เขาคลี่คลายปลดปล่อยลงได้เหมือนกัน”

เบลอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วขำขันใส่หน้าคิธ โชคดีที่นายนั้นตะครุบไว้ได้ก่อนที่จะกระทบหน้า

“แดมน์อิท! เก็บไว้ทำประโยชน์ของตนเองเหอะ คนรีย่า! สถานการณ์แบบนี้ยังทะเล่สิ่งอีก”

หล่อนพรวดออกมาด้วยภาษาอเมริกัน แปลได้ว่าดังนี้ คิธหน้ามู๋ เยียบไป เก็บสมบัติล้ำค่าของตนไว้ โชคดีที่เบลไม่ทันจะเปิดกล่องออกมาให้พวกพรานพื้นเมืองหรือพวกลูกหาบเห็น

และไม่มีใครในหมู่คณะสนใจใน ‘ของเล่น’ ในยามเกิดอารมณ์เปลี่ยวของนายคิธอีก

“ขอทราบว่า ในฐานะแพทย์ เธอจะรักษาเขาอย่างไรต่อไปหลังจากนี้”

ดร.สแตนลีย์ถามมาสองสาว

“ตลอดคืนนี้ ก็เห็นจะต้องเปลี่ยนเวรกันดูแลเขาอย่างใกล้ชิดที่สุด ถ้าเริ่มรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไหร่ เราจะให้ยาประเภททรานควิลไลเซอร์แก่เขา คุมระบบประสาทให้ระลึ่มระลือไปเรื่อย ๆ เขาจะได้พักผ่อนเต็มที่ และเมื่อค่อยยังชั่วขึ้นมาแล้วก็เห็นจะต้องรักษาแบบ ไฮโค เทราบี ด้วยช่วยกันทั้งหมดทุกคนนี่แหละ พุดคุยหรือทำอะไรก็ได้ ให้เขารู้สึกว่าเรามีความสบายใจ มีความสุขขึ้น อาการอิสคีมียาก็จะทุเลาไปได้ ถ้าเครียดหรือกังวลไม่สบายใจ ทุกข์ใจเมื่อไหร่ มันก็อาจเกิดขึ้นได้เสมอ ตลอดเวลามาเราลึมนึกถึงเรื่องนี้ไปเรามีแต่ตั้งเงื่อนไขเป็นเชิงบีบบังคับเขากลาย ๆ อยู่เสมอ รวมทั้งทำให้เขาเป็นทุกข์กังวลไปทุกสิ่งทุกอย่าง”

หัวหน้าคณะพยักหน้า คริสผู้นั่งก้นหน้านิ่งอยู่นานสะบัดผมเงยขึ้น

“วูธ”

หล่อนเรียกเบา ๆ นายทหารหนุ่มคลานเข้ามาใกล้

“ตอนนี้คุณมาช่วยบีบนวดแขน และฝ่ามือข้างนี้เขาไว้นะ เริ่มอุ่นและอาการเกร็งลดลงแล้ว บอกให้พวกพราณสี่คนของเขาให้ช่วยนวดตามแขนขาด้วยตะคริวกำลังจะคลายตัวออก และถ้าเส้นเลือดขยาย กระแสโลหิตขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมองเมื่อไหร่ เขาจะค่อยรู้สึกตัวขึ้นเอง”

“แล้วคุณจะไปไหน?”

“ฉันมีธุระที่จะพูดกับอาจารย์หน่อย”

หล่อนบอกเรียบ ๆ นายทหารหนุ่มพยักหน้า กระโดดเข้ามานั่งแทนที่หล่อนทันที แล้วร้องบอกโหวกเหวกไปทางพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของรพินทร์ ที่นั่งวงล้อมอยู่ ให้ช่วยกันเข้ามาขยำบีบνωดตามแขนขาคนป่วย ทั้งสี่พรูเข้ามาอย่างเต็มใจที่สุด เสียงบุญคำบ่นออกมาตามประสาแถว

“เฮ้อ! นายถูก ‘เติมน้ำมัน’ อีกแล้ว เวรกรรมเสียจริง ๆ นี่ถ้านายหญิงอยู่เสียคนเดียว ก็คงไม่ทรุดหนักถึงขนาดนี้ คราวนี้ถึงขั้นหงิรับประทานทีเดียว นายไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลย อย่างมากก็แค่จับสันเท่านั้น นี่เล่นเอาตาเหลือกเลย เจ้าประคูน เจ้าป่าเจ้าเขาเจ้าห้วยเจ้าธาร อ้อ! นาคเทวีด้วย ช่วยนายไอ้คำให้รอดด้วยเถอะ กลับไปถึงหนองน้ำแห่ง จะสักการะสังเวยด้วยหัวหมู บายศรีแพะ แกะ วัว ควาย ไม้อื่นทีเดียว ไอ้คำยอมบวชให้อีก 7 วันด้วย เอ้า! อย่าให้นายเป็นอะไรไปเลย พรุ่งนี้ขอให้หายเหมือนเดิม”

νωดไป ขยำไป แก้กัพร้าไป น้ำตาของพรานเฒ่าคู่ใจคลอทำไมแกจะไม่รู้ว่าครั้งนี้อาการของเจ้านายแกหนักกว่าทุกครั้งที่แกเคยเห็น ต่อให้เสือกำลังไล่ขบรพินทร์ โดยมองเห็นชัด ๆ อยู่กับตา แกก็ยังไม่หวั่นใจเท่าครั้งนี้ จัน เกิด เส่และพวกลูกหาบทั้งหลายหน้าจ่อยกันไปหมด

ทุกคนรู้สภาพการณ์ดีเกินกว่าที่จะต้องอธิบายมาก!

คริสลูกขึ้น เดินตรงไปที่ดร.สแตนลีย์

“อาจารย์คะ”

เรียกเบา ๆ ดวงตาของหล่อนคมเฉียบ อีกฝ่ายเลิกคิ้ว
 “เวลล์?”

“ขอเวลานอก 5 นาทีค่ะ”

แล้วหล่อนก็เดินนำหน้าไป สแตนลีย์ลุกขึ้น เดินตามไป
 อย่างสงบ ทั้งสองลับหมืหันออกมาห่างกันหมดพอประมาณ
 ซึ่งหล่อนหยุดรออยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว พอหัวหน้าคณะมาถึง ก็
 หันกลับมาช้า ๆ

“เบลไม่อาจบอกความจริงกับอาจารย์”

หล่อนเริ่มแผ่วเบา

“อาการของนายพรานนำทางของเราครั้งนี้ ค่อนข้างหนัก
 น้ากลัวมาก ถ้าเลือดไม่ขึ้นไปเลี้ยงสมอง...ถ้าสมองขาดออกซิเจน
 เขาจะตายทั้งเป็น แม้จะหายใจอยู่ก็ตาม”

“อือม น้าวิตกมาก...ว่าแต่เธอมีอะไรกับฉันหรือ?”

“ไม่กลบเกลื่อนหรือปิดฉันนะคะ เพราะฉันรู้หมดแล้วว่า
 อาจารย์พูดคุยกับรพินทร์อย่างไรบ้าง ขณะที่เดินลงเนินมา ก่อน
 จะพบกับทะเลสาบนี้เมื่อปลายนี้”

ขณะที่พูด หล่อนจ้องเขม็ง สแตนลีย์ยิ้มจืด ๆ ควักชิการ์
 ออกมา

“เขาบอกเธอหรือ?”

“เขาไม่ตั้งใจจะบอกฉันหรอก แต่ฉันคาดคั้นขู่บังคับเขา
 จนเขาต้องบอก เพราะถ้าเขาไม่บอก ฉันก็บังคับให้เขาแช่น้ำ
 อยู่那儿แหละเอาปืนจี้เขาไว้”

“เธอดูเดือดทารุณเขาเกินไป”

หัวหน้านางานบอกอ่อย ๆ

“ฉันจำเป็นจะต้องค้นหาความจริงออกมาให้ได้ ทำไมอาจารย์จึงพูดกับเขาเช่นนั้น ในเมื่อสิ่งที่อาจารย์พูดคุย หรือบอกเล่ากับเขาเหล่านั้นไม่ได้มีความจริงอะไรเลยแม้แต่หนึ่ง!”

“คริส ฉันไม่ได้มีเจตนาอะไรหรอกนะ นอกจากจะทำให้เขาคึกคักสนุกสนานขึ้นเท่านั้น”

คริสหัวเราะหึ ๆ น้ำเสียงนั้นฟังดูน่ากลัวอย่างประหลาดในความรู้สึกของดร.สแตนลีย์

“เขาไม่ได้รู้สึกคึกคักอะไรด้วยเลย แต่ฉันรู้ว่าเขาคิดมาก ฉันไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองว่า เขารักและปรารถนาฉัน แต่ฉันรู้ว่า...สิ่งที่อาจารย์พูดกับเขาไว้นั้น มันเสียดแทงแสดลงต่อความรู้สึกของเขาอย่างยิ่ง ฉันไม่ใช่คนดีวิเศษอะไร แต่เขาก็ไม่คิดว่าฉันจะเสเพลถึงขนาดนั้น”

“ถ้าเรื่องนี้เธอถือว่าเป็นความผิดฉันขอโทษ”

ขณะที่กล่าว สแตนลีย์เอื้อมมือมาจับไหล่แม่สาวผมทอง แต่หล่อนบอกปัดซ้ำ ๆ

“อาจารย์ทำไมป็นน้ำเป็นตัวอย่างนั้น ทั้งๆที่ฉันไม่เคยยุ่งเกี่ยวอะไรกับอาจารย์ในทางด้านนั้นเลย แม้ว่าตัวอาจารย์จะพยายามสักเพียงไหน?”

“ฉันขอเน้นอีกครั้ง ว่าฉันเสียใจและขอโทษ คิดไปไม่ถึงจริงๆ แล้วเขาเชื่อไหม?”

“เขาบอกว่าเขาไม่เชื่อ...” คริสบอกด้วยน้ำเสียงขึ้น ๆ “แต่ฉันขอร้องเขาเองว่าให้เขาเชื่อเถอะ ทุกอย่างเป็นความจริงอย่างที่อาจารย์เล่าทั้งนั้น”

“แล้วเขาพูดว่ายังไง?”

“เขาแสดงท่าไม่สนใจอะไรเลย บอกว่าจะให้เชื่อก็จะเชื่อ แล้วหลังจากนั้น ขณะที่เราเดินขึ้นมาจากแอ่งน้ำด้วยกัน อาการ อิศคีเมียก็เกิดขึ้นกับเขาทันที”

“เขารักเธอหรือ?”

“เขาชอบฉันค่ะ และชอบกับรักก็ไม่เหมือนกัน ขณะนั้น เขาขย่ะแขยงฉันที่สุด แม้ว่าจะไม่แสดงอาการออกมาให้เห็นแม้แต่บ่อยก็ตาม แต่ฉันอ่านได้ด้วยสายตา”

“นี่คือต้นเหตุให้เขาไม่สบายมากหรือ?”

“เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง นอกเหนือจากอาการไข้ใจเดิมของเขาที่มีอยู่ก่อนอย่างหนักแล้ว”

“เธอจะให้ฉันทำยังไงบ้าง คริส?”

“ฉันไม่โกรธ หรือถือสาอาจารย์เลย มีความเคารพอยู่เหมือนเดิม แต่อยากจะขอร้องอะไรสักอย่าง เราอย่าพูดว่าเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า แต่เห็นแก่งานสำคัญของเรา ที่อาจารย์เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงก็แล้วกัน”

“ว่ามา...”

“ทำตามทีเบลแนะนำไว้ นอกจากรักษาด้วยยาแล้ว เราต้องรักษาเขาด้วยจิตวิทยาอีกด้วย เมื่อเขาฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมา อาจารย์เข้าไปพูดทำความเข้าใจกับเขาสองต่อสองไม่ต้องให้ใครได้ยิน บอกเขาตามตรงว่าที่อาจารย์บอกเล่าให้เขาได้ฟังนั้นนะ อาจารย์เพียงพูดเล่นสนุกๆ เท่านั้น จะพูดอะไรก็ได้ให้อยู่ในความหมายนี้ก็แล้วกัน และต้องอย่าให้เขารู้ด้วยว่า เรามีการนัดแนะตกลงกันไว้ ที่จะให้อาจารย์ไปพูดกับเขาเช่นนี้”

สแตนลีย์วางหน้าไม่สนิทนัก ตั้งแต่เป็นหัวหน้าและเป็น

ลูกน้องเดินป่ามาด้วยกัน ไม่เคยมีครั้งใดที่เขาจะรู้สึกกระดาก
อายคริสติน่าเท่าครั้งนี้ ส่งมือไปให้จับ

“ตกลง คริส ฉันจะไปทำความเข้าใจกับเขาใหม่เอง ใน
เรื่องนี้”

“โดยไม่ให้เขารู้ ว่าฉันมาพูดขอเรื่องกับอาจารย์ด้วย”

“แน่นอน”

“ขอบคุณค่ะ”

กล่าวจบหล่อนหันหลังกลับง่าย ๆ แต่สแตนลีย์คว้าแขน
ไว้

“คริส เธอรักรพินทร์หรือ?”

“ฉันปฏิเสธในเรื่องความรัก แต่ไม่ปฏิเสธในเรื่องความ
นิยมชมชอบ เขาเป็นสุภาพบุรุษที่น่าเลื่อมใสมาก ในสายตาของ
ผู้หญิงอย่างฉัน ผู้ชายคนนี้เป็นชายแท้ที่ฉันภูมิใจแทนให้แก่
คู่รักของเขา”

อเมริกันสาวุโสยังไม่ยอมปล่อยมือ แต่บีบแน่น เคลื่อน
เข้ามาชิดด้านหลัง

“เธอมีอะไรกับเชิดวุธหรือเปล่า ในคืนที่ไปติดอยู่ในถ้ำ
ด้วยกัน?”

คริสยิ้มมุมปาก ชายตาดูหัวหน้างาน

“ไปถามตัวเชิดวุธเองดีกว่า มาถามฉันทำไม”

“เธอคงไม่รักเชิดวุธไม่ใช่หรือ?”

“ฉันรักเขาอย่างเพื่อนร่วมตายคนหนึ่ง”

“เรื่องที่ไปติดค้างอยู่ในถ้ำ รพินทร์ถาม...หรือสงสัยอะไร
เธอไหม?”

“เขาไม่สนใจหรอก ฉันบอกแล้วว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือมาก”

“คริส?”

“หือม?”

“ถ้างานเสร็จสิ้น ถ้าเราไม่ตายเสียก่อน เธอจะแต่งงานกับฉันไหม?”

แม่ผมทองมองออกไปยังความมืดเบื้องหน้า ซ่อนรอยยิ้มบาง ๆ ที่แม้แต่ความมืดก็ยังทายยิ้มบาง ๆ ของหล่อนไม่ถูก

“เอาไว้ให้ถึงเวลานั้นแล้ว อาจารย์ค่อยถามฉันใหม่”

“ทำไมจะต้องรอให้ถึงเวลานั้นด้วย”

“เปิดโอกาสให้อาจารย์เปลี่ยนใจได้ยังไงล่ะ”

สแตนลีย์ถอนใจ ถามแผ่วที่สุดว่า

“แล้วเราจะเป็นเพื่อนแก่เหงากันได้บ้างไหม?”

“ถ้าโอกาสอำนวย”

คำพูดของหล่อนเต็มไปด้วยปริศนา และแฝงไว้ด้วยความซาเย็น สแตนลีย์โอบกอดเอาไว้เต็มอ้อมทางด้านหลังแล้วก้มลงจูบที่แก้ม คริสยืนนิ่ง เมื่อเขาขยับมือทั้งสองไปที่ทรวงอก หล่อนแกะออกอย่างสุภาพ แต่เฉียบขาดบอกเรียบ ๆ ว่า

“เรากลับไปดูคนป่วยกันเถอะค่ะ”

นั่นเป็นการตัดบทอย่างง่าย ๆ และหล่อนเริ่มเคลื่อนที่เร็วแรงพลั้งและชั้นเชิงในคอมมานโด แท็คทิกส์ของคริส ทำให้ชายสูงอายุอย่างสแตนลีย์ไม่อาจกล้าที่จะใช้กำลังได้เขาอาจไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ถ้าจูโจมแล้วไม่สำเร็จซ้ำยังเจ็บตัว เพราะในค่ายฝึก ก่อนออกเดินทางมาปฏิบัติงานครั้งนี้

เขาเคยเห็นคริสติน่าทุ่มผู้ชายออกสามศอกคู่ซ้อมลงไปนอน
หลังเตาะมาแล้วกับตาในการย่องเข้ามาล็อกตัวหล่อนทาง
ด้านหลัง

เขาไม่อยากเสี่ยงอย่างนั้น และไม่อยากเสียบุคลิก
ของความเป็นหัวหน้าทีมงาน